

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoorde getuige

Nora Roberts bij Boekerij:

*Het eiland van de drie
zusters-trilogie*
1 *Dansen op lucht*
2 *Hemel en aarde*
3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie
1 *Meer dan liefde*
2 *Gesloten hart*
3 *Vergeet haar niet*

*Teken van Zeven-
trilogie*
1 *Verbonden door het lot*
2 *Op zoek naar de bron*
3 *De kracht van het hart*

De Sterren-trilogie
1 *Een ster van vuur*
2 *De baai der zuchten*
3 *Het glazen eiland*

De villa
Droomwereld
Het eind van de rivier
Nachtmuziek
De schuilplaats
Thuishaven
Begraaf het verleden
Geboorterecht
Het noorderlicht
De gloed van vuur
Een nieuw begin
Het heetst van de dag
Eerbetoon
Vastberaden
De zoektocht
Vuurdoop
De ooggetuige

Het strandhuis
De schilder
Geliefde illusie
Terug naar huis
De obsessie
Publiek geheim
Bij zonsondergang

Nora Roberts als
J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers:
Vermoord naakt
Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid
Vermoord in extase
Plechtig vermoord
Vermoord uit wraak
Vermoorde liefde
Vermoorde harten
Explosief vermoord
Vermoorde getuige
Rechtvaardig vermoord

E-boek nouvelles:
Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord
Vermoord en vermist

www.jdrobb.nl
www.noraroberts.com
www.boekerij.nl

J.D. Robb

Vermoorde getuige

*Een vreselijk geheim uit het verleden bedreigt
de toekomst van Eve Dallas*

Het gaat om het spel.
– *William Shakespeare*

Deze redelijke bemiddelaar, en onpartijdig onderdeel
van gerechtigheid, de Dood.
– *Sir Thomas Browne*

ISBN 978-90-225-7555-0

ISBN 978-94-023-0738-2 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Witness in Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling en zetwerk: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: iStock

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Van Gelderen Literair
Agentschap

© 2004 Nora Roberts

© 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Voor moord bestond altijd publiek.

Of het nu de vorm aannam van verschrikking of vrolijkheid, van zwarte humor of stil leed. Omdat de mensheid werd gefascineerd door de ultieme misdaad werd dit onderwerp maar wat graag gebruikt, zowel in realiteit als in fictie.

De moraal was dat moord kaartjes verkocht en moord had door de geschiedenis heen volle theaters getrokken. De Romeinen waren duwend en trekkend het Colosseum binnengegaan om te zien hoe gladiatoren elkaar in bloederige stukjes hakten. Of ze gingen, om de sleur van de dag te doorbreken, naar een matinee, waar een aantal ongelukkige christenen voor het vermaak van een juichend publiek hun krachten moesten meten met enthousiast meewerkende leeuwen.

Omdat de uitkomst van deze ongelijke strijd zo goed als zeker was, verdrong de menigte zich niet op de tribunes om te zien of de christenen vandaag misschien zouden winnen. Ze kwamen voor de afloop met al het bloed en de smerigheid die ermee gepaard ging.

De mensen gingen tevreden naar huis omdat ze waar voor hun geld hadden gekregen, en waren nog blijer dat ze het er zelf levend en heelhuids vanaf hadden gebracht. Plaatsvervangende moord was een eenvoudige manier om jezelf gerust te stellen dat je eigen problemen eigenlijk wel meevielen.

De menselijke natuur en de behoefte aan dit soort vermaak waren de afgelopen twee millennia nauwelijks veranderd. Leeuwen en christenen waren dan misschien wel uit de tijd, maar in de laatste ademtucht van de winter in het jaar 2059 verkocht moord nog steeds goed en zorgde voor stijgende kijkcijfers in de media.

Vanzelfsprekend op een beschaafdere manier.

Gezinnen, verliefde stelletjes, ontwikkelde mensen en boertjes

van buiten stonden nog steeds in de rij en telden hun zuurverdiende credits neer om vermaakt te worden door het idee van moord.

Misdaad en straf waren het werk van inspecteur Eve Dallas en moord was haar specialiteit. Maar vanavond zat ze in een gemakkelijke stoel in een uitverkochte zaal en keek ze toe hoe een uitgekookte moordzaak op het toneel werd vertolkt.

‘Hij heeft het gedaan.’

‘Hm?’ Roarke was net zo geïnteresseerd in de reactie van zijn vrouw op het toneelstuk als in het toneelstuk zelf. Ze leunde naar voren in haar stoel, met haar armen gevouwen op de glanzende balustrade van de privéloge. Haar cognackleurige ogen speurden het toneel en de spelers af, zelfs toen het doek viel voor de pauze.

‘Die Vole-kerel. Hij heeft de vrouw vermoord. Haar schedel ingeslagen voor geld. Ja toch?’

Roarke nam de tijd om voor hen allebei een glas champagne in te schenken, die hij koud had gezet. Hij was er niet zeker van geweest hoe ze zou reageren op een avondje uit met moord als vermaak en was blij dat ze ervan genoot. ‘Misschien.’

‘Je hoeft het me niet te vertellen. Ik weet het.’ Eve nam het fluitglas aan en bekeek zijn gezicht onderzoekend.

En het was een verbluffend gezicht, dacht ze. Het leek op een magische manier te zijn gebeeldhouwd tot een verbijsterende, mannelijke schoonheid waarvan vrouwelijke hormonen vrolijk begonnen te neuriën. De lange, gebeeldhouwde botten, de stevige, volle mond die nu opkrulde in een heel flauwe glimlach terwijl hij naar haar keek, werden omlijst door donkere manen. Hij stak zijn hand uit, heel nonchalant, en streelde met die lange vingers haar haarpunten.

En die ogen, dat schitterende, bijna intense blauw, brachten haar het hoofd nog steeds op hol.

Het was gênant dat die man haar met slechts één blik binnenstebuiten kon keren.

‘Waar staar je naar?’

‘Ik kijk graag naar je.’ Die eenvoudige zin, uitgesproken met dat muzikale vleugje Ierland, bezat een heel bijzondere kracht.

‘Ja?’ Ze hield haar hoofd schuin. De gedachte dat ze de hele avond niets anders hoefde te doen dan bij hem zijn, van hem te

genieten, ontspande haar en ze liet hem op haar knokkels knabbelen. ‘Je wilt zeker rotzooien?’

Geamuseerd zette hij zijn glas neer en terwijl hij haar aankeek, liet hij zijn hand langs haar lange been omhoogglijden tot waar de split in haar nauwe rok bij de heup eindigde.

‘Viespeuk. Ophouden.’

‘Je vroeg het zelf.’

‘Jij schaamt je ook nergens voor.’ Maar ze lachte en gaf hem zijn glas weer aan. ‘De helft van de mensen in deze luxueuze tent van je hebben hun toneelkijkers op deze loge gericht. Iedereen wil een glimp opvangen van Roarke.’

‘Ze kijken naar mijn bijzonder handige vrouw, de moordagent die me ten val heeft gebracht.’

Ze lachte er spottend om, dat had hij wel verwacht. Het gaf hem de kans om naar haar toe te buigen en zijn tanden lichtjes in haar zachte onderlip te zetten. ‘Ga zo door,’ waarschuwde ze. ‘Straks moeten we kaartjes verkopen.’

‘We zijn eigenlijk nog maar net getrouwd. Niemand vindt het vreemd dat pasgetrouwde stellen in openbare gelegenheden flikflooien.’

‘Alsof jij je iets aantrekt van wat andere mensen vinden.’ Ze legde een hand op zijn borstkast en duwde hem voorzichtig van zich af tot op veilige afstand. ‘Dus je hebt vanavond een volle zaal. Daar twijfelde je waarschijnlijk ook niet aan.’ Ze draaide zich om en keek weer naar het publiek.

Ze wist niet veel van architectuur of vormgeving, maar het gebouw droop van de klasse. Ze veronderstelde dat Roarke de beste denkers en talenten die hij kon krijgen in dienst had genomen om het oude gebouw in zijn oude glorie te herstellen.

Tijdens de pauze wandelden de mensen het enorme theater met meerdere verdiepingen in en uit en het geluid van hun stemmen steeg op als een zacht, menselijk gebulder. Sommigen waren zo schitterend gekleed dat je er, bij wijze van spreken, een moord voor zou doen. Anderen droegen vrijetijdskleding, zoals airboots en extra grote, retro-pilotenjacks die deze winter in de mode waren.

Met zijn huizenhoge, beschilderde plafonds, zijn kilometers rode tapijt en massa’s verguldsel was het theater zelf opgeknapt

volgens Roarkes nauwkeurige specificaties. Al zijn bezittingen werden uitgevoerd volgens zijn specificaties, en, dacht Eve, hij bezat verdomme bijna alles wat er in het bekende universum te bezitten viel.

Daar was ze nog steeds niet aan gewend, ze betwijfelde of ze zich er ooit helemaal bij op haar gemak zou voelen. Maar dat was Roarke en ze hadden voor elkaar gekozen, in voor- en tegenspoed.

In het jaar dat ze elkaar hadden ontmoet, hadden ze van allebei meer dan genoeg gehad.

‘Je hebt hier een geweldige tent, maatje. Ik kreeg geen volledig beeld van de holomodellen.’

‘Modellen laten alleen de constructie en stijlelementen zien. Een theater heeft mensen nodig, hun geuren en geluiden, om indruk te kunnen maken.’

‘Ik geloof je op je woord. Waarom heb je dit stuk gekozen voor de première?’

‘Het is een boeiend verhaal met, volgens mij, tijdloze thema’s, zoals bij de beste verhalen. Liefde, verraad, moord; allemaal in een gelaagde en nonchalante verpakking. En het heeft een sterbezetting.’

‘En je hebt overal je stempel op gedrukt. Toch is Leonard Vole de schuldige.’ Ze keek met tot spleetjes geknepen ogen naar het glinsterende, rood met gouden, dichte doek alsof ze erdoorheen kon kijken om te be- en veroordelen. ‘Zijn vrouw is een heel kille gast, ze heeft een paar streken achter de hand. Die jurist-kerel is goed.’

‘Advocaat,’ verbeterde Roarke. ‘Het stuk speelt zich af in Londen, halverwege de twintigste eeuw. In dat specifieke systeem bepleiten advocaten strafzaken.’

‘Het zal wel. De kostuums zijn geweldig.’

‘En authentiek, circa 1952. Toen *Witness for the Prosecution* op film werd uitgebracht, was het een enorm succes en hij heeft bewezen een blijvertje te zijn. Toen hadden ze ook een sterbezetting.’ Hij had hem natuurlijk op disk. Roarke had een speciale voorliefde voor zwart-witfilms uit de vroeg en midden twintigste eeuw.

Sommige mensen zagen zwart-wit als iets eenvoudigs en overduidelijks. Hij zag schaduwen. Dat, dacht hij, zou zijn vrouw heel goed begrijpen.

‘Ze hebben goed werk geleverd door acteurs te kiezen die aan de oorspronkelijke spelers herinneren, maar hun eigen stijl behouden,’ vertelde hij haar. ‘We moeten de film eens bekijken, dan kun je je eigen oordeel vormen.’

Hij speurde het theater ook af. Hoezeer hij ook genoot van een avondje uit met zijn vrouw, hij bleef een zakenman. Het toneelstuk was een investering. ‘Ik denk dat dit stuk heel lang op de planken staat.’

‘Hé, daar is Mira.’ Eve leunde naar voren toen ze de politiepsycholoog ontdekte, zoals altijd elegant gekleed in een winterwitte, nauwsluitende jurk. ‘Ze is met haar man en zo te zien met nog een paar andere mensen.’

‘Zal ik haar een berichtje sturen? We kunnen ze uitnodigen voor een drankje nadat het doek is gevallen.’

Eve deed haar mond open, liet haar blik toen over Roarkes profiel gaan. ‘Nee, niet vanavond. Ik heb andere plannen.’

‘Werkelijk?’

‘Ja. Heb je daar problemen mee?’

‘In het geheel niet.’ Hij vulde hun wijn bij. ‘Goed, we hebben nog een paar minuten voor de volgende akte. Vertel me eens waarom je zo zeker weet dat Leonard Vole schuldig is.’

‘Te gehaaid om het niet te zijn. Niet zo gehaaid als jij,’ voegde ze eraan toe, waardoor Roarke moest grinniken. ‘Bij hem is het, hoe noem je dat... schone schijn. Jij bent door en door gehaaid.’

‘Lieveling, je vleit me.’

‘Zal wel, die kerel is een linkmiegel en hij voert een mooi toneelstukje op als eerlijke, onschuldige, hoopvolle en vriendelijke man die pech heeft gehad. Maar ongelofelijk knappe kerels met een mooie echtgenote verdoen hun tijd niet met minder aantrekkelijke vrouwen, tenzij ze een agenda hebben. En die van hem gaat een stuk verder dan het verkopen van zo’n belachelijke keukenmachine die hij heeft uitgevonden.’

Ze nam een slokje champagne, ging achterover zitten toen de zaalverlichting flikkerde als teken dat de pauze ten einde was. ‘Zijn vrouw weet dat hij het heeft gedaan. Zij is de sleutel, hij niet. Zij is de actrice. Als ik het onderzoek zou doen, zou ik haar onder de loep nemen. Ja, ik zou lekker lang met Christine Vole gaan babbelen.’

‘Je vindt het dus wel een goed toneelstuk.’

‘Het zit behoorlijk goed in elkaar.’

Toen het doek opging, keek Roarke naar Eve in plaats van naar het drama in de rechtszaal.

Ze was, vond hij, een bijzonder fascinerende vrouw. Een paar uur eerder was ze thuisgekomen met bloed op haar blouse. Gelukkig niet haar eigen bloed. De oorzaak was een zaak die bijna direct nadat hij was geopend alweer was gesloten, met de dode die ze verdedigde en de bekentenis van de misdaad die ze er binnen een uur uit had getrokken.

Het was niet altijd zo simplistisch. Dat was het woord, veronderstelde hij. Hij had gezien hoe ze zichzelf uitputte, haar leven waagde, om de doden gerechtigheid te bezorgen.

Het was slechts een van haar ontelbare facetten die hij bewonderde.

Nu was ze hier, voor hem, gekleed in chic, elegant zwart, met als enige sieraden de diamant die hij haar ooit had gegeven, hangend als een traan tussen haar borsten, en haar trouwring. Haar haar was kort, een slordig kapsel met talloze tinten bruin.

Ze keek met haar koelbloedige agentenblik naar het toneelstuk, analyseerde, veronderstelde hij, het bewijs, motief en karakter net zoals bij een zaak die op haar bordje terechtkwam. Haar mond was niet geverfd; ze dacht zelden aan lippenverf, stond er niet bij stil. Haar sterke gezicht met zijn kom-maar-op-kin en het ondiepe kuiltje had het niet nodig.

Hij zag hoe ze die mond dichtkneep, hoe de tot spleetjes geknepen ogen fonkelden toen het personage van Christine Vole plaatsnam in de getuigenbank en ze de man die ze haar echtgenoot noemde verraadde.

‘Ze voert iets in haar schild. Dat zei ik toch.’

Roarke liet zijn vingers over Eve’s nek dansen. ‘Inderdaad.’

‘Ze liegt,’ mompelde Eve. ‘Niet over alles. Gedeeltelijke leugens. Hoe past het mes in het geheel? Dus hij snijdt zich ermee. Het is geen dodelijke wond. Het mes is een afleidingsmanoeuvre. Niet het moordwapen, dat ze, overigens, niet als bewijs hebben opgevoerd. Dat is een zwak punt. Maar als hij zichzelf met het mes heeft gesneden terwijl hij brood aan het snijden was – en daar is iedereen het over eens – waarom hebben ze het dan nodig?’

‘Hij heeft zichzelf met opzet gesneden om het bloed op zijn mouwen te kunnen verklaren, of per ongeluk, zoals hij beweert.’

‘Maakt niet uit. Het is een dwaalspoor.’ Ze kreeg rimpels in haar voorhoofd. ‘O, hij is goed.’ Haar stem daalde, trilde door de intense afkeer die ze voor Leonard Vole had ontwikkeld. ‘Moet je kijken hoe hij in de... Wat is het?’

‘De beklagdenbank.’

‘Ja, hoe hij in het beklagdenbankje staat, helemaal geschokt en kapot door haar getuigenverklaring.’

‘Nou.’

‘Er klopt iets niet. Ik kom er wel achter.’

Ze vond het leuk om zich erin te verdiepen, om naar invalshoeken en wendingen te zoeken. Voordat ze een relatie met Roarke kreeg, had ze nog nooit een heus toneelstuk gezien. Ze had wel wat tijd voor het scherm doorgebracht, had zich door de jaren heen een aantal keren door haar vriendin Mavis laten meeslepen naar een paar holograafopvoeringen. Maar ze moest toegeven dat het hele amusementsaspect naar een hoger niveau werd getild door het zien van echte artiesten die scènes speelden, teksten voordroegen en hun rol vertolkten.

Het had wel iets om in het donker te zitten, op de actie neer te kijken, waardoor je er deel van ging uitmaken, terwijl je net genoeg afstand hield om geen daadwerkelijk belang bij de uitkomst te hebben.

Het was haar verantwoordelijkheid niet, dacht Eve. De dwaze, rijke weduwe van wie de schedel was ingeslagen keek niet naar inspecteur Eve Dallas om de antwoorden voor haar te vinden. Daardoor werd het zoeken naar die antwoorden een interessant spel.

Als Roarke zijn zin kreeg – en dat gebeurde bijna altijd – zou die rijke weduwe zes avonden per week sterven, evenals tijdens twee matineeën, gedurende een heel lange periode voor het vermaak en amusement van een publiek van amateurdetectives.

‘Hij is het niet waard,’ momperde ze. Ze werd genoeg door de actie opgeslokt om zich aan de karakters te ergeren. ‘Ze offert zich op, voert een toneelstukje op voor de jury zodat ze haar zien als opportunist, een gebruiker, een ongevoelige trut. Omdat ze van hem houdt. En hij is nog geen stuiver waard.’

‘Je zou denken,’ merkte Roarke op, ‘dat ze hem zojuist heeft ver-raden en hem ervoor laat opdraaien.’

‘Uh-huh. Ze heeft een heel andere wending aan de zaak gegeven, hem zo verdraaid dat zij de boosdoener is. Naar wie kijkt de jury nu? Het draait om haar en hij is gewoon een sukkel. Verdomde slim bedacht, als hij het waard was, maar dat is hij niet. Komt ze daar nog achter?’

‘Blijf maar kijken.’

‘Vertel me maar gewoon of ik gelijk heb.’

Hij boog voorover, kuste haar wang. ‘Nee.’

‘Nee, heb ik geen gelijk?’

‘Nee, ik vertel het je niet en als je blijft praten, mis je de spitsvon-digheden en de dialoog.’

Ze keek hem chagrijnig aan, maar hield zich stil en keek hoe de rest van het toneelstuk zich ontvouwde. Ze rolde met haar ogen toen de uitspraak niet schuldig werd voorgelezen. Jury’s, dacht ze. Ze waren onbetrouwbaar, in fictie en in werkelijkheid. Een jury van twaalf degelijke agenten zou de smeerlap hebben veroordeeld. Ze wilde het net zeggen, toen ze zag hoe Christine Vole zich wor-stelend een weg zocht door een menigte toeschouwers, die bloed wilden zien, de bijna lege rechtszaal in.

Eve knikte tevreden toen het personage haar leugens en bedrog opbiechtte aan Voles advocaat. ‘Ze wist dat hij schuldig was. Ze wist het en heeft gelogen om hem te redden. Idiot. Nu maakt hij zich ervan af en dumpst haar. Let maar op.’

Eve keek opzij toen Roarke lachte. ‘Wat is er zo grappig?’

‘Ik heb het idee dat Dame Christie jou wel had gemogen.’

‘Wie is dat, verdomme? Sst! Daar is hij. Moet je zien hoe hij zich verkneukelt.’

Leonard Vole liep door het decor van de rechtszaal, pronkte met zijn vrijspraak en de heupwiegende brunette aan zijn arm. *Een andere vrouw*, dacht Eve. *Wat een verrassing*. Toen Christine zich in Voles armen stortte, zich probeerde vast te klampen, had Eve medelijden met haar, maar ze was ook gefrustreerd.

Ze zag zijn arrogantie, Christines geschoktheid en ongeloof, Sir Wilfreds boosheid. Het was precies wat ze had verwacht, hoe goed het ook was gespeeld. En toen schoot ze uit haar stoel overeind.

‘Klootzak!’

‘Koest, meisje.’ Met groot genoegen trok Roarke Eve weer naar beneden in haar stoel terwijl Christine Vole op het toneel het mes dat ze van de tafel met bewijsstukken had gegrist in het harteloze hart van haar man stak.

‘Klootzak,’ zei Eve opnieuw. ‘Dat zag ik niet aankomen. Ze heeft hem geëxecuteerd.’

Ja, dacht Roarke, Agatha Christie zou van zijn Eve hebben geno-ten. Sir Wilfred liet precies dezelfde woorden weerklinken toen de mensen het toneel op holden, zich over het lichaam bogen en Christine Vole wegtrokken.

‘Er is iets mis.’ Opnieuw ging Eve staan en nu kolkte haar bloed in een ander tempo. Nu greep ze de balustrade stevig met beide handen vast, haar ogen waren gefixeerd op het toneel. ‘Er klopt iets niet. Hoe komen we beneden?’

‘Eve, het is een voorstelling.’

‘Hij acteert niet.’ Ze schoof de stoel opzij en beende de loge uit. Op hetzelfde moment zag Roarke hoe een van de geknielde figu-ranten overeind krabbelde en naar het bloed op zijn hand staarde.

Hij haalde Eve in, greep haar arm. ‘Deze kant op. Hier is een lift. Hij gaat rechtstreeks naar de coulissen.’ Hij toetste een code in. Ergens vandaan, ergens beneden, begon een vrouw te gillen.

‘Staat dat in het draaiboek?’ wilde Eve weten toen ze de lift in liepen.

‘Nee.’

‘Oké.’ Ze zocht haar communicator uit haar avondtasje. ‘Dit is Dal-las, inspecteur Eve. Ik heb een medivac-unit nodig. New Globe The-ater, Broadway en 38th. Toestand en verwondingen nog onbekend.’

Ze gooide de communicator weer in haar tasje toen de lift open-ging en chaos onthulde. ‘Haal die mensen weg en hou ze in de gaten. Ik wil dat de hele bezetting en crew in het gebouw blijven. Hoeveel personeelsleden zijn er?’

‘Ik bezorg je de aantallen.’

Ze gingen uit elkaar. Eve zocht duwend haar weg naar het toneel. Iemand had de tegenwoordigheid van geest gehad om het doek te laten zakken, maar erachter bevonden zich talloze mensen in ver-schillende stadia van hysterie.

‘Achteruit.’ Ze snauwde het bevel.

‘We hebben een arts nodig.’ De blondine met de onaangedane blik die Voles vrouw had gespeeld, stond met beide handen tussen haar borsten geklemd. Er zat bloed op haar kostuum, op haar handen. ‘O mijn god. Iemand moet een dokter halen.’

Eve hurkte naast de man neer die languit, voorover op de grond lag en wist dat het te laat was voor een dokter. Ze kwam overeind, zocht haar penning. ‘Ik ben inspecteur Dallas, New York Police and Security. Ik wil dat iedereen achteruitgaat. Niets aanraken, niets van het toneel verwijderen.’

‘Er is een ongeluk gebeurd.’ De acteur die Sir Wilfred speelde, had zijn advocatenpruik afgedaan. Zijn toneelmake-up liep door van het zweet. ‘Een afschuwelijk ongeluk.’

Eve keek neer op de plas bloed, op het broodmes dat helemaal onder het bloed zat. ‘Dit is een plaats delict. Ik wil dat jullie achteruitgaan. Waar is de beveiliging, verdomme?’ Ze zwaaide met haar hand, sloeg hem tegen de schouder van de vrouw, die ze nog steeds voor Christine Vole hield. ‘Achteruit, zei ik.’ Toen ze zag dat Roarke uit de coulissen kwam met drie mannen in uniform, wenkte ze. ‘Haal deze mensen van het toneel. Ik wil dat ze worden afgezonderd. Er zijn kleedkamers en zo. Stop ze daarin en zet er bewaking voor. Dat geldt ook voor de crew.’

‘Is hij dood?’

‘Dat of hij wint de prijs voor beste acteur van de eeuw.’

‘We moeten het publiek naar een veilige ruimte brengen. Hen rustig houden.’

‘Ga je gang en zorg dat het gebeurt. Wil je kijken of Mira nog in de buurt is? Ik kan haar wel gebruiken.’

‘Ik heb hem vermoord.’ De blondine zette wankelend twee stappen achteruit, stak haar bloederige handen in de lucht en staarde ernaar. ‘Ik heb hem vermoord,’ zei ze opnieuw en ze viel flauw.

‘Geweldig. Fantastisch. Roarke?’

‘Ik regel het wel.’

‘Jij.’ Ze wees naar een van de beveiligers. ‘Begin met het overbrengen van deze mensen naar de kleedkamers. Hou ze daar vast. Jij,’ droeg ze de tweede beveiligers op, ‘begin met het verzamelen van de crew, de technici. Ik wil dat de deuren worden verzegeld.

Niemand erin, niemand eruit.’

Een vrouw begon te huilen, verschillende mannen begonnen luid te protesteren. Eve telde tot vijf, stak haar penning in de lucht en schreeuwde: ‘Goed, luisteren! Dit is een politieonderzoek. Iedereen die weigert de bevelen op te volgen, belemmert dit onderzoek en wordt overgebracht naar het dichtstbijzijnde politiebureau waar hij in hechtenis wordt genomen. Ik wil dat iedereen dit toneel verlaat, en wel nu!’

‘Kom mee.’ De brunette met het bijrolletje als Voles liefje stapte gracieus over de bewusteloze Christine heen. ‘Willen een paar grote, sterke mannen onze hoofdrolspeelster optillen? Ik heb een borrel nodig, verdomme.’ Ze keek om, met koele, heldere, groene ogen. ‘Is dat toegestaan, inspecteur?’

‘Zolang het maar niet op mijn plaats delict gebeurt.’

Tevreden haalde Eve haar communicator tevoorschijn. ‘Dallas, inspecteur Eve.’ Opnieuw hurkte ze naast het lichaam neer. ‘Stuur onmiddellijk een forensische unit.’

‘Eve.’ Dokter Mira haastte zich over het toneel. ‘Roarke vertelde...’ Haar stem stierf weg, ze keek op het lichaam neer. ‘Grote god.’ Ze zuchtte diep en verplaatste haar blik naar Eve. ‘Wat kan ik doen?’

‘Op dit moment: assisteren. Ik heb geen werkkist. Peabody is onderweg, ik heb om een forensisch team en de lijkschouwer gevraagd. Maar tot ze er zijn, ben je de arts ter plaatse en aangesteld als politiefunctionaris. Het spijt me dat ik je avond verkloot.’

Mira schudde haar hoofd, wilde bij het lichaam neerknielen.

‘Nee, kijk uit voor het bloed. Je vervuult mijn plaats delict en je ruïneert je jurk.’

‘Hoe is het gebeurd?’

‘Zeg het maar. We hebben het allemaal gezien. Met mijn vlijmscherpe observatievermogen heb ik het mes geïdentificeerd als moordwapen.’ Eve spreidde haar handen. ‘Ik heb niet eens een bus seal-it, verdomme. Waar blijft Peabody in vredesnaam?’

Gefrustreerd omdat ze zonder haar gereedschap geen betrouwbare inspectie of betrouwbaar onderzoek kon starten, draaide ze

om haar as en zag Roarke. 'Wil je hier voor me waarnemen, dokter Mira?'

Zonder het antwoord af te wachten, beende Eve naar de linkerkant van het toneel. 'Vertel, dat deel met het mes in de laatste scène. Hoe gaat dat in zijn werk?' vroeg ze Roarke.

'Nepmes. Het lemmet schuift naar binnen als het tegen een stevig oppervlak wordt geduwd.'

'Deze keer niet,' mompelde Eve. 'Het slachtoffer, wat is zijn echte naam?'

'Richard Draco. Een heel geliefd acteur. Ik neem aan dat de liefde nu behoorlijk is bekoeld.'

'Hoe goed kende je hem?'

'Niet goed. Ik heb hem een paar keer op een feestje ontmoet, maar ik kende hem voornamelijk van zijn werk.' Roarke stopte zijn handen in zijn zakken, wiegde op zijn hakken heen en weer terwijl hij Draco's geschrokken en starende ogen bestudeerde. 'Hij heeft vier keer de Tony Award gewonnen, oogstte uitstekende recensies voor de films waarin hij heeft gespeeld. Hij was een eerste klas publiekstrekker, op toneel en het scherm, en dat is al een aantal jaren zo. Hij heeft een reputatie,' vervolgde Roarke, 'dat hij moeilijk is, arrogant en kinderachtig. Bedriegt vrouwen, geniet van een bepaalde hoeveelheid chemische ondersteuning die zich waarschijnlijk niet verenigt met het wetboek van de politie.'

'De vrouw die hem heeft vermoord?'

'Areena Mansfield. Briljante actrice. Een zeldzaam koelbloedig type en toegewijd aan haar talent. Bijzonder gerespecteerd in toneelkringen. Ze woont en werkt voornamelijk in Londen, maar werd overgehaald om voor deze rol naar New York te verhuizen.'

'Door wie?'

'Gedeeltelijk door mij. We kennen elkaar al een aantal jaren. En nee,' voegde hij eraan toe terwijl hij zijn handen weer in zijn zakken stopte. 'Ik ben nog nooit met haar naar bed geweest.'

'Dat vroeg ik niet.'

'Wel waar.'

'Oké, als dat zo is, doen we het vervolg ook. Waarom ben je niet met haar naar bed geweest?'

Een flauwe glimlach trok zijn mondhoeken omhoog. 'Aanvankelijk

omdat ze was getrouwd. En toen ze niet meer was getrouwd...' Hij ging met een vingertop over het kuiltje in Eve's kin. '... was ik getrouwd. Mijn vrouw wil niet dat ik met andere vrouwen slaap. Daar is ze heel strikt in.'

'Dat zal ik noteren.' Ze overwoog haar opties, speelde ermee. 'Je kent veel van deze mensen, hebt in ieder geval indrukken van hen. Ik wil later met je praten.' Ze zuchtte. 'Officieel.'

'Vanzelfsprekend. Is het mogelijk dat dit een ongeluk was?'

'Alles is mogelijk. Ik moet het mes onderzoeken, maar ik kan dat stomme ding pas aanraken als Peabody er is. Ga maar naar achteren, geef je mensen een aai over hun bol en hou je oren open.'

'Vraag je me nou om te assisteren bij een officieel politieonderzoek?'

'Nee, dat doe ik niet.' Ondanks de omstandigheden begonnen haar lippen bijna te trillen. 'Ik zei alleen maar dat je je oren open moet houden.' Ze tikte met een vinger tegen zijn borstkas. 'En blijf uit mijn buurt. Ik ben in functie.'

Ze draaide zich om toen ze het luide geklepper hoorde van wat alleen maar politieschoenen konden zijn.

Peabody's schoenen waren gepoetst tot ze pijnlijk glommen en Eve zag ze al vanaf de andere kant van het toneel. Haar dikke winteruniformjas was dichtgeknoopt tot aan de hals van een stevig lichaam. Ze droeg haar pet precies in de juiste hoek op haar donkere, steile haar.

Van weerszijden liepen ze het toneel op en troffen elkaar bij het lichaam. 'Hoi, dokter Mira.' Peabody keek op het lichaam neer, tuitte haar lippen. 'Was vast een geweldige première.'

Eve stak haar hand uit naar de werkkist. 'Recorder aan, Peabody.'

'Ja, chef.' Omdat het warm was onder de toneellampen, wrong Peabody zich uit haar jas, vouwde hem op en legde hem weg. Ze klemde de recorder op de kraag van haar uniformjas.

'Recorder aan,' zei ze terwijl Eve haar handen en avondschoenen bedekte met seal-it.

'Dallas, inspecteur Eve, ter plaatse, toneeldecor van New Globe Theater. Eveneens aanwezig Peabody, agent Delia, en Mira, dokter Charlotte. Slachtoffer is Richard Draco, mannelijk, van gemengd ras, eind veertig, begin vijftig.'

Ze gooide de seal-it naar Peabody. 'Doodsoorzaak: neergestoken, enkelvoudige wond. Visueel onderzoek en minimale hoeveelheid bloed wijzen op een hartwond.'

Ze hurkte en pakte met haar bedekte vingers het mes op. 'Wond toegebracht door wat lijkt op een gewoon keukenmes, gekarteld lemmet, ongeveer twintig centimeter lang.'

'Ik meet het op en doe het in een zak, inspecteur.'

'Nog niet,' mompelde Eve. Ze onderzocht het mes, zocht haar microbril, onderzocht het opnieuw vanaf het handvat tot aan de punt. 'Aanvankelijk onderzoek onthult geen mechanisme waarmee het lemmet naar binnen schuift bij druk. Dit is geen toneelmes.'

Ze schoof de bril omhoog zodat hij boven op haar hoofd rustte. 'Geen toneelmes, geen ongeluk.' Ze legde het mes in Peabody's verzegelde handen. 'Het is moord.'

'Ik kan je wel gebruiken,' zei Eve tegen Mira terwijl de sweepers de plaats delict onderzochten. Het lichaam van Draco was al in een zak gedaan, gelabeld en op weg naar het mortuarium.

'Wat kan ik voor je doen?'

'Er is een flink aantal uniformen bezig met het registreren van de namen en adressen van het publiek.' Ze wilde niet denken aan de manuren, de bergen administratie die het zou kosten om meer dan tweeduizend getuigen te verhoren. 'Maar ik wil beginnen met het verhoren van de belangrijkste acteurs voor ik ze vanavond laat gaan. Ik wil niet dat iemand een advocaat neemt tot ik een betere grip op de situatie heb.'

Vlak voor de ogen van het publiek, dacht Eve terwijl ze het toneel bestudeerde, het decor, de ene rij luxueuze, pluchen stoelen na de andere waarin een verrukt publiek had gezeten.

Iemand was koelbloedig en arrogant. En slim.

'Mensen voelen zich bij jou op hun gemak,' vervolgde ze. 'Ik wil dat Areena Mansfield zich op haar gemak voelt.'

'Ik doe wat ik kan.'

'Bedankt. Peabody, jij gaat met mij mee.'

Eve liep over het toneel, de coulissen in. Achter de schermen wemelde het van de uniformen. Burgers waren achter gesloten deuren weggestopt of stonden ellendig in groepjes bij elkaar.

'Hoe groot is de kans, denk je, dat we dit tot de ochtend uit de media kunnen houden?'

Peabody keek naar Eve. 'Volgens mij nul, maar dat is optimistisch.'

'Ja. Agent.' Eve wenkte een uniform. 'Ik wil bewaking bij elke ingang, elke uitgang.'

'Is geregeld, chef.'

'Ik wil dat de bewakers binnen staan. Niemand verlaat het

gebouw, zelfs geen agent. Niemand komt erin, vooral geen journalisten. Duidelijk?’

‘Ja, chef.’

Een gebogen, smal toelopende gang die op de coulissen uitkwam. Eve bekeek de deuren, licht geamuseerd vanwege de gouden sterren die op verschillende deuren waren bevestigd. Ze zag ook naamplaatjes. Ze stopte bij de deur met het opschrift Areena Mansfield, klopte kort en liep toen naar binnen.

Ze trok slechts haar wenkbrauwen op toen ze Roarke op een koningsblauwe bank zag zitten terwijl hij Areena’s hand vasthield.

De actrice moest haar toneelmake-up nog verwijderen en hoewel de tranen een ravage hadden aangericht, zag ze er nog steeds prachtig uit. Haar ogen schoten naar Eve en ze waren direct gevuld met angst.

‘O god. O mijn god. Word ik gearresteerd?’

‘Ik moet u een paar vragen stellen, mevrouw Mansfield.’

‘Ik mocht me niet verkleden. Ze zeiden dat dat niet mocht. Zijn bloed.’ Haar handen wapperden voor haar kostuum langs, ze balde haar vuisten. ‘Ik kan er niet tegen.’

‘Het spijt me. Dokter Mira, kunt u mevrouw Mansfield uit haar kostuum helpen? Dan doet Peabody het in een zak.’

‘Natuurlijk.’

‘Roarke, naar buiten, alsjeblieft.’ Eve zette een stap naar de deur, deed hem open.

‘Maak je geen zorgen, Areena. De inspecteur lost het wel op.’ Nadat hij een geruststellend kneepje in Areena’s hand had gegeven, stond hij op en liep langs Eve heen.

‘Ik had je gevraagd je oren open te houden, niet om gezellig bij een van mijn verdachten te kruipen.’

‘Proberen om een hysterische vrouw bij haar positieven te houden, is niet bepaald gezellig.’ Hij zuchtte. ‘Ik kan wel een heel grote cognac gebruiken.’

‘Nou, ga naar huis en neem er een. Ik weet niet hoelang ik hier bezig ben.’

‘Volgens mij vind ik hier wel wat van mijn gading.’

‘Ga nou maar naar huis,’ zei ze opnieuw. ‘Je kunt hier niets doen.’

‘Aangezien ik geen verdachte van je ben,’ voegde hij er rustig

aan toe, ‘en eigenaar van dit theater, kan ik, volgens mij, komen en gaan wanneer ik wil.’ Met een vinger streelde hij haar wang en wandelde weg.

‘Dat doe je altijd,’ mompde ze en ze liep de kleedkamer weer in.

Eve vond ‘kleedkamer’ een bescheiden benaming voor zo’n grote, luxueuze ruimte. Op een lange, roomkleurige werktafel stond een woud van potjes, tubes, stokjes, flessen, allemaal met militaire precisie gerangschikt. Boven dat alles schitterde een brede, driedelige spiegel omzoomd met witte lampjes.

Er stonden een bank, verschillende gemakkelijke stoelen, een maxi-AutoChef met koelunit en een mooi minicommunicatiesysteem. De garderobe hing in een lang, openstaand kastgedeelte, waardoor Eve zag dat de kostuums en gewone kleding net zo precies waren gerangschikt als de make-up.

Op elke tafel en in groepjes op de grond stonden bloemen. De overdadig geurende lucht deed Eve aan bruiloften denken. En aan begrafenissen.

‘Dank u wel. Heel erg bedankt.’ Areena huiverde licht toen Mira haar in een lange, witte kamerjas hielp. ‘Ik weet niet hoeveel langer ik nog... Ik wil me graag afschminken.’ Ze legde haar hand tegen haar hals. ‘Ik wil me graag mezelf voelen.’

‘Gaat uw gang.’ Eve maakte het zich gemakkelijk in een van de stoelen. ‘Dit verhoor wordt opgenomen. Begrijpt u dat?’

‘Ik begrijp helemaal niets.’ Met een zucht ging Areena op de gecapitonneerde kruk voor haar make-upspiegel zitten. ‘Mijn hoofd lijkt verdoofd, alsof alles één stap later gebeurt dan zou moeten.’

‘Dat is een heel normale reactie,’ stelde Mira haar gerust. ‘Het helpt vaak om te praten over de gebeurtenis die de schok heeft veroorzaakt, om de details door te nemen zodat ze kunnen worden verwerkt. Zodat je ze van je af kunt zetten.’

‘Ja, u hebt vast gelijk.’ Ze wierp in de spiegel een blik op Eve. ‘U moet me vragen stellen en dat moet worden opgenomen. Goed. Ik wil het achter de rug hebben.’

‘Recorder aan, Peabody. Dallas, inspecteur Eve, in gesprek met Mansfield, Areena, in de kleedkamer van subject in het New Globe Theater. Eveneens aanwezig zijn Peabody, agent Delia en dokter Charlotte Mira.’

Terwijl Areena met crème haar toneelmake-up verwijderde, zei Eve de herziene Miranda-waarschuwing op. 'Begrijpt u uw rechten en plichten, mevrouw Mansfield?'

'Ja. Dat is ook onderdeel van de nachtmerrie.' Ze sloot haar ogen, probeerde zich een maagdelijk witte weide voor te stellen, vredig, sereen, en zag alleen maar bloed. 'Is hij echt dood? Is Richard echt dood?'

'Ja.'

'Ik heb hem vermoord. Ik heb hem neergestoken.' De huivering gleed langs haar schouders naar beneden. 'Tientallen keren,' zei ze. Ze opende haar ogen en keek Eve aan in het midden van de driedelige spiegel. 'We hebben die scène minstens tientallen keren gerepeteerd. We hebben het zo zorgvuldig gechoreografeerd, voor het grootste effect. Wat is er misgegaan? Waarom is het mes niet naar binnen geschoven?' Het eerste vleugje woede was in haar ogen te zien. 'Hoe kon dit gebeuren?'

'Neem hem met me door. De scène. U bent Christine. U hebt hem beschermd, voor hem gelogen. U hebt uzelf voor hem geruïneerd. Dan, na dat alles, schuift hij u aan de kant, loopt met een andere vrouw te pronken, een jongere vrouw, vlak voor uw ogen.'

'Ik hield van hem. Hij was mijn obsessie; mijn minnaar, mijn man, mijn kind, alles tegelijk.' Ze trok haar schouders op. 'Bovenal hield Christine van Leonard Vole. Ze wist hoe hij was, wat hij deed. Maar het maakte niet uit. Ze zou voor hem sterven, zo intens en obsessief was haar liefde.'

Nu rustiger gooide Areena de gebruikte tissues in haar recyclekoker en draaide zich op haar kruk om. Haar gezicht was zo bleek als marmer, haar ogen rood en gezwollen. En nog steeds straalde ze schoonheid uit.

'Op dat moment begrijpt elke vrouw in het publiek haar. Als ze dat soort liefde nog nooit hebben gevoeld, zou een deel van hen willen dat dat wel zo was. Wanneer ze zich dan realiseert dat hij haar, na alles wat ze heeft gedaan, zo achteloos afdankt, wanneer ze volledig begrijpt wat hij is, grijpt ze het mes.'

Areena hief een gebalde vuist, alsof ze het gevest vasthield. 'Wanhoop? Nee, ze is een mens van actie. Ze is nooit passief. Het is een moment, een impuls, maar een die doordringt tot op het bot.

Terwijl ze hem omhelst, steekt ze hem met het mes. Liefde en haat, beide in hun heftigste vorm, beide op dat ene moment in haar verenigd.'

Ze keek naar de hand waarmee ze had gestoken en hij begon te trillen. 'God. God!' Met een onbesuisd gebaar rukte ze een lade van haar kaptafel open.

Vliegensvlug stond Eve op en legde haar hand over Areena's pols.

'Ik... Het... Een sigaret,' wist ze uit te brengen. 'Ik weet dat ik in het gebouw niet mag roken, maar ik wil een sigaret.' Ze duwde tegen Eve's hand. 'Ik wil een sigaret, verdomme.'

Eve keek in de lade, zag de tien prijzige pakjes kruidensigaretten. 'Dit wordt opgenomen. U krijgt een automatische boete.' Ze zette een stap achteruit.

'Mijn zenuwen.' Ze klungelde met de aansteker tot Mira naar haar toe liep, hem voorzichtig uit haar vingers peuterde en aanknipte. 'Bedankt. Oké.' Areena nam een grote trek, blies langzaam uit. 'Het spijt me. Ik ben normaal gesproken niet zo... teer. Het theater vermorzelt tere mensen, en snel ook.'

'U doet het heel goed.' Mira bleef laag en rustig praten. 'Praten met inspecteur Dallas helpt.'

'Ik weet niet wat ik moet zeggen.' Areena keek weer naar Mira met het vertrouwen dat Eve in haar ogen had willen zien stralen. 'Het gebeurde gewoon.'

'Toen u het mes pakte,' onderbrak Eve, 'hebt u toen gemerkt dat het anders was?'

'Anders?' Areena knipperde terwijl ze zich weer op Eve richtte. 'Nee. Het lag precies zoals het hoorde, met het gevest naar me toe om de beweging snel en soepel te kunnen maken. Ik greep het, om het publiek dat ene schrikmoment te bezorgen bij het zien van het lemmet. Het lichtplan is ontworpen om het mes te vangen, zodat het licht vanaf de snijkant weerkaatst. Dan val ik aan. Het is vanaf de tafel maar twee stappen naar Richard. Ik pak zijn rechterarm, tussen de elleboog en de schouder, met mijn linkerhand, hou hem vast, haal uit met mijn rechter-, dan... de steek,' zei ze na opnieuw een grote trek, 'met het toneelmes tegen zijn borstkas, daardoor gaat het pakketje met toneelbloed kapot. Zo blijven we even staan,

niet meer dan twee tellen, innig, voordat de anderen op het toneel naar voren stormen en me wegtrekken.'

'Hoe was uw relatie met Richard Draco?'

'Wat?' Areena's ogen waren glazig geworden.

'Uw relatie met Draco. Vertel me erover.'

'Met Richard?' Areena drukte haar lippen op elkaar, haar hand ging tussen haar borsten door omhoog naar de onderkant van haar hals, alsof de woorden daar bleven steken, als klitten. 'We kenden elkaar al enkele jaren, hebben eerder met elkaar gewerkt, en goed ook. Het meest recent in een Londense productie van *Twice Owned*.'

'En persoonlijk?'

Er was een aarzeling, minder dan een halve seconde, maar Eve zag het en archiveerde het.

'We gingen vriendschappelijk met elkaar om,' vertelde Areena haar. 'Zoals ik al zei, we kenden elkaar al jaren. De media in Londen hebben tijdens dat laatste stuk gesuggereerd dat we een romance hadden. Het stuk was een liefdesverhaal. We hebben geprofiteerd van de aandacht. Het verkocht kaartjes. Ik was toen getrouwd, maar dat weerhield het publiek er niet van om ons als stel te zien. We vonden het vermakelijk.'

'Maar jullie hebben er nooit naar gehandeld.'

'Ik was getrouwd en, inspecteur, slim genoeg om te weten dat Richard niet het soort man was om een huwelijk voor op te geven.'

'Omdat?'

'Hij is een goed acteur. Was,' verbeterde ze zichzelf. Ze slikte moeizaam voordat ze een laatste trek van haar sigaret nam. 'Maar hij was niet bepaald een goed mens. O, dat klinkt gemeen, afschuwelijk.' Haar hand ging opnieuw naar haar hals, onrustige vingers tegen huid. 'Ik vind het gemeen en afschuwelijk om te zeggen, maar ik... ik wil zo eerlijk mogelijk zijn. Ik ben bang. Ik ben doodsbang dat u denkt dat ik wilde dat dit gebeurde.'

'Op dit moment denk ik niets. Ik wil dat u me over Richard Draco vertelt.'

'Goed. Goed.' Ze zoog lucht naar binnen, zoog aan de sigaret alsof het een rietje was. 'Anderen zullen het hoe dan ook zeggen. Richard was erg egoïstisch en egocentrisch, zoals veel... de

meesten in dit vak. Ik nam het hem niet kwalijk. En ik heb de kans gegrepen om in dit stuk met hem te werken.'

'Kunt u iemand bedenken die hem, omdat hij hem nou niet bepaald een goed mens vond, dat misschien wel kwalijk nam?'

'Ik veronderstel dat Richard iedereen die bij deze productie is betrokken op een bepaald moment wel heeft beledigd of kwaad heeft gemaakt.' Ze drukte met een vingertop tegen de binnenste ooghoek, alsof ze wat druk wilde verlichten. 'Er was zeker sprake van gekwetste gevoelens, klachten, gemopper en rancune. Dat is theater.'

Het theater was, wat Eve betreft, een idioot vak. Mensen huilden uitgebreid, hielden wijldropige monologen wanneer iedere halve-gare advocaat hun zou hebben geadviseerd om ja en nee te zeggen en je klep in vredesnaam dicht te houden. Ze gaven uiteenzettingen, weidden uit en een groot aantal wist de dood van een collega te verdraaien tot een drama waarin ze zelf een hoofdrol vertolkten.

'Negentig procent gelul, Peabody.'

'Zal wel.' Peabody liep door de coulissen, probeerde overal tegelijkertijd naar te kijken. 'Maar het is best wel vet. Al die lichten, het holobord en er hangen een paar echt mega kostuums als je van antiek houdt. Zou je het niet geweldig vinden om voor de zaal te staan en dat al die mensen naar je kijken?'

'Eng. We zullen een aantal van deze mensen moeten laten gaan voordat ze over hun burgerrechten beginnen te zeuren.'

'Daar heb ik zo de pest aan.'

Eve grijnsde, las snel haar memoblok door. 'Tot nu toe krijgen we een interessant beeld van het slachtoffer. Eigenlijk wil niemand het zeggen, maar iedereen had een grote hekel aan hem. Zelfs als ze het niet willen zeggen, zeggen ze het toch en ondertussen depen ze hun tranen. Ik ga hier achter rondkijken. De uniformen mogen die mensen wel laten gaan, regel het maar. Zorg ervoor dat we alle relevante gegevens van hen hebben en dat ze de officiële waarschuwing te horen krijgen. Regel de verhoren voor morgen.'

'Op het Hoofdbureau of op locatie?'

'We maken het eerst niet te zwaar, we gaan wel naar hen toe.'

Eve keek achterom en zag de jonge brunette uit de laatste scène

‘Dat klopt.’ Ze zei het onverschillig, maar aan de schittering in die groene ogen zag Eve de nog steeds sluimerende rancune. ‘Hij heeft zich uitgesloofd om me in te palmen en toen dat was gebeurd, heeft hij zijn uiterste best gedaan om me in het bijzijn van de cast

en het personeel te vernederen. Dit was mijn eerste Broadwayproductie.' Ze keek rond en hoewel ze glimlachte, was haar lach zo scherp als gebroken glas. 'Ik was naïef, inspecteur, maar ik leer snel. Ik zal niet zeggen dat het me spijt dat hij dood is, maar wel dat ik vind dat hij het vermoorden niet waard was.'

'Hield u van hem?'

'Ik heb op dit punt in mijn carrière geen ruimte voor liefde, maar ik was... geïmponeerd. Net zo geïmponeerd, denk ik, als mijn personage door Leonard Vole. Ik betwijfel of er iemand in deze productie zat, die geen wrok tegen Richard koesterde. Ik wil er eerlijk voor uitkomen.'

'Dat waardeer ik. U zei dat hij u had vernederd. Hoe?'

'In zijn laatste scène, de scène waarin ik met hem meeloop de rechtszaal in en hij Christine confronteert, kapte hij mijn tekst voor haar af, stormde over het toneel, beweerde dat mijn dictie vlak was.'

Ze kneep haar lippen op elkaar, haar ogen tot spleetjes. 'Hij vergeleek het gebrek aan passie en stijl met mijn prestatie in bed. Hij noemde me een domme boerin die probeerde haar gebrek aan talent te compenseren met een aardig uiterlijk en een mooi stel borsten.'

Carly streek haar haar naar achteren, een nonchalant gebaar dat een direct contrast vormde met de felle woede in haar ogen. 'Hij zei dat ik saai was en dat hij, hoewel ik hem een tijdje had vermaakt, ervoor zou zorgen dat ik vervangen zou worden door iemand die kon acteren als ik mijn bijrol niet beheerste.'

'En dit kwam als een volslagen verrassing voor u?'

'Hij was een slang. Slangen slaan snel toe, omdat het lafaards zijn. Ik heb ook een paar keer uitgehaald, maar het waren niet mijn beste pogingen. Ik was er niet op voorbereid en ik geneerde me. Richard beende van het toneel af, sloot zich op in zijn kleedkamer. De regie-assistent ging hem achterna, probeerde hem te kalmeren en we hebben de scène opnieuw gedaan met Richards vervanger.'

'Wie is de vervanger?'

'Michael Proctor. Hij is trouwens erg goed.'

'En als het stuk weer in productie gaat, is de rol dan voor hem?'

'Dat is een vraag voor de productie leider, veronderstel ik. Maar het zou me niet verbazen, in elk geval voor de korte termijn.'

'Bedankt voor de informatie, mevrouw Landsdowne.' En zo veel informatie, ongevraagde informatie, was altijd verdacht.

'Ik heb niets te verbergen.' Ze bewoog haar schouders opnieuw en bleef Eve aankijken met die grote, groene ogen. 'En als dat wel zo was, zou u daar volgens mij wel achter komen. Ik heb de laatste maanden heel wat gehoord over Roarkes politievrouw. Je moet wel een bepaalde mate van arrogantie bezitten om een avond voor de moord te kiezen waarop u in het publiek zou zitten, vindt u niet?'

'Arrogantie is een voorwaarde om iemands leven te kunnen nemen. U hoort van me, mevrouw Landsdowne.'

'Daar twijfel ik niet aan.'

Eve wachtte tot de vrouw bijna bij de coulissen was. 'Nog één ding.'

'Ja?'

'U vindt Areena Mansfield evenmin aardig.'

'Ik vind haar niet bijzonder aardig, maar ook niet onaardig.' Carly hield haar hoofd schuin, trok één wenkbrauw hoog op. 'Waarom vraagt u dat?'

'U was niet erg aardig toen ze flauwviel.'

De glimlach verscheen weer, stralend genoeg om de achterste rijen te bereiken. 'Dat was verdomd sierlijk flauwvallen, nietwaar? Acteurs, inspecteur Dallas, zijn niet te vertrouwen.' Met een nonchalante zwaai met haar haar liep ze weg.

'Dus,' mompelde Eve, 'wie acteert er?'

'Inspecteur.' Een van de sweepers, een jonge vrouw met een fris gezicht, beende naar Eve toe. Haar flodderige, beschermende broekpak maakte ruisende geluidjes bij elke stap. 'Ik heb hier een speeltje dat u waarschijnlijk wel wilt zien.'

'Kijk eens aan.' Eve pakte de zak met bewijsmateriaal, tuitte haar lippen terwijl ze het mes onderzoekend bekeek. Door het transparante plastic heen legde ze haar vinger op de punt van het lemmet, voelde hoe het naar binnen schoof. 'Waar heb je dit gevonden, eh...' Ze las de naam die op de borst van het matgrijze broekpak was geborduurd. 'Lombowsky.'

'In een vaas vol met echte, rode rozen op lange stelen. Mooie bloemen. De kamer stond er vol mee, het leek wel een staatsbegrafenis of zo. Areena Mansfields kleedkamer.'

‘Goed werk.’

‘Bedankt, inspecteur.’

‘Weet je waar Mansfield is?’

‘Ze is in de artiestenfoyer. Uw partner is bij haar.’

‘Peabody?’

‘Nee, chef. Uw man.’ Lombowsky wachtte tot Eve nors naar het toneelmees keek voordat ze haar wenkbrauwen durfde op te trekken. Het was de eerste keer dat ze Roarke van dichtbij had gezien en ze vond hem nog wel een flinke tweede blik waardig.

‘Maak je onderzoek af, Lombowsky.’

‘Doe ik, inspecteur.’

Eve beende naar achteren en liep Peabody tegen het lijf toen ze uit een kleedkamer kwam. ‘Ik heb vier verhoren gepland.’

‘Mooi. Het plan voor vanavond is veranderd.’ Eve hield het toneelmees omhoog. ‘Sweepers hebben dit in Mansfield’s kleedkamer gevonden, verstopt tussen de rozen.’

‘Ga je haar aanklagen?’

‘Haar advocaat heeft haar weer vrij voordat ik haar op het Hoofdbureau kan krijgen. Het komt wel verdomde goed van pas, nietwaar, Peabody? Ze vermoordt hem voor een volle zaal en verstopt het toneelmees in haar eigen kleedkamer. Heel slim of heel dom.’ Eve draaide het zakje met bewijsmateriaal om in haar handen. ‘Eens kijken wat zij erover te zeggen heeft. Waar is de artiestenfoyer?’

‘Een verdieping lager. We kunnen de trap wel nemen.’

‘Prima. Weet je iets over acteurs?’

‘Zeker. Free-Age-aanhangers zijn gek op alle schone kunsten. Mijn moeder heeft een beetje toneelgespeeld toen ik ging studeren en twee van mijn neven zijn acteur. Podiumwerk en een beetje voor het scherm. Mijn overgrootmoeder was performancekunstenaar in San Francisco voordat ze met pensioen ging. Dan heb je nog mijn...’

‘Oké, goed.’ Eve klepperde hoofdschuddend de trap af. ‘Hoe kon je al die mensen in je leven verdragen?’

‘Ik hou van mensen,’ zei Peabody vrolijk.

‘Waarom?’

Aangezien het geen vraag was die een antwoord verlangde, gebaarde Peabody naar links toen ze onder aan de trap aankwamen.

‘Jij houdt ook van mensen. Je doet alleen maar net alsof je knorrig bent.’

‘Ik ben knorrig. Als en wanneer ik Mansfield laat lopen, of wanneer ze een advocaat neemt, wil ik dat je bij haar in de buurt blijft. Als ze naar huis gaat, binnenblijft, roep dan een paar uniformen op om haar huis in de gaten te houden. We hebben genoeg voor toestemming om te posten. Ik wil weten waar ze heen gaat en wat ze doet.’

‘Wil je dat ik nu onderzoek naar haar achtergrond doe?’

‘Nee, dat doe ik wel.’

Eve trok de deur naar de foyer open. Net zoals alles waar Roarke een vinger in de pap had, was het allesbehalve armoedig. Hij wilde overduidelijk dat de talenten het naar hun zin hadden en had kosten noch moeite gespaard om dat te garanderen.

Er waren twee gescheiden zitgedeelten met pluchen banken geflankeerd door serveerdroids. De ruimte had een gebogen L-vorm, met aan de korte kant een AutoChef die, veronderstelde ze, volledig was bevoorraad, een koeling met een transparante voorkant die een assortiment koude drankjes bevatte en op een apart tafeltje stond een moderne computeropstelling.

Roarke zat, volgens Eve gezellig, naast Areena in het zitgedeelte rechts en draaide een glas cognac rond. Zijn blik, dat oogverblindende blauw, richtte zich op het gezicht van zijn vrouw en bleef daar fonkelen, het herinnerde haar aan de eerste keer dat ze hem, in eigen persoon, had gezien.

Toen paste hij niet op een moordverdachte. Hij was de verdachte.

Zijn lippen krulden op in een trage, zelfverzekerde glimlach. ‘Hallo, Peabody,’ zei hij, maar zijn blik bleef gericht op Eve’s gezicht.

‘Ik wil u een paar vragen stellen, mevrouw Mansfield.’

Areena keek knipperend naar Eve op, wapperde met haar handen. ‘O, maar ik dacht dat we vanavond klaar waren. Roarke heeft net vervoer geregeld naar mijn penthouse.’

‘Dat vervoer kan wel wachten. Recorder aan, Peabody. Is het nodig dat ik u aan uw rechten en plichten met betrekking tot dit onderzoek herinner, mevrouw Mansfield?’

‘Ik...’ De wapperende hand landde op haar hals en bleef daar rusten. ‘Nee. Ik weet alleen niet wat ik u nog meer kan vertellen.’

Eve gooide het verzegelde toneelmes op de tafel tussen hen in. 'Herkent u dit?'

'Dat lijkt op...' Ze stak haar, nog steeds rusteloze, hand uit, balde toen haar vuist en trok hem terug. 'Dat is het toneelmes. Dat is het rekwisiet dat op de set had moeten liggen toen... O god. Waar hebt u het gevonden?'

'In uw kleedkamer, verstopt tussen rode rozen.'

'Nee. Nee.' Heel langzaam schudde Areena haar hoofd. Ze vouwde haar armen voor haar borsten langs, haar vingers groeven zich in haar schouders. 'Dat is onmogelijk.'

Als het was gespeeld, peinsde Eve, was het verdomde goed gespeeld. De ogen waren glazig, de lippen en vingers trilden. 'Het is niet alleen mogelijk, het is een feit. Hoe is het daar gekomen?'

'Ik weet het niet. Dat zeg ik, ik weet het niet.' Met een plotselinge vlaag van energie sprong Areena op. Nu stonden haar ogen niet glazig, maar wild en ze schoten van links naar rechts. 'Iemand heeft het daar verstopt. Degene die de messen heeft verwisseld, heeft het daar verstopt. Ze willen dat ik de schuld krijg van Richard. Ze willen dat ik ervoor opdraai. Was het niet genoeg? God, was het niet genoeg dat ik hem heb gedood?'

Ze stak haar hand uit, een Lady Macbeth, starend naar bloed dat al was weggewassen.

'Waarom?' Eve's stem was kil en vlak. 'Waarom is het rekwisiet niet gewoon weggegooid, in een hoek, een recyclebak? Waarom zou iemand het in uw kleedkamer willen verstopten?'

'Ik kan niemand bedenken die me zo erg zou haten. En Richard...' Tranen glommen, vielen schitterend terwijl ze zich omdraaide. 'Roarke. Jij kent me. Alsjeblieft, help me. Zeg tegen haar dat ik zoiets afschuwelijks niet kan doen.'

'Wat de antwoorden ook zijn, zij zal ze vinden.' Hij stond op, liet haar in zijn armen komen om te huilen terwijl hij over haar hoofd naar zijn vrouw keek. 'Daar kun je op rekenen. Nietwaar, inspecteur?'

'Ben je haar adviseur?' snauwde Eve terug, wat haar een opgetrokken wenkbrauw opleverde.

'Wie heeft er, behalve uzelf, nog meer toegang tot uw kleedkamer, mevrouw Mansfield?'

'Dat weet ik niet. Eigenlijk iedereen van de cast en het personeel.

Ik sluit hem niet af. Dat is lastig.' Terwijl haar hoofd nog op Roarkes schouder lag, haalde ze kalmerend adem.

'Wie heeft u de rode rozen gestuurd? En wie heeft ze naar de kamer gebracht?'

'Ik weet het niet. Er waren zo veel bloemen. Mijn kleedster heeft de kaartjes meegenomen. Ze heeft het soort bloemen vast op de kaartjes gezet. Een van de loopjongens heeft een paar leveranties binnengebracht. Tot ongeveer een half uur voordat het doek opging, liepen de mensen in en uit. Daarna sluit ik bezoekers buiten zodat ik me kan voorbereiden.'

'U bent na uw eerste scène weer in de kleedkamer geweest en later nog een keer om u te verkleiden tijdens het toneelstuk.'

'Dat klopt.' Gekalmeerd trok Areena zich terug van Roarke en keek Eve aan. 'Ik heb vijf kostuumwisselingen. Mijn kleedster was bij me. Zij was elke keer bij me in de kleedkamer.'

Eve pakte haar memo. 'De naam van uw kleedster?'

'Tricia. Tricia Beets. Ze zal u wel vertellen dat ik het rekwisiet niet heb verstopt. Let maar op. Vraag haar maar.'

'Dat doe ik. Mijn assistent brengt u naar uw penthouse.'

'Kan ik gaan?'

'Voorlopig. U hoort van me. Recorder uit, Peabody. Breng mevrouw Mansfield naar huis.'

'Ja, chef.'

Areena greep haar jas die ze op de bankleuning had gelegd, gaf hem aan Roarke op een manier die Eve wel moest waarderen. Zo vrouwelijk, zo soepel en zelfverzekerd dat een man haar meteen warm wilde instoppen.

'Ik wil dat u de dader pakt, inspecteur Dallas. Dat wil ik heel graag. En zelfs dan, zelfs als degene die dit heeft gepland is gestraft, weet ik altijd dat mijn hand zijn dood heeft veroorzaakt. Dat zal ik nooit vergeten.'

Ze greep achteruit, raakte de rug van Roarkes hand met haar vingers aan. 'Bedankt, Roarke. Ik had deze avond zonder jou niet overleefd.'

'Rust wat uit, Areena.'

'Ik hoop dat dat lukt.' Met gebogen hoofd liep ze weg met Peabody vastberaden in haar kielzog.

Fronsend pakte Eve het zakje met bewijsmateriaal en stopte het in haar werkkist. 'Ze wil het feit dat jij niet met haar naar bed bent geweest graag rectificeren.'

'Zou je denken?'

Het vleugje amusement in zijn stem was net genoeg om haar te irriteren. 'En jij slikt dat natuurlijk als zoete koek, hè?'

'Mannen zijn zwijnen.' Hij zette een stap naar voren, streelde haar wang. 'Jaloers, lieve Eve?'

'Als ik jaloers zou zijn op elke vrouw met wie jij seks hebt gehad, en bovendien op elke vrouw die zou willen dat dat zo was of dat dat zou gebeuren, zou ik groen door het leven gaan.' Ze wilde zich omdraaien en sloeg naar zijn hand toen hij haar arm greep. 'Handen thuis.'

'Vergeet het maar.' Om het te bewijzen, pakte hij haar andere arm en trok haar stevig tegen zich aan. Het plezier was van zijn gezicht af te lezen, evenals een tederheid waartegen ze geen verweer had, verdomme. 'Ik hou van je, Eve.'

'Ja, ja.'

Hij lachte, boog voorover en beet voorzichtig in haar onderlip. 'Romantische gek die je bent.'

'Weet je wat jouw probleem is, maatje?'

'Zeg het eens.'

'Je bent een wandelend orgasme.' Met genoeg zag ze hoe hij zijn ogen opensperde.

'Dat was niet bepaald complimenteus.'

'Dat was ook niet de bedoeling.' Het gebeurde zelden dat ze onder dat uitgeslapen oppervlak kon komen en een gevoelige snaar raakte, dacht ze. Daarom genoot ze er zo van. 'Ik ga met de kleedster van Mansfield praten, kijken of zij het verhaal bevestigt. Daarna ben ik hier klaar. Op weg naar huis kan ik een paar achtergrondonderzoeken starten.'

Hij vond hun jassen en zijn evenwicht terug. 'Volgens mij heb je het te druk om onderweg achtergrondonderzoeken te doen.'

'Waarmee?'

Hij hield haar jas op voordat ze hem zelf kon pakken en aantrekken. Ze rolde met haar ogen, draaide zich om en stak haar armen in de mouwen, en liet een gesmoord geluid horen toen hij een bijzonder vindingrijke suggestie in haar oor fluisterde.

'Dat kan nooit achter in een limo.'

'Wedden?'

'Twintig.'

Hij pakte haar hand om haar naar buiten te leiden. 'Afgesproken.'

Ze verloor, maar het was het geld meer dan waard.

'Was het gedaan als het gedaan is, dan was 't goed, als 't vlug gedaan werd.'

Goed, het is gedaan, goed en vlug. En ik durf het Schotse toneelstuk te citeren nu ik alleen ben. Een moordenaar. Of ben ik, net zoals Christine Vole in ons ingenieuze stuk, slechts een beul?

Het is dom van me om mijn gedachten te registreren. Maar die gedachten zijn zo luid, zo enorm, zo schitterend gekleurd dat ik niet snap dat de wereld niet ziet dat mijn hoofd ervan openbarst. Ik denk dat dit hardop uitspreken waar niemand meeluistert, ze misschien tot bedaren brengt. Die gedachten moeten het zwijgen worden opgelegd, moeten worden begraven. Dit is een onzekere tijd. Ik moet mijn zenuwen in bedwang houden.

De risico's zijn afgewogen voordat de daad was gepleegd, maar hoe kon ik weten, hoe kon ik me voorstellen hoe het zou zijn om hem dood en bloedend midden op het podium te zien? Zo stil. Hij lag daar zo roerloos, overspoeld door het witte lamplicht.

Daar kan ik beter niet aan denken.

Ik moet nu aan mezelf denken. Voorzichtig zijn, slim zijn. Rustig zijn. Er zijn geen fouten gemaakt. Dat moet zo blijven. Ik hou mijn gedachten voor mezelf, diep weggestopt in mijn hart.

Hoewel ze het uit willen schreeuwen van blijdschap.

Richard Draco is dood.

3

Gezien de staat van de apparatuur die ze op het Hoofdbureau tot haar beschikking had, bespaarde Eve zichzelf een aanzienlijke hoeveelheid frustratie en deed de eerste achtergrondonderzoeken thuis. Roarke was gek op speeltjes en in vergelijking met de computer- en communicatiesystemen in haar werkkamer thuis leek de oude rommel op het Hoofdbureau op iets uit het tweede millennium.

Wat ook bijna klopte.

Ze ijsbeerde door haar kantoor met haar tweede kopje koffie en luisterde naar hoe haar computer de officiële gegevens van Areena Mansfields leven op een rij zette.

Areena Mansfield, geboren Jane Stoops, 8 november 2018, Wichita, Kansas. Ouders: Adalaide Munch en Joseph Stoops, samenlevingscontract ontbonden in 2027. Eén broer, Donald Stoops, geboren 12 augustus 2022.

Voor de vorm liet ze de opleidingsgegevens opsommen; niets bijzonders voor zover Eve het kon bekijken tot haar inschrijving op vijftienjarige leeftijd bij het Instituut voor Dramatiek in New York.

Zodra ze de kans had, is ze 'm uit Kansas gesmeerd, peinsde Eve en ze kon het haar niet kwalijk nemen. Wat deden mensen daar eigenlijk met al die tarwe en maïs?

Areena's professionele verdiensten begonnen op jonge leeftijd. Tienermodel, een paar toneelstukken, een klusje in Hollywood en daarna een terugkeer naar het echte theater.

'Ja, ja, bla, bla.' Eve kuierde terug naar haar machine. 'Computer, zoek en toon mogelijke strafbladen, alle arrestaties.'

Bezig...

De computer gonsde rustig en efficiënt. Ze lachte spottend toen ze hem vergeleek met de waardeloze hoop chips waarmee ze was gedoemd om op het Hoofdbureau te werken.

'Moet tegenwoordig met een miljardair trouwen om fatsoenlijke apparatuur te krijgen.'

Zoekopdracht voltooid... Drugsbezit, New Los Angeles, 2040.

'Dat lijkt er meer op.' Geïntrigeerd ging Eve achter het bureau zitten. 'Ga door.'

Schikking resulteerde in voorwaardelijk met standaard verplicht afkicken. Aan verplichting voldaan in Keith Richard Memorial Rehabilitation Center, New Los Angeles.

Drugsgebruik met bijkomende tenlastelegging voor schennis van de openbare eerbaarheid, New York City, 2044. Tweede ontwenning opgelegd en uitgevoerd, New Life Clinic, New York City.

Verder geen criminele activiteiten geregistreerd in dossier van subject.

'Dit is goed genoeg. Welke drugs gebruikte ze?'

Bezig... Dossier geeft combinatie Ecstasy/Zoner aan in beide tenlasteleggingen.

'Daarmee kom je er wel, nietwaar?'

Herformuleer vraag, alstublieft.

'Laat maar. Zoek en toon samenlevings- en/of huwelijksdata.'

Bezig... Formele samenlevingsvergunning afgegeven in New Los Angeles voor Areena Mansfield en Broderic Peters van juni 2048 tot april 2049, huwelijk ontbonden met wederzijdse instemming. Huwelijksvergunning verstrekt in Londen, Engeland, voor Areena Mansfield en Lawrence Baristol september

2053. Scheiding aangevraagd, Mansfield v. Baristol januari 2057, zonder bezwaren en toegekend. Geen kinderen uit huwelijks- of samenlevingsverband.

‘Oké. Zoek en toon mogelijke professionele verdiensten in producties samen met Richard Draco.’

Bezig... Experimentele toneelproductie *Broken Wings*, van mei tot en met oktober 2038. Subject en Draco, Richard, in bijrollen gedurende looptijd van toneelstuk. Videoproductie voor klein scherm, *Die for Love*, met subject en Draco, Richard, opgenomen New Los Angeles, 2040. Videoproductie, New York, *Check Mate*, met subject en Draco, Richard, februari 2044. London Arts-toneelproductie, *Twice Owned*, met subject en Draco, Richard, van februari 2054 tot en met juni van dat jaar.

‘Interessante timing,’ mompelde Eve. Ze stak haar hand uit en krabbelde terloops de oren van de mollige kat die op haar bureau was gesprongen. Terwijl Galahad het zichzelf gemakkelijk maakte precies voor haar computerscherm, zag Eve hoe Roarke binnenwandelde door de verbindingsdeur tussen hun persoonlijke kantoren.

‘Je hebt niet gezegd dat Areena drugsverslaafd is geweest.’

‘Geweest is het sleutelwoord. Is het relevant?’

‘Alles is relevant. Weet je zeker dat haar behoefte aan drugs verleden tijd is?’

‘Voor zover ik weet, is ze al meer dan twaalf jaar clean.’ Toen hij op de hoek van het bureau ging zitten, gleed Galahad naar hem toe en gaf een kopje tegen Roarkes lange vingers. ‘Geloof je niet in rehabilitatie, inspecteur?’

‘Ik ben toch zeker met jou getrouwd?’

Omdat hij erom moest lachen, hield ze haar hoofd schuin. ‘Je hebt ook niet verteld dat zij en Draco door de jaren heen samen in een aantal producties hebben gespeeld.’

‘Daar heb je niet naar gevraagd.’

‘De tijdstippen waarop ze hebben samengewerkt, vallen over de hele linie samen met haar veroordelingen vanwege drugs.’

‘Aha. Hm.’ Roarke bracht Galahad in kattenextase door zijn vacht met één vinger te strelen.

‘Hoe hecht waren ze, Roarke?’

‘Het is mogelijk dat ze een relatie hadden. Dat waren de roddels tijdens hun laatste project samen in Londen. Ik heb Areena pas een paar jaar geleden ontmoet toen ze was getrouwd en in Londen woonde. En ik heb haar en Richard pas samen gezien toen we de acteurs voor dit toneelstuk kozen.’ Hij trok een schouder op en dronk het restje koffie van Eve op.

‘Als ik onderzoek doe naar het slachtoffer, vind ik dan drugs-aanklachten?’

‘Waarschijnlijk wel. Als Areena nog gebruikte, deed ze dat discreet en professioneel. Geen gemiste repetities, geen onberekenbare uitbarstingen. In dezelfde zin zou ik het woord ‘discreet’ niet voor Draco gebruiken, maar hij deed zijn werk. En als ze een liefdes- of seksuele relatie hadden, hielden ze dat geheim.’

‘Iedereen is wel eens indiscreet. Als ze elkaar naaiden, wist iemand dat. En als ze zweterig met elkaar rollebollen of drugs slikten, zijn dat een paar extra invalshoeken.’

‘Zal ik het voor je uitzoeken?’

Ze ging staan, leunde naar voren tot haar neus de zijne raakte. ‘Nee. En voor het geval een deel van jou het niet heeft begrepen, zal ik het even herhalen. Nee. Begrepen?’

‘Ik denk het wel. Ik heb over een paar uur een vergadering in San Francisco. Summerset weet hoe je me kunt bereiken als dat nodig is.’

Bij het horen van de naam van Roarkes stijve adjudant was ze direct hartgrondig chagrijnig. ‘Dat is niet nodig.’

‘Ik ben voor negenen waarschijnlijk wel thuis.’ Hij stond op, liet zijn handen langs de zijden van haar lichaam omhooggliden en toen weer naar beneden naar haar heupen. ‘Ik bel als het later wordt.’

Ze begreep dat hij haar gerust wilde stellen dat ze ’s nachts niet alleen zou zijn, alleen wanneer de nachtmerries haar achtervolgden. ‘Je hoeft je over mij geen zorgen te maken.’

‘Dat doe ik graag.’

Hij boog zijn hoofd om haar een zacht kusje te geven, maar ze

veranderde de sfeer, het karakter, door hem naar zich toe te trekken, haar mond heet en gretig. Haar handen grepen in zijn haar en ze was opgewonden voor ze hem losliet.

Het deed haar genoegen dat ze zag dat zijn ogen donker waren geworden en zijn ademhaling was versneld. 'Toe maar. Waar heb ik dat aan te danken?'

'Dat doe ik graag,' zei ze en ze pakte haar lege koffiekop. 'Later.' Ze glimlachte over haar schouder naar hem en liep naar de keuken voor een tweede kopje.

Eve screende de berichten op haar thuisunit, haar palmunit, in haar voertuig en op de apparatuur in haar kantoor op het Hoofdbureau. Als haar berekening klopte, had ze sinds middernacht drieëntwintig berichten van journalisten gekregen, die het scala doorliepen van charmeren, smeken, verkapte dreigementen en omkoopsommetjes. Zes oproepen, vanaf verschillende locaties, en steeds gefrustreerder en hardnekkiger, kwamen van Nadine Furst van Channel 75.

Ze waren dan misschien wel vrienden, waar Eve zich over bleef verbazen, maar voor beiden gingen zaken voor. Nadine wilde een exclusief, persoonlijk interview met de onderzoeksleider inzake de dood van Richard Draco. Eve wilde slechts zijn moordenaar.

Ze verwijderde de berichten van de media stuk voor stuk, gebaarde naar Peabody om erbij te komen en speelde het zakelijk bericht van haar meerdere af.

Dat bericht was glashelder. Zijn kantoor. Nu.

Het was nog geen acht uur 's ochtends.

Commissaris Whitney liet haar niet wachten. Zijn assistent gebaarde dat Eve direct kon doorlopen naar zijn kantoor, waar Whitney achter zijn bureau zat te worstelen met zijn eigen berichten.

Zijn grote handen trommelden ongeduldig op het bureaublad, hij tilde er één op en wees naar een stoel toen ze binnenkwam. Hij bleef zijn telelink bedienen, zijn brede, donkere gezicht verraadde niets, zijn stem klonk rustig en kortaf.

'Om twee uur lichten we de pers in. Nee, chef, eerder kan niet. Ik ben me er heel goed van bewust dat Richard Draco een prominente

beroemdheid was en dat de media bijzonderheden willen. Om twee uur zullen we hen daarvan voorzien. De onderzoeksleider is voorbereid. Haar rapport ligt op mijn bureau,' zei hij en hij trok een wenkbrauw op naar Eve.

Ze stond snel op en legde een disk bij zijn hand.

'Ik neem contact met u op zodra ik de situatie heb geanalyseerd.' Voor het eerst sinds Eve was binnengekomen, trok de irritatie over Whitney's gezicht. 'Burgemeester Bianci, of Draco nu een ster was of niet, hij is dood. Ik heb met een moord te maken en het onderzoek wordt met alle energie en doeltreffendheid uitgevoerd. Dat klopt. Twee uur,' herhaalde hij, toen beëindigde hij de transmissie en trok zijn koptelefoon voor privégesprekken af.

'Politiek.' Meer zei hij niet.

Hij leunde achterover, wreef over een gespannen kabel onder aan zijn nek. 'Ik heb het voorlopige rapport dat je gisteravond hebt ingediend gelezen. We hebben een probleem.'

'Ja, chef. Het probleem zou nu ongeveer bij de lijkschouwer moeten liggen.'

Hij vertrok zijn lippen tot bijna een glimlach. 'Je bent geen groot theaterliefhebber, hè, Dallas?'

'Ik krijg mijn portie amusement wel op straat.'

"De wereld is een toneel," mompelde Whitney. 'Je weet ondertussen dat het slachtoffer een beroemdheid met een aanzienlijke reputatie was. Zijn overlijden op zo'n openbare en, laten we zeggen, dramatische locatie is nieuws. Groot nieuws. Het verhaal is binnen- en buitenplanetair al ingeslagen. Van Draco naar Mansfield naar Roarke naar jou.'

'Roarke heeft er niets mee te maken.' Terwijl ze het zei, ratelden duizenden verwensingen door haar hoofd.

'Hij bezit het theater, was de belangrijkste sponsor van het toneelstuk en uit de informatie die mij ter ore is gekomen, was hij persoonlijk verantwoordelijk voor het binnenhalen van zowel Draco als Mansfield voor de productie. Klopt dat, inspecteur?'

'Ja, chef. Commissaris Whitney, als elke misdaad die plaatsvond in een pand van Roarke of in een pand waarin hij een belang heeft, zou hij verbonden zijn aan iedere smeris en iedere dader binnen- en aan de helft ervan buitenplanetair.'

Nu glimlachte Whitney wel. 'Dat is me nogal een gedachte. Echter...' De glimlach verdween. '... in deze zaak is zijn betrokkenheid en die van jou aanzienlijk concreter. Jij behoort tot de getuigen. Ik beschouw dat in dit geval liever als voordeel. Door het feit dat je ter plaatse was en in staat was om het snel onder controle te krijgen, blijft het nog enigszins handelbaar. De media worden een probleem.'

'Met alle respect, chef, de media vormen altijd een probleem.'

Even zei hij niets. 'Ik neem aan dat je een paar van de vroege koppen hebt gezien.'

Dat klopte. Direct na de nieuwsflits 'Draco sterft voor de kunst' waren vervelende praatjes gekomen, zoals: 'Smerige moord! Beroemde acteur Richard Draco is gisteravond op brute wijze neergestoken en vermoord. De moord werd gepleegd onder de ogen van de toprechercheur moordzaken van de NYPSD, inspecteur Eve Dallas.'

Hoezo, dacht ze, lekken naar de media voorkomen?

'Ze refereerden gelukkig pas in de derde paragraaf naar me als Roarkes vrouw.'

'Ze zullen hem en jou gebruiken om het verhaal in de publiciteit te houden.'

Ze wist het. Haatte het. 'Ik heb wel vaker met de hete adem van de media in mijn nek gewerkt, commissaris.'

'Dat is waar.' Toen zijn 'link piepte, drukte hij op de knop Wacht en legde hem het zwijgen op. 'Dallas, dit is geen alledaagse moord, zelfs geen bijzondere. Hij heeft, zoals mijn kleinkinderen zeggen, pit en jij maakt daar onderdeel van uit. Je moet je zorgvuldig voorbereiden op de persconferentie van twee uur. Geloof me, de betrokken acteurs zullen de camera's bespelen. Daar kunnen ze niets aan doen en als ze dat doen, krijgt het verhaal extra dimensies.' Hij leunde achterover en trommelde op zijn dijbeen. 'Ik ben me er ook van bewust dat je niet bijzonder geïnteresseerd bent in de publieke en mediakant hiervan. In dit geval moet je die kant als onderdeel van je werk beschouwen. Geen interviews geven en geen onderdelen van de zaak bespreken met journalisten vóór de persconferentie.'

'Nee, chef.'

'Ik wil dat dit snel wordt afgehandeld. Ik heb de lijkschouwer al verzocht om de autopsie voorrang te geven. Het lab is paraat. We doen dit volgens het boekje, maar slaan de pagina's snel om. Heeft Areena Mansfield om haar advocaat of adviseur gevraagd?'

'Nog niet.'

'Interessant.'

'Ik verwacht niet dat dat lang duurt. Ze was overstuur, maar ik heb de indruk dat ze een advocaat wil zodra ze weer helder kan nadenken. Haar kleedster bevestigt dat ze met Areena in de kleedkamer was bij elke kostuumwisseling. Ik vertrouw niet volledig op haar verklaring. Die vrouw aanbidt Mansfield. Ondertussen controleer ik de achtergronden van alle acteurs en het personeel. Dat gaat wel even duren. Er zijn veel spelers. Vanochtend beginnen de verhoren.'

'Klopt de schatting van drieduizend getuigen ongeveer?'

Alleen al bij de gedachte begon Eve's hoofd te bonzen. 'Ik ben bang van wel, commissaris. We konden het publiek natuurlijk niet lang in het theater vasthouden. We hebben een voor een de namen en adressen geregistreerd toen ze weg mochten. Er zijn een paar verklaringen opgenomen, voornamelijk omdat sommige mensen niet te stuiten waren. De meeste daarvan, die ik heb bekeken, waren onsamenhangend en in feite waardeloos.'

'Verdeel de getuigen uit het publiek over het team. Ik laat een paar rechercheurs van andere afdelingen komen. We moeten een aantal elimineren om de getallen naar beneden te krijgen.'

'Daar begin ik vandaag mee, commissaris.'

'Delegeer het,' droeg hij op. 'Ik kan je niet missen voor routineklussen. Tag Feeney voor de achtergrondonderzoeken van de acteurs en het theaterpersoneel. Ik wil dat dit wordt afgehandeld. Hij moet de achtergrondonderzoeken voorrang geven op zijn huidige werkvoorraad.'

Daar gaat hij over klagen, dacht Eve, maar ze was blij dat ze dat deel van de klus kon overdragen aan de e-rechercheur. 'Ik zal hem de boodschap overbrengen, commissaris, en hem de lijst sturen.'

'Stuur mij een kopie. Na de persconferentie wil ik dat je voor alle media-interviews toestemming aan me vraagt voordat je akkoord gaat. Dallas, je kunt verwachten dat je jezelf en je man op het

scherm ziet, in de krant en knallend uit die verdomde toeristen-trams tot deze zaak tot aller tevredenheid is gesloten. Als je een groter team nodig hebt, laat het me dan weten.'

'Ik begin met wat ik heb. Bedankt, commissaris.'

'Zorg dat je aanwezig bent, dit kantoor, om 13.30 uur, voor instructies voorafgaand aan de persconferentie.'

Ze kon gaan. Eve groette, liep het kantoor uit en nam de glide naar beneden. Voordat ze bij haar verdieping aankwam, pakte ze haar communicator en nam contact op met Feeney in de Elektronische Detectie Eenheid.

'Hé, Dallas, hoorde dat je gisteravond een moordshow hebt gezien.'

'De recensies waren dodelijk. Oké, dat is eruit. Ik heb directe orders van de commissaris. Ik stuur je een volledige lijst met acteurs en personeel van het toneelstuk, en aanvullend nog theaterpersoneel. Ik heb volledige achtergrondonderzoeken nodig, met onderzoeken naar verbanden. Alle mogelijke verbanden van alle mogelijke personen met Richard Draco en/of Areena Mansfield.'

'Zou je graag een handje helpen, Dallas, maar ik zit tot over mijn oren in het werk.'

'Direct van de commissaris,' herhaalde ze. 'Hij heeft je getagd, maatje, ik niet.'

'Wel verdomme.' Het toch al deemoedige gezicht van Feeney vulde het scherm met treurnis. Ze zag hoe hij een hand door zijn weerbarstige, roestkleurige haar haalde. 'Over hoeveel achtergrondonderzoeken hebben we het?'

'Inclusief rollen zonder tekst, figuranten, technici en personeel van de acteurs, catering, onderhoud enzovoort? Ongeveer vierhonderd.'

'Jezus, Dallas.'

'Ik heb Mansfield al gedaan, maar jij kunt dieper graven.' In plaats van medeleven, voelde ze dat ze van plezier met een verende tred door de arena liep en ze gaf Peabody een teken dat ze mee moest komen. 'Whitney wil de zaak voorrang geven en snel sluiten. Persconferentie om 14.00 uur. Ik heb voor die tijd alles nodig wat ik kan krijgen. Je hebt toestemming om zo veel mensen in het team op te nemen als je nodig hebt.'

'Is het niet geweldig?'

'Werkt voor mij. Ik ben in het veld. Peabody stuurt je de lijst zo snel mogelijk. Ga op zoek naar seks, Feeney.'

'Op mijn leeftijd zoek je dat niet meer zo snel.'

'Ha, ha. Seks en drugs. Ik heb al een verband. Eens kijken of we daar verder mee komen. Je hoort van me.'

Ze stopte de communicator in haar zak en liep in de richting van de lagergelegen verdieping, waar haar voertuig stond geparkeerd. 'Stuur Feeney de lijst met getuigen en verdachten. We dumpen de achtergrondonderzoeken bij EDE.'

'Fijn voor ons.' Peabody pakte haar palmunit en begon met het versturen. 'Dus... gebruikt hij McNab?'

'Niet gevraagd.' Eve wierp een blik op Peabody, schudde toen haar hoofd en decodeerde de sloten van haar voertuig.

'Je wilt het weten, hè?'

Eve deed haar gordel om, startte de auto. 'Ik weet niet waar je het over hebt.'

'Over McNab en mij.'

'Wat mij betreft is er geen McNab en jij. Dat is onmogelijk in mijn wereld. Mijn assistent heeft niet een of andere rare, seksuele affaire met de modepop van EDE.'

'Het is inderdaad raar,' gaf Peabody toe. Toen zuchtte ze diep.

'We praten er niet over. Geef me het eerste adres.'

'Kenneth Stiles, alias Sir Wilfred, 828 Park Avenue. En het is heel goede seks.'

'Peabody.'

'Je vroeg het je af.'

'Niet waar.' Maar ze huiverde toen een verontrustend helder beeld van Peabody en McNab vrolijk in haar hoofd opdook. 'Hou je hoofd bij het werk.'

'Ik heb veel vakjes in mijn hoofd.' Met een gelukzalige zucht leunde Peabody achterover. 'Overal ruimte voor.'

'Maak dan maar ruimte voor Kenneth Stiles en geef me een samenvatting.'

'Ja, chef.' Gehoorzaam pakte Peabody haar PPC. 'Stiles, Kenneth, zesenvijftig jaar, een zeldzame, inheemse inwoner van New York City. Geboren en getogen in de binnenstad. Ouders waren

entertainers. Geen strafblad. Onderwezen door privéleraar tot en met de middelbare school met extra lessen in drama, decorontwerp, kostuums en voordrachtskunst.'

'Joepie. We hebben dus met een echte tragedie-acteur te maken.'

'Eerste optreden op tweejarige leeftijd. Kerel heeft een berg prijzen gewonnen. Altijd in het theater. Geen video. Een kunstenaar, denk ik. Waarschijnlijk temperamentvol en emotioneel.'

'Wat een lol. Heeft hij eerder met Draco gewerkt?'

'Verschillende keren. Een paar keer met Mansfield. Laatste keer in Londen. Hij is op dit moment niet getrouwd. Heeft twee echtgenoten gehad en één keer officieel samengewoond. Allemaal vrouwen.'

Eve zocht een parkeerplaats, verwierp het idee en stopte op Park voor het gebouw uit de periode na de Stadsoorlogen. Voordat ze kon uitstappen, stond de portier naast haar.

'Het spijt me, mevrouw, u mag hier niet parkeren.'

'En dit is een penning.' Ze stak haar penning omhoog. 'Kenneth Stiles?'

'Meneer Stiles bewoont het appartement op de vijftigste verdieping. Vijfduizend. De receptionist laat u door. Mevrouw...'

'Staat hier "mevrouw"?' vroeg Eve en ze wachtte tot de ogen van de portier naar beneden gleden om haar penning te lezen.

'Neem me niet kwalijk, inspecteur. Zal ik misschien voor u regelen dat uw voertuig in de garage wordt geparkeerd tijdens uw bezoek? Wanneer u klaar bent om te vertrekken, zal een parkeer-knecht hem voorrijden.'

'Dat is vriendelijk aangeboden, maar als ik u de code van het contact geef, moet ik mezelf arresteren. Hij blijft daar staan.'

Eve hield haar penning in het zicht, liep het gebouw in en liet de portier verdrietig starend naar haar erwtengroene politieauto achter.

Ze kon het hem nauwelijks kwalijk nemen. De lobby was luxueus en elegant, met glimmend koper en lange, witte bloemen. Enorme vierkanten van glanzend zwarte tegels bedekten de vloer. Achter een lange, witte balie zat een lange, slanke vrouw sierlijk op een kruk met een verwelkomende, stralende glimlach.

'Goedemorgen. Voor wie komt u?'

'Kenneth Stiles.' Eve legde haar penning op de balie naast een koperen pot boordevol bloemen.

'Hebt u een afspraak met meneer Stiles, inspecteur Dallas?'

'Dat hoop ik voor hem.'

'Een moment, alstublieft.' Ze draaide zich om naar een 'link. Haar glimlach vervaagde niet, haar stem behield dezelfde vloeiende, plezierige klank van een dure en goed geprogrammeerde droid. 'Goedemorgen, meneer Stiles. Inspecteur Dallas en haar partner staan hier in de lobby bij de balie. Mag ik hen doorlaten?' Ze wachtte een tel. 'Dank u wel. Een fijne dag.' Ze draaide zich van de 'link af en gebaarde naar de oostelijke rij liften. 'De lift uiterst rechts is voor u, inspecteur. Fijne dag.'

'Reken maar. Ik vroeg me altijd af waarom Roarke niet meer droids gebruikte,' zei ze tegen Peabody terwijl ze over de zwarte tegels liepen. 'Vervolgens kom ik zo'n exemplaar tegen en dan begrijp ik het. Zo veel beleefdheid is gewoon fucking griezelig.'

De rit naar de vijftigste verdieping ging zo snel dat Eve's maag in haar keel schoot en haar oren plopten. Ze had nooit begrepen waarom mensen hoogte gelijkstelden aan luxe.

Toen de deuren openschoven, stond er nog een droid op hen te wachten. Een van Stiles' butlerunits, concludeerde Eve, zo stijf en formeel gekleed dat de gevreesde Summerset op een stoepslacer leek. Zijn staalgrijze haar was glad naar achteren gekamd en paste bij een grote snor die zijn smalle, magere gezicht domineerde. Het zwart van zijn broek en lange jas werd gecompenseerd door sneeuw witte handschoenen.

Hij boog en sprak met een stroperige stem en een rollend Engels accent: 'Inspecteur Dallas en agent, meneer Stiles verwacht u. Deze kant op, alstublieft.' Hij leidde hen door de gang naar dubbele deuren die toegang boden tot een hoekappartement. Het eerste dat Eve zag toen ze naar binnen ging, was de reusachtige ramenmuur die uitzicht bood op het jachtige luchtverkeer van New York. Ze wilde dat Stiles het privacyscherm naar beneden had gedaan.

De kamer zelf had uitbundige kleuren; robijn, smaragd en saffierblauw vormden een ingewikkeld patroon in de brede, U-vormige zitkuil. Midden in de kuil stond een witmarmeren vijver waarin dikke goudvissen verveeld rondjes zwommen tussen plompenblad.

Een sterke citruslucht verspreidde zich vanuit het flinke bos met dwergsinaasappel- en citroenbomen, barstensvol fruit. De vloer

was een schreeuwend, geometrisch kleurenpatroon dat bij nader inzien veranderde in een erotische orgie van naakte lichamen in creatieve standjes.

Eve beende over blauwe borsten en groene lullen naar de plaats waar Stiles onderuit zat – poseerde, dacht ze – in een saffraankleurige, enkellange kamerjas. ‘Leuk optrekje.’

Hij glimlachte, met een verrassend innemende uitdrukking op zijn verweerde gezicht. ‘Wat is het leven zonder drama? Mag ik u iets aanbieden voordat we beginnen, inspecteur?’

‘Nee, bedankt.’

‘Je kunt gaan, Walter.’ Hij stuurde de droid met een wuivend gebaar weg en gebaarde daarna dat Eve moest gaan zitten. ‘Ik besef dat dit voor u routine is, inspecteur Dallas, maar voor mij is het een nieuwe en spannende ervaring, moet ik bekennen.’

‘U vindt het spannend dat een collega voor uw ogen is vermoord?’

‘Na de eerste schrik, ja. Het is menselijk om moord opwindend en fascinerend te vinden, niet? Waarom zijn er anders door de eeuwen heen zo veel stukken over geschreven?’ Zijn ogen waren intens donkerbruin en heel scherpzinnig. ‘Ik had de keuze uit een aantal strategieën voor dit verhoor. Ik ben een bijzonder vakkundig acteur. Ik zou onderdanig kunnen zijn, nerveus, bang, verward, droevig. Ik heb voor eerlijkheid gekozen.’

Ze dacht aan Carly Landsdowne. ‘Dat is blijkbaar besmettelijk. Recorder aan, Peabody,’ zei ze en ze ging zitten.

Ze zonk weg in de berg kussens. Eve verbeet een vloek, duwde zichzelf omhoog en ging op de hoek van de bank zitten. In evenwicht las ze de relevante gegevens voor en verstreekte de standaardwaarschuwing.

‘Begrijpt u uw rechten en plichten in deze zaak, meneer Stiles?’

‘Zeker.’ Die innemende glimlach verspreidde zich opnieuw over zijn gezicht. ‘Mag ik zeggen dat u uw tekst met autoriteit en zwier opleest, inspecteur?’

‘Jeetje, bedankt. Goed, wat was uw relatie met Richard Draco?’

‘Collega’s. Door de jaren heen hebben we af en toe met elkaar gewerkt. Het meest recent gisteren in het stuk met die ongebruikelijke première.’

O ja, dacht Eve. Hij geniet hiervan. Melkt het uit. ‘En uw persoonlijke relatie?’

‘Ik weet niet of we er een hadden, op de manier die u, veronderstel ik, bedoelt. Acteurs worden...’ Hij maakte een vaag handgebaar waardoor de veelkleurige, stenen armband om zijn pols vrolijk begon te twinkelen. ‘... vaak door elkaar aangetrokken, zou je kunnen zeggen: “Soortgelijke geesten, soortgelijke ego’s.” We trouwen met een beangstigende regelmaat met elkaar. Het houdt zelden stand, net zoals de tijdelijke vriendschappen en andere intimiteiten tussen spelers op hetzelfde podium.’

‘Toch kent u hem al een aantal jaren.’

‘Kennen, zeker, maar we zijn nooit vrienden geweest, zeg maar. In feite...’ Hij laste opnieuw een pauze in, zijn ogen fonkelden net zo vrolijk als zijn armband. ‘... verachtte ik hem. Walgde ik van hem. Ik vond hem een bijzonder gemeen wezen.’

‘Vanwege een bijzondere reden?’

‘Vanwege een aantal heel bijzondere redenen.’ Stiles leunde naar voren, alsof hij vertrouwelijkheden onthulde. ‘Hij was egoïstisch, egocentrisch, grof, arrogant. Ik zou al die eigenschappen kunnen vergeven, zelfs weten te waarderen aangezien wij acteurs een bepaalde mate van ijdelheid moeten bezitten voor hetgeen we doen. Maar onder Richards glans ging een uiterst onaangenaam karakter schuil. Hij was een gebruiker, inspecteur, een die zich in alle openheid verheugde over het verbrijzelen van harten en zielen. Het spijt me in het geheel niet dat hij dood is, hoewel ik de methode van zijn o zo vroegtijdige overlijden betreur.’

‘Waarom?’

‘Het toneelstuk was briljant en ik genoot van mijn rol. Dit incident zal de rest van de looptijd opschorten, zo niet afgelasten. Het is erg storend.’

‘Het zal veel publiciteit krijgen. Dat is niet nadelig voor u.’

Stiles’ vingertop gleed langs zijn kin naar beneden. ‘Uiteraard.’

‘En als het toneelstuk wordt hervat, zit de zaal avond na avond afgeladen vol.’

‘Zo is het.’

‘Dus zijn dood, op zo’n dramatische en openbare manier, is, op sommige vlakken, een voordeel.’

‘Slim,’ mompelde hij terwijl hij haar nu nauwlettender bekeek. ‘Dat is slim bedacht. We hebben hier te maken met een toneelstuk in een toneelstuk, inspecteur, en u schrijft het goed.’

‘U had toegang tot het toneelmes. En genoeg tijd om het te verwisselen.’

‘Dat klopt wel, geloof ik. Wat een gedachte.’ Hij knipperde verschillende keren, alsof hij de nieuwe informatie verwerkte. ‘Ik ben een verdachte. Hoe amusant! Ik beschouwde mezelf als getuige. Kijk, kijk. Ja, ik had wel gelegenheid, denk ik, maar geen echt motief.’

‘U hebt, officieel, verklaard dat u Richard Draco haatte.’

‘O, mijn waarde inspecteur, als ik de dood organiseerde van elke persoon die ik niet mag, zou het toneel bezaaid liggen met lichamen. Maar het is een feit dat ik, hoezeer ik ook walgde van Richard als persoon, bewondering had voor zijn talent. Hij was een uitzonderlijk artiest en dat is de enige reden waarom ik ermee akkoord ben gegaan om opnieuw met hem te werken. De wereld is misschien dan wel verlost van een akelige, kleingeestige man, maar het theater is een van zijn stralendste sterren verloren.’

‘En u een van uw grootste concurrenten.’

Stiles trok zijn wenkbrauwen op. ‘Zeker niet. Richard en ik waren heel verschillende types. Ik kan me niet herinneren dat we ooit om dezelfde rol hebben gestreden.’

Eve knikte. Het was gemakkelijk genoeg om die informatie te controleren. Ze koos voor een andere tactiek. ‘Wat was uw relatie met Areena Mansfield?’

‘Ze is een vriendin, ik bewonder haar als vrouw en als collega.’ Hij sloeg zijn ogen neer en schudde zijn hoofd. ‘Deze kwestie is heel moeilijk voor haar. Vanbinnen is ze heel gevoelig. Ik hoop dat u daar rekening mee houdt.’ Zijn blik, nu dreigender, met spoor-tjes woede erin, ging weer naar Eve. ‘Ze is op een verschrikkelijke manier gebruikt. Ik kan u dit wel vertellen, inspecteur. Als ik had besloten om Richard Draco te vermoorden, had ik een manier gevonden om dat te doen zonder er een vriendin bij te betrekken. Er waren gisteravond twee slachtoffers op dat podium en het breekt mijn hart.’

‘Een gladjanus,’ mompelde Eve terwijl ze naar de lobbyverdieping beneden gingen. ‘Gehaaid, slim en zelfvoldaan. Van alle acteurs heeft hij de meeste ervaring. Hij kent het theater van binnen en van buiten.’

‘Als hij echt een vriend van Mansfield is, zou hij het dan zo hebben georganiseerd dat zij Draco doodde? Het wapen in haar kleedkamer hebben verstopt?’

‘Waarom niet?’ Eve beende het gebouw uit en wierp de portier een grijns toe. ‘Het is theater en van welke kant je het ook bekijkt, het mes was zo overduidelijk verstopt dat het wel doorgestoken kaart moet zijn. Dus...’ Ze ging achter het stuur zitten, trommelde erop met haar vingers en fronste. ‘Degene die het heeft verstopt, wilde dat we het zouden vinden, wilde dat we wisten dat het daar was verstopt om de verdenking op Mansfield te richten. Anders is het gewoon dom en degene die de moord heeft gepland is dat niet. Ik wil weten wie in de coulissen werkte en op het podium wilde staan. We gaan uitzoeken hoeveel gefrustreerde acteurs bij dit stuk technisch werk deden.’

Eve reed weg.

‘Leg dat op Feeneys bordje,’ droeg ze Peabody op en ze nam met haar auto link contact op met het mortuarium.

Morris, de hoofdpatholoog-anatoom, verscheen op het scherm. Zijn weelderige haardos was achterovergekamd, waardoor een stel gouden en zilveren ringen in zijn rechteroor zichtbaar waren. ‘Ik verwachtte je al, Dallas. Jullie smerissen zijn verdomde veeleisend.’

‘We kicken op het lastigvallen van dodendokters. Wat weet je over Draco?’

‘Hij is wis en waarachtig dood.’ Morris glimlachte fijntjes. ‘Een enkele steekwond in het hart heeft de klus snel en netjes geklaard. Geen andere wonden of verwondingen. Hij heeft door de jaren heen uitstekend lichaamsmodelleerwerk laten doen en onlangs een buiklift. Een voortreffelijk vakman, naar mijn mening, aangezien de lasersporen microscopisch zijn. Aan zijn lever is enig herstel te zien. Volgens mij was je mannetje een zware drinker en heeft hij minstens één revitaliseringsbehandeling gehad. Hij had echter een heerlijke drugscocktail in zijn lichaam toen hij stierf. Exotica en Zing, met een snufje Zeus. Dat heeft hij met een dubbele, pure,

Schotse whisky achterovergeslagen.’

‘Lekkere cocktail.’

‘Reken maar. Deze vent was een zware gebruiker, hij bleef betalen om zijn lichaam weer in vorm te krijgen. Een dergelijke cyclus eist uiteindelijk zijn tol, maar zelfs in dit tempo had hij waarschijnlijk nog wel een dikke twintig jaar voor de boeg.’

‘Nu niet meer. Bedankt, Morris.’

‘Kun je me misschien plaatsen bezorgen als dit stuk weer op de planken staat? Jij hebt connecties,’ vulde hij knipogend aan.

Ze slaakte een zuchtje. ‘Ik zal kijken wat ik kan doen.’

De reis van Stiles’ zuivere lucht uit de betere wijken naar het aroma van omgevallen recyclers en ongewassen stoepslapers in Alphabet City besloeg slechts een paar straten. Ze vertrokken van de torenhoge gebouwen met hun geüniformeerde portiers, de onge-repte glidekramen en het rustige luchtverkeer naar met roet bedekte montagewoningen, blèrende maxibussen en geniepige straatrovers.

Eve voelde zich meteen meer thuis.

Michael Proctor woonde op de derde verdieping van een van de units die lukraak waren opgetrokken na de verwoestingen van de Stadsoorlogen. In verkiezingstijd hielden gemeentefunctionarissen imposante toespraken over het gebied nieuw leven inblazen, deden inspirerende beloften om de nuttige strijd te strijden tegen verwaarlozing, misdaad en de algemene achteruitgang van dat noodlijdende deel van de stad.

Na de verkiezingen belandde de hele zaak weer in de goot, waar het tot de volgende termijn lag te rotten en te stinken.

Mensen moesten toch ergens wonen. Eve veronderstelde dat een tegen de armoede vechtende acteur die bij- en invalrollen wist te bemachtigen het zich niet kon veroorloven om veel voor huisvesting te betalen.

Uit Eve’s eerste achtergrondonderzoek bleek dat Michael Proctor momenteel zes weken achterliep met zijn huur en hij had huurtoeslag aangevraagd.

Dat wees op wanhoop, peinsde ze. De meeste aanvragers van huurtoeslag raakten zo verstrikt in en bedolven onder de bureaucratische kluwens die door de plakkerige vingers van ambtenaren werden uitgerold dat ze struikelend in de nacht verdwenen en jammerlijk dankbaar waren dat ze een bed in een van de opvanghuizen konden vinden.

Ze veronderstelde dat Proctors salaris flink zou stijgen wanneer

hij in de bloederige voetsporen van Draco zou treden. Geld was een eeuwenoud motief, even beproefd als betrouwbaar.

Eve overwoog om op 7th dubbel te parkeren, maar ze zag een parkeerplaats aan de straatkant op het tweede niveau en schoot zo snel verticaal omhoog dat Peabody begon te gillen. Ze schoot naar voren en wurmde zich tussen een roestige personenwagen en een gedeukte luchtmotor.

‘Goed gedaan.’ Peabody sloeg met een vuist op haar hart om het weer aan de praat te krijgen.

Eve knipte het In Functie-lampje aan om de parkeerdroids op afstand te houden en jogde vervolgens via de helling naar straatniveau. ‘Deze kerel had iets concreets te winnen met Draco’s dood. Hij maakt een goede kans op de hoofdrol, al was het maar tijdelijk. Dat levert hem in één klap eigenwaarde, een carrière en een financiële injectie op. Er is geen strafblad gevonden, maar iedere crimineel moet ergens beginnen.’

‘Ik bewonder je optimistische kijk op de mensheid, chef.’

‘Ja, ik ben een echt mensenmens.’ Ze wierp een blik op de straatoplichter op airskates, keek naar zijn grote canvasschoudertas. ‘Hé!’ Ze wees in zijn richting terwijl hij zijn schouders kromde en chagrijnig keek. ‘Als je dat spel hier op deze hoek opzet, beledig je me. Wegwezen, minstens twee straten en dan doe ik net alsof ik je lelijke smoel niet heb gezien.’

‘Ik probeer gewoon mijn brood te verdienen.’

‘Dat doe je maar twee straten verderop.’

‘Shit.’ Hij verschoof zijn tas en smeerde hem, in westelijke richting dwars door de stoomwolken van een glidekraam.

Peabody snoof hoopvol. ‘Die sojadogs ruiken vers.’

‘Ze zijn al een decennium niet meer vers. Zet je maag maar in de wacht.’

‘Dat lukt niet. Hij heeft een eigen wil.’ Smachtend achteromkijkend naar de glidekraam volgde Peabody Eve het groezelige gebouw in.

Vroeger was het gebouw in het trotse bezit geweest van enige beveiliging. Maar het slot op de buitendeur was uitgeboord, waarschijnlijk door een ondernemend kind dat nu oud genoeg was voor ouderdomspensioen. De hal was net zo groot als een mobiele wc

en had de kleur van opgedroogde modder. De oude brievenbussen waren beschadigd en kapot. Boven één bus stond M. Proctor, in hoopvolle, rode inkt.

Eve keek naar de smalle lift, naar de kluwen blootliggende draden die uit het controlepaneel stak. Ze bedacht zich en liep de trap op.

Er huilde iemand met lange, erbarmelijke uithalen. Van achter een deur op de eerste verdieping kwamen de bulderende geluiden van een arenavoetbalwedstrijd en het smerige gevloek van iemand over het slechte spel. Ze rook schimmel, oude urine en de zoete geur van oude Zoner.

Op verdieping twee klonk klassieke muziek, iets wat ze Roarke had horen spelen. Het ging vergezeld van ritmisch gebonk.

‘Een danser,’ zei Peabody. ‘Ik heb een nicht die bij het Regionale Balletgezelschap in Denver zat. Iemand doet jetés. Ik wilde vroeger ballerina worden.’

‘Ballerina?’ Eve keek achterom. Peabody’s wangen waren flink roze van de klim.

‘Ja, nou ja, toen ik jong was. Maar ik heb er de bouw niet voor. Ballerina’s hebben meer jouw bouw. Ik ben een paar weken geleden met Charles naar het ballet geweest. Alle ballerina’s waren lang en mager. Ik word er misselijk van.’

‘Hm.’ Dat was de veiligste reactie wanneer Peabody haar relatie met de legale sekswerker Charles Monroe ter sprake bracht.

‘Ik heb meer de bouw van een operazangeres. Stevig,’ vulde Peabody met een grijns aan.

‘Vind je opera nu leuk?’

‘Ik ben een paar keer geweest. Het is oké.’ Ze slaakte een opgeluchte zucht toen ze de derde verdieping bereikten en probeerde zich er niet aan te ergeren dat Eve niet buiten adem was. ‘Charles houdt van dat culturele gedoe.’

‘Je hebt het er vast druk mee, dat gegoochel tussen hem en McNab.’

Peabody grinnikte. ‘Ik dacht dat er in jouw wereld geen McNab en ik bestond.’

‘Klep dicht, Peabody.’ Geërgerd klopte Eve op Proctors deur. ‘Was dat gelach?’

‘Nee, chef.’ Peabody onderdrukte het en probeerde serieus te kijken. ‘Absoluut niet. Ik denk dat mijn maag rommelt.’

‘Leg hem ook het zwijgen op.’ Ze hield haar penning omhoog toen ze voetstappen dichterbij de deur en het kijkgaatje hoorde komen. Het gebouw voorzag niet in geluidsisolatie.

Er volgde veel geklik en gerammel. Ze telde het losmaken van vijf handmatige sloten voordat de deur openging.

Het gezicht dat door de kier keek, was een werk van Gods vrijgevigheid. Of van een bijzonder goede gezichtsboetseerder. Bleekgouden huid, strak en glad gespannen over lange jukbeenderen en een heldhaftige, vierkante kaak in het trotse bezit van een minuscuul kuiltje. De mond was vol en stevig, de neus smal en recht en de ogen het echte groen van natuurlijke smaragden.

Michael Proctor omlijstte dit geschenk met zijdezacht, golvend diepbruin haar dat hij droeg met een paar hangende, jongensachtige krullen. Terwijl zijn ogen tussen Eve en Peabody heen en weer schoten, haalde hij zijn lange vingers erdoor en streek het achterover, waarna hij een aarzelende glimlach uitprobeerde.

‘Eh... inspecteur Houston.’

‘Dallas.’

‘Juist. Ik wist dat het ergens in Texas was.’ Door de zenuwen struikelde hij over de woorden, maar hij zette een stap achteruit en deed de deur verder open. ‘Ik ben nog behoorlijk geschokt. Ik blijf maar denken dat het allemaal een vergissing is.’

‘Als dat zo is, is het een blijvende vergissing.’ Eve keek rond in wat het appartement moest voorstellen. In de enige kamer stond een sjofele slaapstoel en Proctor had niet eens de moeite genomen om hem op te maken, een schijterige tafel met daarop een goedkope telelink/computercombinatie, een staande lamp met een kapotte lampenkap en een ladekast met drie laden.

Voor sommige mensen, dacht ze, was acteren niet lucratief.

‘Eh... ik zal even... eh.’ Hij bloosde licht, opende de grote bergkast, rommelde erin en kwam uiteindelijk tevoorschijn met een klapstoeltje. ‘Het spijt me, ik slaap hier eigenlijk alleen maar, het is dus niet op gezelschap berekend.’

‘U hoeft ons niet als gezelschap te beschouwen. Recorder aan, Peabody. Gaat u maar zitten, meneer Proctor, als u zich dan meer op uw gemak voelt.’

‘Het gaat...’ Zijn vingers dansten met elkaar, met de toppen tegen

elkaar aan. ‘Het gaat prima. Ik weet niet precies hoe dit gaat. Ik heb nog nooit in een politiedrama gespeeld. Ik word over het algemeen gevraagd voor historische stukken of romantische komedies.’

‘Dan is het maar goed dat ik ervaring heb met politiedrama’s,’ zei Eve mild. ‘Beantwoordt u de vragen maar gewoon, dan komt het wel goed.’

‘Oké. Goed.’ Nadat hij de kamer had rondgekeken alsof hij hem voor het eerst zag, ging hij eindelijk op de stoel zitten. Sloeg zijn benen over elkaar, haalde ze weer van elkaar af. Glimlachte hoopvol.

Hij zag eruit als een schooljongen die bij de directeur moet komen voor een kleine overtreding, dacht Eve.

‘Dallas, inspecteur Eve, in verhoor met Proctor, Michael, in woning van subject. Peabody, agent Delia, als assistent.’

Terwijl ze naar Proctor keek, zei ze de herziene Miranda-waarschuwing op. Terwijl hij luisterde, trommelde hij met zijn vingers op zijn knieën en slaagde erin net zo schuldig te kijken als een man met 350 gram Zeus in elke zak.

‘Begrijpt u uw rechten en plichten met betrekking tot deze zaak?’

‘Ja. Denk ik. Heb ik een advocaat nodig?’ Hij keek naar Eve op als een puppy, eentje die hoopte dat hij geen klap op zijn neus zou krijgen omdat hij iets op het tapijt had gedaan. ‘Ik heb een adviseur, een theateradviseur. Misschien moet ik haar bellen?’

‘Dat is aan u.’ Het zou tijd kosten en de dingen ingewikkeld maken. ‘U kunt op elk moment tijdens het verhoor om uw adviseur vragen. Als u dat liever hebt, kunnen we het ook op het Hoofdbureau doen.’

‘Goed dan. Jeetje.’ Hij blies zijn adem uit, keek naar zijn ‘link. ‘Ik stoor haar nu maar niet, denk ik. Ze heeft het nogal druk.’

‘Vertel maar wat er gisteravond is gebeurd.’

‘U bedoelt...’ Hij huiverde zichtbaar. ‘Ik was in de coulissen. Links van het podium. Het was briljant, in één woord briljant. Ik weet nog dat ik dacht dat ik misschien de kans zou krijgen om Vole te spelen als het stuk lang genoeg zou lopen. Draco zou in de loop van de tijd zeker een aantal optredens missen...’ Zijn stem stierf weg, hij keek geschokt, vervolgens ontsteld. ‘Ik bedoel niet... Ik heb nooit gewild dat hem iets ergs zou overkomen. Het was meer

dat ik dacht dat hij wel eens verkouden zou kunnen worden of zoiets, of een avond vrij wilde. Zoiets.'

'Natuurlijk. En wat hebt u gezien in de coulissen, links van het podium, in de laatste scène?'

'Hij was volmaakt,' mompelde Proctor. De donkergroene ogen werden dromerig. 'Arrogant, onverschillig, gelikt. De manier waarop hij zijn vrijspraak vierde en tegelijkertijd Christine afdankte als een overgebleven bot. Zijn plezier in het winnen, in het misleiden van het systeem, iedereen voor de gek houden. Volgens de schok, de schrik in zijn ogen, in zijn lichaam, toen ze hem met het mes te lijf ging. Ik keek toe, wist dat ik dat niveau nooit zou halen. Nooit zo veel in mezelf zou vinden. Ik besepte het niet, zelfs niet toen iedereen uit zijn rol was gevallen, drong het niet tot me door.' Hij hief zijn handen en liet ze vallen. 'Ik weet nog steeds niet zeker of het al is doorgedrongen.'

'Wanneer kreeg u door dat Draco niet acteerde?'

'Ik denk... ik denk toen Areena gilde. Althans, toen wist ik dat er iets verschrikkelijk mis was. Daarna ging alles zo snel. Mensen renden naar hem toe, schreeuwden. Ze lieten het doek zakken, heel snel,' herinnerde hij zich. 'En hij bleef daar maar liggen.'

Lastig om op te springen om je applaus in ontvangst te nemen met twintig centimeter staal in je hart, dacht Eve. 'Wat was uw persoonlijke relatie met Richard Draco?'

'Ik geloof niet dat we een persoonlijke relatie hadden.'

'U hebt nooit met hem gesproken, geen interactie met hem gehad?'

'Nou ja, eh...' De vingers begonnen opnieuw te dansen. 'Jawel, we hebben elkaar een paar keer gesproken. Ik ben bang dat ik hem irriteerde.'

'Hoe?'

'Ziet u, inspecteur, ik observeer. Mensen,' voegde hij er met nog zo'n beverige glimlach aan toe. 'Om karaktertypes te ontwikkelen, om te leren. Ik denk dat het Draco tegenstond dat ik hem observeerde en hij zei tegen me dat ik uit zijn buurt moest blijven, anders... anders zou hij, eh, ervoor zorgen dat het enige acteerwerk dat ik zou krijgen in sekshologrammen zou zijn. Ik heb meteen mijn verontschuldiging aangeboden.'

'En?'

'Hij gooide een presse-papier naar me toe. Het rekwisiet op het bureau van Sir Wilfred.' Proctor kromp in elkaar. 'Hij miste. Ik weet zeker dat dat zijn bedoeling was.'

'Daar was u vast kwaad om.'

'Nee, niet echt. Ik schaamde me omdat hij zich tijdens de repetitie aan me had geërgerd. Hij moest de rest van de dag vrij nemen om te kalmeren.'

'Iemand brengt uw bron van inkomen in gevaar, gooit een presse-papier naar u toe en u wordt niet kwaad?'

'Het was Draco.' Proctor klonk eerbiedig. 'Hij is... was... een van de beste acteurs van de eeuw. De top. Zijn temperament maakt... maakte... onderdeel uit van wie hij was.'

'U bewonderde hem.'

'O ja. Ik bestudeer zijn werk al zo lang ik me kan herinneren. Ik heb disks en opnamen van al zijn toneelstukken. Toen ik de kans kreeg om invaller te zijn voor Vole, heb ik hem gegrepen. Ik denk dat het het keerpunt in mijn carrière is.' Nu straalden zijn ogen. 'Ik heb er mijn hele leven al van gedroomd om op hetzelfde podium te staan als Richard Draco, en daar stond ik.'

'Maar u zou alleen maar op hetzelfde podium staan als hem iets overkwam.'

'Niet helemaal.' In zijn enthousiasme leunde Proctor naar voren. De goedkope stoel kraakte onheilspellend. 'Maar ik moest dezelfde tekst oefenen, dezelfde posities doornemen, dezelfde signaalwoorden kennen. Het was net alsof ik hem wás, op een bepaalde manier. Snapt u?'

'Goed, nu krijgt u de kans om, hoe noem je dat, zijn plaats in te nemen, nietwaar?'

'Ja.' Proctors lach was stralend en snel verdwenen. 'Ik weet hoe afschuwelijk, hoe egoïstisch en koud dat moet klinken. Zo bedoel ik het niet.'

'U hebt enige financiële problemen, meneer Proctor.'

Hij bloosde, kromp in elkaar, probeerde het opnieuw met die glimlach. 'Ja, eh, nou ja... Je gaat niet vanwege het geld bij het toneel, maar vanwege de liefde.'

'Maar geld is wel handig voor dingen zoals eten en een dak boven je hoofd. U loopt achter met de huur.'

‘Een beetje.’

‘Het werk als invaller levert genoeg op om de huur te kunnen betalen. Gokt u, meneer Proctor?’

‘O, nee. Nee, ik gok niet.’

‘U geeft gewoon te veel uit?’

‘Dat vind ik niet. Ik investeer, ziet u. In mezelf. Acteer- en zangles, lichaamsonderhoud, correctiebehandelingen. Dat is niet goedkoop, vooral niet in de stad. Ik veronderstel dat u dat allemaal maar onnozel vindt, inspecteur, maar dat hoort bij mijn vak. Het materiaal. Ik overweeg een parttimebaan om de onkosten te kunnen betalen.’

‘Daar hoeft u nu niet meer over na te denken, hè? Nu Draco er niet meer is.’

‘Waarschijnlijk niet.’ Hij wachtte even, dacht na. ‘Ik wist niet hoe ik daar tijd voor moest maken. Het is gemakkelijker om...’ Hij zweeg, zuchtte. ‘Ik bedoel het anders dan dat het klinkt. Het is gewoon zo dat, als ik uw gedachtegang volg, het wat spanning bij me wegneemt. Ik ben gewend om het zonder geld te moeten doen, inspecteur. Hoe dan ook, het theater is een van zijn beste mensen kwijtgeraakt en ik een van mijn idolen. Maar ik voel me vast beter wanneer ik zou zeggen... als ik eerlijk ben en zou zeggen... dat een deel van mij ontzettend blij is bij de gedachte dat ik misschien Vole zal spelen. Al is het maar tijdelijk.’ Hij zuchtte diep en luid, sloot zijn ogen. ‘Ja, ja, ik voel me veel beter. Maar ik zou willen dat hij gewoon kou had gevat.’

Eve’s hoofd bonkte licht toen ze de trap naar haar auto op liep. ‘Niemand is zo naïef,’ mompde ze. ‘Niemand zo argeloos.’

‘Hij komt uit Nebraska.’ Peabody keek op haar zakunit.

‘Waarvandaan?’

‘Nebraska.’ Peabody wuifde met haar hand, ongeveer in westelijke richting. ‘Boerenzoon. Heeft veel regionaal toneel gedaan, een beetje video, advertenties op reclameborden, bijrollen op het scherm. Hij is pas drie jaar in New York.’ Ze klom de auto in. ‘In Nebraska groeien ze nog behoorlijk argeloos op. Volgens mij komt dat door al die soja en maïs.’

‘Zal wel, hij blijft op de verdachtenlijst. Het honorarium dat hij

krijgt voor het overnemen van de rol van Vole is een flinke stap vooruit ten opzichte van toekijken vanuit de coulissen. Hij leeft als een passant in dat hok. Geld motiveert, evenals ambitie. Hij wilde Draco zijn. Hoe kun je dat beter worden dan door het elimineren van Draco?’

‘Ik heb een idee.’

Terwijl ze naar beneden zoefde en zich tussen het verkeer begaf, keek Eve op haar polsunit om te kijken hoe laat het was. Verdomde persconferentie. ‘En dat is?’

‘Oké, het is meer een theorie.’

‘Voor de draad ermee.’

‘Als het een goede theorie is, krijg ik dan een sojadow?’

‘Christus. Wat is je theorie?’

‘Goed, het zijn allemaal acteurs in een toneelstuk. Een goede acteur neemt tijdens de uitvoering het karakter van zijn personage aan. En dat blijft zo. Het is allemaal direct, maar een ander deel van hem staat op afstand; neemt de uitvoeringen in zich op, herinnert zich de mis-en-scène, pikt de reacties uit het publiek op en dat soort dingen. Mijn theorie is dat degene die de messen heeft verwisseld, een uitvoering gaf.’

‘Ja, het uitvoeren van een moord.’

‘Jawel, maar dit is, zeg maar, op een ander niveau. Ze konden deel uitmaken van het toneelstuk en toekijken wat er gebeurde, zonder de moord daadwerkelijk te plegen. Het doel is bereikt en het is nog steeds een rol. Zelfs als het door de techneut is gedaan, het hoort allemaal bij het toneelstuk. Vole is dood. Hij moest dood. Het feit dat Draco ook dood is, geeft alleen maar meer voldoening.’

Eve overdacht het en stopte toen bij de volgende hoek waar een glidekraam stond te roken en sissen.

‘Dus... het is een goede theorie?’

‘Hij is aanvaardbaar. Haal je sojadow?’

‘Wil je ook iets?’

‘Koffie, maar niet van die broedplaats voor bacteriën.’

Peabody zuchtte. ‘Wauw, nu krijg ik pas echt trek.’ Ze stapte uit, laveerde door het voetgangersverkeer en bestelde de extra lange sojadow en een megatube cola light om zichzelf ervan te overtuigen dat ze op haar gewicht lette.

‘Ben je nu blij?’ vroeg Eve toen Peabody zich weer op de passagiersstoel liet vallen en één kant van de dog in haar mond propte.

‘Hm. Lekker. Hapje?’

Peabody werd van een vernietigend antwoord gered door het gepiep van de auto’link. Nadine Furst, journaliste bij Channel 75, zweefde tevoorschijn. ‘Dallas. Ik moet met je praten, zodra het je lukt.’

‘Ja, vast.’ Eve negeerde de transmissie, schoot de hoek om en reed naar het Hoofdbureau. ‘Waarom ze denkt dat ik haar een exclusief interview zal geven voorafgaand aan een geplande persconferentie, geen idee.’

‘Omdat jullie vriendinnen zijn?’ waagde Peabody met haar mond vol sojadoweg en gerehydrateerde uiensnippers.

‘Zo vriendelijk is niemand.’

‘Dallas.’ Nadines mooie, cameraklare gezicht was gespannen. Evenals, zag Eve enigszins nieuwsgierig, haar perfect gestemde stem. ‘Het is belangrijk en het is... persoonlijk. Alsjeblieft. Als je je transmissie bekijkt, doe me dan een lol. Ik spreek overal waar je maar wilt met je af, op elk moment.’

Vloekend schakelde Eve de transmissie in. ‘De Blue Squirrel. Nu.’

‘Dallas...’

‘Ik heb tien minuten voor je. Schiet op.’

Het was al even geleden dat ze in de Blue Squirrel was geweest. Er bestonden wel ergere tenten, maar niet veel. Toch had Eve een sentimentele band met de smoezelige club. Vroeger trad haar vriendin Mavis daar op; schuifelend, springend en liedjes schreeuwend in kostuums die met geen pen waren te beschrijven. En ooit, tijdens een moeilijke en verwarrende zaak, was Eve naar binnen gegaan met als enige doel om alles te vergeten door ladderzat te worden.

Daar had Roarke haar gevonden, haar naar buiten gesleept voordat ze haar missie had kunnen volbrengen. Die nacht was ze voor het eerst in zijn bed beland. Seks met Roarke, zo had ze ontdekt, was een veel beter middel om alles te vergeten dan een fust vol met gillars.

Dus in de Squirrel, met zijn omstreden menu en ongeïnteresseerde serveersters, lagen een paar mooie herinneringen.

Ze gleed een zitje in, overwoog om vanwege de herinneringen het afgrijpselijke excuus voor koffie te bestellen, toen ze Nadine binnen zag komen.

‘Bedankt.’ Nadine stond bij het zitje en deed langzaam een schitterende, veelkleurige sjaal af. Haar vingers plukten aan de lange, zwarte franje. ‘Peabody, zou je ons even alleen willen laten?’

‘Geen probleem.’ Peabody duwde zich uit het zitje omhoog en gaf Nadine, omdat ze bedrukt keek, een geruststellend kneepje in haar arm. ‘Ik ga wel even aan de bar zitten om naar de holowedstrijden te kijken.’

‘Bedankt. Is wel even geleden dat we hier waren.’

‘Nooit lang genoeg,’ merkte Eve op toen Nadine tegenover haar aan de wiebelige tafel ging zitten. Toen een serveerster dichterbij kwam, pakte Eve slechts haar penning en legde hem duidelijk in het zicht op tafel. Ze had niet het idee dat Nadine of zij in de stemming waren voor een snack, laat staan voor voedselvergiftiging. ‘Wat is het probleem?’

‘Ik weet het niet zeker. Misschien is er geen probleem.’ Nadine sloot haar ogen en schudde haar haar achterover. Ze had er een paar blonde, gestreepte dingen in gedaan, zag Eve. Ze snapte nooit waarom mensen altijd van kleur veranderden. Al dat onderhoud ging haar boven de pet.

‘Richard Draco,’ zei Nadine.

‘Ik ga de zaak niet met jou bespreken.’ Eve pakte haar penning met één ongeduldige zwaai op. ‘Persconferentie om 14.00 uur.’

‘Ik ben met hem naar bed geweest.’

Eve bleef hangen in de beweging om op te staan uit het zitje, ging weer zitten en keek nog eens goed naar Nadines gezicht. ‘Wanneer?’

‘Niet lang nadat ik de livebaan bij 75 had gekregen. Toen deed ik de misdaadsectie nog niet. Voornamelijk opgeklopte verhalen, feestjes, karakterschetsen van beroemdheden. Hoe dan ook, hij nam contact met me op. Wilde me vertellen hoe goed ik was, hoe graag hij naar mijn reportages keek, die verdomd goed in elkaar zaten als je in aanmerking nam dat ik elke fucking minuut ervan haatte.’ Ze pakte haar sjaal en wond hem om haar hand. Eraf. Legde hem weer neer. ‘Hij vroeg me mee uit eten. Ik voelde me gevleid, hij was adembenemend. Van het een kwam het ander.’

‘Oké. Dat was, wanneer, vijf jaar geleden?’

‘Zes, eigenlijk. Zes.’ Nadine tilde een hand op en wreef met haar vingers over haar mond. Dat gebaar had Eve haar nog nooit eerder zien maken. Livereporters verknoeiden hun make-up niet graag.

‘Ik zei dat van het een het ander kwam,’ vervolgde ze, ‘maar dat ging op een romantische manier. We zijn niet zomaar in bed gesprongen. We zijn een aantal weken met elkaar uit geweest. Rustige etentjes, theater, wandelingen, feestjes. Toen vroeg hij of ik een weekend met hem naar Parijs wilde.’ Nu liet Nadine haar hoofd gewoon in haar handen vallen. ‘O Jezus. Jezus, Dallas.’

‘Je werd verliefd op hem.’

‘O ja. Ik werd verliefd op hem. Smoorverliefd. Ik bedoel, ik was er geweest, smoorverliefd op die klootzak. We waren drie maanden samen en ik dacht... Dallas, ik dacht echt aan trouwen, kinderen, huisje op het platteland. De hele mikmak.’

Eve schoof op haar stoel heen en weer. Ze voelde zich altijd onhandig door emotionele verklaringen. ‘Goed, ik neem aan dat het niets werd.’

Nadine staarde even, toen liet ze haar hoofd weer vallen, met een lange, huiverige lach. ‘Ja, dat zou je wel kunnen zeggen. Ik kwam erachter dat hij me bedroog. Verdomme, met wel drie, vier vrouwen. Ik zag een verslag van de roddelpers vlak voordat ik zou gaan uitzenden en daar zag ik Richard dicht tegen een blondine met grote tieten aangekropen in een chique club in de binnenstad. Toen ik hem ermee confronteerde, glimlachte hij alleen maar en hij zei dat hij van vrouwen hield. Nou en?’

Nou en,’ mompelde ze. ‘De klootzak brak mijn hart en had niet eens het fatsoen om tegen me te liegen. Hij wist me zelfs weer tussen de lakens te kletsen. Daar schaam ik me voor. Ik heb me door hem weer in bed laten praten en terwijl ik nog nat van hem was, nam hij een telefoontje van een andere vrouw aan. Maakte een afspraakje met haar terwijl ik naakt naast hem lag.’

‘Hoelang heeft hij in het ziekenhuis gelegen?’

Nadine wist een flauwe glimlach te produceren. ‘Dat is zo jammer. Ik huilde. Ik zat in zijn bed en huilde als een kind.’

‘Oké, het spijt me. Dat was gemeen. Maar het is zes jaar geleden.’

‘Ik heb hem opgezocht op de avond dat hij is vermoord.’

‘O verdomme, Nadine.’

‘Hij belde me op.’

‘Klep dicht. Nu gewoon je klep dichthouden. Geen woord meer zeggen. Neem een advocaat.’

‘Dallas.’ Nadines hand schoot uit en haar vingers groeven zich in Eve’s pols. ‘Alsjeblieft. Ik moet je alles vertellen. Daarna moet ik je vertellen in welke problemen ik misschien zit.’

‘Fuck. Fuck. Fuck.’ Eve drukte op het menu, bestelde toch koffie. ‘Ik heb je je rechten niet voorgelezen. Dat ga ik ook niet doen. Wat je me vertelt, kan ik niet gebruiken.’

‘Hij belde me, zei dat hij aan me had gedacht, aan die goede, oude tijd. Hij vroeg zich af of ik hem wilde ontmoeten. Ik wilde hem vertellen dat hij naar de hel kon lopen, maar besepte, zelfs na al die tijd, dat ik het hem betaald wilde zetten. Ik wilde hem persoonlijk de huid volschelden. Daarom sprak ik af om hem in zijn hotel op te zoeken. Ik zal wel op de beveiligingsdisks staan.’

‘Ja, dat denk ik ook.’

‘Hij bestelde een diner voor twee. De klootzak wist nog wat we op ons eerste afspraakje hadden gegeten. Misschien bestelt hij dat wel op alle eerste afspraakjes. Dat zou net iets voor hem zijn. Ik hoop dat hij in de hel wegtrot.’ Ze blies haar adem uit. ‘Nou ja, ik heb alle registers opengetrokken. Ik heb mezelf helemaal opgedoet. Nieuwe jurk, nieuw kapsel. Hij schonk champagne voor me in en we kletsten wat over koetjes en kalfjes terwijl we dronken. Ik kende zijn werkwijze. Ik herinnerde me elke stap. En toen hij mijn wang streelde, me aankeek met die hunkerende, gevoelige blik, heb ik de champagne in zijn gezicht gegooit en alles gezegd wat ik zes jaar geleden had willen zeggen. We hebben ontzettende ruzie gemaakt. Gebroken glas, hatelijke woorden, een paar klappen van beide kanten.’

‘Heeft hij je geslagen?’

‘Het was eerder andersom, geloof ik. Ik sloeg hem, hij sloeg terug. Toen heb ik hem in zijn maag gestompt. Hij kreeg geen lucht meer. Terwijl hij stond te hijgen, liep ik weg en ik voelde me helemaal geweldig.’

‘Is op de beveiligingsdisks te zien dat je over je toeren was? Emotioneel?’

‘Geen idee.’ Ze wreef opnieuw met haar vingers over haar mond. ‘Misschien. Daar heb ik niet aan gedacht. Maar hoe dan ook, ik ben blij dat ik ben gegaan. Ik ben blij dat ik eindelijk voor mezelf ben opgekomen. Maar toen, Dallas, heb ik een heel grote fout gemaakt.’

De koffie gleed glibberig door de serveersleuf. Eve schoof hem eenvoudigweg naar Nadine en wachtte tot haar vriendin hem achterover had geslagen.

‘Ik ben gisteravond naar het theater gegaan. Ik wilde mezelf bewijzen dat ik erheen kon gaan, naar hem kon kijken, zonder iets te voelen.’ De koffie was nauwelijks lauw, maar wist de ergste kou uit haar binnenste te verdrijven. ‘Dat is gelukt. Ik voelde niets. Het was een soort feestje dat die klootzak eindelijk mijn leven niet meer beheerste. Ik ben zelfs, o god, ik ben zelfs in de pauze achter de schermen geweest, heb mijn perskaart gebruikt, om het hem te vertellen.’

‘Heb je gisteravond met hem gesproken?’

‘Nee. Toen ik daar kwam, naar de kleedkamer wilde gaan, bedacht ik dat hem ermee confronteren hem te belangrijk zou maken. Ik zou zijn ego alleen maar bevredigen. Dus ben ik vertrokken. Ik heb de artiesteningang genomen en heb een lange wandeling gemaakt. Ik heb wat etalages bekeken. Ik ben naar een hotelbar gegaan en heb een glas wijn gekocht. Daarna ben ik naar huis gegaan. Vanochtend heb ik het gehoord... Ik raakte in paniek en heb me ziek gemeld. Ik ben de hele dag al misselijk. Toen besepte ik dat ik met jou moest praten. Ik moest het je vertellen. Ik weet niet wat ik moet doen.’

‘Toen je naar achteren ging, ben je naar de kleedkamers gegaan. Nergens anders heen?’

‘Nee, dat zweer ik.’

‘Heeft iemand je gezien?’

‘Ik weet het niet. Vast wel. Ik heb niet geprobeerd om me te verstoppen.’

‘Ik wil dit officieel doen, vastleggen dat jij naar mij toe bent gekomen met deze informatie. Dat is het beste voor je. Ondertussen wil ik dat je een advocaat neemt, een goede. Doe het rustig en vertel hem alles wat je mij hebt verteld.’

‘Oké.’

‘Heb je dingen achtergehouden, Nadine? Wat dan ook?’

‘Nee. Dit is alles. Ik heb hem alleen die keer in zijn hotelkamer gezien, daarna weer op het toneel. Ik ben misschien wel een sukkel geweest, Dallas, maar ik heb veel bijgeleerd. En ik ben geen lafaard. Als ik die klootzak dood had gewild, had ik hem zelf vermoord en niet iemand anders als pion gebruikt.’

‘O ja.’ Eve pakte de koffie en dronk hem op. ‘Dat weet ik. Praat met de advocaat. Morgen doen we het verhoor.’ Ze ging staan en na een kleine aarzeling gaf ze Nadine een klopje op haar schouder. ‘Het komt wel goed.’

‘Weet je wat zo klote is, Dallas? Ik voelde me zo verdomd goed over alles. Sinds ik... je weet wel, die therapie volg bij Mira.’

Eve schuifelde met haar voeten. ‘Ja.’

‘Een van de dingen die we hebben besproken, is dat ik me niet heb opengesteld voor liefde, echte liefde, sinds Richard. Hij heeft me behoorlijk verknoeid. Toen, gisteravond in die hotelbar, besepte ik dat dat nu wel kon. Dat ik dat wilde. Klotetiming, al met al. Bedankt voor het luisteren.’

‘Het is het noemen niet waard.’ Eve wenkte Peabody. ‘Nadine, dat moet je letterlijk opvatten.’

Volgens de kalender stond de lente voor de deur, maar haast om binnen te komen had zij niet. Eve reed naar huis door fijne ijselregen die net zo akelig was als haar stemming.

Ze had een hekel aan persconferenties.

Het enige wat er wat haar betreft goed aan was, was dat hij voorbij was. Daardoor en doordat een hele dag in verhoor haar niets meer had opgeleverd dan een onduidelijk beeld van mensen en gebeurtenissen, was ze geïrriteerd en ontevreden.

Ze zou eigenlijk niet naar huis moeten gaan. Er was nog meer veldwerk dat kon, moest worden gedaan. Maar ze had Peabody vrij gegeven, tot grote, openlijke vreugde van haar assistent.

Ze zou zelf een uur vrij nemen, zei ze tegen zichzelf. Misschien twee. Een beetje ijsberen, haar gedachten op orde brengen. Ze pufte, bewoog zich snel door het slechtgehumeurde verkeer en probeerde zich af te sluiten voor de irritant vrolijke zeppelin die schreeuwend de nieuwste lentemode van Bloomingdale's aanpreef.

Ze kwam vast te staan bij een verkeerslicht en in de stinkende rookwolk van een glidekraam die in brand stond en bespoten werd met geel schuim door de ongelukkige verkoper. Aangezien de vlammen redelijk onder controle leken te zijn, liet ze hem begaan en tagde Feeney via haar auto'link.

'Vorderingen?'

'Enige. Ik heb achtergronden en huidige locaties voor je, financiële gegevens en strafbladen van acteurs en personeel, inclusief het vaste theaterpersoneel.'

Eve's stem werd rustiger. 'Allemaal?'

'Ja.' Feeney wreef over zijn kin. 'Nou ja, mij komt niet alle eer toe. Had je verteld dat we het hier druk hadden. Roarke heeft het doorgestuurd.'

Haar agitatie keerde terug. 'Roarke?'

'Hij heeft vroeg in de middag contact opgenomen, had wel gedacht dat ik het onderzoek zou doen. Hij had alle gegevens toch al. Heeft me wat tijd bespaard.'

'Altijd behulpzaam,' mopperde ze.

'Ik heb het naar je kantoorunit gestuurd.'

'Mooi, geweldig.'

Feeney bleef over zijn kin wrijven. Eve begon te vermoeden dat het gebaar was bedoeld om een grijns te verbergen. 'Ik heb McNab op het onderzoeken van patronen, kansberekeningen en percentages gezet. Het is een lange lijst, het zal dus wel even duren. Maar ik denk dat we morgen de eenvoudige uitsluitingen wel hebben gedaan en een lijst met aannemelijke kandidaten hebben die we bij de resultaten van je verhoor kunnen gooien. Hoe gaat het?'

'Traag.' Centimeter voor centimeter reed ze over de kruising, zag een gaatje en ging ervoor. Het koor van claxons overschreed de geluidsvervuilingsnormen waardoor ze flauwtjes glimlachte. 'We hebben het moordwapen kunnen identificeren. Gewoon keukenmes. Het kwam uit de keuken van het souterrain in het theater.'

'Vrij toegankelijk?'

'Voor de acteurs en het personeel, niet voor het publiek. Ik heb de beveiligingsdisks door een uniform laten ophalen. We zullen zien wat erop staat. Luister, ik ga zelf een paar kansberekeningsonderzoeken doen, eens kijken of ze overeenstemmen met die van jou. Morgen heb ik waarschijnlijk wel een profiel van Mira. Eens kijken of we dit van een paar duizend mensen terug kunnen brengen. Hoe ver is McNab?'

'Hij is een heel eind gekomen voordat ik hem heb laten gaan.'

'Heb je hem vrij gegeven?'

'Hij had een afspraakje,' zei Feeney en hij grijnsde.

Eve huiverde. 'Klep dicht, Feeney,' droeg ze op en ze verbrak de transmissie.

Ze piekerde omdat ze zich daardoor beter ging voelen en reed toen door de hekken van haar huis. Zelfs in ellendig weer was het indrukwekkend. Misschien nog wel indrukwekkender, dacht ze, in die grijze nevel.

De uitgestrekte gazons waren verwelkt door de winter, de kale bomen glinsterden van het vocht. 'Sfeer,' zou Roarke waarschijnlijk

zeggen. Het draaide allemaal om sfeer en het vestigde de aandacht op het schitterende gebouw van steen en glas met zijn torens, koepels, gebogen terrassen en balkons, dat hij als zijn eigendom had opgeëist.

Het hoorde ergens op een rots thuis, peinsde ze, met de zee kolkend en beukend eronder. De stad, met zijn menigten, lawaai en heimelijke wanhoop kon zijn weg niet door die grote, ijzeren hekken beuken naar de oase die hij had gecreëerd uit slimheid, meedogenloosheid, pure wil en de intense noodzaak om de ellende van zijn jeugd te begraven.

Elke keer als ze het zag, hinkte ze op twee tegenstrijdige gedachten. De ene zei haar dat ze hier niet thuishoorde. De andere dat ze nergens anders thuishoorde.

Ze liet de auto onder aan de trap voor het huis staan, wist dat Summerset hem uit principe lomp naar de garage zou sturen. De erwtengroene dienstauto was bijna net zo'n grote aanslag op zijn gevoelens als zij, veronderstelde ze.

Ze rende de trap op met haar versleten laarzen en liep naar binnen, de warmte in, de pracht en alle stijl die je met geld kon kopen en met macht kon behouden.

Summerset stond op haar te wachten, zijn magere gezicht stond streng, zijn mond in een strakke lijn. 'Inspecteur. U verrast me. U bent op tijd thuis.'

'Heb je niets beters te doen dan mij in- en uitklokken?' Ze trok haar jas uit en gooide hem over de trapstijl om hem te ergeren. 'Je zou buiten ook kleine kinderen bang kunnen maken.'

Summerset snoof en pakte, om haar te ergeren, haar vochtige, leren jas kieskeurig tussen twee vingers op. Hij bekeek hem met een fronsende, afkeurende blik. 'Wat? Geen bloed vandaag?'

'Dat kan nog worden geregeld. Roarke al thuis?'

'Roarke is in de ontspanningsruimte beneden.'

'Jongens met hun speeltjes.' Ze beende langs hem heen.

'U laat een nat spoor achter.'

Ze keek achterom, naar beneden. 'Nou, dan heb je wat te doen.'

Dik tevreden over hun avondlijke woordenwisseling verdween Summerset om haar jas te drogen.

Ze nam de trap, zocht toen haar weg door het badhuis waar

slierten stoom uitnodigend boven diep, heimelijk blauw water dansten. Ze bedacht vluchtig om zich helemaal uit te kleden en erin te duiken, maar ze moest Roarke onder handen nemen.

Ze liep langs de fitnessruimte, de kleedruimte en een broeikasje. Toen ze de deur van de ontspanningsruimte opende, kwam het lawaai haar tegemoet.

Het was, volgens Eve, de natte droom van een twaalfjarige. Hoewel ze zelf al lang niet meer droomde van speelgoed toen ze twaalf was. Misschien gold dat ook wel voor Roarke, veronderstelde ze, en was dat de reden waarom hij het er nu van nam.

Er stonden twee biljarttafels, drie VR-buizen voor meerdere personen, diverse schermen ontworpen voor transmissies of spelletjes, een klein holodeck en een woud felgekleurde, lawaaierige gamestations.

Roarke stond bij een station, zijn lange benen ontspannen gespreid, elegante handen aan beide kanten van een lange, middelhoge bak met een glazen bovenkant. Zijn vingers tikten ritmisch op iets wat eruitzag als grote knoppen. Boven op de bak schitterde het van de lampjes.

Politie en Dieven las ze en ze moest wel met haar ogen rollen toen een schelle sirene begon te gillen. Er klonk een explosie waarin ze schoten herkende, het onbeheerste gegier van banden op het wegdek en blauwe en rode lichten verlichtten de verticale lengten van de bak terwijl hij begon te draaien.

Eve haakte haar duimen in haar voorste zakken en kuierde naar hem toe. 'Dus dit doe je in je vrije tijd.'

'Hallo, lieveling.' Zijn blik bleef gericht op de twee zilveren ballen die onder het glas heen en weer schoten en ketsten. 'Je bent vroeg thuis.'

'Maar heel even. Ik moet met je praten.'

'Mm-hm. Even wachten.'

Ze opende haar mond om te protesteren, sprong vervolgens bijna een gat in de lucht toen ze bellen hoorde rinkelen en lichten zag flitsen als lasers. 'Wat is dit voor ding, verdomme?'

'Antiek, puike conditie. Vandaag, hufter, vandaag net binnengekregen.' Hij gaf het apparaat een zetje met zijn heup. 'Het is een flipperkast, laat twintigste eeuw.'

‘Politie en Dieven?’

‘Die kon ik toch niet laten lopen?’ Het apparaat riep op dreigende toon ‘Halthouden!’ en Roarke reageerde door zijn overgebleven bal langs een helling omhoog te schieten waar hij tegen een drietal diamantvormen knalde en botste. Vervolgens gleed hij in een gat.

‘Vrije bal.’ Hij zette een stap achteruit en rolde met zijn schouders. ‘Maar die kan wel wachten.’ Terwijl hij vooroverboog om haar te kussen, sloeg ze hem tegen zijn borstkas.

‘Stop, maatje. Waarom heb je Feeney gebeld?’

‘Mijn hulp aangeboden aan de New Yorkse politie,’ zei hij eenvoudig. ‘Mijn plicht doen als bezorgde burger. Geef me hier eens een hapje van.’ Terwijl hij dat zei, trok hij haar tegen zich aan en beet in haar onderlip. ‘We gaan een spelletje doen.’

‘Ik ben de leider.’

‘Lieve! dat klopt als een bus.’

‘Van de zaak, slimmerik.’

‘Dat ook. En in die hoedanigheid had je verzocht om de gegevens van de theaterdossiers en het verzoek op Feeney's bordje gelegd. Nu is het klaar. Je haar is vochtig,’ zei hij en hij rook eraan.

‘Het ijzelt.’ Ze wilde hem tegenspreken, maar zag het nut er niet van in als hij volkomen gelijk had. ‘Waarom heb je grondige achtergrondinformatie en uitgebreide gegevens over iedereen die is betrokken bij The Globe en deze productie?’

‘Omdat, inspecteur, iedereen die is betrokken bij The Globe en deze productie voor mij werkt.’ Hij leunde achterover en pakte het flesje bier dat hij naast het apparaat had gezet. ‘Rotdag gehad, zeker?’

‘Grotendeels.’ Toen hij haar het flesje aanbod, wilde ze haar hoofd schudden. Toen haalde ze haar schouders op en nam een slokje. ‘Ik wilde een paar uur vrij nemen om mijn hoofd helder te maken.’

‘Ik ook. En ik weet de perfecte methode. Stripflipperen.’

Ze barstte in lachen uit. ‘Ga weg.’

‘O, nou ja, als je bang bent om te verliezen, geef ik je wel een voorsprong.’ Hij glimlachte toen hij het zei omdat hij zijn vrouw heel goed kende.

‘Ik ben niet bang om te verliezen.’ Ze schoof het bier weer naar hem toe. Worstelde met de gedachte. Verloor. ‘Hoeveel voordeel?’

Nog steeds glimlachend deed hij beide schoenen uit. ‘Dat en vijfhonderd punten per bal; dat lijkt me eerlijk aangezien je een beginnening bent.’

Ze dacht na en bestudeerde het apparaat. ‘Je hebt hem toch vandaag binnengekregen?’

‘Een tijdje geleden.’

‘Jij begint.’

‘Met genoeg.’

Terwijl hij genietend toekeek hoe ze kookte, streed en zichzelf in het moment verloor, was het ook een genoeg. Binnen twintig minuten verloor ze haar laarzen, sokken, holster en was ze net bezig met het verliezen van haar blouse.

‘Verdomme! Er is met dat ding geknoeid.’ Ze verloor haar geduld, gooide haar gewicht tegen het apparaat en siste toen haar flippers vastzaten. ‘Tilt? Waarom zegt hij dat steeds?’

‘Misschien ben je een beetje te agressief. Zal ik je hier maar even mee helpen?’ bood hij aan en hij begon haar blouse los te knopen.

Ze sloeg zijn handen weg. ‘Dat kan ik zelf wel. Je speelt vals.’ Terwijl ze haar blouse uittrok, keek ze hem dreigend aan. Ze had alleen nog een mouwloos hemd en haar broek aan. ‘Ik weet niet hoe, maar je speelt vals.’

‘Ben ik niet gewoon beter?’

‘Nee.’

Hij lachte en trok haar toen voor zich. ‘Je mag het nog een keer proberen en ik ga je helpen. Goed.’ Hij legde zijn vingers over die van haar op de bedieningsknoppen. ‘Je moet leren om met tact te spelen in plaats van aanvallend. Het gaat erom dat je de bal in beweging houdt, en in het spel.’

‘Ik snap het wel, Roarke. Je wilt dat hij overal tegenaan knalt.’

Hij verbeet wijselijk een lachje. ‘Min of meer. Goed, hier komt hij.’

Hij liet de bal los, leunde tegen haar aan en keek over haar schouder. ‘Nee, nee, wacht. Je moet niet als een gek flipperen. Wacht op de bal.’ Zijn vingers drukten op die van haar en hij liet het zilveren balletje dansen op de maat van de schoten van automatische geweren.

‘Ik wil die goudstaven daar.’

‘Straks, alles op zijn tijd.’ Hij leunde voorover en beroerde haar nek met zijn lippen. ‘Kijk, je hebt de patrouilleauto ontweken en vijfduizend punten gehaald.’

‘Ik wil het goud.’

‘Waarom verbaast me dat niet? Eens kijken wat we voor je kunnen doen. Voel je mijn handen?’

Hij drukte in haar rug, lekker knus. Eve keek achterom. ‘Dat zijn je handen niet.’

Zijn grijns flikkerde. ‘Je hebt gelijk. Dit wel.’ Langzaam gleed hij met die behendige handen langs haar lichaam omhoog, over haar borsten. Onder het dunne katoen voelde hij hoe haar hart één keer hard oversloeg. ‘Je zou kunnen verliezen.’ Zijn mond ging nu naar de kromming van haar hals, hij schraapte licht met zijn tanden.

‘Vergeet het maar.’

Hij pakte haar oorlel tussen zijn tanden en door de schok die door haar lichaam ging, drukten haar vingers op de knoppen. Terwijl ze kreunde, explodeerde het apparaat onder haar handen.

‘Wat? Wat?’

‘Je hebt het goud. Bonuspunten.’ Hij trok aan de knoop van haar broek. ‘Extra bal. Goed gedaan.’

‘Bedankt.’ Bellen rinkelden. In het apparaat, in haar hoofd. Ze liet zich door hem omdraaien zodat ze elkaar aankeken. ‘Het spel is nog niet voorbij.’

‘Nog lang niet.’ Zijn mond sloot zich om haar mond, heet en bezitterig. Zijn handen waren al onder haar hemd gegleden en omvatten haar borsten. ‘Ik verlang naar je. Ik verlang altijd naar je.’

Buiten adem, gretig, trok ze aan zijn overhemd. ‘Je had een paar keer moeten verliezen. Dan had je nu niet zo veel kleren aan.’

‘Dat zal ik onthouden.’ Het verlangen kwam zo snel opzetten, hij was er zo klaar voor, dat het pijn deed. Hij beschouwde haar lichaam als een schat, met zijn lange, goedgevormde contouren, de gestroomlijnde spieren, de verrassend tere huid. Staand, armen stevig om elkaar heen geslagen, liet hij zich verzwelgen.

Ze wilde geven. Niemand anders had haar zo wanhopig graag laten geven. Alles wat ze had. Alles wat hij wilde nemen. Door alle

verschrikkingen in haar leven, door alle ellende van haar werk, was dit, wat ze elkaar keer op keer gaven, haar eigen wonder.

Met haar handen vond ze zijn stevige, warme huid en ze zuchtte diep. Ze vond zijn mond met de hare – ruig, hongerig – en ze kreunde.

Toen ze hem op de grond wilde trekken, draaide hij zich om, strompelde met haar tot haar rug tegen iets kouds en stevigs drukte.

‘Kijk me aan.’

Zijn naam bleef in haar keel steken toen die vaardige vingers over haar heen gleden, in haar en haar net zo heen en weer slingerden als de zilveren bal onder het glas.

Hij zag hoe haar ogen troebel werden en hoe het warme bruin ondoorzichtig werd toen ze klaarkwam. ‘Meer. Opnieuw.’ Terwijl ze huiverde en haar handen zijn schouders vastgrepen, nam hij haar mond. Hij slikte de kreten van haar orgasme in.

Hij hijgde net zo erg als zij toen hij haar heupen pakte, haar optilde en naar binnen dook.

Hij omklemde haar, bewerkte haar lichaam met een genot dat te overweldigend was om logisch na te kunnen denken. Hij stimuleerde haar zo dat ze vocht om terug te geven, elke stoot. Toen haar handen van zijn schouders gleden, tilde ze hen naar zijn haar en greep ze zich vast in al die zwarte zijde.

Ze stuwden elkaar omhoog en over de rand.

‘Ik heb niet verloren.’

Roarke keek op, glimlachte bij het uitzicht op haar mooie, naakte kont terwijl ze haar kleren oppakte. ‘Dat heb ik ook niet gezegd.’

‘Je denkt het. Ik hoor je het denken. Ik heb alleen geen tijd om dat stomme spel uit te spelen.’

‘Het wacht wel.’ Hij maakte zijn broek vast. ‘Ik heb honger. Kom, dan gaan we wat eten.’

‘Dat moet dan wel snel. Ik moet aan het werk. Ik wil een kijkje in Draco’s hotelkamer nemen.’

‘Dat is prima.’ Roarke wandelde naar de AutoChef, dacht na en besloot dat een koude, ijzige avond vroeg om iets huiselijks. Hij bestelde voor allebei runderstoofpot met gerst. ‘Ik ga met je mee.’

‘Het is een politiezaak.’

‘Vanzelfsprekend. Doe gewoon opnieuw mijn burgerplicht, inspecteur.’ Omdat hij wist dat ze zich daaraan zou ergeren, gaf hij haar een kom en een glimlach. ‘Het is uiteindelijk mijn hotel.’

‘Het zal ook niet zo zijn.’ Omdat ze wist dat het zijn bedoeling was om haar te irriteren, lepelde ze een hap op en ze brandde haar tong. Het was geen plaats delict, bedacht ze terwijl ze op de tweede lepel blies. Ze kon Roarkes blik, zijn ideeën, wel gebruiken. Niet dat ze dat wilde toegeven.

‘Goed.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Maar loop me niet in de weg.’

Hij knikte gehoorzaam. Niet dat hij van plan was om te doen wat ze vroeg. Dan was er toch geen lol aan? ‘Moeten we Peabody ophalen?’

‘Ze is er niet. Ze had een afspraakje.’

‘Aha. Met McNab?’

Eve voelde hoe haar eetlust een plotselinge duikvlucht inzette. ‘Ze gaat niet met McNab uit.’ Toen Roarke haar verbaasd aankeek, stopte ze koppig nog wat van de stoofpot in haar mond. ‘Luister, in een ander universum, heel ver weg, hebben ze misschien seks met elkaar, maar ze gaan niet met elkaar uit. Punt uit.’

‘Lieveling, er komt een tijd dat de kinderen het huis uit gaan, hoe verdrietig dat ook voor mam is.’

‘Klep dicht.’ Ze prikte met haar lepel naar hem. ‘Ik meen het. Ze gaan níét met elkaar uit,’ hield ze vol en ze werkte haastig haar stoofpot naar binnen.

Er waren misschien mensen die het bouwvallige appartement van Ian McNab op de Lower West Side een ander universum zouden noemen. Het was een mannenruimte, met veel sportsouvenirs en overal vuile afwas.

Hoewel hij er, af en toe, aan dacht om iets van de grootste puinhoop in een stoffige kast te proppen als hij vrouwelijk gezelschap verwachtte, was het bij lange na niet de luxueuze ruimte van Roarkes huis, en het rook erg naar aangebrande, vegetarische hachee. Maar hij vond het prima zo.

Nu, terwijl zijn hart stotterde en zijn huid glad was van de seks, vond hij het helemaal prima.

‘Jezus, Peabody.’ Hij draaide zich op zijn rug, als een forel op het droge. Hij deed geen moeite om naar adem te happen. Hij had een weelderige, naakte vrouw in zijn bed. Hij kon gelukkig sterven. ‘We hebben vast een record gebroken. We moeten dit eigenlijk opschrijven.’

Ze bleef liggen waar ze lag, verbijsterd zoals altijd als ze zich in deze situatie met Ian McNab bevond. ‘Ik voel mijn voeten niet meer.’

Behulpzaam kwam hij op een elleboog omhoog, maar omdat ze kruiselingen op bed waren geëindigd, kon hij niet over haar knieën heen kijken. Ze had, zag hij, hele schattige knieën. ‘Ik denk niet dat ik ze eraf heb gebeten. Dat had ik nog wel geweten.’ Maar hij schoof grommend naar beneden, om er zeker van te zijn. ‘Ze zijn er nog, allebei.’

‘Goed. Ik heb ze straks nog nodig.’

Terwijl de schok afnam, knipperde ze. Ze staarde naar McNabs knappe profiel en vroeg zich, niet voor het eerst, af of ze gek was geworden.

Ik lig naakt in bed met McNab. Naakt. In bed. McNab. Jezus.

Zich altijd bewust van lichamelijke gebreken trok ze aan de verwarde lakens. ‘Koud hier,’ mopperde ze.

‘Klootzak van een conciërge draait de grote verwarmingsketel 1 maart altijd terug. Alsof het zijn geld is. Zodra ik de kans krijg, leid ik het systeem om.’

Hij gaapte uitgebreid, haalde beide handen door zijn lange, verwarde, blonde haar. Zijn smalle schouders leken gebukt te gaan onder de massa. Peabody moest haar vingers opdracht geven te blijven waar ze waren om niet met de lange lokken rossig goud te gaan spelen. Hij had magere heupen, op de rechter zat momenteel een tijdelijke tatoeage van een zilverkleurige bliksemschicht. Hij paste precies bij de vier oorringen die in zijn linkeroorlel twinkelden.

Zijn huid was spierwit, zijn ogen behoedzaam groen. Ze was er nog steeds niet achter waarom ze hem lichamelijk nou zo aantrekkelijk vond, nog minder waarom ze regelmatig waanzinnige seks met hem had terwijl ze zich buiten bed voortdurend aan elkaar ergerden.

Ze had graag willen zeggen dat hij haar type niet was, maar ze

dacht dat ze eigenlijk geen type had. Haar geluk met mannen was over het algemeen, verontrustend genoeg, armoedig.

‘Ik moet maar eens gaan.’

‘Waarom? Het is nog vroeg.’ Toen hij ging zitten, leunde hij naar haar toe en beet suggestief in haar schouder. ‘Ik verga van de honger.’

‘Christus, McNab, we hebben net seks gehad.’

‘Dat ook, maar ik dacht meer aan een pizza, met alles erop en eraan.’ Hij kende haar zwakheden. ‘Kom, dan gaan we bijtanken.’

Haar smaakpapillen sprongen in de houding. ‘Ik ben op dieet.’

‘Waarom?’

Ze rolde met haar ogen, trok het kreukelige laken om haar heen terwijl ze uit bed klom. ‘Omdat ik mollig ben.’

‘Nee, dat is niet zo. Je ziet er lekker uit.’ Hij pakte de hoek van het laken, verraste haar met zijn snelheid en trok het tot haar middel naar beneden. ‘Erg lekker.’

Terwijl ze onhandig het laken probeerde te pakken, sprong hij op en pakte haar bij haar middel beet met een teder kneepje dat haar zowel ontwapende als verontrustte. ‘Kom, we gaan eten en daarna zien we wel. Ik heb hier ergens wijn staan.’

‘Als het dezelfde wijn is als de laatste keer, vis ik nog liever een kopje uit het riool.’

‘Nieuwe fles.’ Hij pakte zijn feloranje broekpak van de grond en stapte erin. ‘Wil je misschien ook een broek?’

Het feit dat hij haar een broek aanbood, maakte dat ze hem in alle vier de wangen wilde knijpen. ‘McNab, toen ik twaalf was, paste ik al niet in jouw broeken. Ik heb een echte kont.’

‘Dat is zo. Geeft niets; ik hou van vrouwen in uniform.’ Hij kui-erde weg en deed zijn best om niet te piekeren. Hij moest haar altijd overhalen om te blijven.

In de hoek van zijn woonruimte die dienstdeed als keuken pakte hij de fles wijn die hij een dag eerder had gekocht toen hij aan haar moest denken. Hij dacht net vaak genoeg aan haar om ontmoedigd te raken. Als hij haar in bed wist te houden, was er niets aan de hand. Daar hoefde hij niet over zijn zetten na te denken, daar gebeurde het gewoon.

Hij zette zijn ’link aan. De pizzatent stond in het geheugen, op de

eerste positie vanwege de transmissiefrequentie. Hij bestelde een mongopizza, met alles erop en eraan, en zocht een kurkentrekker.

Die verdomde wijn had hem twee keer zo veel gekost als wat hij normaal gesproken uitgaf. Maar als een kerel concurreerde met een gelikte, ervaren LS, moest hij zich staande houden. Hij twijfelde er niet aan dat Charles Monroe alles over mooie wijnen wist. Hij baadde vast samen met Peabody in de champagne.

Omdat dat beeld hem razend maakte, klokte hij een half glas wijn naar binnen. Toen draaide hij zich om omdat Peabody uit de slaapkamer kwam. Ze droeg haar uniformbroek met de blouse open bij de hals. Hij wilde haar daar likken, precies op de plek waar het stijve katoen plaatsmaakte voor de zachte huid.

Verdomme.

‘Wat is er?’ vroeg ze toen ze zag dat hij chagrijnig keek. ‘Hadden ze geen pepperoni meer?’

‘Jawel, hij komt eraan.’ Hij gaf haar een glas wijn. ‘Ik dacht... aan het werk.’

‘Mm.’ Ze nam een slokje wijn en tuitte haar lippen toen ze de zachte, subtiel fruitige smaak proefde. ‘Dit is best lekker. Jij doet toch de achtergrondonderzoeken in de Draco-zaak?’

‘Al klaar. Dallas zal ze nu wel hebben.’

‘Snel gedaan.’

Hij reageerde schouderophalend. Hij hoefde haar niet te vertellen dat Roarke hem de gegevens in de schoot had geworpen. ‘U vraagt, wij draaien in EDE. Zelfs na uitsluitingen en kansberekeningen duurt het nog dagen om de lijst naar een werkbaar aantal terug te dringen. Een vent wordt in zijn hart gestoken voor de ogen van een paar duizend mensen, dat is ingewikkeld.’

‘Ja.’ Peabody nam nog een slokje, liep toen weg en plofte in een stoel neer. Zonder zich ervan bewust te zijn, voelde ze zich in McNabs rommelige appartement net zo op haar gemak als in haar eigen keurige appartement. ‘Er speelt iets.’

‘Dat is altijd zo.’

‘Nee, niet het gebruikelijke.’ Ze worstelde met zichzelf en keek piekerend in haar wijn. Als ze er niet met iemand over zou spreken, zou ze exploderen. En verdomme, hij was hier. ‘Luister, dit is vertrouwelijk.’

‘Oké.’ Aangezien het nog wel tien minuten zou duren voordat de pizza er was, scheurde McNab een zak sojachips open. Hij ging op de leuning van Peabody’s stoel zitten. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik weet het niet. Nadine Furst tagde de inspecteur vandaag en ze was overstuur. Nadine, bedoel ik.’ Afwezig graaide Peabody in de zak. ‘Zo vaak is Nadine niet overstuur. Ze maakte een afspraak met Dallas, een persoonlijke afspraak. Het was belangrijk. Ze hebben me aan de andere kant van de ruimte neergezet, maar ik zag het wel. En daarna heeft Dallas er geen woord over gezegd.’

‘Misschien was het gewoon persoonlijk.’

‘Nee, Nadine vraagt zo niet om een afspraak tenzij er problemen zijn.’ Nadine was ook haar vriendin en een deel van Peabody was gekwetst omdat ze aan de kant was geschoven. ‘Ik denk dat het met de zaak te maken heeft. Dallas had het me moeten vertellen.’ Peabody kauwde op de chips. ‘Ze zou me moeten vertrouwen.’

‘Zal ik eens rondsnuffelen?’

‘Ik kan zelf wel snuffelen. Een patser van de E- eenheid hoeft geen werk voor mij te doen.’

‘Zelf weten, Lief-Body.’

‘Hou je koest. Ik weet niet eens waarom ik het je heb verteld. Het zit me gewoon dwars. Nadine is een vriendin. Ze zou een vriendin moeten zijn.’

‘Je bent jaloers.’

‘Gelul.’

‘Jawel.’ Hij begon een intieme relatie met dat gevoel te krijgen. ‘Dallas en Nadine spelen zonder jou, dus ben jij jaloers. Meiden-dynamiek 101.’

Ze duwde hem van de stoelleuning. ‘Je bent een klootzak.’

‘En daar,’ zei hij terwijl zijn beveiligingsbel rinkelde, ‘is de pizza.’

‘Niets aanraken en niet in de weg lopen.’
‘Lievelling.’ Roarke keek hoe Eve haar loper in het veiligheidsslot van Penthouse A stak. ‘Je valt in herhaling.’

‘Dat komt doordat jij nooit luistert.’ Voordat ze de deur opendeed, draaide ze zich om en keek hem aan. ‘Waarom kiest een man die voornamelijk in New York woont en werkt ervoor om in een hotel te wonen in plaats van in een eigen woning?’

‘Ten eerste vanwege uiterlijk vertoon. “Meneer Draco woont in het penthouse van The Palace als hij in de stad is.” Ten tweede het gemak. Alles wat je wilt of gedaan wilt hebben, kan met een knip van je vinger worden geregeld. Wordt geregeld. En als laatste, en misschien het meest veelzeggende, het volledig ontbreken van verplichtingen. Alles in je omgeving is het probleem en de verantwoordelijkheid van iemand anders.’

‘Uit alles wat ik tot nu toe over Draco heb geleerd, zou ik daarvoor gaan.’ Ze deed de deur open en ging naar binnen.

Het was van Roarke, dacht ze, daarom was het luxueus, weelderig en perfect. Als je daarvan hield.

Het leefgedeelte was enorm en elegant ingericht met muren in zijdezacht roze. Het plafond was gewelfd en gedecoreerd met een ingewikkeld ontwerp van fruit en bloemen rond een enorme glazen, gouden kroonluchter.

De drie banken, allemaal in warm, modieus rood, lagen vol met kussens zo mooi als juwelen. De tafels – en ze vermoedde dat ze van echt hout en behoorlijk oud waren – glommen als spiegels, net zoals de vloer. Het tapijt was bijna drie centimeter dik en het patroon was druif voor druif hetzelfde als op het plafond.

Eén muur was van glas, het privacyscherf was dichtgetrokken, waardoor New York buiten barstte van het licht en de vormen maar niet binnen kon dringen. Erachter lag een stenen balkon

en aangezien de bloemen in grote, stenen potten in bloei stonden, veronderstelde ze dat het was verwarmd.

Aan één kant van de kamer stond een glanzend witte piano en aan de andere kant verborgen panelen met houtsnijwerk, vermoedelijk een volledig uitgeruste entertainmentunit. Er stonden planten met dikke, glanzende bladeren, in glazen vitrines stonden mooie stofnesten, kunst concludeerde ze, en er was geen teken van leven te bespeuren.

‘Het kamermeisje is waarschijnlijk langs geweest nadat hij naar het theater is vertrokken,’ zei Roarke tegen haar. ‘Ik kan het team dat die avond dienst had vragen om boven te komen en je te vertellen in welke staat ze de kamer hebben aangetroffen.’

‘Ja.’ Ze dacht aan Nadine. De journaliste kennende, kwam de staat van de kamer dicht in de buurt van een tornadospoor. Ze liep naar de panelen, deed ze open en bekeek de entertainmentunit. ‘Unit aan,’ droeg ze op en het scherm werd flikkerend lichtblauw. ‘Speel laatste programma terug.’

Met nauwelijks enige moeite barstte de unit uit in kleuren en geluid. Eve zag hoe twee figuren over een poel zwarte lakens gleden en glibberden. ‘Waarom raken kerels altijd opgewonden als ze andere mensen zien neuken?’

‘We zijn ziek, walgelijk en zwak. Heb medelijden met ons.’

Ze wilde lachen. Toen rolde het stel op het bed om. Het gezicht van de vrouw, loom van genot, draaide naar de camera. ‘Verdomme. Dat is Nadine. Nadine en Draco.’

Als steun legde Roarke een hand op Eve’s schouder. ‘Het is hier niet opgenomen. Dat is de slaapkamer niet. Haar haar zit anders. Volgens mij is het niet recent.’

‘Ik moet het meenemen, bewijzen dat het niet recent is. En ik heb verdomme een sekstape met het neusje van de mediazalm als bewijs in een moordzaak.’ Ze zette de opname stop, haalde de disk eruit en verzegelde hem in een zak voor bewijsmateriaal uit haar werkkist. ‘Verdomme. Verdomme.’

Ze begon te ijsberen en worstelde met zichzelf. Al dat relatiegedoe was zo ingewikkeld en nog altijd zo vreemd voor haar. Nadine had haar alles verteld als vriendin. In vertrouwen. De man die nu geduldig vanaf de andere kant van de kamer naar haar keek, was haar man.

Liefde, integriteit en de hele bliksemse boel.

Als ze hem over Nadine en Draco vertelde, vertelde ze dan een geheim door en schond ze dan het vertrouwen van een vriendin? Of deed ze gewoon wat getrouwde mensen deden?

Hoe kregen mensen dat in hun leven toch allemaal voor elkaar, vroeg ze zich af.

‘Lieve Eve.’ Roarke voelde met haar mee. Hij wachtte tot ze stopte met ijsberen en hem aankeek. ‘Je bezorgt jezelf hoofdpijn. Ik zal het je gemakkelijk maken. Je hoeft niet het gevoel te hebben dat je me iets moet vertellen waarbij je je ongemakkelijk voelt.’

Ze keek hem fronsend aan en kneept haar ogen tot spleetjes. ‘Ik hoor een “maar” aan het eind van die zin.’

‘Je hebt heel goede oren. Maar,’ vervolgde hij terwijl hij naar haar toe liep, ‘ik kan wel nagaan dat Nadine en Draco vroeger iets hadden en, gezien je huidige verontrusting, dat er nog niet zo heel lang geleden iets tussen hen is gebeurd.’

‘O verdomme.’ Uiteindelijk ging ze op haar gevoel af en vertelde hem alles.

Hij luisterde en stopte Eve’s haar achter haar oor. ‘Je bent een goede vriendin.’

‘Niet zeggen. Daar word ik zenuwachtig van.’

‘Goed, maar dit zeg ik wel: Nadine had niets te maken met de moord op Draco.’

‘Dat weet ik en er is geen hard bewijs dat het tegendeel bewijst. Maar het wordt smerig voor haar. Op persoonlijk niveau. Oké, wat is er hier nog meer?’

‘Ah, als ik het me goed herinner. Keuken, hierheen.’ Hij gebaarde. ‘Kantoor, badkamer, slaapkamer, kleedkamer.’

‘Ik begin in het kantoor. Ik wil zijn ’links controleren en kijken of hij gesprekken heeft gevoerd waarin bedreigingen of ruzie voorkwamen. Doe me een lol.’ Ze gaf hem haar kist. ‘Stop de rest van de videodisks in een zak.’

‘Ja, chef. Inspecteur.’

Ze grijnsde, maar liet het voor wat het was.

Ze werkte systematisch. Hij vond het geweldig om haar bezig te zien: de scherpste, concentratie, de volkomen logica van haar methode.

Nog niet zo lang geleden zou hij zowel ontsteld als beledigd zijn geweest als iemand had gesuggereerd dat hij een agent en haar werk sexy kon vinden.

‘Staar niet zo naar me.’

Hij glimlachte. ‘Deed ik dat dan?’

Ze besloot het te laten rusten. ‘Veel communicaties in- en uitgaand. Als ik zielenknijper was, zou ik denken dat deze kerel niet alleen kon zijn. Had voortdurend behoefte aan contact. Echter niets ongewoons, tenzij je behoorlijk extreem ’linkwinkelen meetelt: acht paar schoenen, drie hippe pakken, antieke polsunit.’ Ze kwam overeind. ‘Maar dat zou jij niet meetellen.’

‘Integendeel, ik koop nooit hippe pakken via de ’link. Passen maakt het verschil.’

‘Ha, ha. Hij had wel een kort en bondig gesprek met zijn impresario. Lijkt erop dat onze jongen had ontdekt dat zijn tegenspeelster hetzelfde salaris binnenhaalde voor de looptijd van het stuk. Daar was hij behoorlijk kwaad over, hij wilde dat zijn agent opnieuw ging onderhandelen om meer voor hem binnen te slepen. Eén credit meer per optreden.’

‘Ja, dat wist ik. Niet gelukt.’

Verbaasd draaide ze zich om van het keurige bureautje. ‘Je wilde hem geen credit geven?’

‘Als je met een kind te maken hebt,’ zei Roarke mild, ‘moet je grenzen stellen. Het contract was een grens. De hoogte van de eis was onbelangrijk.’

‘Je bent hard.’

‘Zeker.’

‘Heeft hij er moeilijk over gedaan?’

‘Nee. Hij is misschien van plan geweest om het op de spits te drijven, maar we hebben er geen ruzie over gehad. Het ging eigenlijk zo: zijn agent ging naar mijn advocaten, zij naar mij, ik weer naar hen enzovoort. Verder dan mijn weigering waren we bij de première nog niet gekomen.’

‘Oké, daarmee blijf jij buiten schot. Ik wil de slaapkamer onderzoeken.’ Ze liep langs hem heen, door een rond halletje en ging de deur door.

Het bed was groot, breed, met een hoog, gecapitonneerd

achterschot en bedekt met een rookgrijze transparante stof. Het leek op een zachte mistbank.

Ze liep kort de naastgelegen kleedkamer in en schudde haar hoofd bij het zien van het woud aan kleding en schoenen. Op een ingebouwde werkbank met spiegel stond een hele rij gekleurde flessen en tubes: correctiemiddelen, huidverzachters, geurtjes, poeders.

‘Oké, we hebben te maken met ijdel, egoïstisch, egocentrisch, kinderachtig en onzeker.’

‘Ik ben het met jouw beoordeling eens. Al die karaktereigenschappen zijn motieven voor antipathie, maar voor moord?’

‘Soms is het hebben van twee voeten motief voor moord.’ Ze liep weer naar de slaapkamer. ‘Een man met zo’n groot ego en die zo onzeker is, slaapt niet vaak alleen. Hij had Carly Landsdowne gedumpt. Volgens mij had hij iemand klaarstaan om haar plaats in te nemen.’ Ze trok terloops de lade van het nachtkastje open. ‘Kijk nou, moet je die speeltjes zien.’

De lade was in vakjes verdeeld en elk vakje zat propvol met diverse erotische stimulators geschikt voor alleen of met zijn tweeën.

‘Inspecteur, ik vind echt dat je ze mee moet nemen voor verder onderzoek.’

‘Afblijven.’ Ze sloeg Roarkes hand weg toen hij hem in de lade stak.

‘Spelbreker.’

‘Burger. Wat doet dit in vredesnaam?’ Ze hield een lang, kegelvormig stuk rubber omhoog. Het maakte vrolijk rinkelende geluiden toen ze ermee schudde.

Roarke keek ondeugend en ging op het bed zitten. ‘Nou, in het belang van je onderzoek demonstreer ik het graag.’ Glimlachend klopte hij naast zich op het bed.

‘Nee, ik meen het.’

‘Ik ook.’

‘Laat maar.’ Maar ze dacht er nog steeds over na toen ze de kegel teruglegde en de onderste lade opende. ‘Ah, hier hebben we een goudmijntje. Lijkt wel een maandvoorraad Exotica, een beetje Zeus en...’ Ze opende een flesje, rook voorzichtig en schudde vervolgens

haar hoofd als een hond die uit een vijver kwam. 'Shit. Hitsig Konijn.'

Onhandig deed ze de stop er weer op, greep een zakje voor bewijsmateriaal en verzegelde het flesje.

'Puur, nog wel.' Ze blies haar adem uit. 'Geen wonder dat iedereen denkt dat hij een seksgod is als hij dat op zijn afspraakjes gebruikt. Eén of twee druppels Konijn en je neukt de deurknop nog. Wist je dat hij zich hiermee inliet?'

'Nee.' Alle humor verdween en Roarke ging staan. 'Ik maak me over het algemeen niet druk om de meeste drugs. Maar wat mij betreft, is deze hetzelfde als verkrachting. Gaat het?'

'Ja. Ja.' Een beetje duizelig, dacht ze, en ergerlijk hitsig. En dat was alleen van een snuifje van de dampen. 'Zulk puur spul gaat voor driehonderdvijftig per gram, minimaal, en het is niet gemakkelijk te verkrijgen. Het werkt alleen bij een vrouwenlichaam,' peinsde ze. 'Eén drupje te veel en je hebt een overdosis te pakken.'

Roarke legde een hand onder haar kin, tilde hem op om haar ogen te onderzoeken. Helder genoeg, besloot hij. 'Ik heb nooit gehoord dat hij zoiets als dit gebruikte. Als dat het geval was geweest en ik had ontdekt dat het waar was, had ik het contract verbroken. En heel waarschijnlijk zijn armen gebroken.'

'Oké.' Ze pakte zijn pols vast en kneep. 'Genoeg hier voor nu. Ik wil dat je deze kamer nog een dag of twee leeg laat staan. Ik wil hem door een drugsunit laten uitkammen.'

'Goed.'

Ze stopte het flesje in haar kist en hoopte zijn stemming te verbeteren. 'Goed, hoeveel kost het jou?'

'Pardon?'

'Om deze kamer leeg te laten staan. Hoeveel kost hij per nacht?'

'O, dit kamertje? Ik denk ergens in de buurt van vijfentachtighonderd per nacht, hoewel ik geloof dat we ook week- en maandtarieven hebben.'

'Een zakcentje. Mansfield heeft hier toch ook een unit?'

'Penthouse B, de andere toren.'

'Laten we haar een bezoekje brengen. Zij en Draco hebben allebei een drugsverleden,' begon Eve terwijl ze haar werkkist pakte en naar buiten liep. 'Zij kent zijn leveranciers misschien. Misschien

komt het wel allemaal neer op een drugsdeal die verkeerd is afgelopen.'

'Dat denk ik niet.'

'Oké, ik ook niet, maar het overgrote deel van politiewerk bestaat uit elimineren.' Ze deed de deur op slot en wilde een politiezegel uit haar kist pakken.

'Moet dat?' Hij keek vol afkeer naar het zegel. 'Het is erg onaantrekkelijk voor andere gasten.'

'Ja, dat moet. Bovendien vinden ze het stiekem spannend. O, kijk, George, daar woonde die dode acteur. Pak de videocamera.'

'Jouw houding ten opzichte van de maatschappij in het algemeen is betreurenswaardig cynisch.'

'En correct.' Ze liep als eerste de lift in en wachtte tot de deuren sloten. Toen besprong ze hem. 'Ik moet even snel... God...' Verlangend naar een ontlading wreef ze zichzelf tegen hem aan, beet in zijn lip, kreunde terwijl haar handen hard in zijn kont knepen. 'Pff.' Ze zuchtte diep, duwde hem van zich af en draaide met haar schouders. 'Dat is beter.'

'Voor jou misschien.' Hij wilde haar vastpakken, maar ze sloeg met een hand tegen zijn borstkas.

'Geen gerommel in openbare liften. Weet je niet dat dat tegen de stadswet is? Toren B, penthouseverdieping,' droeg ze op en de liftkooi kwam naadloos in beweging.

'Dat zet ik je absoluut betaald.'

Ze leunde tegen de muur terwijl de lift aan zijn horizontale rit begon. 'Alsjeblieft, je maakt me bang.'

Hij glimlachte slechts en stak zijn handen in zijn zakken. Terloops speelde hij met de rubberen kegel die hij uit de lade had gegrist. 'Zou ik ook maar zijn,' mompelde hij.

Ze moest lachen terwijl de lift stopte. 'Ik moest mijn hoofd toch helder maken voordat ik met een getuige ga praten?'

'Mm-hm.'

'Luister, jij kent Mansfield vrij goed. Ik wil je waarnemingen graag horen als dit klaar is.'

'Aha, daar ben ik weer. Alweer nuttig.'

Ze stopte, draaide zich om en legde een hand op zijn wang. De liefde voor hem kwam op de raarste momenten bovendrijven. 'Je

komt wel van pas.' Toen hij zijn hoofd draaide en met zijn lippen haar hand beroerde, voelde ze de rillingen tot aan haar tenen. 'Geen klef gedoe,' droeg ze op en ze beende naar Areena's deur.

Ze drukte op de bel en wachtte.

Areena, gekleed in een witte kamerjas, deed de deur open. Ze zag er verhit uit, duidelijk verbaasd en helemaal niet blij. 'Inspecteur Dallas. Roarke. Ik... Ik verwachtte geen...' Toen sperde ze haar heldere ogen wijdopen, ze begonnen te glanzen. 'Is er nieuws? Hebt u de dader...'

'Nee. Het spijt me dat ik u stoor, maar ik wil een paar vragen stellen.'

'O. Ik dacht, hoopte, dat het misschien allemaal voorbij zou zijn. Goed.' Ze tilde een hand op en drukte haar vingers met roze toppen onder haar ogen alsof ze een pijnlijk plekje verzachtte. Er waren inderdaad vage wallen van vermoeidheid te zien. 'Ik ben bang dat dit niet goed uitkomt. Is het echt nodig?'

'Het spijt me dat het niet gelegen komt, maar het duurt niet lang.'

'Natuurlijk. Dit is gênant. Ziet u, ik ben niet alleen. Ik...' Areena gaf het op en liet haar hand vallen. Ze zette een stap achteruit. 'Kom binnen, alstublieft.'

Eve liep naar binnen. Het penthouse leek sprekend op zijn tegenhanger qua ontwerp en afmetingen. De meubilering was zachter, wat vrouwelijker, en de kleuren een symfonie van blauw- en roomtinten.

En op een van de drie banken zat Charles Monroe, keurig verzorgd en prachtig in het zwart.

Fantastisch, dacht Eve en ze wilde meteen zijn kostbare ballen in zijn keel schoppen.

Hij grijnsde, een glimpje vreugde, maar toen hij de kilte in haar ogen zag, veranderde zijn blik in lome geamuseerdheid en hij kwam zwoel overeind. 'Inspecteur. Altijd een genot om u te zien.'

'Charles. Nog steeds nachtelijk actief?'

'Gelukkig wel. Roarke, fijn om je weer te zien.'

'Charles.'

'Kan ik je nog iets inschenken, Areena?'

'Wat?' Haar ogen waren heen en weer geschoten tussen de gezichten en haar vingers draaiden en wonden zich om de zilveren

schakels om haar hals. 'Nee. Nee, bedankt. Eh, jullie kennen elkaar.'

De blos die haar gezicht mooi roze had gekleurd, werd dieper. Ze hief haar handen opnieuw in dat vrouwelijke gebaar van machteloosheid.

'De inspecteur en ik hebben elkaar een aantal keer ontmoet. We hebben zelfs een gemeenschappelijke vriendin.'

'Oppassen,' zei Eve uiterst kalm. De woede kolkte al in haar ogen en stond op het punt om uit te barsten. 'Is dit een gezellig bezoekje, Charles, of ben je aan het werk?'

'Je zou moeten weten dat een man in mijn functie daar niet over praat.'

'Alsjeblieft, dit is gênant.' Areena hief haar hand, speelde weer onrustig met haar ketting en ze zag niet dat Charles zijn lippen cynisch op elkaar kneep, maar Eve zag het wel. 'U weet blijkbaar dat Charles een professional is. Ik wilde niet alleen zijn en had behoefte aan... ongecompliceerd gezelschap. Charles... Meneer Monroe werd sterk aanbevolen.'

'Areena.' Zo soepel als zijde zette Roarke een stap naar voren. 'Ik heb wel zin in koffie. Zou dat kunnen?'

'O, natuurlijk. Vergeef me. Ik kan...'

'Zal ik dat even doen?' Charles streek met een hand over Areena's arm en liep naar de keuken.

'Ik help hem wel.' Met een laatste blik op Eve kuierde Roarke weg.

'Ik weet hoe dit op u moet overkomen,' begon Areena. 'Het moet erg koud en egoïstisch van me lijken dat ik een seksuele partner inhuur op de avond na...'

'Ik vind het raar dat een vrouw als u iemand moet inhuren om haar gezelschap te houden.'

Met een lachje pakte Areena een glas wijn en begon, drinkend, te ijsberen. De zijde ruiste om haar benen. 'Een mooi compliment verpakt in stekelige achterdocht. En goed overgebracht.'

'Ik ben hier niet om complimenten te geven.'

'Nee.' Areena's blik verloor de fonkeling van humor. 'Nee, natuurlijk niet. Het eenvoudige antwoord op uw onderliggende vraag is dat ik erg op mezelf ben. Dat komt, veronderstel ik, doordat ik in

mijn jeugd te veel tijd heb doorgebracht op feestjes, in groepen. U hebt vast gehoord over mijn misstappen, mijn moeilijkheden met drugs. Dat ligt nu achter me.' Ze draaide zich om en stak haar kin naar voren. 'Het was niet gemakkelijk om dat achter me te laten, maar het is me gelukt. Daarmee ben ik een aantal mensen die ik ooit als vrienden beschouwde verloren. Ik heb relaties die ik belangrijk vond verloren door mijn verslavingen, onbelangrijke relaties verloren toen ik had afgerekend met de verslavingen. En nu ben ik op een punt in mijn leven aangekomen waarin mijn carrière al mijn aandacht opeist. Ik heb niet veel tijd voor gezelligheid en romantiek.'

'Had u een romantische relatie met Draco?'

'Nee. Nooit. Een eeuw geleden hebben we seks gehad, het soort seks dat niets met hart en hoofd heeft te maken. Een tijdlang hadden we niets gemeen, behalve het theater. Ik ben weer naar New York gekomen, inspecteur, omdat ik dit toneelstuk wilde en ik wist dat Richard in deze rol zou schitteren. Dat wilde ik. Er zal nooit meer iemand zoals hij op het toneel staan. God.'

Ze knee haar ogen dicht, huiverde.

'Het is verschrikkelijk. Verschrikkelijk. Ik vind het spijtiger dat de acteur er niet meer is dan de man zelf. Het spijt me dat ik dat over mezelf weet. Nee, ik kan niet alleen zijn.' Ze zakte op de bank neer. 'Kan er niet tegen. Ik kan niet slapen. Als ik slaap, word ik wakker en mijn handen zitten onder het bloed. Richards bloed. De nachtmerries.' Ze keek op en haar ogen zwommen toen ze Eve aankeek. 'Elke keer als ik ga liggen, heb ik verschrikkelijke nachtmerries. Ze duiken ineens op en dan word ik misselijk wakker, gillend, met zijn bloed op me. U kunt zich dat niet voorstellen. Onmogelijk.'

Maar dat kon Eve wel. Een ijskoud kamertje, overspoeld door het smerige, rode licht van het uithangbord aan de overkant van de straat. De pijn, de pure afschuw van de verkrachting, van het bot dat hij in haar arm had gebroken toen ze zich verzette. Haar handen glad van het bloed, zijn bloed overal, het drupte van het lemmet van het mes terwijl ze weggroop.

Ze was toen acht. In haar nachtmerries was Eve eeuwig acht.

'Ik wil dat u uitzoekt wie dit heeft gedaan,' fluisterde Areena. 'U moet het uitzoeken. Als dat lukt, houden de nachtmerries op. Ja toch? Dan houden ze toch op?'

'Ik weet het niet.' Eve dwong zichzelf om een stap naar voren te zetten. Ze dwong zichzelf om bij haar eigen herinneringen vandaan te blijven, in het heden. De controle te houden. 'Vertel me wat u weet over de drugs. Wie waren zijn contacten, wie bevoorradde hem, wie gebruikte met hem?'

In de keuken dronk Charles zijn wijn en Roarke behielp zich met de redelijk acceptabele surrogaatkoffie die de AutoChef te bieden had.

'Areena heeft het moeilijk,' begon Charles.

'Dat kan ik me voorstellen.'

'Er is geen wet die troost tegen betaling verbiedt.'

'Nee.'

'Mijn werk is net zo legitiem als dat van haar.'

Roarke neeg zijn hoofd. 'Monroe, Eve voert geen persoonlijke vendetta tegen legale sekswerkers.'

'Alleen tegen mij, in het bijzonder.'

'Ze neemt Peabody in bescherming.' Met een heldere, directe blik nam Roarke nog een slok. 'En ik ook.'

'Ik ben gek op Delia. Erg gek. Ik zou haar nooit kwetsen. Ik heb haar nooit voorgelogen.' Met een geluid van walging draaide Charles zich om en keek uit het raam naar de lichtjes. 'Ik heb mijn kansen op het hebben van een relatie, een leven, buiten mijn werk verkeken doordat ik een vrouw heb voorgelogen. Daarna omdat ik genoeg om haar gaf om eerlijk te zijn. Daar heb ik vrede mee. Ik ben wat ik ben.' Hij draaide zich weer om en zijn lippen krulden op. 'En ik ben goed in mijn werk. Delia accepteert dat.'

'Misschien. Maar vrouwen zijn vreemde wezens, nietwaar? Een man is nooit zeker. En dat maakt, volgens mij, onderdeel uit van hun voortdurende aantrekkingskracht. Een mysterie dat het interessantst is als het niet helemaal is ontrafeld, vind je niet?'

Met een half lachje keek Charles om en Eve liep naar binnen. Ze kon niet precies zeggen waarom ze zich eraan ergerde dat Charles en haar man een moment deelden dat niets anders kon zijn dan mannelijk plezier. Maar omdat het zo was, keek ze Roarke chagrijnig aan.

‘Het spijt me dat ik jullie onderonsje moet onderbreken, jongens, maar kun jij Areena even gezelschap houden terwijl ik met Charles praat?’

‘Natuurlijk. De koffie is redelijk.’

Ze wachtte tot hij weg was en liep vervolgens naar de AutoChef, meer om zichzelf de gelegenheid te geven om te kalmeren dan dat ze smachtte naar hotelkoffie. ‘Wanneer heeft mevrouw Mansfield een afspraak gemaakt voor jouw diensten?’

‘Vanmiddag. Rond twee uur, geloof ik.’

‘Is dat niet wat aan de late kant voor jou?’

‘Ja.’

Eve pakte de koffie en leunde tegen de muur terwijl de stoom uit haar kopje opsteeg. ‘Geen afspraken voor vanavond?’

‘Ik heb mijn agenda omgegooid.’

‘Waarom? Areena gaf aan dat jullie elkaar niet kenden, sociaal noch professioneel. Waarom doe je al die moeite voor een vreemde?’

‘Omdat ze mijn honorarium verdubbelde,’ zei hij eenvoudig.

‘Wat heeft ze gekocht? Alleen seks? Een overnachting?’

Zwijgend keek hij naar zijn wijn. Toen hij weer opkeek, was zijn blik kil. ‘Daar hoeft ik geen antwoord op te geven. En dat doe ik ook niet.’

‘Ik onderzoek een moord. Ik kan je meenemen naar het Hoofdbureau voor verhoor.’

‘Ja, dat klopt. Doe je dat ook?’

‘Je maakt dit moeilijk.’ Ze zette de koffie neer en ijsbeerde door de nauwe ruimte tussen de muur en het aanrecht. ‘Ik moet je sowieso in mijn rapport zetten. Dat is al erg genoeg. Maar als ik je moet meenemen, dit formaliseren, raakt Peabody geïrriteerd.’

‘En dat willen we niet,’ mompelde hij en hij zuchtte. ‘Luister, Dallas, ik kreeg een telefoontje. Een cliënte van me had mijn naam aan Areena gegeven als iemand die haar een fijne avond kon bezorgen. Ze was duidelijk van streek. Ik had over Draco gehoord, dus hoefde ik niet te vragen waarom. Ze wilde vannacht gezelschap. Etentje op de kamer, praten, seks. Om me voor het ongemak te compenseren, heeft ze mijn gebruikelijke overnachtingstarief verdubbeld. Meer is het niet.’

‘Hebben jullie het over Draco gehad?’

‘Nee. We hebben het over kunst gehad, over theater. Ze heeft drie glazen wijn en een half pakje kruidensigaretten gehad. Haar handen stopten ongeveer twintig minuten voordat je hier kwam met trillen. Ze is een emotioneel wrak dat het vol probeert te houden.’

‘Oké. Bedankt.’ Ze stopte haar handen in haar zakken. ‘Peabody zal het rapport zien.’

Hij voelde hoe zijn nekharen overeind kwamen. ‘Delia weet wat ik doe.’

‘Juist.’ Het lag haar als een steen op haar maag.

‘Ze is een volwassen vrouw, Dallas.’

‘Volwassen, mijn reet.’ Ze gaf het op en schopte tegen de muur. ‘Het is een wereld van verschil, zij en zo’n charmeur als jij. Verdomme, haar familie is Free-Ager. Ze is opgegroeid in Nergenshuizen.’ Ze maakte een vaag gebaar naar het Midwesten. ‘Ze is een goede agent, een betrouwbare agent, maar ze heeft nog blinde vlekken. En ze wordt pislinsk als ze ontdekt dat ik daarover iets tegen jou heb gezegd. Dan propt ze die stok weer in haar reet en zwijgt ze me dood, maar verdomme...’

‘Je geeft om haar,’ vuurde hij terug. ‘Ze is belangrijk voor je. Komt het niet in je op dat ze ook belangrijk voor mij kan zijn?’

‘Vrouwen zijn zaken voor jou.’

‘Alleen als ze me betalen. Zo is het niet met Delia. In vredesnaam, we hebben niet eens seks met elkaar.’

‘Wat? Kan ze je niet betalen?’ Zodra het eruit was, haatte ze zichzelf. Ze haatte zichzelf nog meer toen ze pure gekwetstheid in die kille blik zag. ‘Het spijt me. Heel erg. Dat was verkeerd. Dat was heel oneerlijk.’

‘Ja, zeg dat wel.’

Plotseling moe schoof ze naar beneden en ging met haar rug tegen de muur zitten. ‘Ik wil dit allemaal niet weten. Ik wil er niet over nadenken. Ik vind je aardig.’

Nieuwsgierig ging hij ook zitten, met zijn rug tegen het aanrecht zodat hun knieën elkaar bijna raakten. ‘Echt waar?’

‘Ja, meestal. Je gaat al sinds voor de kerst met haar om en jullie hebben... Wat mankeert haar?’

Hij lachte, deze keer ontspannen en uitbundig. 'Jezus, Dallas, wat wil je nou eigenlijk? Als ik seks met haar heb, ben ik een hufter. Als ik het niet doe, ben ik een hufter. Roarke had gelijk.'

'Wat bedoel je met "Roarke had gelijk"?'

'Vrouwen zijn onbegrijpelijk.' Hij nam een slok wijn. 'Ze is een vriendin. Dat gebeurde gewoon. Ik heb niet veel vriendinnen die geen cliënte zijn of niet in het vak zitten.'

'Pas maar op. Als je niet oplet, vermenigvuldigen ze zich. Je leven wordt er verdomd ingewikkeld van.'

'Je bent een goede vriendin. Nog één ding,' zei hij en hij tikte ontspannen tegen haar voet. 'Ik vind jou ook meestal wel aardig, inspecteur Schatje.'

De nachtmerrie kwam. Ze had het kunnen verwachten. Areena's gepraat over dromen, bloed en angst waren de aanleiding. Maar zelfs als ze het wist, kon ze niet voorkomen dat ze haar hoofd binnendrongen.

Ze zag hem de kamer in komen. Haar vader. Dat akelige kamertje in Dallas, zo koud, zelfs met de thermostaat op de hoogste stand. Maar door hem te zien, te ruiken, te weten dat hij had gedronken, maar niet genoeg, brak het zweet op haar koude armen uit.

Ze liet het mes vallen. Ze had zo'n honger gehad, zo'n erge honger dat het het risico waard was om een snack te zoeken. Gewoon een stukje kaas. Het mes viel uit haar hand, het duurde dagen, jaren, eeuwen tot het de grond raakte. En in de droom klonk het gekletter als de echoënde donder. Het echode. Echode.

Toen hij naar haar toe liep, scheen het licht van het uithangbord over zijn gezicht. Rood, wit en toen weer rood.

Alsjeblieft, niet doen, niet doen, alsjeblieft.

Maar smeken had nog nooit geholpen.

Het zou keer op keer op keer gebeuren. De pijn van zijn hand die bijna onwillekeurig op haar gezicht beukte. Zo hard de grond raken dat haar botten ervan rammelden. En dan zijn gewicht boven op haar.

'Eve. Rustig. Eve, kom bij me terug. Je bent thuis.'

Haar ademhaling brandde in haar keel en ze verzette zich, bokte,

duwde tegen de armen die haar vasthielden. Roarkes stem sijpelde de droom binnen; warm, kalm, liefdevol. Veilig.

'Goed zo. Hou me maar vast.' Hij trok haar in het donker tegen zich aan en wiegde haar als een kind tot haar huiveringen afnamen. 'Je bent nu oké.'

'Niet loslaten.'

'Nee.' Hij drukte zijn lippen op haar slaap. 'Dat doe ik niet.'

Toen ze 's ochtends wakker werd, de droom nog slechts een vage smet in haar gedachten, lag ze nog steeds in zijn armen.

Eve was eerder op het Hoofdbureau dan Peabody. Het was opzettelijk en het kostte haar die ochtend een vol uur slaap. Ze hoopte haar bijgewerkte rapport te kunnen indienen om verder te kunnen gaan voordat haar assistent kwam. Als ze geluk had, zou er geen discussie over Charles Monroe ontstaan.

Het gonsde in de rechercheursarena. Het bleek dat rechercheur Zeno's vrouw gisteravond was bevallen van een meisje en dat had hij gevierd door een heleboel donuts mee te nemen. Rechercheurs kennende griste Eve er een mee voordat de afdeling erop aanviel als hyena's op aas.

'Wie heeft de pot gewonnen?'

'Ik.' Baxter keek grijnzend van achter een kaneelbroodje met frambozenjam. 'Zeshonderddertig pietermannen.'

'Verdomme. Ik win de babypool nooit.' Als troost greep Eve nog een donut. Ze nam een eerste hapje en grijnsde naar hem. *Goede, oude Baxter*, dacht ze. Hij kon onuitstaanbaar zijn, maar hij was precies en scherp als het om details ging. Hij was gewoon perfect. 'Het is blijkbaar je geluksdag.'

'Zeg dat wel. Ik heb al een tijdje belangstelling voor dat nieuwe auto-entertainmentsysteem. Met die zes ballen nog wat is dat schatje bijna binnen handbereik.'

'Dat is geweldig, Baxter, maar ik bedoel dat het écht je geluksdag is.' Ze haalde een doorzichtige map met disks uit haar tas, die ze had verzameld van de uniformen en rechercheurs die de namen van getuigen hadden geregistreerd op de avond van Draco's moord. 'Je hebt de hoofdprijs gewonnen. Onderzoek achtergronden en maak kansberekeningen bij deze personen, inzake Draco. We hebben hier bijna drieduizend namen. Haal er een paar rechercheurs bij, een paar uniformen als je die nodig hebt en neem verklaringen op. Eens kijken of je aan het eind van de week de helft kwijt bent.'

Hij snoof. 'Heel grappig, Dallas.'

'Ik heb orders van Whitney om hier iemand voor te aan te wijzen. Tikkie, Baxter. Jij bent hem.'

'Dit is gelul.' Toen ze de map op zijn bureau liet vallen, rolde hij met zijn ogen. 'Je kunt deze nachtmerrie niet bij mij dumpen, Dallas.'

'Kan wel, doe ik, heb ik gedaan. Je laat kruimels vallen, Baxter. Je moet onthouden dat je je werkruimte altijd schoon moet houden.'

Tevreden over de arbeid van die ochtend liep ze, achtervolgd door zijn gevloek, naar haar kantoor. De deur stond open en op de gang hoorde ze duidelijk geluiden van gerommel. Eve drukte haar rug tegen de muur. Haar vingers dansten over haar wapen. De klootzak. Nu had ze hem. Nu had ze die gluisperige snoepdief eindelijk te pakken.

Ze stormde de kamer in, achter haar vuist aan, en greep de insluiper bij het nekvel. 'Hebbes!'

'Hé, dame!'

Ze was vijftien centimeter langer en bijna negen kilo zwaarder dan hij. Eve berekende dat ze hem zonder al te veel moeite door haar miezerige raampje kon proppen. Hij zou een interessante smurrie op de straat beneden achterlaten.

'Ik ga je niet op je rechten wijzen,' zei ze terwijl ze hem tegen de dossierkasten duwde. 'Waar jij heen gaat, heb je er niets aan.'

'Roep inspecteur Dallas!' Zijn stem was zo schril als een roestige fluit. 'Roep inspecteur Dallas.'

Ze draaide hem met een ruk om en keek in zijn nerveuze ogen, die twee keer zo groot waren achter de microbril. 'Ik bén Dallas, snoepjattende hufter.'

'Nou, jeetje. Jeetje. Ik ben Lewis. Tomjohn Lewis, van Onderhoud. Ik heb uw nieuwe apparatuur.'

'Waar heb je het in vredesnaam over? Laat me je adem ruiken. Als ik snoep ruik, trek ik je tong naar buiten en wurg ik je ermee.'

Met zijn voeten een centimeter van de grond bungelend, zette hij zijn wangen uit en blies explosieve adem in haar gezicht. 'Wafels van geplette tarwe uit de Kantine en... en de fruitschaal. Ik heb echt geen snoep gehad. Ik zweer het.'

‘Nee, maar misschien moet je een sterkere mondspoeling overwegen. Wat is dit allemaal over nieuwe apparatuur?’

‘Daar. Daar staat het. Ik was net bezig met het afronden van het overzetten.’

Terwijl ze hem nog steeds boven de grond hield, keek ze om. Haar mond viel open, seconden voor ze Lewis als een blok liet vallen, en ze sprong op het industrieel grijze casco van de computer af. ‘Van mij. Hij is van mij.’

‘Ja, chef, inspecteur, chef. Hij is helemaal voor u.’

Met haar armen bezitterig om de unit heen geslagen, keek ze hem over haar schouder aan. ‘Luister, onderhoudsmannetje, als je me voor de gek houdt, bijt ik je oren eraf en maak ik er stoofpot van.’

‘Ik heb de opdracht bij me.’ Met omzichtige bewegingen haalde hij zijn logboek uit zijn zak en toetste de code in. ‘Kijk maar, Dallas, inspecteur Eve, Moordzaken. U krijgt een nieuwe XE-5000. U hebt hem zelf aangevraagd.’

‘Twee jaar geleden, verdomme.’

‘Ja. Nou ja.’ Hij glimlachte hoopvol. ‘Hier is hij dan. Ik was hem net met de hoofdcomputer aan het verbinden. Zal ik het voor u afmaken?’

‘Ja, maak het maar voor me af.’

‘Oké. Heb ik in een oogwenk gepiept, dan maak ik dat ik wegkom.’ Hij dook bijna onder het bureau.

‘Wat is Tomjohn eigenlijk voor een naam?’

‘Het is mijn naam, inspecteur. In die doos daar ligt een complete handleiding en gebruikersgids.’

Ze keek en snoof naar de dertig centimeter hoge doos. ‘Ik weet hoe het werkt. Ik heb dit model thuis.’

‘Het is een goede machine. Zodra u verbonden bent met de hoofdcomputer hoeven we alleen nog maar uw code en gegevens over te brengen vanaf uw oude apparatuur. Duurt ongeveer een half uur, hooguit.’

‘Ik heb de tijd.’ Haar blik gleed over de oude unit; gebutst, gehavend en veracht. Sommige deuken had ze er zelf met gefrustreerde vuisten in geslagen. ‘Wat gebeurt er met mijn oude apparatuur?’

‘Ik kan hem voor u meenemen en naar recycling brengen.’

‘Prima. Nee. Nee, ik wil hem. Ik wil hem mee naar huis nemen.’ Ze zou een rituele vernietiging uitvoeren, besloot ze. Ze hoopte dat hij zou lijden.

‘Geen probleem.’ Aangezien hij dacht dat zijn tong en oren weer veilig waren, begon hij te fluiten bij zijn werk. ‘Dat ding was vijf jaar geleden al verouderd. Snap niet dat u er iets mee kon beginnen.’

Haar enige reactie daarop was een laag, schor gegrom.

Toen Peabody een uur later binnenkwam, zat Eve aan haar volle bureau te grinniken. ‘Kijk, Peabody, het is kerst.’

‘Wauw.’ Peabody liep eromheen. ‘Superwauw. Hij is prachtig.’

‘Ja. Hij is van mij. Tomjohn Lewis, mijn nieuwe beste vriend, heeft hem voor me aangesloten. Hij luistert naar me, Peabody. Hij doet wat ik hem opdraag.’

‘Dat is geweldig, chef. Ik weet dat jullie samen heel gelukkig zullen worden.’

‘Oké, genoeg gekeet.’ Ze pakte haar koffie en gebaarde met haar duim naar de AutoChef zodat Peabody wist dat ze ook een kopje koffie kon pakken. ‘Ik heb gisteravond Draco’s appartement doorzocht.’

‘Ik wist niet dat je dat van plan was. Anders had ik mijn vrije tijd wel aangepast.’

‘Dat was niet nodig.’ Eve zag een akelig beeld voor zich van het voorval in Areena’s appartement als Peabody wél was meegegaan.

‘Draco had een voorraad drugs in zijn penthouse. Verschillende soorten, waaronder achtentwintig gram pure Hitsig Konijn.’

‘Engerd.’

‘Zeg dat wel. Ook een aantal vindingrijke seksspeeltjes, sommige lagen zelfs buiten mijn uitgebreide ervaringsgebied. Hij had een collectie videodisks en een groot deel ervan zijn persoonlijke, seksuele ontmoetingen.’

‘We hebben dus te maken met een dode seksueel gestoorde.’

‘De speeltjes en disks zijn een persoonlijke keuze, maar met de Konijn begeeft hij zich wel op dat terrein. Het kan een motief, of motieven, worden aangezien ze zich opstapelen als Free-Agers bij een protestbijeenkomst. Sorry.’

‘Geeft niet.’

‘We hebben als mogelijkheden: ambitie, persoonlijk gewin, geld, seks, drugs, afgewezen vrouw of vrouwen en over het algemeen algehele antipathie. Hij aasde graag op vrouwen en behandelde beide seksen over het algemeen minachtend. Hij had een constante drugsverslaving. Hij was ook een irritante klootzak en iedereen die hem kende, wilde hem aan zijn ingewanden ophangen. De lijst wordt er niet veel korter van. Maar...’ Ze verschoof in haar stoel. ‘Ik heb gisteravond kansberekeningen gestart. Heb enige vooruitgang geboekt. Mijn handige, nieuwe XE-5000 zal de gegevens naar jou kopiëren zodat je verder kunt gaan met de kansberekeningen. Ik heb straks een afspraak met Mira. Dat helpt misschien bij het inkorten van de lijst. Organiseer een vergadering met onze maatjes bij EDE voor elf uur.’

‘En de verhoren vanmiddag?’

‘Door laten gaan. Ik ben over een uur, hooguit twee, terug.’ Ze duwde zich bij haar bureau vandaan. ‘Als ik word opgehouden, neem dan contact op met het lab en zeur net zo lang tot Dickhead de drugs die ik vanochtend naar hem heb opgestuurd heeft geve-rifieerd.’

‘Met plezier. Omkopen of bedreigen?’

‘Hoe lang werk je nu al met me, Peabody?’

‘Bijna een jaar, chef.’

Eve knikte terwijl ze wegbeende. ‘Lang genoeg. Gebruik je gezonde verstand maar.’

Mira’s ruimte was beschaafder – Eve veronderstelde dat dat het woord was – vergeleken met de hokjes en drukte in het grootste deel van het Hoofdbureau. Een oase van rust, veronderstelde ze, vooral als je niet wist wat er achter de deuren van Keuring gebeurde.

Eve wist het wel en ze hoopte dat er een eeuwigheid voorbij zou gaan voordat ze werd gedwongen er opnieuw doorheen te gaan.

Maar Mira’s eigen ruimte was een verschil van dag en nacht met de onpersoonlijke, ontmoedigende cel van Keuring. Ze had

een voorkeur voor blauwtinten voor in haar knusse kuipstoelen, voor de kalmerende oceaangolven die ze vaak op haar stemmings-scherm zette.

Vandaag droeg ze een van haar eenvoudige, chique, pastellen pakjes. Een hoopvol groen, de kleur van bladknoppen in de lente. Haar haar was achterovergekamd uit een gezicht van zelfverze-kerde schoonheid dat Eve voortdurend bewonderde. Er hingen traanvormige parels in haar oren die pasten bij een enkele parel aan een gouden schakelketting om haar hals.

Ze was het volmaakte voorbeeld van gracieuze vrouwelijkheid, vond Eve.

‘Bedankt dat je vanochtend tijd voor me had.’

‘Ik heb een eigenbelang,’ begon Mira terwijl ze thee program-meerde bij haar AutoChef. ‘Als getuige. In alle jaren dat ik voor de NYPSD werk, ben ik nog nooit getuige geweest van een moord.’ Ze draaide zich om met twee kopjes naar bloemen geurende thee in haar hand en zag de donkere flikkering in Eve’s ogen. ‘Richard Draco is niet vermoord, Eve. Hij is geëxecuteerd. Dat is heel iets anders.’ Ze ging zitten en gaf Eve haar thee waarvan ze, zo wisten ze allebei, nauwelijks een slok zou drinken. ‘Ik bestudeer moord. Moordenaars. Ik luister naar ze en analyseer ze. Ik maak een pro-fiel van ze. En als arts ken, begrijp en respecteer ik de dood. Maar dat ik vlak voor mijn ogen een moord heb zien plegen, zonder te weten dat het een echte moord was... Nou ja, daar heb ik het wel moeilijk mee gehad. Het is moeilijk.’

‘Volgens mij was het ingenieus.’

‘Nou ja.’ Een zweem van een glimlach verscheen om Mira’s lippen. ‘Jouw visie en die van mij ontstaan vanuit verschillende standpunten, veronderstel ik.’

‘Ja.’ En Eve’s standpunt was vaak boven het lijk met bloed aan haar laarzen. Ze bedacht nu dat ze die avond in het theater geen rekening had gehouden met Mira’s gemoedstoestand. Ze had haar gewoonweg ingelijfd bij het team en gebruik van haar gemaakt omdat dat het efficiëntste leek.

‘Het spijt me. Ik heb er niet bij stilgestaan. Ik heb je geen keuze gegeven.’

‘Je had geen reden om erbij stil te staan. Noch de tijd, ik evenmin.’

Ze schudde het van zich af en pakte haar thee. 'Je was heel snel in de coulissen en aan het werk. Hoe snel besepte je dat het mes echt was?'

'Niet snel genoeg om het te voorkomen. Dat telt. Ik ben met de verhoren begonnen en richt me als eerste op de acteurs.'

'Ja, het misdrijf barst van theatraal gedoe. De methode, de timing, de uitvoering.' Beter op haar gemak met de analytische afstand overdacht Mira het voorval. 'Een acteur of iemand die acteur wil, of wilde worden, past in het profiel. Aan de andere kant was de moord kundig, goed geproduceerd en zorgvuldig uitgevoerd. Jouw moordenaar is brutaal, Eve, maar ook koelbloedig.'

'Moesten ze het zien gebeuren?'

'Ja, dat denk ik wel. Het zien, onder de schijnwerpers, op het podium, met het publiek dat geschrokken naar adem hapt. Dat was als je het mij vraagt net zo belangrijk voor deze persoon als Draco's dood. De opwindende en vervolgens de daad. Hun eigen schrik en ontzetting, goed geoefend.' Ze dacht na. 'Het was te goed uitgevoerd om niet te zijn geoefend. Draco werd aangeprezen als grootste acteur van deze tijd. Hem vermoorden was één stap. Hem vervangen, zelfs al was het alleen maar in het hoofd van de moordenaar, was een essentiële volgende stap.'

'Je zegt dat er een professionele beweegreden achter zit.'

'Ja, op één niveau. Maar het was ook een heel persoonlijke. Als we een acteur zoeken, of een aspirant, kunnen professionele en persoonlijke motieven zich gemakkelijk vermengen.'

'De enige die concreet profijt heeft bij Draco's dood, uit professioneel oogpunt, is Michael Proctor. De invaller.'

'Logischerwijze, ja. Toch heeft iedereen op het podium en die bij de voorstelling is betrokken er voordeel van. De media-aandacht, de namen die in de hoofden van het publiek blijven hangen, dat onuitwisbare moment in de geschiedenis. Is dat niet waar een acteur naar streeft? Dat onuitwisbare moment?'

'Ik weet het niet. Ik begrijp mensen niet die hun hele leven iemand anders zijn.'

'Het werk, de vakkundigheid, zit hem in het publiek laten geloven dat ze iemand anders zijn. Het theater is meer dan werk alleen voor degenen die het goed doen, die hun leven eraan wijden. Het is, net zoals jouw werk voor jou, een manier van leven. En op de

avond dat Draco is vermoord, schenen de schijnwerpers iets feller voor iedereen in dat toneelstuk.'

'In het toneelstuk, of betrokken bij het toneelstuk. Niet in het publiek.'

'Met de huidige gegevens kan ik het publiek niet uitsluiten, maar ik neig eerder naar iemand of meerdere personen dicht bij het toneel.' Mira zette haar kopje weg en legde een hand over Eve's hand. 'Je maakt je zorgen om Nadine.'

Eve opende haar mond en sloot hem weer.

'Nadine is een patiënte en ze is heel open tegen me. Ik ben me volledig bewust van haar geschiedenis met het slachtoffer en volledig bereid, mocht het nodig zijn, om mijn professionele mening te geven dat ze niet in staat is tot het plannen en uitvoeren van een gewelddadig misdrijf. Als ze Draco had willen straffen, had ze een manier gevonden via de media. Dat kan ze goed, heel goed.'

'Oké, goed.'

'Ik heb met haar gesproken,' vervolgde Mira. 'Ik weet dat je haar vandaag formeel verhoort.'

'Nadat ik hier ben geweest. Alleen Nadine, haar advocaat en ik. Ik wil officieel registreren dat ze naar mij toe is gekomen met de informatie. Ik kan de verklaring een aantal dagen achterhouden, zodat ze een adempauze heeft.'

'Dat helpt.' Maar Mira keek onderzoekend naar Eve, ze zag nog meer. 'En verder?'

'Officieus?'

'Uiteraard.'

Eve nam een slok thee en vertelde Mira toen over de videodisk in Draco's penthouse.

'Dat weet ze niet,' zei Mira meteen. 'Dat zou ze me hebben verteld. Ze zou zich er zorgen over maken en woedend zijn. Zich schamen. Hij moet het zonder haar medeweten hebben opgenomen.'

'Dan is de volgende vraag: wat nu als hij haar de video heeft laten zien toen ze op de dag dat hij is vermoord bij hem langs is gegaan?'

'Het kamermeisje zou aanzienlijke schade aan de hotelkamer hebben gerapporteerd en Draco was gedwongen om spoedeisende medische zorg te zoeken voor zijn optreden.' Mira leunde

achterover. 'Het is goed om je te zien lachen. Het spijt me dat je je zorgen om haar maakt.'

'Ze was overstuur toen we elkaar spraken. Echt overstuur.' Eve stond op, liep naar het stemmingsscherm en zag de golven deinen. 'Er gonzen te veel mensen in mijn oren. Het leidt me af.'

'Zou je liever weer net zo leven als een jaar geleden, Eve? Twee jaar geleden?'

'Sommige dingen waren gemakkelijker. Ik stond 's ochtends op en deed mijn werk. Ging misschien een paar keer per week met Mavis op stap.' Ze zuchtte. 'Nee, ik zou niet meer terug willen. Maakt ook niet uit. Ik ben waar ik ben. Dus... terug naar Draco.' Eve ging verder. 'Hij was een seksueel roofdier.'

'Ja, ik heb je bijgewerkte rapport net voordat je kwam gelezen. Ik ben het met je eens dat seks een van zijn geliefde wapens was, maar hij haalde zijn voldoening niet uit de seks zelf maar uit de macht, het hele pakket van zijn uiterlijk, stijl, talent en seksualiteit, dat hij gebruikte om vrouwen te overheersen. Vrouwen die hij als speeltjes beschouwde. En via hen toonde hij zijn superioriteit aan andere mannen. Hij was geobsedeerd door het middelpunt te willen zijn.'

'En de drugs? Een vent gebruikt Konijn bij een vrouw omdat hij denkt dat hij niet bij haar zal scoren. Het ontnemt haar haar keuzevrijheid.'

'Mee eens, maar in dit geval ben ik geneigd te zeggen dat het voor hem gewoon een rekwisiet was. Naar zijn mening hetzelfde als kaarslicht en romantische muziek. Hij zag zichzelf als een geweldige minnaar, net zoals hij wist dat hij een geweldig acteur was. Zijn uitspattingen waren, volgens hem, iets waar hij recht op had als ster. Ik zeg niet dat seks geen onderdeel van het motief uitmaakt, Eve. Ik geloof dat er, in deze zaak, verschillende lagen met motieven bestaan en een heel complexe moordenaar. Heel waarschijnlijk net zo egocentrisch als het slachtoffer.'

'Soort zoekt soort,' mompelde Eve.

Hij had het ontdekt. Acteurs, ze dachten dat ze zo fucking geweldig waren, zo speciaal, zo belangrijk. Nou, hij had acteur kunnen worden als hij dat echt had gewild. Maar het was precies zoals zijn

vader hem altijd had verteld. Als je in de coulissen werkt, heb je altijd werk.

Acteurs kwamen en gingen, maar een goede toneelmeester zat nooit om werk verleggen.

Linus Quim was al dertig jaar toneelassistent. De laatste tien jaar was hij de beste. Daarom had hij de functie als toneelmeester bij het New Globe aangeboden gekregen, daarom haalde hij nu het hoogste salaris binnen dat de vakbond uit die gierige hufters van het management wist te knijpen.

En zelfs dan kwam zijn loon nog niet eens in de buurt van wat acteurs binnen schraapten.

En waar zouden ze zijn zonder hem?

Dat ging nu veranderen, want hij had het ontdekt.

Heel binnenkort moest het New Globe een nieuwe toneelmeester zoeken. Linus Quim ging in stijl met pensioen.

Wanneer hij werkte, hield hij zijn ogen en oren open. Hij bestudeerde. Linus Quim was de enige die wist hoe de onderlinge verhoudingen in een theatergezelschap lagen. Bovendien was hij een expert in timing. Er werden nooit signaalwoorden gemist als Linus de leiding had.

Hij wist wanneer hij het toneelmes voor het laatst had gezien. Precies wanneer en waar. En die wetenschap liet maar één kans open voor de verwisseling. En slechts één iemand, volgens Linus, die het zo gehaald had kunnen doen. Die maar net genoeg tijd had gehad om het nepmes in de kleedkamer van Areena Mansfield te verstoppen.

Daar was wel lef voor nodig geweest, dat moest hij nageven.

Linus stopte bij een glidekraam op de hoek voor een late ochtendnsnack en schepte een lading felgele mosterd op een pretzel.

'Hé!' De verkoper greep naar de tube met een hand die werd beschermd door sjofele handschoenen zonder vingers. 'Als je zo veel gebruikt, betaal je extra.'

'Rot op, wigwam.' Linus deed er voor de lol nog een klodder op.

'Je gebruikt twee keer zo veel.' De verkoper, een Aziaat met oorlogs wonden, die nog geen drie maanden op de hoek stond, danste op zijn voetjes op de plaats. 'Je betaalt extra.'

Linus overwoog om de rest van de tube in het zeurderige gezicht

van de man leeg te knijpen, maar dacht toen aan zijn aanstaande fortuin. Hij werd er vrijgevig van. Hij pakte een credit van vijftig cent uit zijn zak en gooidde hem in de lucht.

‘Nu kun je met pensioen,’ zei hij toen de verkoper de credit greep terwijl hij naar beneden viel.

Terwijl hij wegwandelde zoog hij op de in mosterd gedrenkte pretzel.

Hij was klein en mager, op de bierbuik ter grootte van een voetbal na. Hij had lange armen voor zijn lengte, pezig van de spieren. Zijn gezicht leek op een kapot bord dat slecht was gelijmd; plat, rond en vol rimpels. Zijn ex-vrouw had er vaak bij hem op aangedrongen om iets van zijn opgespaarde geld te besteden aan een eenvoudige, cosmetische herstelbehandeling. Linus zag het nut er niet van in. Wat maakte het uit hoe hij eruitzag als het zijn werk was om, in feite, onzichtbaar te zijn?

Maar hij dacht dat hij zichzelf misschien nu maar zou trakteren op een behandeling. Hij zou naar Tahiti gaan, of Bali, of misschien wel naar een van de vakantiesatellieten. Zich koesteren in zon, zand en vrouwen. Het half miljoen dat hij betaald zou krijgen om zijn observatietjes voor zichzelf te houden, vergrootte zijn spaargeld behoorlijk.

Hij vroeg zich af of hij meer had moeten vragen. Hij had de omkoopsom laag gehouden; gemakkelijk op te brengen voor een acteur, volgens Linus. Hij was zelfs bereid om het in termijnen te incasseren. Hij kon best redelijk zijn. En het was een feit dat hij het lef en vakmanschap dat erbij kwam kijken, wel moest bewonderen, evenals de keuze van het doelwit.

Hij had nog nooit een acteur ontmoet die hij meer verachtte dan Draco. Linus haatte acteurs met een bijna religieuze gelijkheid.

Hij stopte de rest van de pretzel in zijn mond en veegde mosterd van zijn kin. De brief die hij had gestuurd, moest ’s ochtends vroeg zijn bezorgd. Daar had hij extra porto voor betaald. Een investering.

De brief was beter dan een ’linkoproep of een persoonlijk bezoek. Dat soort dingen kon worden getraceerd. De smerissen konden ieders ’link wel afluisteren. Daar achtte hij de politie, die hij bijna net zo verachtte als acteurs, wel toe in staat.

Hij had het briefje eenvoudig en direct gehouden, herinnerde hij zich.

IK WEET WAT JE HEBT GEDAAN EN HOE JE HET HEBT GEDAAN. GOED WERK. KOM NAAR HET THEATER, COULISSEN, BENEDENVERDIEPING. ELF UUR. IK WIL 500.000 DOLLAR. IK GA NIET NAAR DE POLITIE. HIJ WAS TOCH EEN HUFTER.

Hij had het niet ondertekend. Iedereen die met hem werkte, kende zijn blokletters. Op sommige momenten had hij erover ingezeten dat het briefje aan de politie zou worden gegeven en dat hij zou worden gearresteerd voor poging tot chantage. Maar die mogelijkheid had hij opzijgezet.

Wat was een half miljoen voor een acteur?

Hij gebruikte de personeelsingang en toetste zijn code in. Zijn handen waren een beetje zweterig. Zenuwen en opwindning. De deur sloot achter hem met een metaalachtige, echoënde bons. Toen ademde hij de geur van het theater in en inhaleerde de glorieuze stilte. Hij voelde een steek in zijn binnenste; fel en onverwacht.

Na vandaag zou hij dit opgeven. De geuren, de geluiden, de schijnwerpers en teksten. Het was eigenlijk het enige wat hij ooit had gekend en het plotselinge besef van zijn liefde daarvoor bracht hem van zijn stuk.

Maakte geen zak uit, bracht hij zichzelf in herinnering, en hij wendde zich tot de trap die onder het podium uitkwam. Op Tahiti hadden ze ook theaters als hij een werkvakantie wilde. Misschien kon hij zelfs een eigen regionaal theatertje openen. Een theater-casinopaleis.

Dat was een idee.

Het Linus Quim Theater. Dat klonk goed.

Onder aan de trap ging hij rechts af, door de bochtige gang. Hij neuriede nu, gelukkig op zijn eigen terrein, en bruiste lichtjes van opwindning over wat stond te gebeuren.

Plotseling kwam er een arm tevoorschijn, die zich rond zijn nek haakte. Hij gilte, eerder verrast dan geschrokken, en hij wilde zich omdraaien.

Dampen stroomden zijn mond en neus in. Zijn zicht werd wazig, zijn hoofd gonsde. Hij voelde zijn armen en benen niet meer.

‘Wat? Wat?’

‘Je hebt een borrel nodig.’ De stem fluisterde in zijn oor; vriendelijk, troostend. ‘Kom op, Linus, je hebt een borrel nodig. Ik heb de fles uit je kastje gehaald.’

Hij liet zijn hoofd hangen, het woog als een steen aan zijn magere nek. Het enige wat hij achter zijn oogleden zag, waren doorgelopen kleuren. Zijn voeten schuifelden over de grond terwijl hij voorzichtig naar een stoel werd geleid. Hij slikte gehoorzaam toen er een glas aan zijn lippen werd gezet.

‘Kijk, dat is beter, hè?’

‘Duizelig.’

‘Dat gaat wel over.’ De stem bleef zacht en kalmerend. ‘Je voelt je alleen maar heel rustig. Het is een licht kalmeringsmiddel. Nauwelijks meer dan een kus. Blijf daar maar zitten. Ik regel alles wel.’

‘Oké.’ Hij glimlachte onzeker. ‘Bedankt.’

‘O, het is geen moeite.’

De strop was al in een lang touw gelegd, dat van de toneelzolder was gehaald. Gehandschoende handen schoven het soepel om Linus’ nek, trokken het strak en omhoog.

‘Hoe voel je je nu, Linus?’

‘Behoorlijk goed. Behoorlijk goed, verdomme. Ik dacht dat je kwaad zou zijn.’

‘Nee.’ Maar er klonk een zucht, misschien wel van spijt.

‘Ik pak het geld en ga naar Tahiti.’

‘Meen je dat? Ik weet zeker dat je daarvan zult genieten. Linus, ik wil dat je iets voor me opschrijft. Hier is je pen. Goed zo. Hier is het blok dat je altijd gebruikt voor je aantekeningen. Je gebruikt toch nooit een e-pad?’

‘Papier is goed genoeg voor mij, verdomme.’ Hij hikte en grinnikte.

‘Natuurlijk. Schrijf maar op, wil je? “Ik heb het gedaan.” Meer is het niet. Schrijf maar “Ik heb het gedaan” en zet je naam eronder. Heel goed. Gewoon perfect.’

‘Ik heb het gedaan.’ Hij schreef zijn naam met een zuinig krabbelje. ‘Ik heb het ontdekt.’

‘Ja, dat klopt. Dat was heel slim van je, Linus. Ben je nog duizelig?’

‘Neuh. Ik voel me goed. Ik voel me prima. Heb je het geld meegenomen? Ik ga naar Tahiti. Je hebt iedereen een lol gedaan door die hufter om zeep te helpen.’

‘Dank je. Dat dacht ik ook. Kom, we gaan staan. Sta je stevig?’

‘Als een huis.’

‘Goed. Wil je me een plezier doen? Wil je die ladder daar opklimmen? Ik wil dat je dit eind van het touw over die paal gooit en vastknoopt. Netjes en stevig. Niemand kan zulke stevige knopen leggen als een ervaren toneelmeester.’

‘Wat je zegt.’ Neuriënd klom hij naar boven.

Op de grond keek zijn moordenaar toe met verwachtingsvolle hartkloppingen. Er was sprake geweest van angst toen het briefje was gekomen. Golven van angst, paniek en wanhoop.

Die waren nu voorbij. Dat moest. Er restte slechts lichte irritatie en prikkelende uitdaging.

Hoe moest het worden aangepakt? Het antwoord was zo vanzelfsprekend, zo duidelijk, gekomen. Elimineer de bedreiging, geef de politie hun moordenaar. Twee vliegen in één klap.

Over enkele tellen, slechts enkele tellen, was het allemaal voorbij.

‘Zit vast!’ riep Linus. ‘Die houdt wel.’

‘Dat geloof ik graag. O nee, Linus, nu niet weer naar beneden gaan.’

Verward verplaatste hij zich op de ladder. Hij keek naar beneden, naar het glimlachende gezicht eronder. ‘Niet naar beneden gaan?’

‘Nee. Spring. Spring van de ladder, Linus. Is dat niet leuk? Net zoals in het mooie, blauwe water in Tahiti springen.’

‘Zoals in Tahiti? Daar ga ik heen zodra ik rijk ben.’

‘Ja, zoals in Tahiti.’ De lach was verrukt, bemoedigend. Een goed luisteraar zou de spanning die eronder lag misschien hebben gehoord, maar Linus lachte slechts terug. ‘Kom op, Linus. Duik erin! Het water is lekker.’

Hij grinnikte en kneep zijn neus dicht. Hij sprong.

Deze keer was de dood niet rustig. De paniekerige, schoppende voeten schopten de ladder weg met een donderend geraas. Hij raakte

de fles drank met een explosie van glas. Gesmoorde kreten drongen zich een weg door de strakgetrokken strop, daarna gerochel. Enige tellen, slechts enige tellen, maar ze leken door de lucht te gieren.

En toen hoorde je alleen nog het lichte gekraak van het zwaaiende touw. Zoals het gekraak van een mast in de hoge golven. Het was wonderlijk romantisch.

‘Bij het meewegen van Mira’s profiel van de moordenaar slaat de weegschaal door naar de kant van een artiest. Een acteur,’ vervolgde Eve. ‘Of iemand die acteur wil of wilde worden.’

‘Nou, je hebt de hoofdrolspelers.’ Feeney strekte zijn benen. ‘De invallers, de figuranten. Tel ze allemaal op, dan heb je nog steeds meer dan dertig mogelijke daders. Tel de mensen die graag acteur willen worden daarbij op en christus mag het weten.’

‘We verdelen ze en korten de lijst in. Op dezelfde manier als Baxter het publiek aan het inkorten is.’

Feeney vertrok zijn mond in een grijns. ‘We konden zijn gezeur helemaal in EDE horen.’

‘Dan heb ik mijn werk daar gedaan. We nemen relaties tot het slachtoffer mee,’ vervolgde Eve, ‘positie tijdens de laatste scène. We halen de grootste kanshebbers naar Verhoor en laten ze zweten.’

McNab verschoof in zijn stoel en stak een vinger op. ‘Het is nog steeds mogelijk dat de moordenaar in het publiek zat. Iemand die Draco kende, theaterervaring had. Zelfs als Baxter en degenen die hij erbij haalt de hele week vierentwintig uur per dag bezig zijn met achtergronden en kansberekeningen, duurt het elimineren weken.’

‘We hebben geen weken,’ wierp Eve tegen. ‘Dit krijgt veel publiciteit. De Toren komt steeds meer onder druk te staan,’ zei ze verwijzend naar het kantoor van de hoofdcommissaris. ‘Dat betekent dat wij de druk gaan voelen, al heel snel. We trekken het publiek na als Baxter mogelijke verdachten doorgeeft en blijven dat doen tot we de lijst hebben ingekort. In de tussentijd richten wij ons op het podium.’

Ze liep naar het bord waar de foto’s van de plaats delict, het lichaam, de grafieken en kaarten van de kansberekeningen en achtergrondonderzoeken bijgewerkt tot vandaag al hingen.

‘Dit was niet zomaar een moord. Het was geen impuls. Het was

gepland, georganiseerd. Het was opgevoerd. En opgenomen. Ik heb voor iedereen kopieën van de disks. We gaan het toneelstuk bekijken, allemaal, bestuderen het tot we de teksten, de bewegingen, zo goed kennen dat we er zelf mee langs de theaters kunnen gaan.

Het gaat over het verdraaien van de wet,' mompelde ze. 'Over ermee spelen. En aan het eind gaat het over een soort gerechtigheid. Misschien ziet de moordenaar Draco's dood zo ook wel. Als een soort gerechtigheid.'

Feeney rammelde met de zak gesuikerde nootjes in zijn zak. 'Niemand mocht hem.'

'Dan gaan we uitzoeken wie hem het meeste haatte.'

De jongen heette Ralph en hij zag er zowel bang als opgewonden uit. Hij droeg een versleten Yankee-jas over zijn matbruine schoonmaakuniform. Hij had of een heel slecht kapsel of, veronderstelde Roarke, hij pronkte met een soort nieuwe mode. Wat het ook was, hij moest constant de ruige lokken donker haar uit zijn ogen blazen, vegen of schudden.

'Ik had niet gedacht dat u zelf zou komen, baas.' Ralphs paniekerige opwinding kwam deels door de gedachte dat hij persoonlijk met de legendarische Roarke zou praten. Iedereen wist dat die man helemaal te gek was. 'De opdracht is om alles wat ongewoon is aan de leiding te rapporteren, dus toen ik zag dat de deur van het toneel niet dichtzat en niet was gecodeerd, dacht ik dat ik het maar meteen moest rapporteren.'

'Dat klopt. Ben je naar binnen gegaan?'

'Nou, ik...' Ralph zag er het nut niet van in om toe te geven dat hij door zijn overactieve fantasie niet meer dan twee stappen verder dan de deur had durven zetten. 'Dat wilde ik wel, weet u. Toen zag ik dat de lichten aan waren en die hoorden niet aan te zijn. Ik dacht dat het slimmer was om buiten te blijven en... de deur te bewaken, zeg maar.'

'Goed bedacht.' Roarke ging op zijn hurken zitten, bekeek de sloten en keek terloops omhoog naar de bewakingscamera's. Het controlelampje was uit en dat had aan moeten zijn. 'Werk je altijd alleen?'

'O nee, baas. Maar sinds het gebouw, u weet wel, is gesloten vanwege die kerel die dood is en zo, heeft mijn chef iemand van de schoonmaakploeg gevraagd om zich op te geven voor licht onderhoud. Met al die drukte op de premièreavond is niemand toegekomen aan het schoonmaken van de wc's en zo. De baas zei dat de politie toestemming had gegeven om weer naar binnen te gaan omdat ze al hadden wat ze nodig hadden.'

'Ja.' Roarke was die ochtend pas ingelicht dat bepaalde gedeelten van het gebouw nog niet waren vrijgegeven.

'We mogen niet langs de politieafzettingen op of achter het podium. Mijn baas zei dat ze je een keiharde schok geven als je een loopje met hen probeert te nemen.'

'Je baas heeft groot gelijk.'

'Dus ik hoor alleen maar de wc's te doen. Ik heb me opgegeven omdat ik het geld wel kan gebruiken, snapt u?'

'Ja.' Roarke ging staan en glimlachte naar de jongen. 'Dat snap ik heel goed. Goed dan, Ralph is het toch? We gaan gewoon naar binnen om te kijken wat er aan de hand is.'

'Best.' Er klonk hoorbaar geslik toen Ralph achter Roarke aan naar binnen liep. 'Weet u, ze zeggen dat een moordenaar altijd terugkomt, zeg maar, naar de plaats van de misdaad.'

'Is dat zo?' Roarkes stem klonk mild terwijl hij de ruimte rondkeek. 'Je zult nog wel leren dat "altijd" bijna nooit voorkomt in de wereld, Ralph. Maar het is mogelijk dat ze deze keer gelijk hebben.'

De ruimten achter het voorvertrek waren donker, maar vanuit het trapgat naar de benedenverdieping scheen een zee van licht. Roarke liep naar beneden en stak een hand in zijn zak waarin hij een kleine, voor burgers illegale stunner had gestopt toen hij de oproep over een mogelijke inbraak ontving.

Hij volgde het schijnsel naar de ruimte onder het podium.

Hij rook zelfgestookte drank, de net doodgeslagen geur ervan, en een akelige onderstroom die hij herkende als de dood.

'Ja, ik ben bang dat ze deze keer gelijk hebben,' mompelde hij en hij liep de hoek om.

'O shit. O man.' Ralphs stem struikelde over de woorden en hij keek met uitpuilende ogen naar de figuur die aan een flink eind touw bungelde. 'Is dat een vent?'

‘Dat was hij. Het geeft niets als je moet overgeven, maar doe het ergens anders.’

‘Hè?’

Roarke keek achterom. Het gezicht van de jongen was lijkbleek, zijn ogen werden glazig. Om het simpel te houden legde Roarke gewoon een hand op Ralphs schouder en duwde hem naar de grond. ‘Doe je hoofd omlaag, langzaam ademhalen. Goed zo, jongen. Zo gaat het goed.’

Roarke wendde zich van de jongen af en liep naar de opgehangen man. ‘Arme, stomme klootzak,’ dacht hij hardop. Hij pakte zijn palm’link en belde zijn vrouw.

‘Dallas. Wat? Roarke, ik kan nu niet met je praten. Ik zit tot over mijn nek in het werk.’

‘Over nek gesproken. Ik kijk nu naar een nek die behoorlijk is uitgerekt. Je moet naar het theater komen, inspecteur, benedenverdieping. Ik heb nog een lijk voor je gevonden.’

De dood vereiste routine, zelfs wanneer de echtgenoot van de onderzoeksleider het lijk vond.

‘Kun je hem identificeren?’ vroeg ze Roarke en ze gebaarde dat Peabody de plaats delict moest opnemen.

‘Quim. Linus Quim. Ik heb de personeelsdossiers geraadpleegd nadat ik jou had gebeld. Toneelmeester. Hij was zesenvijftig. Gescheiden, geen kinderen. Hij woonde op 7th. Alleen, volgens zijn dossier.’

‘Kende je hem persoonlijk?’

‘Nee.’

‘Oké, blijf in de buurt. Peabody, haal een ladder voor me. Ik wil deze niet gebruiken tot we een volledig onderzoek hebben gedaan. Wie is die jongen?’ vroeg ze aan Roarke.

‘Ralph Biden. Iemand van de schoonmaakploeg. Hij zou vandaag alleen werken, zag dat de deur van het toneel openstond en heeft het gemeld.’

‘Geef me de tijden,’ verzocht Eve terwijl ze de hoek van de gevallen ladder bestudeerde, het patroon van het versplinterde glas van de gebroken drankfles.

Na een lange blik pakte Roarke zijn log. ‘Hij heeft om 11.23 uur

contact opgenomen met het hoofd onderhoud. Ik ben zes minuten later gealarmeerd en was om exact twaalf uur ter plaatse. Is dat precies genoeg, inspecteur?’

Ze kende de toon en kon er niets aan doen als hij besloot om zich te ergeren. Toch keek ze chagrijnig naar zijn rug en hij liep weg om een trapje van Peabody over te nemen.

‘Hebben jij of dat joch iets aangeraakt?’

‘Ik weet hoe het werkt.’ Roarke zette de trap onder het lijk. ‘Ondertussen bijna net zo goed als jij.’

Ze gromde alleen, hing haar werkkist over haar schouder en klom de trap op.

Ophanging is een onplezierige dood en het achterblijvende omhulsel weerspiegelt dat. De uitpuilende ogen, het paarse gezicht. Hij woog niet meer dan vijftig kilo, dacht Eve. Niet genoeg, lang niet genoeg gewicht om snel en zwaar te vallen en zijn nek genadig te breken.

In plaats daarvan was hij gestikt, langzaam genoeg om het te beseffen, zich te verzetten, het te betreuren.

Met handen bedekt met seal-it trok ze het velletje goedkoop, gerecycled papier uit zijn riem. Na een snelle blik stak ze het papier naar beneden. ‘Doe het in een zak, Peabody.’

‘Ja, chef. Zelfterminatie?’

‘Agenten die snelle conclusies trekken, struikelen erover en vallen op hun gat. Roep het forensisch team op, meld bij de lijkschouwer dat we een onnatuurlijke dood hebben.’

Terechtgewezen pakte Peabody haar communicator.

Eve registreerde officieel het tijdstip van overlijden en onderzocht de bijzonder nauwkeurige strop. ‘Waarom zelfterminatie, agent Peabody?’

‘Eh... subject is opgehangen op zijn werkplek gevonden; een traditionele zelfterminatiemethode. Er is een ondertekend zelfmoordbriefje, een gebroken fles zelfgestookte drank met één glas. Er zijn geen duidelijke tekenen van worsteling of geweld.’

‘Ten eerste, ophanging wordt bij mensen al eeuwenlang gebruikt als executiemethode. Ten tweede, we hebben op dit moment geen bewijs dat het subject het briefje dat ter plaatse is gevonden heeft geschreven. Ten slotte, tot het lichaam volledig is onderzocht,

kunnen we niet vaststellen of er andere tekenen van geweld zijn. Zelfs als die er niet zijn,' vervolgde Eve terwijl ze de ladder af klom, 'kan een persoon gedwongen worden een strop om te doen.'

'Ja, chef.'

'Op het eerste gezicht lijkt het zelfterminatie. Ons werk stopt niet bij de eerste indruk, bij een veronderstelling, maar we observeren, registreren, verzamelen bewijs en trekken uiteindelijk conclusies.' Eve zette een stap achteruit en bestudeerde de plaats delict. 'Waarom gaat een man naar een leeg theater; gaat hij zitten met een glas drank, schrijft een briefje, maakt een mooie, stevige strop, knoopt hem vast, klimt een ladder op en springt dan?'

Omdat ze begreep dat er een antwoord van haar werd verwacht, deed Peabody haar uiterste best. 'Het theater is zijn werkplek. Zelfmoordenaars doen het vaak op hun werkplek.'

'Ik heb het over Quim, Linus. Bijzonderheden, Peabody, geen algemeenheden.'

'Ja, chef. Als hij verantwoordelijk was voor Draco's dood, dat kan de betekenis zijn van het briefje, is hij misschien overmand door schuldgevoel en hier teruggekomen, waar Draco is vermoord, en heeft hij het evenwicht hersteld door zijn eigen leven te nemen onder het podium.'

'Denk aan het profiel, Peabody. Denk aan het oorspronkelijke misdrijf en de executiemethode. Ik vind berekening, meedogenloosheid en lef. Vertel me eens, waar vind je schuldgevoel?' Daarmee beende Eve weg naar de plaats waar Ralph zat; bleek en stil in een hoek.

'Dat heb ik verkloot,' mopperde Peabody. 'En flink ook.' Ze zuchtte diep en probeerde zich niet te schamen dat haar de les was gelezen in het bijzijn van Roarke. 'Nu is ze boos.'

'Ze is kwaad. Niet op jou in het bijzonder,' vulde Roarke aan, 'noch op mij.' Hij keek opnieuw naar het lijk, de treurige verspillings, en begreep zijn vrouw volkomen. 'De dood verontwaardigt haar. Elke keer opnieuw. Elke keer dat ze ermee te maken krijgt.'

'Ze zal zeggen dat je het niet persoonlijk mag opvatten.'

'Ja.' Hij keek hoe Eve naast Ralph zat, automatisch met haar lichaam het zicht op de dood afschermend. 'Dat zal ze zeggen.'

Hij kon geduldig zijn. Roarke wist hoe hij moest wachten, hoe hij zijn tijd en plaats moest kiezen. Net zoals hij wist dat Eve hem zou opzoeken, zou vinden, al was het alleen maar om zich ervan te verzekeren dat hij zijn neus niet te diep in haar werk had gestopt.

Dus zat hij op het podium, dat nog steeds was ingericht met het laatste decor van de rechtszaal. Een rare plaats voor een man met zijn achtergrond, dacht hij licht geamuseerd terwijl hij zijn persoonlijke palmcomputer gebruikte om geactualiseerde beursberichten te bekijken en een afdelingsmemo te wijzigen.

Hij had de toneellichten aangedaan, hoewel dat gewoon voor het gemak was. Toen ze hem vond, zat hij in het beklagdenbankje onder een kille, blauwe schijnwerper en hij zag er net zo verleidelijk uit als een gevallen engel.

'Hebben ze je daar ooit in kunnen krijgen?'

'Hm?' Hij keek op. 'Je hebt mijn strafblad gezien. Geen arrestaties.'

'Ik heb gezien wat er van je strafblad over is nadat jij ermee hebt geknoeid.'

'Inspecteur, dat is een ernstige beschuldiging.' Toch speelde er een glimlach om zijn mond. 'Maar nee, ik heb nog nooit het genoegen gehad om mezelf in de rechtszaal te verdedigen in verband met een criminele kwestie. Hoe gaat het met de jongen?'

'Wie? O. Ralph. Een beetje beverig.' Ze beklom de trap naar het beklagdenbankje. 'Ik heb hem door een paar uniformen naar huis laten brengen. We hoeven hem niet meer te spreken, denk ik. En als hij is bijgekomen, willen al zijn maten hem op bier trakteren en zijn verhaal horen.'

'Juist. Je bent een echte mensenkenner. En hoe gaat het met onze Peabody?'

'Wat bedoel je?'

'Je bent een goede leermeester, inspecteur, maar een strenge. Ik vroeg me af of ze was bijgekomen van de uitbrander die je haar hebt gegeven.'

'Ze wil rechercheur worden. Ze wil moorden oplossen. Regel één: op een plaats delict kom je zonder bagage. Geen vooroordelen, geen conclusies. En wat je in één oogopslag ziet, slik je niet voor zoete koek. Denk je soms dat Feeney me daar niet mee om mijn kop heeft geslagen toen hij mij opleidde?'

‘Vast wel en hij heeft vast een paar blauwe plekken opgelopen toen hij je raakte.’

‘Als dat een mooie manier is om te zeggen dat ik koppig ben, beledig je me daar niet mee. Ze leert het wel en de volgende keer denkt ze beter na. Ze verknalt het niet graag.’

Terloops streelde hij met zijn knokkels haar wang. ‘Dat dacht ik al. Goed, waarom denk jij dat het geen zelfterminatie is?’

‘Ik heb niet gezegd dat ik dat denk. Er moeten nog een aantal onderzoeken worden gedaan. De lijkschouwer doet daar uitspraak over.’

‘Ik vroeg niet naar de mening van de lijkschouwer, maar naar die van jou.’

Ze wilde iets zeggen, kneep haar lippen toen op elkaar en stak haar handen in haar zakken. ‘Weet je wat dat daarbeneden was? Dat was een fucking belediging. Dat was zorgvuldig voor mij geënceneerd. Iemand denkt dat ik dom ben.’

Nu glimlachte hij wel. ‘Nee. Iemand weet dat je slim bent, heel slim, en heeft ontzettend zijn best gedaan, tot aan de fles toe die ongetwijfeld Quims eigen, zelfgestookte drank zal bevatten.’

‘Ik heb zijn kastje onderzocht. Je kunt het spul nog steeds ruiken. Hij had daar inderdaad een fles staan. Wat wist hij?’ mopperde ze. ‘Toneelmeester? Dat betekent dat hij moest weten waar alles hoorde te zijn en wanneer. Mensen, rekwisieten, de hele mikmak.’

‘Ja, waarschijnlijk wel.’

‘Wat wist hij?’ zei ze opnieuw. ‘Wat heeft hij gezien, wat dacht hij? Waarom is hij gestorven? Hij schreef dingen in zijn notitieboekje. Het handschrift op het zelfmoordbriefje lijkt hetzelfde. Als de lijkschouwer geen rare dingen vindt, bepaalt hij waarschijnlijk dat het zelfterminatie was.’

Roarke stond op. ‘Je bent zeker laat thuis.’

‘Ja. Daar lijkt het wel op.’

‘Zorg ervoor dat je iets eet, en geen reep.’

Haar mond werd bars. ‘Mijn repen zijn weer gestolen.’

‘De hufter.’ Hij boog voorover en kustte haar zacht. ‘Ik zie je thuis.’

Als Eve’s vooroordeel dat theatermensen een aangenaam, bohemienachtig leven leidden een deuk had opgelopen nadat ze het woonvertrek van Michael Proctor had gezien, kreeg het een flinke klap te verwerken toen ze bij het armzalige appartement van Linus Quim aankwam.

‘Eén stap beter dan stoepslapen.’ Ze schudde haar hoofd terwijl ze de enige kamer op straatniveau de eerste keer onderzocht. De anti-inbrekerspijlen voor de twee groezelige ramen die zo smal waren als schietgaten, zaten onder de viezigheid en hielden elke armzalige zonnestraal buiten die misschien moeite zou hebben gedaan om zich een weg door het duister te banen.

Maar pijlen en viezigheid waren niet genoeg om de constante herrie van het straatverkeer of de onbehaaglijke trillingen van de metro die precies onder de lelijke kamer doorliep, buiten te houden.

‘Lichten aan,’ droeg ze op en ze werd beloond met een flikkerende, kansloze, gele gloed van de stoffige plafondunit.

Afwezig stopte ze haar handen in haar jaszakken. Het was binnen kouder dan buiten in de darte, nawinterse wind. De hele woning, als je het tenminste een woning kon noemen, rook naar oud zweet, nog ouder stof en naar, veronderstelde ze, de bonen en hachee van gisteravond.

‘Hoeveel haalt die man jaarlijks ook alweer binnen?’ vroeg ze Peabody.

Peabody pakte haar PPC en zocht. ‘Cao-schaal voor zijn functie is 850 per voorstelling, met een oplopend uurloon voor opbouwen, afbreken, wisselingen en overwerk. Vakbond houdt vijftientig procent in voor contributie, pensioen, zorgverzekering en bla, bla, maar onze man harkte nog steeds ongeveer driehonderdduizend per jaar binnen.’

‘En koos ervoor om zo te leven. Goed, of hij gaf het uit, of hij heeft het ergens verborgen.’ Ze beende over de kale vloer naar de computerunit. ‘Deze schroothoop is nog ouder dan de schroothoop die ik net kwijt ben. Computer aan.’

Hij kuchte, piepte, snoof en straalde een ziekelijk, blauw schijnsel uit. ‘Toon financiële bestanden voor Quim, Linus.’

Wachtwoord vereist voor tonen gegevens...

‘Ik zal je een wachtwoord geven.’ Weifelend gaf ze de unit een stomp en noemde haar rang en penningnummer.

Wet op de privacy beschermt verzochte gegevens. Wachtwoord vereist...

‘Peabody, neem dit ding voor je rekening.’ Eve draaide hem haar rug toe en begon door de laden van een kast met de consistentie van karton te rommelen. ‘Programma’s van Arenabal,’ riep ze terwijl Peabody de computer aan de praat probeerde te krijgen. ‘En nog meer notitieboekjes. Onze man hield van gokken op de wedstrijden, dat verklaart misschien waar zijn salaris aan is opgegaan. Hij heeft het hier allemaal opgeschreven, winst en verlies. Voornamelijk verliezen. Echter allemaal onbetekenende bedragen. Hij lijkt geen voer voor zware jongens.’

Ze ging verder met de tweede lade. ‘Nou, nou, moet je dit zien. Brochures van tropische eilanden. Vergeet die financiën maar, Peabody. Kijk maar eens of hij gegevens over Tahiti heeft opgezocht.’

Ze ging naar de klerenkast, doorzocht een handjevol overhemden, voelde aan de zakken, zocht naar bergplaatsen in de twee paar schoenen.

Voor zover ze kon zien, bewaarde de man niets; geen aandenkens, geen foto’s, geen persoonlijke disks. Alleen zijn notitieboekjes.

Hij had kleren voor een week, duidelijk oud, inclusief een kreukelig pak. Uit zijn keukenkasten kwamen verschillende gedehydrateerde, eenpersoonspakjes hachee, verschillende flessen drank en één jumbozak sojachips, nog dicht.

Ze pakte de zak en fronste. ‘Waarom geeft een man die duidelijk erg kreunterig is geld uit aan een jumbozak chips en hangt zich vervolgens op voordat hij ze heeft opgegeten?’

‘Misschien was hij erg depressief. Sommige mensen kunnen niet eten wanneer ze depressief zijn. Ik... Ik ga direct voor de grootste caloriebom die ik kan vinden.’

‘Volgens mij heeft hij gisteravond gegeten en vanochtend ook. De autopsie zal dat bevestigen, maar zijn recycler zit propvol.’

Huiverend deed ze een greep in de sleuf en trok een lege zak naar buiten. ‘Sojachips. Ik wed dat hij ze gisteren heeft opgegeten en dat hij een reservezak had klaarstaan voor zijn volgende voedzame maaltijd. Er staat een halve fles drank koud in zijn koelbox en twee extra flessen in de kast.’

‘Nou, misschien... Goede ingeving over Tahiti, Dallas.’ Peabody ging rechtop zitten. ‘Het was zijn laatste zoekopdracht. We hebben foto’s, toeristeninformatie, weersverwachtingen.’ Terwijl ze sprak, begon de machine exotische muziek te spelen, met veel drums. ‘En halfnaakte dansmeisjes.’

‘Waarom zoekt onze stedeling naar afgelegen eilanden?’ Eve liep weer terug en keek hoe de inheemse vrouwen indrukwekkend schudden in een soort stammendans. ‘Computer, speel laatste zoekopdrachten af voor transpokenzen en kosten van New York City naar Tahiti.’

Bezig... Laatste zoekopdracht naar transpokenzen gestart 03.35 uur, 28 maart 2059, door Quim, Linus. Gegevens als volgt: Roarke Airlines biedt dagelijks rechtstreekse vluchten...

‘Vanzelfsprekend,’ zei Eve droogjes. ‘Computer stop. Quim is vanochtend nog bezig geweest met het zoeken van vluchten naar Tahiti. Klinkt niet als iemand die onder schuldgevoelens en depressie gebukt gaat. Computer, toon Quim, Linus, paspoort- en/of visumgegevens.’

Bezig... Quim, Linus: paspoortaanvraag gestart 14.00 uur, 26 maart 2059.

‘Ging je op reis, Linus?’ Ze zette een stap achteruit. ‘Wat heb je gezien, wat wist je?’ mompelde ze. ‘En wie ging je geld afhandig maken zodat je je eilandvakantie kon bekostigen? We nemen deze unit mee voor Feeney, Peabody.’

Eliza Rothchild had haar debuut op het podium gemaakt toen ze een half jaar oud was, als zeurderige baby die haar ouders verdriet

bezorgde in een huiskamerkomedie. Het stuk was geflopt, maar Eliza was het oogappeltje van de recensenten.

Haar eigen moeder had haar van het ene publiek naar het andere gesleept en getrokken. Toen ze tien was, was Eliza volleerd op het podium en het scherm. Op haar twintigste was ze een gerespecteerd karakterspeelster, ze had een kamer vol prijzen, huizen op drie continenten en haar eerste, en laatste, ongelukkige huwelijk achter de rug.

Op haar veertigste liep ze al zo lang mee dat niemand haar meer wilde zien, inclusief regisseurs. Ze beweerde dat ze met pensioen was in plaats van te zijn afgeschreven en besteedde het volgende decennium van haar leven aan reizen, het geven van overdadige feesten en het bestrijden van ondraaglijke verveling.

Toen de kans zich aandiende om de vittende verpleegkundige Miss Plimsoll te spelen in de toneelproductie *Witness*, had ze tegenzin geveinsd, zich laten overhalen en heimelijk tranen met tuiten gehuild van opluchting en dankbaarheid.

Ze hield meer van het theater dan ze ooit van een man of vrouw had gehouden.

Nu, terwijl haar beveiligingsscherm de komst van de politie aankondigde, bereidde ze zich voor om haar rol met waardigheid en tact te spelen.

Ze deed de deur zelf open, een ingetogen aantrekkelijke vrouw die geen moeite deed haar leeftijd te verbloemen. Haar haar was een warme tint kastanjebruin doorweven met zilver. De rimpels rond haar lichtbruine ogen waaierden zonder pardon uit. Ze droeg een tuniek tot op haar heupen en een zwierige broek op een kort, stevig lichaam. Ze gaf Eve een hand die glinsterde van de ringen, glimlachte koeltjes en zette een stap achteruit.

‘Goedemiddag,’ zei ze met haar soepele stem waarin de onwrikbaarheid van New England doorklonk. ‘Het is bemoedigend om te zien dat de politie stipt is.’

‘Bedankt voor uw tijd, mevrouw Rothchild.’

‘Nou ja, ik heb niet echt de keuze om te weigeren, nietwaar.’

‘Het staat u vrij om via of in bijzijn van een advocaat of adviseur te spreken.’

‘Vanzelfsprekend. Mijn advocaat staat klaar, mocht ik besluiten

dat ik hem nodig heb.’ Ze gebaarde naar de woonruimte. ‘Ik ken uw echtgenoot, inspecteur. Absoluut de meest woest aantrekkelijke man die ik ooit heb ontmoet. Hij heeft u mogelijk verteld dat ik met tegenzin mijn pensioen heb opgegeven voor de rol van mevrouw Plimsoll. Maar eerlijk gezegd kon ik hem niet weerstaan.’

Ze glimlachte opnieuw, ging op een elegante stoel met een hoge rugleuning en gestoffeerde zitting zitten, legde haar ellebogen op de brede armleuningen en vouwde haar handen. ‘Wie wel?’

‘Roarke heeft u overgehaald om uw pensioen op te geven.’

‘Inspecteur, ik weet zeker dat u weet dat Roarke een vrouw overal toe kan overhalen. Of uit kan praten.’

Ze bekeek Eve taxerend en beoordelend en wierp een terloopse blik op Peabody. ‘Maar goed, u bent hier niet om over Roarke te praten, maar over een andere woest aantrekkelijke man. Hoewel, naar mijn mening ontbrak het Richard aan de charme en het onderliggende... laten we zeggen fatsoen, bij gebrek aan een beter woord, van uw man.’

‘Hebt u een romantische relatie gehad met Richard Draco?’

Eliza knipperde een aantal keer en lachte toen. Het geluid was een regelmatig, klaterend gekir. ‘O, mijn lieve meisje, moet ik me geveleid of beledigd voelen? Arme ik.’ Zuchtend klopte ze zich op haar borst, alsof de aanval van humor te veel voor haar hart was. ‘Laten we zeggen dat Richard zijn talenten op dat specifieke gebied nooit aan mij verspild zou hebben. Zelfs toen we jong waren, vond hij me veel te alledaags, lichamelijk te gewoontjes. ‘Te intellectueel, was een van zijn bewoordingen, geloof ik. Hij beschouwde cultureel intellect als een imperfectie bij een vrouw.’

Ze zweeg, alsof ze beseftte dat ze te ver in de verkeerde richting ging, en koos er vervolgens voor om het af te maken. ‘Hoffelijkheid behoorde niet tot zijn talenten. Hij maakte vaak gemene grapjes over mijn gebrek aan aantrekkelijkheid. Ik koos ervoor noch geamuseerd noch beledigd te zijn omdat de conclusie simpel was. We waren even oud, ziet u. Dat betekende dat ik veel te oud was voor zijn smaak. En als ik het mag zeggen, veel te onafhankelijk. Hij had een voorkeur voor jong en kwetsbaar.’

En dat, dacht Eve, was als een stortvloed naar buiten gekomen,

alsof het al een behoorlijke tijd was opgekropt. 'Dan was uw relatie met hem dus strikt professioneel?'

'Ja. We gingen sociaal zeker met elkaar om. Theatermensen zijn geneigd een incestueus groepje te vormen. Figuurlijk, en ook letterlijk, veronderstel ik. We zijn door de jaren heen op veel dezelfde feestjes, voorstellingen en benefieten geweest. Nooit als stel. We gingen beschaafd genoeg met elkaar om. Omdat we beiden wisten dat hij niet seksueel in mij was geïnteresseerd, was die spanning uit de lucht.'

'Beschaafd,' herhaalde Eve. 'Maar niet vriendschappelijk.'

'Nee, ik kan niet beweren dat we ooit vriendelijk tegen elkaar zijn geweest.'

'Kunt u me vertellen waar u op de première was, tussen de scènes door die plaatsvonden in de bar en de rechtszaal? De scène waarin Christine Vole weer als getuige wordt opgeroepen.'

'Ja, natuurlijk, want dat is net zo goed routinewerk voor me als wat ik op het podium doe. Ik ben naar mijn kleedkamer gegaan om mijn make-up te controleren. Ik doe het liefst mijn eigen make-up, zoals de meesten van ons. Toen ben ik een tijdje in de coulissen geweest. In mijn volgende scène sta ik op het balkon en kijk ik de rechtszaal in, naar Sir Wilfred, samen met het personage Diana en een paar figuranten.'

'Hebt u mensen gezien of gesproken tussen de scènes door?'

'Ik weet zeker van wel.' Eliza zette haar vingertoppen tegen elkaar aan en liet ze weer vallen. 'Er moeten mensen van de technische ploeg in de coulissen zijn geweest en ik heb mogelijk een paar woorden met hen gewisseld. Carly en ik liepen langs elkaar heen.'

'Liepen langs elkaar heen?'

'Ja. Toen ik uit mijn kleedkamer kwam, ging zij naar haar eigen kleedkamer. Gehaast omdat ons signaalwoord snel zou komen. Hebben we elkaar gesproken?' Ze zweeg, tuitte haar lippen en zocht het plafond af alsof ze daar haar geheugen zou vinden. 'Ik geloof van wel. Ze deed kortaf haar beklag over Richard. Ik geloof dat ze zei dat hij haar in haar kont had geknepen of er een tik tegenaan had gegeven. Het irriteerde haar, maar goed ook, gezien de manier waarop hij haar behandelde...' Ze bleef zitten, vorstelijk, met haar heldere ogen op Eve gericht. 'Ik vind het moeilijk om sympathie

voor haar op te brengen, ze is slim genoeg om beter te weten in plaats van iets te beginnen met zo'n soort man. Ik geloof dat ik daarover nog een korte opmerking heb gemaakt tegen Kenneth voordat ik naar de eerste verdieping van het decor liep om mijn positie in te nemen.'

'U hebt hem ook gezien.'

'Ja, hij liep te ijsberen en in zichzelf te mompelen. Dat doet hij vaak voor een scène. Ik kan u niet vertellen of hij me heeft gehoord of opgemerkt. Kenneth probeert in zijn personage te blijven en hij doet erg zijn best om Zuster Plimsoll te negeren.'

'Nog meer mensen?'

'Nou, ik... Ja, ik zag Michael Proctor. Hij was in de coulissen. Ik weet zeker dat hij droomde van de avond dat hij de kans zou krijgen om Vole te spelen. Niet dat ik ook maar één moment geloof dat hij het heeft geregeld. Hij heeft zo'n onbeholpen manier van doen, vindt u niet? Ik zie het gebeuren dat dit werk hem over een jaar of zo heeft verslonden.'

'En Areena Mansfield. Hebt u haar ook gezien?'

'Zeker. Ze haastte zich naar haar kleedkamer. Ze had een volledige kostuumwisseling en make-uptransformatie tussen die scènes. Ze racete me zo voorbij. Maar eerlijk gezegd, inspecteur, als u de posities en activiteiten wilt weten van de bezetting tussen de scènes door, moet u niet met ons praten. Maar met Quim. Hij is de toneelmeester, een gerimpeld mannetje met gluisperige oogjes die weinig tot niets ontgaan. Hij is overal.'

'Niet meer,' zei Eve rustig. 'Linus Quim is vanochtend opgehangen gevonden in het theater. Benedenverdieping.'

Voor het eerst barstte Eliza's laagje vernis. Haar hand ging naar haar hart en bleef daar trillend rusten. 'Opgehangen?' De goedgetrainde stem klonk schor bij het ene woord. 'Opgehangen?' zei ze opnieuw. 'Dat moet een vergissing zijn. Wie vermoordt nu zo'n ongevaarlijke kwal als Quim?'

'Het leek op zelfterminatie.'

'Onzin.' Eliza ging staan. 'Wel allemachtig, dat is onzin. Er is grote moed of grote lafheid voor nodig om je eigen leven te nemen. Hij bezat geen van beide. Hij was alleen een irritant mannetje, een die zijn werk goed deed en er nooit van leek te genieten. Als

hij dood is, heeft iemand hem vermoord. Dat is twee,' zei ze bijna tegen zichzelf. 'Twee sterfgevallen in het theater. Tragedies komen per drie. Wie is de volgende?' Ze huiverde en liet zich weer in haar stoel zakken. 'Iemand vermoordt ons.' De gretige belangstelling was uit haar ogen verdwenen, de zweem van plezier die om haar mond speelde, veranderde in een verontruste trek. 'Er bestaat nog een toneelstuk, inspecteur Dallas, van wijlen Dame Christie. *Tien kleine negertjes*. Tien mensen, op een mysterieuze manier met elkaar verbonden, worden een voor een vermoord. Ik ben niet van plan daar een rol in te spelen. U moet dit stoppen.'

'Dat ben ik ook van plan. Is er een reden waarom iemand u kwaad zou willen doen, mevrouw Rothchild?'

'Nee. Nee. Mijn vijanden gaan niet zo ver dat ze me zouden willen vermoorden. Maar er zal nog minstens één slachtoffer vallen. Dat is theater en wij zijn bijgelovige mensen. Als er twee dingen gebeuren, worden het drie dingen. Er komt een derde,' zei ze. 'Tenzij u er iets aan doet.' Ze schrok toen haar beveiliging piepte. Het gezicht van de receptionist verscheen vrolijk op het scherm.

'Mevrouw Landsdowne is hier voor u, mevrouw Rothchild. Zal ik haar naar boven sturen?'

'Ik ben momenteel in gesprek,' begon ze, maar Eve stak een hand op.

'Laat haar alstublieft bovenkomen.'

'Ik...' Eliza bracht haar hand naar haar haar en aaide erover. 'Ja, ja, laat haar maar boven komen.'

'Komt Carly vaak langs?' vroeg Eve.

'Niet echt. Ze is hier natuurlijk wel vaker geweest. Ik hou van visite. Ik kan me niet herinneren dat ze eerder zomaar is langsgewipt. Ik ben er nu echt niet toe in staat om met haar te kletsen.'

'Dat geeft niet. Ik wel. Ik doe wel open,' zei Eve toen de zoemer klonk.

Eve nam een momentje om naar Carly's gezicht op het beveiligingsscherm te kijken. Ze zou het beschrijven als 'over haar toeren'. Toen ze de deur opendeed, zag ze hoe het veranderde naar schrik en daarna gladstreek naar onverholen nieuwsgierigheid.

'Inspecteur. Ik wist niet dat u hier was. Blijkbaar heb ik een verkeerde tijd gekozen om Eliza een bezoek te brengen.'

'Het bespaart mij de tijd om u op te sporen voor een vervolghetoor.'

'Jammer dat ik mijn advocaat niet in mijn jaszak heb.' Ze liep naar binnen. 'Ik was aan het winkelen en besloot langs te wippen.' Ze ving Eve's speculatieve blik op haar lege handen op. 'Ik heb een aantal dingen naar mijn appartement laten sturen. Ik heb er zo'n hekel aan om met pakjes te sjouwen. Eliza.'

Carly snelde met open armen naar binnen en ontmoette Eliza in het midden van de woonruimte. Ze knuffelden elkaar lichtjes en gaven elkaar twee luchtkusjes. 'Ik wist niet dat je de NYPD op visite had. Zal ik weer gaan?'

'Nee.' Eliza greep haar arm. 'Carly, de inspecteur heeft me zojuist verteld dat Quim dood is. Linus Quim.'

'Ik weet het.' Ze draaide zich om en gaf Eliza een arm. 'Ik heb het nieuws op het scherm gezien.'

'Ik dacht dat u aan het winkelen was.'

'Dat klopt.' Carly knikte naar Eve. 'Er was een jongeman die zichzelf vermaakte met een palmunit terwijl zijn jonge vrouw de halve garderobe sportkleding en losse kledingstukken paste. Ik hoorde de naam.' Ze hief een hand. Ze leek kort in tweestrijd te staan. 'Ik schrok ervan en raakte eerlijk gezegd in paniek. Ik wist niet wat ik ervan moest denken toen ik het bericht hoorde. Ik was hier maar een paar straten vandaan en ben hierheen gekomen. Ik wilde het iemand vertellen die het begrijpt.'

'Wat begrijpt?' drong Eve aan.

'In het bericht werd gezegd dat men gelooft dat zijn dood in verband staat met die van Richard. Ik snap niet hoe dat kan. Richard toonde nooit belangstelling voor de technici of het personeel. Voor zover hij wist, werden de decors magisch opgebouwd en veranderd. Tenzij er een probleem was. Dan schold hij ze uit of sloeg hij ze. Quim miste nooit een signaalwoord, dus Richard kan niet van zijn bestaan op de hoogte zijn geweest. Hoe kan er dan een verband zijn?'

'Maar u was wel van zijn bestaan op de hoogte?'

'Vanzelfsprekend. Eng mannetje.' Ze huiverde licht. 'Eliza, ik vind het vreselijk om me op te dringen, maar ik heb echt behoefte aan een borrel.'

‘Ik kan er zelf ook wel een gebruiken,’ besloot ze en ze belde de bedieningsdroid.

‘Hebt u Quim op de première gezien?’ vroeg Eve.

‘Alleen maar dat hij deed wat hij normaal gesproken stilzwijgend en nors deed.’

‘Hebt u hem gesproken?’

‘Misschien wel. Ik weet het niet meer. Ik wil graag een wodka, ijs,’ vulde Carly aan toen de droid verscheen. ‘Een dubbele.’

‘U leek minder geschrokken toen Draco werd vermoord, en nog wel voor uw ogen.’

‘Ik kan wel tientallen redenen bedenken waarom verschillende mensen Richard zouden willen vermoorden,’ snauwde Carly haar toe.

‘Inclusief uzelf.’

‘Ja.’ Ze pakte het glas aan van de droid en nam een slokje. ‘Zeer zeker inclusief ikzelf. Maar met Quim verandert alles. Als hun dood met elkaar in verband staat, wil ik het weten, want die gedachte maakte me angstig.’

‘Tragedies gebeuren per drie,’ verklaarde Eliza. Haar stem klonk welluidend, luid en emotioneel.

‘O, bedankt lieverd. Net wat ik graag wilde horen.’ Carly hief haar glas en sloeg de inhoud achterover.

‘Raar. Die mensen zijn fucking raar.’ Eve stapte in haar voertuig en reed terug naar het Hoofdbureau. ‘Een van hun collega’s wordt praktisch aan hun voeten neergestoken en dan zeggen ze zoiets als: wel heb ik ooit, moet je dat zien. Als een techneut wordt opgehangen, storten ze in.’

Ze knipte haar auto’link aan en nam contact op met Feeney.

‘Geen in- of uitgaande oproepen op de thuis’link in een periode van achtenveertig uur,’ meldde hij. ‘Geen oproepen naar mensen op je lijst, punt. Hij had tweewekelijks contact met een bookmaker over arenabal, bleef onder de legale limiet.’

‘Vertel eens iets interessants, ik val in slaap.’

‘Hij had een optie genomen op een eersteklasticket naar Tahiti, maar heeft niet geboekt. Enkele reis, vertrek volgende week dinsdag. Had ook een optie op een VIP-suite in het Island Pleasure

Resort. Voor een maand. Heeft geïnformeerd naar onroerend goed, had belangstelling voor huizen op de rotsen van rond de twee miljoen. De financiën van die vent bedragen bij elkaar ongeveer een kwart daarvan. Het ticket en de suite zouden het meeste daarvan hebben opgeslokt.’

‘Dus hij verwachtte binnenkort zijn schaapjes op het droge te krijgen.’

‘Of hij was een enorme dromer. Kan op zijn unit niets vinden wat wijst op eerdere onderzoeken, weet je wel, als hobby.’

‘Een moordenaar chanteren levert je vast een leuk fortuin op.’

‘Of een strop,’ vulde Feeney aan.

‘Ja. Ik ga naar het mortuarium om Morris aan zijn kop te zeuren.’

‘Dat kun je als de beste,’ zei Feeney voor Eve de verbinding verbrak.

‘Ah, inspecteur Dallas.’ De donkere ogen van hoofdpatholoog-anatoom Morris schitterden achter zijn microbril. Boven de sterke lenzen waren zijn wenkbrauwen opgetrokken in twee lange, dunne driehoeken. Door de punt van de linker zat een glimmend, zilveren ringetje.

Hij knipte met zijn vingers en stak zijn verzegelde hand uit, met de handpalm naar boven. Een mopperende assistent gooide er een credit van twintig dollar in. ‘Dallas, jij stelt me nooit teleur. Kijk, Rochinsky, nooit tegen het huis wedden.’

De credit verdween in een van de zakken van zijn kotsgroene, beschermende broekpak.

‘Weddenschap gewonnen?’ vroeg Eve.

‘O, jazeker. Een weddenschapje met mijn collega dat jij je voor vijf uur vanmiddag in ons gelukkige verblijf zou vertonen.’

‘Fijn dat ik zo voorspelbaar ben.’ Ze keek neer op de vrouw van middelbare leeftijd en gemengd ras, die momenteel gestrekt onder het laserscalpel van Morris lag. De Y-incisie was al gemaakt.

‘Dat is niet mijn lijk.’

‘Heel opmerkzaam. Mag ik je voorstellen aan Allyanne Preen, het lijk van rechercheur Harrison, dat eerder aan de beurt was dan jouw lijk. Legale sekswerker, tippelaarster. Ze is languit liggend gevonden in een achtergelaten Lexus coupé uit ’49, in het grote automobielmortuarium; zo noemen we lang parkeren bij LaGuardia.’

‘Problemen met een klant?’

‘Geen uitwendige sporen van geweld, geen recente seksuele activiteit.’ Hij schepte haar lever eruit, woog en registreerde hem.

‘Haar huid heeft een vage, blauwe tint.’ Eve boog voorover om de handen te bekijken. ‘Het duidelijkst te zien onder haar nagels. Lijkt op een overdosis, waarschijnlijk Exotica en Jumper.’

‘Heel goed. Mocht je ooit naar mijn kant van de plaat willen

verhuizen, laat het me weten. Ik kan je wel beloven dat we hier heel wat meer lol hebben.’

‘Ja, er wordt over jullie feestbeesten geroddeld.’

‘De praatjes over het feestje op St. Patrick’s Day in de koelruimte kloppen...’ Zijn ogen lachten achter zijn bril. ‘Als een bus.’

‘Jammer dat ik er niet bij was. Waar is mijn dode? Ik heb zijn toxrapport nodig.’

‘Mm-hm.’ Morris prikte in een nier voordat hij hem verwijderde. Zijn handen waren vlug en vaardig en leken in de maat te werken van de lawaaierige rockmuziek die uit de luidsprekers klonk. ‘Ik dacht al dat je haast zou hebben. Ik heb je dode aan de jonge Finestein gegeven. Hij is vorige maand net begonnen. Hij heeft potentie.’

‘Je hebt mijn lijk aan een groentje gegeven?’

‘We zijn allemaal als groentje begonnen, Dallas. Over groentjes gesproken, waar is de trouwe Peabody?’

‘Ze is buiten, doet onderzoeken. Luister, Morris, dit is een lastig geval.’

‘Dat zeggen ze allemaal, de hele tijd, altijd.’

‘Ik gok op moord, maar het moest op zelfterminatie lijken. Ik heb goede handen en ogen nodig bij mijn dode.’

‘Ik neem niemand aan zonder handen en ogen. Rustig maar, Dallas. Stress kan dodelijk zijn.’ Hij liep rustig naar een ‘link en riep Herbert Finestein op. ‘Hij komt eraan. Rochinsky, breng de ingewanden van deze jongedame naar het lab. Begin met het bloederige werk.’

‘Morris, ik heb twee lijken en er bestaat een kans dat er een verband is.’

‘Ja, ja, maar dat is jouw vakgebied.’ Hij wandelde naar een ontsmettingskom, waste de vuile zegelwas van zijn handen en hield ze onder de stralingswarmte van de droogkap. ‘Ik controleer het werk van die jongen, Dallas, maar geef hem een kans.’

‘Ja, ja, goed.’

Morris trok zijn bril en masker af en glimlachte. Zijn zwarte haar was ingewikkeld gevlochten en hing tot halverwege zijn rug. Hij ontdeed zich van zijn beschermingspak en onthulde een verbluffend roze overhemd en elektriserende blauwe broek.

‘Leuk kloffie,’ zei Eve droogjes. ‘Ga je weer naar een feestje?’

‘Ik zeg het je, elke dag hier is een feestje.’

Ze veronderstelde dat hij altijd opzichtige kleding koos om zichzelf van zijn grimmige werk, de onmenselijkheid ervan, te distantiëren. Als het maar werkt, dacht Eve. Waden door bloed, smerigheid en de ellende die mensen elkaar dagelijks aandeden, had zijn weerslag op je. Zonder uitlaatklep zou je exploderen.

En wat was haar uitlaatklep?

‘En hoe gaat het met Roarke?’ vroeg Morris.

‘Goed. Prima.’ Roarke. Ja, hij was haar uitlaatklep. Voor ze hem kende, was er alleen maar werk. Alleen maar werk. En zou ze op een dag haar grens hebben bereikt, hebben gevoeld hoe haar eigen ziel uiteenspatte?

Wat een gedachte.

‘Ah, daar is Finestein. Aardig zijn,’ mompelde Morris tegen Eve.

‘Dat ben ik toch?’

‘Je bent intimiderend,’ zei Morris minzaam en hij legde een vriendelijke hand op haar schouder. ‘Herbert, inspecteur Dallas wil graag een verslag over de TPO die ik vanmiddag aan jou heb toegewezen.’

‘Ja, de Ter Plaatse Overledene. Quim, Linus, blanke man, zesenvijftig jaar. Doodsoorzaak verwurging door ophanging.’ Finestein, een magere man van gemengd ras met een zwarte huid en lichte ogen, sprak snel, schrill en hij friemelde nerveus met een bosje penen dat hij in een borstzakbeschermer had gestoken.

Niet alleen een groentje, dacht Eve gefrustreerd, maar ook nog een sukkelig groentje.

‘Wilt u het lichaam bekijken?’

‘Ik sta hier toch?’ begon Eve. Vervolgens bedaarde ze tandenknaarsend toen de lange vingers van Morris in haar schouder knepen. ‘Ja, graag, ik wil het lichaam en jouw rapport zien. Alsjeblieft.’

‘Deze kant op.’

Eve rolde met haar ogen naar Morris terwijl Finestein snel door de ruimte liep. ‘Hij is fucking twaalf jaar.’

‘Hij is zesentwintig. Geduld, Dallas.’

‘Ik haat geduld. Vertraagt alles.’ Maar ze liep naar de kamerhoge serie laden, wachtte terwijl Finestein er een decodeerde en opentrok met een ijskoude wolk gas.

‘Zoals u kunt zien...’ Finestein schraapte zijn keel. ‘... zijn op het lichaam geen andere sporen van geweld te zien dan veroorzaakt door de verwurging. Geen aanvals- of verdedigingswonden. Er zijn microscopische vezels van het touw onder de nagels van het subject gevonden, die erop wijzen dat hij het touw zelf heeft vastge maakt. Naar het zich laat aanzien heeft het subject zichzelf gewillig opgehangen.’

‘Je komt met zelfterminatie?’ wilde Eve weten. ‘Zomaar? Waar is het toxrapport, het bloedonderzoek?’

‘Daar... Daar kom ik nog op, inspecteur. Er waren sporen van ageloxiet en...’

‘Geef haar de straatnamen, Herbert,’ zei Morris mild. ‘Ze is agent, geen wetenschapper.’

‘O, ja, baas. Sorry. Er zijn sporen van eh... Kalm-Aan gevonden in het lichaam van het slachtoffer, samen met een kleine hoeveelheid zelfgestookte drank. Die combinatie wordt vrij vaak ingenomen door zelfmoordenaars om mogelijke zenuwen te bedwingen.’

‘Deze vent heeft er zelf geen eind aan gemaakt, verdomme.’

‘Ja, chef, dat ben ik met u eens.’ Finesteins rustige instemming brak Eve’s tirade af voor hij goed en wel was begonnen.

‘Je bent het ermee eens?’

‘Ja. Het slachtoffer heeft ook een grote pretzel met flink wat mosterd ingenomen, minder dan een uur voor zijn dood. Daarvoor heeft hij ontbeten met tarwewafels, poedereieren en het equivalent van drie koppen koffie.’

‘En?’

‘Als het subject genoeg kennis had om een cocktail van Kalm-Aan en alcohol te mengen voorafgaand aan de terminatie, had hij geweten dat koffie het effect mogelijk kan neutraliseren en onrust kan veroorzaken. Dat en het feit dat de alcohol die hij had ingenomen erg weinig was in verhouding tot het kalmeringsmiddel, roept twijfel op over zelfterminatie.’

‘Dus, je stelt moord vast.’

‘Ik stel verdacht sterfgeval vast. Onbepaald.’ Hij slikte toen Eve’s blik hem doorboorde. ‘Tot meer bewijs de doorslag geeft, ben ik van mening dat het onmogelijk is om het besluit te nemen.’

‘Precies. Goed gedaan, Herbert.’ Morris knikte. ‘De inspecteur voorziet je van bijzonderheden zodra ze ze vindt.’

Finestein keek opgelucht en vluchtte.

‘Je hebt me niets gegeven,’ klaagde Eve.

‘Integendeel. Herbert heeft je mogelijkheden gegeven. De meeste lijkschouwers zouden dat niet hebben gedaan en zij hebben geconcludeerd. In plaats daarvan is hij voorzichtig, nauwkeurig en grondig en hij houdt rekening met het gedrag van het slachtoffer en niet alleen met de harde feiten. Uit medisch oogpunt, was “onbepaald” het beste dat je kon krijgen.’

‘Onbepaald,’ mompde Eve terwijl ze achter het stuur kroop.

‘Nou ja, het biedt mogelijkheden.’ Peabody keek op van haar palmunit en zag de kille, toegeknepen blik die Eve op haar had gericht. ‘Wat? Wat heb ik gezegd?’

‘De volgende die dat zegt, kan verdere mogelijkheden wel vergeten.’ Ze startte de auto. ‘Peabody, ben ik intimiderend?’

‘Wil je mijn littekens zien of is dit een strikvraag?’

‘Klep dicht, Peabody,’ opperde Eve en ze reed naar het Hoofdbureau.

‘Quim had honderd op de arenabalwedstrijd van vanavond ingezet.’ Peabody glimlachte flauwtjes en zelfvoldaan. ‘McNab heeft de informatie net doorgegeven. Honderd is zijn hoogste inzet. Vreemd dat hij een paar uur voor hij zichzelf van kant maakte nog een weddenschap aangaat en vervolgens niet afwacht of hij iets heeft gewonnen. Ik heb hier de naam en het adres van de bookmaker. O, maar ik moet mijn klep dichthouden. Sorry, chef.’

‘Wil je nog meer littekens?’

‘Echt niet. Nu ik een seksleven heb, is dat gênant. Maylou Jorgensen. Ze heeft een hol in West Village.’

Peabody was dol op de West Village. Ze vond het geweldig dat je van alles tegenkwam van bohemienachtige chic tot drones in krijtstreepjes die graag bohemienachtig chic wilden zijn. Ze keek graag hoe het voetgangersverkeer voorbijwandelde in enkeldusters of dichtgeknoopte broekpakken. De kaalgeschoren hoofden, de wilde bossen veelkleurige krullen... Ze keek graag naar de

straatartiesten, die deden alsof ze te zelfverzekerd waren om zich zorgen te maken over de verkoop van hun werk. Zelfs de straatdieven hadden een vernislaagje. En de glidekraamverkopers verkochten vegetarische kebab vers geplukt van de akkers in Greenpeace Park.

Ze dacht verlangend aan het avondeten.

Eve stopte voor een keurig, gerenoveerd pakhuis, parkeerde dubbel en zette haar In Functie-bordje aan.

‘Ooit wil ik in een van deze lofts wonen. Al die ruimte en uitzicht op de straat.’ Peabody keek rond terwijl ze uit de auto stapte. ‘Kijk, daar is een mooie, schone deli daar op de hoek en een nachtmarkt op de andere.’

‘Zoek jij naar woonverblijven in de buurt van eten?’

‘Het is een overweging.’

Eve hield haar penning voor een werkend beveiligingsscherm en ging het gebouw in. De piepkleine hal was in het bezit van een lift en vier postbussen. Allemaal fris geboend.

‘Vier units in zo’n groot gebouw.’ Peabody slaakte een zucht. ‘Stel je eens voor.’

‘Ik stel me voor dat een bookmaker zich hier geen woning zou moeten kunnen veroorloven.’ Eve ging op haar voorgevoel af, omzeilde de zoemer voor 2-A en gebruikte haar penning om toegang tot de trap te krijgen. ‘We gaan hierlangs, we gaan Maylou verrassen.’

Het was muisstil in het gebouw, daaruit maakte ze op dat de geluidsdichtheid eerste klas was. Ze dacht aan Quims ellendige hok een paar veelzeggende straten verderop. Bookmakers deden blijkbaar veel betere zaken dan de meerderheid van hun klanten.

‘Nooit tegen het huis wedden,’ had Morris gezegd.

Ware woorden.

Ze drukte op de zoemer van 2-A en wachtte. Tellen later zwaaide de deur open voor een enorme, roodharige vrouw en een wit, keffend hondje.

‘Hoog tijd dat je...’ De vrouw knipperde met intens gouden ogen en kneep ze tot spleetjes in een woest, aantrekkelijk gezicht met de teint en textuur van albast. ‘Ik dacht dat u de hondenuitlater was. Hij is laat. Als u iets verkoopt, ik koop niets.’

‘Maylou Jorgensen?’

‘Nou en?’

‘NYPD.’ Eve hield haar penning omhoog en had toen haar armen vol blaffende vacht.

‘Wel verdomme.’ Eve gooide de keffende hond naar Peabody en stormde de loft in. Met een sprong tackelde ze de roodharige terwijl de vrouw zich naar een brede console haastte, bezaaid met knoppen en met de voorkant naar een muur vol drukke schermen.

Ze gingen neer als gevelde bomen.

Voor Eve op adem was gekomen, werd ze op haar rug gedraaid en lag ze klem onder een panische vrouw van vierentachtig kilo. Ze incasseerde een knietje in haar kruis, spuug in haar oog en het lukte haar alleen door bliksemsnelle reflexen om een haal van centimeters lange, blauwe nagels over haar gezicht te ontwijken.

In plaats daarvan groeven ze greppels in de zijkant van haar hals.

De geur van haar eigen bloed irriteerde haar.

Ze bokte een keer, vloekte en kwam toen met een zwaai omhoog, haar elleboog als eerste. Hij knalde bevredigend tegen Maylous witte gezicht. Het bloed spoot uit haar neus.

Heel duidelijk zei ze: ‘Ieh!’

Het wit rolde voor haar goudkleurige ogen en haar aanzienlijke gewicht plofte levenloos boven op Eve.

‘Haal haar in vredesnaam van me af. Ze weegt een ton en ik word erdoor verpletterd.’

‘Geef me een hand, Dallas, ze is net een granieten plaat. Moet wel een meter negentig zijn. Duwen!’

Zwetend, onder het bloed, duwde Eve. Peabody trok. Uiteindelijk werd Maylou op haar rug gerold en Eve kwam overeind, happend naar adem. ‘Het was net alsof ik onder een berg was begraven. Jezus, laat die hond zijn kop houden.’

‘Dat lukt niet. Hij is doodsbang.’ Peabody keek achterom, met enig medelijden, terwijl het hondje zijn witte kont achteruit in een hoek drukte en schel, oorverdovend stond te blaffen.

‘Gebruik de stunner.’

‘O, Dallas.’ Peabody’s stem was een fluistering van pure afschuw.

‘Laat maar.’ Eve keek naar de bloedspetters op haar blouse en jas

en ging voorzichtig met een hand naar haar zere hals. ‘Hoeveel van dat bloed is van mij?’

‘Ze heeft een paar megagroeven gemaakt,’ meldde Peabody na een snel onderzoek. ‘Ik haal de verbanddoos.’

‘Later.’ Eve hurkte en keek fronsend naar de bewusteloze vrouw. ‘Kom, we rollen haar om en slaan haar in de boeien voordat ze bijkomt.’

Het duurde even en het veroorzaakte nog meer zweet, maar het lukte hen om haar polsen achter haar rug vast te binden. Eve kwam overeind en bestudeerde de console.

‘Ze is hier met iets bezig. Dacht dat we een inval deden. Eens kijken wat ik nog weet over Zeden en Oplichting.’

‘Zal ik een dwangbevel vragen?’

‘Dit is mijn dwangbevel.’ Eve wreef met haar vingers over haar kloppende hals terwijl ze achter de console ging zitten. ‘Veel getallen, veel spellen. Nou en? Namen, rekeningen, afgesloten weddenschappen, schulden. Lijkt op het eerste gezicht redelijk eerlijk.’ Ze keek om. ‘Komt ze al bij?’

‘Compleet geveld, chef. Je hebt haar knock-out geslagen.’

‘Zoek iets om in de bek van die hond te stoppen voordat ik mijn voet gebruik.’

‘Het is maar een hondje,’ mompelde Peabody en ze ging op onderzoek uit in de keuken.

‘Te veel getallen,’ zei Eve tegen zichzelf. ‘De inzet is veel te groot voor een keurig bookmakerskantoortje. Woekerpraktijken. Ja, wedden dat we hier met woekerpraktijken te maken hebben? En waar woekeraars zijn, zijn zware jongens. Wat nog meer, wat verder nog?’

Ze draaide zich om, zag dat Peabody tegen de hond kirde en hem een koekje of zoiets toestak. Eve haalde haar pocket’link tevoorschijn en belde de enige persoon die ze kende die in een woud van getallen de juiste boom wist te vinden.

‘Ik heb Roarke even nodig.’ Ze siste het tegen zijn assistent toen ze op het scherm verscheen. ‘Maar een minuutje.’

‘Natuurlijk, inspecteur. Een moment, alstublieft.’

‘Wat ben je een lief hondje, wat ben je schattig. Wie is er mooi?’

In plaats van Peabody te stangen over het kinderachtige gepraat, liet Eve haar haar gang gaan.

‘Inspecteur.’ Roarkes gezicht vulde het scherm. ‘Wat kan ik...’ Zijn ontspannen glimlach was meteen verdwenen en zijn ogen stonden fel en hard. ‘Wat is er gebeurd, hoe erg zijn je verwondingen?’

‘Niet erg. Het is voornamelijk bloed van iemand anders. Kijk, ik ben in een particulier bookmakerskantoor en er klopt iets niet. Ik heb wel een paar ideeën, maar wil je even kijken en zeggen wat je ervan denkt?’

‘Goed, als jouw volgende halte een gezondheidscentrum is.’

‘Ik heb geen tijd voor een gezondheidscentrum.’

‘Dan heb ik geen tijd voor een consult.’

‘Verdomme.’ Ze kwam in de verleiding om de transmissie maar gewoon af te breken, maar haalde in plaats daarvan een kalmerende teug adem. ‘Peabody haalt de verbanddoos. Ik heb een paar schrammen, meer niet. Ik zweer het.’

‘Draai je hoofd naar links.’

Ze rolde met haar ogen, maar gehoorzaamde.

‘Laat ernaar kijken.’ Hij snauwde het en haalde daarna zijn schouders op alsof hij erin berustte. ‘Laat eens zien waar je naar kijkt.’

‘Veel getallen. Verschillende spellen,’ begon ze terwijl ze haar unit draaide zodat hij mee kon kijken. ‘Arenabal, honkbal, paarden, droidratten. Ik denk dat het derde scherm rechts de...’

‘Achterstallige leningen op weddenschappen. Rente op rente ligt ver boven de wettelijke limieten. Het scherm er direct onder zijn onkosten, voor innen van leningen. Op het scherm ernaast staat iets wat lijkt op privéspellen. Casinostijl. Kijk op je console, kijk of je een knop kunt vinden die bij dat scherm hoort. Bij een eenvoudige is het zoiets als 3-C, voor de positie van het scherm in het rooster.’

‘Ja, hier.’

‘Geef hem een tik. Aha,’ zei hij toen het scherm overschakelde op de monitor en een druk casino liet zien, vol rook, tafels en glazig kijkende klanten. ‘In wat voor soort gebouw ben je?’

‘Loft, West Village, twee verdiepingen, vier units.’

‘Het zou me niet verbazen als het op de andere verdieping op dit moment niet zo druk zou zijn.’

‘Dit gebied is niet aangewezen voor gokken.’

‘Nou dan.’ Hij grinnikte naar haar. ‘Ze moeten zich schamen.’

‘Bedankt voor de tip.’

‘Graag gedaan, inspecteur. Laat die wond behandelen, lieve Eve, anders doe ik het zelf zodra ik de kans krijg. En dan ben ik niet blij met je.’

Hij verbrak de verbinding voor ze een bitse opmerking kon maken en dat was maar goed ook, vond ze. Ze draaide zich om en betrapte Peabody die haar, met het witte hondje in haar armen genesteld, peinzend aankeek.

‘Hij weet veel over illegale gokpraktijken.’

‘Over legale gokpraktijken weet hij ook veel. Hij heeft ons iets gegeven waarmee we Maylou kunnen bewerken. Maakt het hoe of wat jou iets uit?’

‘Nee.’ Peabody wreef met haar wang tegen de vacht van het hondje en glimlachte. ‘Het is gewoon interessant. Ga je de activiteiten stopzetten?’

‘Dat hangt van Maylou af.’ Eve ging staan toen de vrouw begon te kreunen en bewegen. Ze maakte pruttelende geluiden, hoestte, begon toen te bokken, haar enorme achterste kwam omhoog, haar verrassend kleine voeten begonnen te schoppen.

Eve hurkte gewoon. ‘Mishandeling van een agent,’ begon ze op ontspannen toon. ‘Verzet bij arrestatie, woekerpraktijken, afpersing, exploiteren van een illegale gokgelegenheid. Hoe is dat om te beginnen, Maylou?’

‘Je hebt mijn neus gebroken.’

Eve dacht althans dat ze dat zei omdat de woorden gedempt en onduidelijk waren. ‘Ja, lijkt er wel op.’

‘Je moet de ambulance bellen. Dat is de wet.’

‘Interessant dat jij mijn kennis over de wet opfrist. Ik denk dat we nog maar even geen actie ondernemen voor die gebroken neus. De gebroken arm moet natuurlijk wel worden verzorgd.’

‘Mijn arm is niet gebroken.’

‘Nog niet.’ Eve liet haar tanden zien. ‘Goed, Maylou, als je medische zorg wilt en als je wilt dat ik overweeg of ik de andere kant opkijk met betrekking tot je onderneming beneden, vertel me dan alles wat er over Linus Quim valt te vertellen.’

‘Ben je hier niet om me te arresteren?’

‘Dat hangt van jou af. Quim.’

‘Wisselgeld. Geen gokker, hij deed het als liefhebberij. Als hobby. Hij bakt er niets van. Kost hem gemiddeld honderdduizend per jaar. Vergokt nooit meer dan honderd dollar per keer en meestal maar de helft, maar hij is een vaste klant. Jezus, ik verga van de pijn in mijn gezicht. Kan ik wat Gevoel-Loos krijgen?’

‘Wanneer heb je hem voor het laatst gesproken?’

‘Gisteravond. Hij gokt liever via e-gokken dan via de ’link. Heeft twee keer per week contact, minimaal. Gisteravond heeft hij honderd ingezet op de Brawlers voor arenabal vanavond, en dat is veel, voor hem. Zei dat hij dacht dat hij geluk zou hebben.’

‘En was dat ook zo?’ Eve boog voorover. ‘Heeft hij dat zo gezegd, precies zo?’

‘Ja. Hij zei: “Zet honderd voor me op de Brawlers voor morgenavond. Ik denk dat ik geluk heb.” Hij glimlachte zelfs, soort van. Zei dat hij het ging verdubbelen en de volgende avond zou laten staan als hij eenmaal had gewonnen.’

‘Hij was in een prima stemming, hè?’

‘Voor Quim zijn doen maakte hij een rondedansje. Kerel is meestal een lastpost, een zeur. Maar hij betaalt en is een vaste klant, dus hoor je mij niet klagen.’

‘Mooi zo. Goed, dat was toch niet zo moeilijk, Maylou?’

‘Je gaat me niet arresteren?’

‘Ik werk niet bij Zeden en Oplichting. Je bent mijn probleem niet.’ Ze maakte de boeien los en stak ze in haar achterzak. ‘Als ik jou was, zou ik de ambulance bellen en zeggen dat je tegen een muur aan was gelopen, over je hondje bent gestruikeld.’

‘Pieper!’ Maylou rolde op haar omvangrijke billen en spreidde haar armen. De hond sprong uit Peabody’s greep en in Maylous schoot. ‘Heeft die gemene agent mama’s kleine meisje pijn gedaan?’

Hoofdschuddend liep Eve naar buiten. ‘Wacht twee weken,’ zei ze tegen Peabody, ‘dan bel je Hanson van Zeden en geef je hem het adres.’

‘Je zei dat je haar niet ging arresteren.’

‘Nee, ik zei dat ze mijn probleem niet was. Ze wordt Hansons probleem.’

Peabody keek achterom. ‘Wat gaat er met de hond gebeuren?’

Hé, en met het appartement? Misschien daalt de huur wel door de inval. Je moet de keuken zien, Dallas. Hij is mega.’

‘Droom maar lekker verder.’ Ze stapte in de auto en trok een gezicht toen Peabody het dashboardkastje opendeed. ‘Wat doe je?’

‘Verbanddoos.’

‘Blijf uit mijn buurt.’

‘Het is ik of het gezondheidscentrum.’

‘Ik heb geen gezondheidscentrum nodig. Raak me niet aan.’

‘Doe niet zo kinderachtig.’ Peabody genoot van haar rol als verpleegkundige en koos haar gereedschap. ‘Intimiderende mensen zijn niet bang voor een verbanddoosje. Doe je ogen maar dicht als je het niet wilt zien.’

Eve zat in de val, ze greep het stuur beet en sloot haar ogen. Ze voelde even het bijtende geprik van het ontsmettingsmiddel voordat de verdovende eigenschappen de overhand kregen. De geur wervelde door haar hoofd en draaide in haar maag. Ze hoorde het zachte gezoem van de hechtstick.

Ze wilde een sarcastische opmerking maken om haar aandacht van de vervelende procedure af te leiden. Toen ze ineens het verleden werd ingezogen.

De schemerige, groezelige zaal van het gezondheidscentrum. De honderden steken toen honderden snijwonden werden behandeld. Het ellendige gezoem van de machines terwijl haar gebroken arm werd onderzocht.

‘Hoe heet je? Je moet ons vertellen hoe je heet. Vertel wie je pijn heeft gedaan? Hoe heet je? Wat is er met je gebeurd?’

Weet ik niet. In gedachten schreeuwde ze het, keer op keer. Maar ze lag stil, zwijgend, verstijfd van angst terwijl vreemden porden en prikten, staarden en vragen stelden.

‘Hoe heet je?’

‘Weet ik niet!’

‘Chef. Dallas. Hé.’

Eve deed haar ogen open en staarde in Peabody’s opengesperde ogen. ‘Wat? Wat is er?’

‘Je bent ontzettend bleek. Dallas, je ziet er een beetje misselijk uit. Misschien moeten we toch even bij een gezondheidscentrum langsgaan.’

‘Mij mankeert niets.’ Ze balde stevig haar vuisten tot ze weer was gekalmeerd. ‘Ik ben oké. Heb alleen frisse lucht nodig.’ Ze droeg op de ramen te openen en startte de auto.

Ze stopte het machteloze meisje terug in de donkerste uithoeken van haar gedachten.

10

Hij moet doorgaan, die de duivel drijft. Ik weet niet meer wie dat heeft gezegd, maar dat is ook niet belangrijk, denk ik. Wie het ook was, hij is al lang dood. Net zo dood als Linus Quim nu.

Doorgaan. Ik moet doorgaan. Maar wie is de duivel in dit verband? De dwaze, inhalige Quim of ik?

Misschien is dat ook niet belangrijk, want het is gebeurd. Er is geen terugweg meer, de gebeurtenissen kunnen niet opnieuw worden geregisseerd. Mijn enige hoop is dat de gebeurtenissen zo zijn geregisseerd dat ze overtuigend genoeg zijn voor de scherpe blik van inspecteur Dallas.

Ze is veeleisend publiek en de onverbiddelijkste recensent, ben ik bang.

Ja, met haar in het theater, vrees ik. Mijn uitvoering moet in alle aspecten perfect zijn. Elke tekst, elk gebaar, elke nuance. Anders zal haar zienswijze ongetwijfeld mijn ondergang zijn.

Motief en gelegenheid, dacht Eve terwijl ze naar haar eigen voordeur liep. Er waren te veel mensen die beide hadden. Richard Draco werd morgen herdacht en ze twijfelde er niet aan dat het verdriet overdadig zou worden getoond; hartstochtelijke en emotionele grafredes, rijkelijk vloeiende tranen.

En het was niets meer dan opnieuw een voorstelling.

Hij had Areena Mansfield aangezet tot drugsgebruik en een smet op haar rijzende sterrenstatus geworpen. Hij stond in de schijnwerpers die Michael Proctor wanhopig graag voor zichzelf wilde. Hij had Carly Landsdowne op een heel publieke manier vernederd en gebruikt. Hij was een splinter onder de bijzonder goedverzorgde nagel van Kenneth Stiles. Hij vond Eliza Rothchild te oud en onaantrekkelijk om de moeite te nemen.

Er waren er nog meer die reden hadden om Richard Draco

kwaad toe te wensen, ontelbaar veel. Maar wie de daad ook bij het woord had gevoegd, de moord had gepland en uitgevoerd, was koelbloedig genoeg, wilskrachtig genoeg om een inhalige theater-technaut in een strop te lokken.

Ze was niet op zoek naar gewelddadigheid of woede, maar naar koelbloedigheid en een heldere geest. Die eigenschappen waren bij een moordenaar veel moeilijker bloot te leggen.

Ze kwam geen stap verder, dacht ze gefrustreerd. Elke stap die ze zette, duwde haar dieper de listigheid in van een wereld die ze licht irritant vond.

Welke mensen deden hun hele leven niets anders dan zich verkleden en net te doen alsof?

Kinderen. Het kwam bij haar op toen ze de deurknop beetpakte. Zocht ze op een bepaald niveau misschien naar een bijzonder slim en boos kind?

Ze schoot bijna in de lach. Geweldig. Haar kennis over kinderen kon het speldenprikgaatje van een laserboor nog niet vullen.

Ze zwaaide de deur open, ze was van plan een kokend hete douche te nemen en daarna weer aan het werk te gaan.

De muziek drong haar oren binnen, haar tanden klapperden ervan. Ze voelde haar ogen bijna in haar hoofd heen en weer schieten. Het klonk als gekrijs, geaccentueerd met een stoot lawaai, doorspekt met schreeuwerige, chaotische golven.

Het was Mavis.

De opvliegende stemming die samen met Eve was binnengekomen, had geen schijn van kans. Hij verpulverde door het enorme volume en de uitbundigheid van de unieke muzikale stijl van Mavis Freestone. Eve merkte dat ze grinnikte toen ze naar de ingang liep van wat Roarke de salon noemde.

Daar, te midden van alle pracht, elegantie en oudheden, stond Mavis te dansen; Eve veronderstelde dat dat woord het dichtst in de buurt kwam. Ze sprong en wiegde boven op steeds steiler wordende, uit laagjes leer bestaande hakken die haar kleine lichaam een dikke vijftien centimeter van de grond tilden. Hun wervelende roze-groene patroon paste bij het haar dat in meterslange vlechten om haar verhitte, verrukte gezicht en haar feeënlichaam heen vloog.

Haar slanke benen waren groen, met roze vlindertjes die in een spiraalvormig patroon omhoog fladderden en verdwenen onder de minuscule, fuchsia plooirok die haar kruis nauwelijks bedekte. Haar romp was versierd met een wirwar van de twee kleuren, met één mooie, roze borst en de andere groen.

Eve kon alleen maar opgelucht zijn dat Mavis voor beide ogen groen had gekozen. Je kon nooit weten.

Roarke zat in een van zijn mooie antieke stoelen, met een glas strokleurige wijn in één hand. Of hij zat ontspannen naar de voorstelling te kijken, dacht Eve, of hij was in een beschermend coma geraakt.

De muziek, als je het zo kon noemen, werd langzaam luider, begeleid door een lange, klagerige uithaal van de zangeres. Gelukzalige stilte viel neer als een vrachtschip bakstenen.

‘Wat vind je ervan?’ Mavis gooide haar kapsel met tweekleurige vlechten achterover. ‘Het is een goed vervolnummer voor de nieuwe video. Niet te tam, toch?’

‘Eh...’ Roarke nam even tijd voor een slokje wijn. Er was een moment geweest dat hij lichtelijk ongerust was dat het aantal decibellen het kristal zou verbrijzelen. ‘Nee. Zeker niet. Tam is niet het woord dat bij me bovenkomt.’

‘Mega!’ Ze sprong op hem af en haar kontje kwispelde van energie toen ze vooroverboog om hem te kussen. ‘Ik wilde dat jij het als eerste zou zien omdat jij, zeg maar, de geldschietter bent.’

‘Geld buigt altijd voor talent.’

Als Eve al niet van hem had gehouden, zou ze op dat moment als een blok voor hem zijn gevallen toen ze de pure vreugde zag die zijn woorden in Mavis’ ogen legden.

‘Het is zo leuk! De opnamen, de concerten, de megavette kostuums die Leonardo voor me ontwerpt. Het is haast niet eens werk. Als jij en Dallas er niet waren geweest, had ik nog steeds schnabbels bij elkaar geschraapt in tenten zoals de Blue Squirrel.’ Ze draaide een snelle pirouette terwijl ze sprak, zag Eve en straalde als de zon. ‘Hé! Ik heb een nieuw nummer.’

‘Ik heb het gehoord. Megavet.’

‘Roarke zei dat je laat thuis zou zijn en je... O wauw, is dat bloed?’

‘Wat? Waar?’ Omdat ze met haar gedachten van frequentie was

gewisseld, keek Eve van links naar rechts de kamer door voordat Mavis op haar afsprong.

‘Je zit er helemaal onder.’ Mavis’ paniekerige handen klopten op Eve’s borsten en schouders. ‘We moeten een arts roepen, een mediu-
nit. Roarke, zorg ervoor dat ze gaat liggen.’

‘En dat is het onveranderlijke doel in mijn leven.’

‘Ha, ha. Het is niet mijn bloed, Mavis.’

‘O.’ Meteen schoten Mavis’ handen achteruit. ‘Iek.’

‘Maak je geen zorgen, het is opgedroogd. Ik wilde me op het Hoofdbureau douchen en verkleden, maar ik heb de mogelijkheid van een zeikstraaltje koud water afgewogen tegen een stortvloed heet water en ben daarom maar thuisgekomen. Heb je daar nog meer van?’ vroeg ze Roarke met een knikje naar zijn wijn.

‘Zeker weten. Draai je hoofd om.’

Ze liet een geërgerd geluid horen, maar hield haar hoofd schuin om te laten zien dat de behandelde schrammen al heelden.

‘Man-o,’ zei Mavis vol bewondering. ‘Iemand heeft jou goed geraakt. Had vast meganagels.’

‘Maar ze kon niet mikken. Ze heeft mijn ogen gemist.’ Ze pakte de wijn aan die Roarke haar bracht. ‘Bedankt voor de tip van eerder,’ zei ze tegen hem. ‘Het is gelukt.’

‘Blij dat ik kon helpen. Doe je hoofd achterover.’

‘Waarom? Ik heb je die krabsporen al laten zien.’

‘Omhoog,’ herhaalde hij. Hij duwde haar hoofd zelf met zijn vingertop voorzichtig achterover en drukte zijn mond warm en stevig op de hare. ‘Zoals je ziet, mis ik nooit.’

‘Wauw. Jullie zijn zo schattig.’ Met haar armen voor haar borst gevouwen, keek Mavis stralend naar hen.

‘Ja, we zijn net een stel puppy’s.’ Geamuseerd ging Eve op de leuning van een bank zitten en nam een slokje wijn. ‘Dat nieuwe nummer is geweldig, Mavis. Helemaal jou.’

‘Vind je? Ik heb het Leonardo laten zien, en nu jullie, maar verder heeft nog niemand het gezien.’

‘Het...’ Eve herinnerde zich Whitney’s opmerking. ‘Het heeft pit.’

‘Dat dacht ik ook. Roarke, mag ik het haar vertellen?’

‘Wat vertellen?’

Mavis beet op haar lip, keek naar Roarke voor instemming en

toen hij knikte, haalde ze twee keer diep adem. ‘Oké. Mijn laatste diskplaat, *Je haar in de krul*. Roarke kan nu al zeggen dat hij volgende week in de top vijf van *Vid-Tracks* komt. Dallas, ik sta fucking nummer drie, vlak achter de Butt-Busters en Indigo.’

Ze had dan misschien wel geen idee wie de Butt-Busters of Indigo waren, maar Eve wist dat *Vid-Tracks* Mavis’ bijbel was. ‘Dat is fantastisch.’ Eve ging snel staan en knuffelde Mavis stevig. ‘Je bent fenomenaal.’

‘Bedankt.’ Mavis snoof en veegde een traan van haar wimpers met zilveren punten. ‘Je bent de eerste aan wie ik het vertel. Ik wilde Leonardo bellen, maar ik wil het hem persoonlijk vertellen, weet je. En ik ben hoe dan ook blij dat ik het jou eerst heb verteld. Dat begrijpt hij wel.’

‘Hij wordt helemaal gek.’

‘Ja. Dit moet flink worden gevierd. Ik ben echt blij dat je toch niet laat thuis bent, zodat ik het je kon vertellen en je de meiden-avond niet hoeft te missen.’

De waarschuwingssignalen in Eve’s maag schoten omhoog en klapperden nerveus. ‘Meidenavond?’

‘Ja, je weet wel. Trina is beneden in het badhuis de boel al aan het klaarmaken. Dacht dat we wel een duik en een rondje in de ontspanningstank konden gebruiken. We gaan voor de volledige behandeling.’

‘Volledige behandeling?’ *Nee*, was het enige wat Eve kon denken. *Niet de volledige behandeling. Allesbehalve dat.* ‘Luister, Mavis, ik ben net thuis van het werk. Ik heb een zaak...’

‘Je hebt altijd een zaak.’ Mavis liet zich niet uit het veld slaan en schonk zichzelf een glas wijn in, vulde vervolgens met de fles Eve’s glas bij terwijl Roarke op zijn gemak een sigaret opstak en glimlachte. ‘Je moet tijd voor jezelf nemen, anders verschrompelen je inwendige organen en gaat je huid hangen. Ik heb er alles over gelezen. Maakt niet uit, Trina heeft geweldige, nieuwe lichaamsverf.’

‘Nee. Absoluut niet. Ik wil geen lichaamsverf.’

Mavis rolde met haar ogen. ‘Voor mij, Dallas. We kennen jou. Maar ik vind wel dat je het een keer moet proberen. Ik durf te wedden dat Roarke Goud-Stof wel ziet zitten. Je tieten komen er geweldig van uit. Ze gaan glinsteren.’

‘Ik wil geen glinsterende tietten.’

‘Het heeft ook een smaakje. Jasmijnolie.’

‘Echt waar?’ Roarke blies een rookwolk uit. ‘Ik ben gek op tropische smaken.’

‘Zie je wel? Maakt niet uit, daar denk je maar over na als je helemaal ontspannen bent en je haar onder het kleverige spul zit. Summerset heeft hapjes gemaakt.’

‘Jammie. Maar echt waar, ik... Oeps, de bel. Ik ga wel.’

Ze vluchtte, dwong zichzelf om niet te gaan rennen, degene die voor de deur stond omver te lopen en maar te blijven rennen tot ze de bescherming van het Hoofdbureau bereikte. Ze was een halve pas eerder dan Summerset.

‘Ik doe open.’

‘Het begroeten en begeleiden van gasten valt onder mijn functiebeschrijving,’ bracht hij haar in herinnering. ‘Mevrouw Furst is hier voor u.’ Terwijl hij het zei, duwde hij Eve aan de kant en deed de deur open.

‘Ik had moeten bellen.’ Nadine wist precies hoe Eve dacht over journalisten in haar huis. ‘Ik ben hier niet voor 75,’ vervolgde ze snel. ‘Het is persoonlijk.’

‘Goed. Prima. Kom binnen.’ Tot Nadines verbazing pakte Eve haar hand stevig vast en sleepte haar bijna mee naar de salon.

‘Ik heb een paar dagen vrij genomen,’ begon Nadine.

‘Dat was me al opgevallen. Ik vind die vervanger van je niet veel soeps.’

‘Hij is een lul. Maar goed, ik wilde langskomen om je te vertellen...’ Ze zweeg en trok zich terug. ‘O, hoi, Mavis.’

‘Nadine, hoi! Hé, het lijkt wel een feestje.’ Hoe gek Mavis op het eerste gezicht ook leek, ze bezat een ziel met een gezonde dosis gezond verstand, met medeleven en trouw er stevig omheen gewikkeld. In minder dan twee tellen had ze de spanning in Nadines blik gezien.

‘Luister, ik ren even naar beneden om te kijken hoe het met Trina gaat. Ben zo terug.’ Ze was binnen een tel verdwenen en rende de deur uit in een kleurige nevel.

‘Ga zitten, Nadine.’ Roarke was al opgestaan en bracht haar naar een stoel. ‘Wil je misschien wat wijn?’

‘Graag, bedankt, heel graag. Maar ik heb pas echt trek in een van die sigaretten.’

‘Ik dacht dat je zou stoppen,’ zei Eve terwijl Roarke haar er een aanbood.

‘Dat klopt.’ Nadine wierp Roarke een dankbare blik toe terwijl hij zijn aansteker aanknipte. ‘Ik stop regelmatig. Luister, het spijt me dat ik zo bij jullie kom binnenvallen.’

‘Vrienden zijn altijd welkom.’ Hij schonk de wijn in en gaf hem aan haar. ‘Ik neem aan dat je met Eve wilt praten. Ik laat jullie alleen.’

‘Nee, je hoeft niet weg te gaan.’ Nadine nam nog een grote trek van de dure tabak. ‘Jezus, ik was vergeten dat jij het echte spul hebt. Een grotere kick dan die kruidensigaretten. Nee, niet weggaan,’ zei ze opnieuw. ‘Dallas vertelt jou toch altijd alles.’

Roarke keek verbaasd. ‘Is dat zo?’

‘Nee,’ zei Eve beslist, maar ging op een stoelleuning zitten. ‘Ik heb hem wel over jouw problemen verteld vanwege zijn relatie met Draco. En zijn relatie met jou.’

‘Het geeft niet.’ Nadine wist een flauwe glimlach tevoorschijn te toveren. ‘Door schade en schande word je wijs.’

‘Je hoeft je nergens voor te schamen. Het leven zou ongelooflijk saai zijn als we niet minstens één verhouding hadden te betreuren.’

Haar glimlach ontspande zich. ‘Je hebt een winnaar gekozen, Dallas. Er gaat niets boven een man die op het juiste moment de juiste dingen zegt. Nou, ik heb Richard Draco te betreuren. Dallas.’ Ze verplaatste haar blik naar Eve. ‘Ik weet dat je me het niet hoeft te vertellen, duidelijk niet kon vertellen eerder tijdens het verhoor. Misschien kun je het wel helemaal niet vertellen, maar ik moet het vragen. Zit ik in de problemen?’

‘Wat heeft je advocaat gezegd?’

‘Dat ik me geen zorgen moest maken en niet zonder hem met jou moest gaan praten.’ Ze glimlachte bars. ‘Ik vind het moeilijk om zijn advies op te volgen.’

‘Ik kan je niet van de lijst krassen, Nadine. Maar...’ vulde ze aan toen Nadine haar ogen sloot en knikte. ‘... aangezien je helemaal onderaan staat, zou ik het eerste advies van je advocaat nog eens proberen op te volgen.’

Nadine slaakte een zucht en nam een slokje wijn. 'De eerste keer dat ik het niet erg vind om te verliezen.'

'Mira's mening weegt zwaar en zij gelooft niet dat je in staat bent tot een berekenende moord. De onderzoeksleider gelooft dat op persoonlijk vlak evenmin noch, gezien het huidige bewijs, op professioneel vlak.'

'Dank je. Bedankt.' Nadine ging met een hand naar haar hoofd en drukte haar vingers tegen haar voorhoofd. 'Ik blijf mezelf voorhouden dat dit snel overgaat. Dat je het zult oplossen. Maar de spanning voelt aan als een naald in mijn hoofd.'

'Ik moet je nog wat meer spanning bezorgen. Wist je dat Draco een video van jou had?'

'Video?' Nadine liet haar hand vallen en fronste. 'Bedoel je van mijn werk?'

'Nou ja, sommige mensen beschouwen seks als werk.'

Nadine staarde, met een lege blik van verwarring. Toen klaarde haar blik op en Eve zag precies wat ze wilde zien: schrik, woede, schaamte. 'Hij had een video van... Hij heeft... Hij had een camera toen we...' Met een klap zette ze de wijn neer en schoot omhoog. 'Die slijmerige klootzak. Die perverse hufter.'

'Ik denk dat het antwoord nee is,' mompelde Roarke en Nadine draaide zich met een ruk naar hem om.

'Wat voor man maakt video's van een vrouw in zijn bed zonder haar toestemming? Wat voor soort zieke opwinding bezorgt hij zichzelf door haar op die manier te verkrachten? Want dat is het.'

Ze porde met een vinger in zijn borstkas om de doodeenvoudige reden dat hij een man was. 'Zou jij dat Dallas aandoen? Ze zou je van hier helemaal naar Tarus III schoppen als je dat deed. Dat zou ik nu het liefst met Draco willen doen. Nee, nee, ik zou zijn miezerige lul beetpakken en net zo lang draaien tot hij eraf zou springen.'

'Gezien de omstandigheden wil ik liever niet zijn vervanger zijn.'

Ze zuchtte sissend, haalde adem, toen stak ze haar handen in de lucht met haar handpalmen naar buiten. 'Het spijt me. Het is niet jouw schuld.' Ze ijsbeerde om haar zelfbeheersing terug te krijgen en wendde zich toen tot Eve.

'Ik neem aan dat deze woede-uitbarsting me een paar treden hoger op het lijstje heeft geholpen.'

'Precies het tegenovergestelde. Als je van de disk op de hoogte was, zou je hebben geprobeerd om hem pijnlijk te castreren. Je zou hem niet door iemand anders laten neersteken. Je hebt zojuist je eigen profiel bevestigd.'

'Nou, een hoeraatje voor mij. Jippie.' Nadine viel weer in een stoel neer. 'De disk is zeker bewijs.'

'Moet wel. Niemand gaat hem bekijken vanwege de sensatie, Nadine. Als het helpt, je bent amper in beeld. Hij had de hoek zo ingesteld dat hij, zeg maar, in de schijnwerper stond.'

'Ja, dat zal wel. Dallas, als de media er lucht van krijgen...'

'Dat gebeurt niet. Als ik je een advies mag geven: ga weer aan het werk. Zoek afleiding en laat mij mijn werk doen. Dat doe ik goed.'

'Als ik dat niet wist, zou ik aan de kalmeringspillen zitten.'

Ze kreeg een ingeving. 'Wat zou je zeggen van een meidenavond?' 'Huh?'

'Mavis en Trina hebben alles klaargezet. Ik heb geen tijd en het heeft geen zin dat Trina haar hele trukendoos heeft meegesleept zonder daar goed gebruik van te maken. Ga maar in mijn plaats. Laat je lekker opknappen.'

'Ik kan wel wat ontspanningstherapie gebruiken.'

'Zie je wel.' Eve trok haar uit de stoel. 'Voor je het weet, voel je je een heel nieuwe vrouw. Ga maar voor de lichaamsverf,' opperde ze terwijl ze Nadine de kamer uit trok. 'Je krijgt er een frisse uitstraling van en glinsterende tieten.'

Even later kwam Eve de salon weer in en klopte haar handen af.

'Goed gedaan, inspecteur.'

'Ja, dat was behoorlijk gehaaid. Ze koeren daar beneden allemaal als... Wat, roeken?'

'Duiven?' opperde hij.

'Ja, als duiven. Nu is iedereen blij en ik kan aan het werk. Goed, zin in een video?'

'Die van Nadine? Mag er popcorn bij?'

'Mannen zijn viezeriken. Nee, niet die van Nadine, grapjas. Maar popcorn is een goed idee.'

Ze wilde in haar kantoor werken, om het officieel te houden. Ze had beter moeten weten. Ze eindigde in een van de zitkamers op de

eerste verdieping, lekker weggezakt in de schandalig zachte kussens op de meterslange bank, terwijl ze naar het opgenomen toneelstuk keek op het enorme muurscherm met een kom popcorn op schoot.

De afmeting van het scherm was Roarkes verkooptruc. Het was onmogelijk om zelfs de kleinste bijzonderheden te missen wanneer elke gelaatstrek buiten proporties was.

Het was, besepte ze, bijna alsof ze zelf op het podium stond. Daar moest ze Roarke punten voor geven.

Eliza, zag ze, had haar rol van de bemoeizuchtige, irritante verpleegkundige die Sir Wilfred in de gaten moest houden, omarmd. Haar kostuum was allesbehalve flatteus. Haar haar was strak naar achteren getrokken, haar mond voortdurend getuit. Ze sprak gemaakt met een irritant stemmetje zoals Eve sommige ouders tegen hun ongehoorzame kroost hoorde gebruiken.

Kenneth had zich niet ingehouden bij de portrettering van de pompeuze, norse advocaat. Zijn bewegingen waren schokkerig, onrustig. Zijn blik sluw. Zijn stem klonk de ene keer zo luid bulderend dat de dakspanten ervan trilden en vervolgens verviel hij tot een slinks gemompel.

Maar het was Draco die de show stal tijdens de eerste scènes. Hij was onweerlegbaar knap, buitensporig charmant, achteloos geamuseerd. Ja, ze kon zich voorstellen dat een kwetsbare vrouw voor hem zou vallen. Als Vole of als zichzelf.

‘Zet het beeld stil.’ Ze duwde de kom naar Roarke, stond op en liep dichterbij de beeltenis van Draco. ‘Dit zie ik. De anderen acteren. Ze zijn goed, ze weten wat ze doen, ze genieten van hun personages. Hij is zijn personage. Hij hoeft niet te acteren. Hij is egocentrisch, net zo arrogant en gewiekst als Vole. De rol is hem op het lijf geschreven.’

‘Dat dacht ik ook toen ik zijn naam opperde voor het toneelstuk. Wat maak je daaruit op?’

‘Dat degene die de moord heeft beraamd waarschijnlijk hetzelfde dacht. En de ironie ervan inzag. Vole sterft in de laatste scène. Draco sterft in de laatste scène. Een dramatisch stukje gerechtigheid. Terechtgesteld, in aanwezigheid van getuigen.’

Ze liep terug en ging weer zitten. ‘Het vertelt me niet echt iets nieuws. Maar het versterkt de invalshoeken. Ga maar verder.’

Ze wachtte, keek. Areena's opkomst, zag ze nu, was geniaal qua timing. Dat deed de schrijver, natuurlijk, de regisseur, maar de stijl moest van de acteur komen.

Knap, elegant, mysterieus en op een zelfverzekerde manier sexy. Dat was de rol. Maar dat was niet het echte personage, herinnerde Eve zich. De echte Christine Vole openbaarde zich als een vrouw die werd verteerd door liefde. Een vrouw die loog voor de man van wie ze wist dat hij een moordenaar was, die haar waardigheid, haar reputatie opofferde om hem te redden van het recht. En een vrouw die hem, uiteindelijk, vermoordde omdat hij die liefde afwees.

‘Ze acteert op twee niveaus,’ mompelde Eve. ‘Net zoals Draco. Ze tonen beiden het gezicht van hun personage pas in de laatste scène.’

‘Ze zijn allebei erg goed.’

‘Nee, ze zijn allemaal goed. Allemaal gewend om woorden en daden te manipuleren om een beeld neer te zetten. Ik heb de beelden nog niet doorgeprikt. Sir Wilfred gelooft dat hij een onschuldig man verdedigt en uiteindelijk hoort hij dat hij is bedrogen. Dat is genoeg om kwaad over te zijn. Als we het echte leven en het spel naast elkaar leggen. Het is genoeg om een moord voor te plegen.’

Hij dacht hetzelfde en knikte. ‘Ga door.’

‘Het personage Diana geloofde elk lulverhaal dat Vole haar vertelde. Dat zijn vrouw een kille teef was, dat hij onschuldig was, dat hij haar zou verlaten.’

‘De andere vrouw,’ riep Roarke uit. ‘De jongere. Een beetje naïef, een beetje gretig.’

‘Zou ze uiteindelijk niet doorkrijgen dat ze is bedrogen, gebruikt en vernederd? Net zoals Carly heeft ontdekt. En daar staat Michael Proctor, in de coulissen, hunkerend om de uitdaging aan te gaan.’

Ze bekeek de gezichten onderzoekend, luisterde naar de stemmen, lette op de onderlinge relaties. ‘Het is een van hen, een van de spelers. Ik weet het zeker. Het is geen techneut met een wrok, of met dromen over in de schijnwerpers staan. Het is iemand die in de schijnwerpers heeft gestaan en weet welk gezicht op welk moment moet worden opgezet.’ Ze zweeg weer, keek hoe het stuk verderging, zocht naar een opening, een moment waarop een blik,

een gebaar aangaf welke emoties en plannen er onder de façade schuilgingen.

Maar nee, ze waren goed, peinsde ze. Stuk voor stuk.

‘Dat is het nepmes, eerste scène in de rechtszaal. Zet het beeld stil, vergroot sector P-Q, vijftientwintig procent.’

Het scherm veranderde probleemloos, de bewijstafel werd groter. Het mes dat erop lag, was vanuit deze hoek goed te zien en nu het was vergroot, zag Eve de subtiele verschillen tussen dit mes en het moordwapen.

‘Het lemmet heeft bijna dezelfde lengte en vorm, maar het heft is iets breder, dikker. Het heeft dezelfde kleur, maar het is niet hetzelfde materiaal.’ Ze zuchtte. ‘Maar dat zie je alleen als je ernaar op zoek bent. Je verwacht een rekwisiet te zien en dat zie je. Draco kon ernaar kijken, verdomme, misschien heeft hij het zelfs wel opgepakt en dan had hij het niet gezien. Speel maar verder op gewone grootte.’

Haar hoofd begon licht te kloppen. Ze merkte nauwelijks dat Roarke haar schouders begon te masseren. Ze keek naar de scènewisselingen, de val van het doek, de geluidloze verwisseling van het ene decor voor het andere. Een paar technici glipten achter het doek, bijna niet te onderscheiden in hun traditionele zwart.

Maar ze zag Quim. Hij had nu duidelijk de leiding, hij was in zijn element. Hij gebaarde, een soort theatergebarentaal die haar weinig zei. Ze zag dat hij kort met de rekvisiteur overlegde, knikte en toen naar links voor op het toneel keek.

‘Daar.’ Eve sprong opnieuw op. ‘Hij ziet iets, iets wat niet past. Hij aarzelt, ja, heel even maar, denkt na. En nu loopt hij in dezelfde richting. Wat heb je gezien? Wie heb je gezien? Verdomme.’ Ze wendde zich weer tot Roarke. ‘Dat was de verwisseling. Het echte mes ligt nu in het decor van de rechtszaal. ‘Te wachten.’ Ze droeg de disk op terug te spoelen, stelde vervolgens de tijd in op haar polsunit en liet verder spelen. ‘Oké, nu ziet hij het.’

Achter haar ging Roarke staan. Hij liep naar de AutoChef en bestelde koffie voor haar. Toen hij naast haar kwam staan, nam ze de kop aan zonder dat ze het doorhad en dronk.

Op het scherm liepen de figuranten naar hun plaatsen. De barman nam zijn positie in, technici verdwenen. Areena, gekleed in een goedkoop, opzichtig kostuum dat paste bij een kroegenloopster

uit het midden van de twintigste eeuw, ging op een kruk zitten aan het eind van de bar. Ze draaide zich van het publiek af.

Er klonk een treinfluit. Doek op.

‘Twee minuten, twaalf seconden. Tijd genoeg om het mes te verbergen. Direct tussen de rozen, of ergens waar niemand het zag tot het kon worden verplaatst. Maar het is krap. Heel krap. En heel gewaagd.’

‘Seks en ambitie,’ mompelde Roarke.

‘Wat?’

‘Seks en ambitie. Dat is Leonard Vole fataal geworden en dat is wat Richard Draco fataal is geworden. Het leven imiteert de kunst.’

Peabody zou het niet zeggen, in elk geval niet aan de hand van het geanimeerde schilderij dat ze momenteel probeerde te bestuderen, terwijl ze net deed alsof ze het begreep. Ze nam een slokje van de champagne die Charles haar had gegeven en deed haar uiterste best om er net zo wereldwijs uit te zien als de rest van de gasten bij de kunsttentoonstelling.

Ze was er in elk geval voor gekleed, dacht ze enigszins opgelucht. Met kerst had ze van Eve een schitterende undercovergarderobe gekregen, ontworpen door Mavis’ geweldige minnaar, Leonardo. Maar de glimmende, zwierige, blauwe zijde veranderde de Midwestelijke gevoeligheid niet.

Ze kon kop noch staart vinden aan de kruipende bewegingen van vormen en kleuren.

‘Nou, het is echt... iets.’ Omdat dat het beste was wat ze kon verzinnen, dronk ze nog wat champagne.

Charles grinnikte en wreef hartelijk over haar schouder. ‘Het is lief dat je met me mee bent gegaan, Delia. Je zult je wel doodvervelen.’

‘Nee, niet waar.’ Ze keek op naar zijn prachtige gezicht en glimlachte. ‘Ik ben gewoon dom als het om kunst gaat.’

‘Er is niets doms aan jou.’ Hij boog voorover en kuste haar zacht.

Ze wilde zuchten. Het was nog steeds bijna niet te geloven dat ze op zo’n plaats kon zijn, in deze kleren, met een prachtige man aan haar arm. En de gedachte dat ze veel geschikter was voor een

afhaalchinees in McNabs sneue appartement, irriteerde haar mateloos. Mateloos.

Nou ja, ze bleef gewoon naar kunsttentoonstellingen, opera's en balletvoorstellingen gaan tot er iets van zou blijven plakken, zelfs al had ze het gevoel dat ze acteerde in een deftig toneelstuk en haar tekst niet goed kende.

'Zin in eten?'

'Ik heb altijd zin in eten.' Die tekst, besepte ze, kwam rechtstreeks uit haar hart. Of haar maag.

Hij had een intieme privéruimte gereserveerd in een chique restaurant met kaarsen en bloemen. Dat deed hij altijd, peinsde Peabody terwijl hij haar stoel wegtrok bij een mooie tafel met roze bloemen en witte kaarsen. Ze liet hem voor hen beiden bestellen omdat hij precies het juiste wist te kiezen.

Hij leek altijd de juiste dingen te weten. En alle juiste mensen te kennen. Ze vroeg zich af of Eve zich ook zo lomp en niet op haar plaats voelde als ze met Roarke in zo'n chique omgeving was.

Ze kon zich niet voorstellen dat haar inspecteur zich ooit lomp zou voelen.

Bovendien hield Roarke van haar. Nee, de man adoreerde haar. Het was vast allemaal anders wanneer je met kaarslicht tegenover een man zat die dacht dat jij de belangrijkste vrouw in de wereld was. De enige vrouw in de wereld.

'Waar ben jij gebleven?' vroeg Charles zachtjes.

Met een ruk kwam ze weer tot zichzelf. 'Het spijt me. Er speelt nogal wat door mijn hoofd, ben ik bang.' Ze pakte haar vork om het pikante voorgerecht met zeevruchten te proeven. Door de perfectie ervan op haar tong keek ze bijna scheel van verrukking.

'Je werk.' Over de tafel heen pakte hij haar hand. 'Ik ben blij dat je toch even weg kon en vanavond mee kon gaan.'

'Het werk was eerder klaar dan ik had gedacht.'

'De Draco-zaak. Wil je erover praten?'

Dat was ook zo perfect aan hem. Hij vroeg en luisterde als ze ervoor koos haar last te delen. 'Nee, niet echt. Kan ook niet in dit stadium. Behalve dan dat Dallas gefrustreerd is. Het vordert langzaam door al die invalshoeken en lagen.'

'Dat geloof ik graag. Toch leek ze net zo bekwaam als anders toen ik haar sprak.'

Peabody's hand bleef hangen toen ze haar wijnglas wilde pakken. 'Heeft ze met jou gesproken? Over de zaak?'

Verrast legde Charles zijn vork neer. 'Heeft ze je dat niet verteld?'

'Nee. Kende je Draco?'

Charles vervloekte zichzelf, dacht er even over om om de waarheid heen te draaien, maar haalde toen zijn schouders op. Hij was altijd eerlijk geweest tegen Peabody en dat wilde hij niet veranderen. 'Nee, niet echt. Ik was gisteravond toevallig bij Areena Mansfield toen Dallas en Roarke langskwamen om met haar te praten. Ik was aan het werk.'

'O.' Peabody had geen probleem met het werk van Charles. Hij deed wat hij deed, net zoals zij. Als ze minnaars waren geweest, had ze er misschien anders tegenover gestaan, maar ze waren geen minnaars.

Verdomme.

'O,' zei ze opnieuw, want haar inspecteur had veel problemen met zijn werk. 'Shit.'

'In eenvoudige woorden, ja. Het was ongemakkelijk, maar Dallas en ik hebben het bijgelegd.'

'Wat bijgelegd?'

'We hebben gepraat. Delia, ik heb geprobeerd niet te veel te zeggen omdat jij dan tussen twee vuren kwam te zitten. Dat heb ik nooit gewild.'

'Dat heb jij nooit gedaan,' zei ze meteen. 'Dat deed Dallas.'

'Omdat je heel veel voor haar betekent.'

'Mijn privéleven is...'

'Iets waar ze zich om bekommert, als vriendin, Delia.'

Ze huiverde door de heimelijke berisping in zijn toon en gaf het toen op. 'Oké, ik weet het. Maar ik hoef het niet leuk te vinden.'

'Ik denk dat het nu allemaal wat soepeler zal lopen. Ze heeft haar zegje gedaan, ik het mijne en we voelden ons allebei beter. En toen ik uitlegde dat we geen seks hadden, was ze...'

'Wat?' Het woord schoot piepend naar buiten toen Peabody opsprong. Fonkelend zilver, schitterend kristal danste op het

witte, linnen tafelkleed. 'Heb je haar dat verteld? Dát? Grote god. Waarom duw je me niet gelijk spiernaakt de afdeling op?'

'Ik wilde dat ze wist dat we vrienden waren, dat we geen professionele overeenkomst hadden. Het spijt me.' Charles zag zijn vergissing te laat in. Hij ging staan en hief zijn handen. 'Ik wilde je niet in verlegenheid brengen.'

'Je vertelt mijn direct leidinggevende dat ik al hoe lang, bijna drie maanden, omga met een professional en dat we nog nooit hebben gerollebold. Nee, nee, jeetje, dat is echt niet gênant.'

'Ik besepte niet dat je wilde dat seks onderdeel van onze relatie zou zijn.' Hij sprak nu stijfjes. 'Als dat zo was, had je het alleen maar hoeven vragen.'

'O ja, natuurlijk. Ik zeg: "Wat zeg je ervan, Charles?" en dan ben ik een klant.'

De spieren in zijn maag trokken zo strak als een draad. 'Denk je dat?'

'Ik weet niet wat ik moet denken.' Ze viel weer op haar stoel neer en sloeg haar handen even voor haar gezicht. 'Waarom heb je haar dat nou verteld?'

'Ik denk dat ik mezelf verdedigde.' Het viel niet mee om dat te bekennen. 'Ik heb er verder niet over nagedacht. Het spijt me ontzettend.' Hij verschoof zijn stoel zo dat hij naast haar kon zitten en haar hand vast kon pakken. 'Delia, ik wilde onze vriendschap niet bederven en tijdens de eerste fase ervan was ik geobsedeerd door iemand die niet bij me kon, of zelfs wilde zijn vanwege mijn beroep. Jij hebt me daardoorheen geholpen. Ik geef ontzettend veel om je. Als je meer wilt...'

Hij tilde haar hand op en streek met zijn lippen over de binnenkant van haar pols.

Haar hartslag sloeg even over. Dat was alleen maar natuurlijk, veronderstelde ze. Net zoals het natuurlijk was dat ze opgewonden raakte, erg opgewonden, toen hij die vaardige mond van haar pols naar haar lippen verplaatste.

Maar de twijfel kolkte in haar binnenste, zij aan zij met pure lust. Het was om razend van te worden dat niet alle twijfels op Charles waren gericht.

'Het spijt me.' Ze verbrak de kus, leunde achterover en vroeg

zich af of ze gek was geworden. Daar zat een prachtige man op wie ze heel gek was en die alles wist wat er over seksueel genot te weten viel, klaar om haar te laten zien wat je allemaal met een menselijke lichaam kon doen en zij stelt zich quasipreuts op.

'Ik heb je gekwetst.'

'Nee. Nou ja, misschien een beetje.' Ze toverde een glimlach tevoorschijn. 'Het zit zo, dit is voor mij een eerste keer. Ik heb nergens meer zin in. Helemaal nergens in.'

Thuiswerken kon een voordeel zijn. De apparatuur was veruit superieur, zelfs als ze haar nieuwe computersysteem op het Hoofdbureau meerekende. Er was minder afleiding. En het was bijna onmogelijk dat ze zonder koffie kwam te zitten.

Eve koos ervoor om af en toe thuis te werken, al was het maar voor een frisse blik om haar gedachten te ordenen.

Haar plan was om vandaag te beginnen met iets bevredigends. Ze stond midden in haar werkkamer en keek zelfgenoegzaam grijnzend neer op haar oude, verfoeide computer.

‘Vandaag,’ zei ze tegen hem, ‘worden al je stroomkringen geëxecuteerd. Gebeurt het langzaam en systematisch of snel en wreed?’ Ze liep nadenkend om hem heen. ‘Moeilijk besluit. Ik heb zo lang op dit moment gewacht. Erover gedroomd.’ Ze liet haar tanden zien en begon haar mouwen op te rollen.

‘Wat,’ vroeg Roarke vanuit de verbindingsdeur tussen hun werk-kamers, ‘is dat?’

‘De voormalige nagel aan mijn doodskist. De technologie-Duivel. Hebben we een hamer?’

Terwijl hij onderzoekend naar de stapel op de grond keek, liep hij naar binnen. ‘Verschillende, veronderstel ik, diverse soorten.’

‘Ik wil ze allemaal. Piepkleine hamers, grote sloophamers en alles ertussenin.’

‘Mag ik misschien vragen waarom?’

‘Ik sla dit ding aan gort, bit voor bit, tot de laatste huiverende chip tot stof is vergaan.’

‘Hm.’ Roarke hurkte en onderzocht het sneue, ouderwetse systeem. ‘Wanneer heb je deze rotzooi naar binnen gesleept?’

‘Nu net. Hij lag in de auto. Misschien moet ik zuur gebruiken, hier gewoon staan kijken terwijl hij sist en oplost. Dat zou best leuk zijn.’

Roarke zei niets en haalde een doosje uit zijn zak, deed het open en koos een dun stukje gereedschap. Met een paar behendige bewegingen maakte hij de behuizing open.

‘Hé! Hé! Wat doe je?’

‘Het is zeker tien jaar geleden dat ik zoiets heb gezien. Fascinerend. Moet je die corrosie zien. Christus, dit is een soc-chipsysteem. En het is een grote chaos.’

Toen hij begon te prutsen, liep ze er snel heen en sloeg ze zijn handen weg. ‘Van mij. Ik mag hem vermoorden.’

‘Beheers je,’ zei hij afwezig en hij dook dieper in de ingewanden. ‘Ik neem dit mee naar onderzoek.’

‘Nee. Eh-eh... ik moet hem mollen. Stel je voor dat hij zich vermenigvuldigt?’

Hij grinnikte en bevestigde snel de behuizing. ‘Dit is een prachtig leerobject. Ik wil hem graag aan Jamie geven.’

‘Wat bedoel je? Jamie Lingstrom, het e-wonderkind?’

‘Mm. Hij doet af en toe een klusje voor me.’

‘Hij is een kind.’

‘Een heel slim kind. Zo slim dat ik liever heb dat hij aan mijn kant staat dan dat ik het tegen hem moet opnemen. Het is interessant om te kijken wat hij met zo’n oud systeem vol mankementen kan.’

‘Maar ik wil dat hij sterft.’

Hij moest een grijns onderdrukken. Hij had haar nog nooit bijna horen jengelen. ‘Rustig maar, lieveling. Ik zoek wel iets anders voor je wat je kunt slopen. Of nog beter,’ zei hij terwijl hij zijn armen om haar heen sloeg, ‘een heel andere uitlaatklep voor al die heerlijke, natuurlijke agressie.’

‘Van seks raak ik lang niet zo opgewonden.’

‘Aha. Een uitdaging.’ Hij accepteerde hem door voorover te buigen en in haar kaak te bijten. Toen ze hem uitschold, nam hij haar mond met een hete, begeerte, hersenverwekkende kus.

‘Oké, dat was best lekker, maar wat doe je daar achter eigenlijk met je handen?’

‘Bijna niets, ik doe eerst de deur op slot en dan...’

‘Oké, oké, je mag dat stomme ding hebben.’ Ze duwde zich van hem af en probeerde op adem te komen. Haar lichaam sidderde. ‘Uit mijn ogen met dat ding.’

‘Bedankt.’ Hij pakte haar hand, tilde hem op en knabbelde op haar vingers terwijl hij naar haar keek. Hij had nooit genoeg aan één hapje van haar. Wilde er nog een. Hij trok haar naar zich toe en was van plan haar langzaam naar zijn kantoor te trekken.

Peabody liep naar binnen.

‘Neem me niet kwalijk.’ Ze wendde haar blik af, hield haar hoofd schuin en bestudeerde het plafond. ‘Summerset zei dat ik naar boven kon lopen.’

‘Goedemorgen, Peabody.’ Roarke streek kort met zijn lippen over het gefronste voorhoofd van zijn vrouw. ‘Heb je zin in koffie?’

‘Ik pak het wel. Let maar niet op mij. Alleen maar een eenvoudige assistent.’ Ze mompelde het terwijl ze door de kamer liep en met een wijde boog om Eve heen op de keuken afstevende.

‘Ze is van streek.’ Roarke keek fronsend in de richting van de keuken en luisterde hoe Peabody mopperde terwijl ze de AutoChef programmeerde.

‘Ze heeft haar dosis vanochtend nog niet gehad. Neem die schroothoop mee als je hem zo graag wilt. Ik moet aan het werk.’

Hij tilde het systeem op, merkte dat hij zijn schouders eronder moest zetten. ‘Ze maakten ze vroeger een stuk zwaarder. Ik werk tot twaalf uur thuis,’ riep hij over zijn schouder. Toen viel zijn deur achter hem dicht.

Het was waarschijnlijk oppervlakkig, het was zeker ‘meisjesachtig’ om die rollende spieren opwindend te vinden. Eve hield zich voor dat ze het niet eens zou hebben gezien als hij haar niet eerst had opgehitst.

‘Peabody, neem een kop voor mij mee.’

Ze ging achter haar bureau zitten, riep het dossier van Draco op en verdeelde het in verdachten, getuigen, verzameld bewijs en labrapporten, en ze vroeg alle informatie op het scherm op.

‘Ik heb gisteravond de disk van het toneelstuk nog een keer bekeken,’ begon ze toen ze het vastberaden geklepper van Peabody’s politieschoenen met harde zolen hoorde aankomen. ‘Ik heb een theorie.’

‘Je koffie, inspecteur. Zal ik het opnemen, chef?’

‘Huh?’ Eve bestudeerde de schermen, probeerde de gegevens in gedachten te verplaatsen en herschikken. Maar Peabody’s stijve toon leidde haar af. ‘Nee, ik wil het je alleen laten horen.’

Ze draaide zich om en zag dat Roarke het opnieuw bij het rechte eind had. Er was iets met haar assistent aan de hand. Ze dwong zichzelf zich niet met privé zaken te bemoeien en ging zitten. ‘We hebben de tijd van de verwisseling zo goed als te pakken. Hier is het toneelmes duidelijk zichtbaar. Computer, Visueel Bewijsstuk 6-B, op scherm vijf.’

‘Heb je dit vb gelabeld en geregistreerd?’ vroeg Peabody met een stem zo kil als februari.

‘Gisteravond, toen ik hem opnieuw had bekeken.’ Eve bewoog haar schouders. De veeg uit de pan voelde als gloeiende jeuk tussen haar schouderbladen. ‘En?’

‘Ik werk alleen mijn eigen bestanden maar bij, inspecteur. Dat is mijn werk.’

Fuck. ‘Niemand zegt dat je je werk niet moet doen. Ik neem de informatie toch met je door?’

‘Blijkbaar selectief.’

‘Oké, wat bedoel je daar verdomme mee?’

‘Ik had redenen om gisteravond naar het Hoofdbureau te gaan.’ Dat maakte de jeuk alleen maar erger. ‘Bij het herlezen van het dossier, het vergelijken van het bewijs en de tijdlijn, werd mijn aandacht gevestigd op bepaalde bewijsstukken, die waren gelabeld en verzegeld op Niveau Vijf. Ik was, tot op dat moment, niet op de hoogte van het feit dat delen van dit onderzoek verboden terrein waren voor je assistent en je team. Met alle respect, chef, dit beleid kan en zal de efficiëntie van genoemde assistent en genoemd team belemmeren.’

‘Gebruik die verwaande toon niet tegen mij, maatje. Ik bepaal wat, naar mijn oordeel, Niveau Vijf vereist. Jij hoeft verdomme niet alles te weten.’

Er verschenen rode vlekjes op Peabody’s wangen, maar haar stem was ijzig. ‘Dat is me nu duidelijk, inspecteur.’

‘Ophouden, heb ik gezegd.’

‘Het moet altijd op jouw manier, nietwaar?’

‘Ja, reken maar, verdomme. Ik ben je leidinggevende en de onderzoeksleider in deze zaak, hou er dus met je stijve gedoe maar rekening mee dat het op mijn manier gaat.’

‘Dan had je subject Monroe, Charles, moeten adviseren om zijn mond dicht te houden. Nietwaar? Chef.’

Eve kneep haar lippen op elkaar en tandenknarste. *Probeer je iemands gevoelens te sparen*, dacht ze, *kun je een trap na krijgen*. 'Subject Monroe, Charles, heeft naar mijn mening geen relatie tot dit onderzoek. Op grond daarvan gaan de gesprekken die ik met hem heb gehad je verdomme geen moer aan.'

'Het gaat mij verdomme wel aan als je hem ondervraagt over mijn persoonlijke relatie met hem, verdomme.'

'Ik heb hem niet ondervraagd.' Haar stem was doordrenkt met gefrustreerde woede. 'Hij stortte het allemaal over me uit.'

Ze stonden nu, allebei leunend over het bureau, bijna neus tegen neus. Eve's gezicht was wit van woede, Peabody's gezicht rood van woede.

Toen McNab binnenliep, begon hij laag en zenuwachtig te fluiten van het tafereel. 'Eh, hè, jongens.'

Ze gunden hem allebei geen blik waardig en zeiden tegelijkertijd, brullend: 'Wegwezen!'

'Reken maar. Ik ben weg.'

Om daar zeker van te zijn, marcheerde Eve naar de deur en smeed hem in zijn angstige en gefascineerde gezicht dicht.

'Zitten,' droeg ze Peabody op.

'Ik blijf liever staan.'

'En ik geef je het liefst een flinke trap onder je kont, maar ik hou me in.' Eve hief haar handen, greep haar eigen haar beet en trok tot de pijn de meeste woede had verdreven.

'Oké, blijf maar staan. Je kunt toch niet zitten met die stok in je reet. De stok die er altijd in duwt als Subject Monroe, Charles, ter sprake komt. Je wilt worden bijgepraat, je wilt informatie? Prima. Hier komt het.'

Ze moest nog een keer diep ademhalen om er zeker van te zijn dat haar stem professioneel klonk. 'Op de avond van 26 maart, om of omstreeks 19.30 uur, had ik aanleiding om, vergezeld door Roarke, langs te gaan bij de penthousesuite van Areena Mansfield in het Palace Hotel, in deze stad. Bij het betreden van genoemd pand, trof de onderzoeksfunctionaris subject Mansfield aan in gezelschap van ene Charles Monroe, legale sekswerker. Er werd geverifieerd en bevestigd dat LS Monroe daar was in een professionele hoedanigheid en geen verbanden had met de overledene of het

huidige onderzoek. Zijn aanwezigheid, en de pikante details die daarop betrekking hadden, zijn genoteerd in het verslag van het verhoor en gelabeld als Niveau Vijf in een stomme, slecht bedachte poging door de onderzoeksfunctionaris om haar onnozele assistent onnodige gêne te besparen.'

Eve beende naar haar bureau, greep haar koffie en sloeg hem achterover. 'Registreer dat maar,' snauwde ze.

Peabody's lip rilde. Ze ging zitten. Ze begon te snotteren.

'O, nee.' Oprecht in paniek wees Eve naar haar. 'Nee, niet doen. Niet huilen. We zijn in functie. Er wordt in functie niet gehuild.'

'Het spijt me.' Peabody wist dat ze op het punt stond te gaan janken, zocht onhandig haar zakdoek en snoot uitgebreid haar neus. 'Ik ben gewoon zo kwaad, ik schaam me zo. Hij heeft je verteld dat we nog nooit seks hebben gehad.'

'Jezus, Peabody, denk je soms dat ik dat in het rapport zet?'

'Nee. Ik weet het niet. Nee.' Ze snotterde opnieuw. 'Maar weet je? Ik ga nu al wekenlang met hem om en we hebben nog nooit... We komen niet eens in de buurt.'

'Nou ja, hij vertelde dat toen...' Toen Peabody begon te huilen van afschuw huiverde Eve. Foute boel. Heel foute boel. Maar wat moest ze dan verdomme zeggen? 'Luister, hij is een aardige vent. Ik heb hem niet op waarde geschat. Hij vindt je aardig.'

'Waarom heeft hij me dan nog nooit besprongen?' Peabody hief haar kletsnatte blik naar haar op.

'Eh... Seks is niet alles?' waagde Eve.

'O, ja hoor, jij hebt gemakkelijk praten. Jij bent getrouwd met de gigaseksgod van de eeuw.'

'Jezus, Peabody.'

'Het is zo. Hij is adembenemend, gespierd, slim, sexy en... en gevaarlijk. En hij houdt van je. Nee, hij aanbidt je. Hij zou voor een aanstormende maxibus springen om je te redden.'

'Die gaan niet zo snel,' mompelde Eve en ze was opgelucht toen Peabody een waterig lachje produceerde.

'Je weet best wat ik bedoel.'

'Ja.' Eve wierp een blik op de verbindingsdeuren en voelde een harde, bijna pijnlijke steek. 'Ja, ik weet het. Het is, eh, het is niet zo dat Charles jou niet aantrekkelijk vindt. Het is alleen...' Waar

was Mira verdomme als je haar nodig had? 'Hij respecteert je. Dat is het.'

Peabody verkreukelde haar zakdoek en mokte. 'Ik heb mijn portie respect wel gehad, als je het mij vraagt. Ik weet best dat ik niet knap of zo ben.'

'Je ziet er goed uit.'

'Ik ben niet bepaald sexy.'

'Natuurlijk wel.' Ten einde raad liep Eve om haar bureau heen en klopte op Peabody's hoofd.

'Als jij een man was, of als je van seks met hetzelfde geslacht hield, zou je dan seks met mij willen?'

'Zeker weten. Ik zou je zonder nadenken bespringen.'

'Echt waar?' Opgemonterd door die gedachte droogde Peabody haar tranen. 'Nou, McNab kan zijn handen niet thuishouden.'

'O, man. Peabody, alsjeblieft.'

'Ik wil niet dat hij het weet. Ik wil niet dat McNab weet dat Charles en ik nog nooit tussen de lakens hebben gelegen.'

'Hij zal het van mij niet te horen krijgen. Dat kan ik je verzekeren.'

'Oké. Het spijt me, Dallas. Toen Charles het me had verteld en ik naar het werk ging om afleiding te zoeken, vond ik die verzegelde bestanden... Ik heb de hele nacht bijna geen oog dichtgedaan. Ik bedoel, ik kon niet bedenken waarom je twee rapporten en een videodisk had verzegeld als hij niets relevants had te melden.'

Eve zuchtte. Intermenselijke relaties waren moeilijk, vond ze. En lastig. 'Een van de rapporten en de disk hebben niets met Charles te maken.' Verdomme, Peabody had over één ding gelijk, ze belemmerden het onderzoek. 'Ze hebben met Nadine te maken.'

'O. Ik dacht al dat er iets mis was.'

'Luister, ze had jaren geleden iets met Draco. Ze kwam naar me toe om me dat te vertellen. Hij heeft haar gebruikt, gedumpt, volgens zijn gebruikelijke patroon. Toen Roarke en ik zijn penthouse doorzochten, hebben we die persoonlijke disks gevonden. De disk die ik heb verzegeld...'

'O. Hij heeft de seks met Nadine opgenomen. Hufter.' Peabody zuchtte. 'Ze is geen verdachte, in elk geval niet in ons onderzoek, dus wilde je haar de vernedering besparen. Dallas, het spijt me zo. Alles.'

'Oké, we vergeten het. Ga je gezicht wassen of zoiets zodat McNab niet denkt dat ik je alle hoeken van de kamer heb laten zien.'

'Juist. Jongen, ik voel me zo'n idioot.'

'Goed zo, dat doet me goed. Knap jezelf nu maar op zodat ik McNab uit zijn verstopplaats kan trekken, dan kunnen we aan het werk.'

'Ja, chef.'

Tegen de tijd dat ze zich in haar kantoor hadden verzameld, was Feeney er ook. Hij had de video van het toneelstuk zelf ook nog eens bekeken, had hem vergroot, opnieuw scherpgesteld, verbeterd en zijn e-magie gebruikt zodat het team het tijdsbestek van de verwisseling kon bevestigen.

De twee scènes in de rechtszaal stonden naast elkaar op een gedeeld scherm, met Feeney ervoor, en toonde de minieme verschillen in de vorm van het mes, de positie van de ene ten opzichte van de andere.

'Degene die het mes heeft verwisseld, heeft een mes gepikt dat zo sprekend op het toneelmes leek dat niemand het zou merken tenzij hij het zou oppakken en goed zou bekijken.'

'De rekwisiteur?' vroeg McNab.

'Hij had geen reden om meer te doen dan controleren of het mes nog steeds op zijn plaats lag. Het decor van de rechtszaal bleef de hele voorstelling – hoe noem je dat – ingericht. Hij had het gemerkt als er een mes ontbrak,' vulde Feeney aan. 'Volgens zijn verklaring heeft hij het decor direct na de scènewisseling gecontroleerd en direct voor de volgende wisseling. Hij had geen reden om verder te controleren.'

'Dat levert de dader ongeveer vijf minuten op.' Eve trommelde met haar vingers op haar mok. 'We beperken die tijd echter als we de lijn volgen dat Quim een verdacht iets of iemand zag, waar het op lijkt tijdens de scène-onderbreking. Minder dan drie minuten om het toneelmes te verstoppen en terug te zijn op de plaats waar hij hoorde te zijn. Op het podium of in de coulissen.'

'Daarna moest de dader wachten.' Peabody kneep haar ogen tot spleetjes. 'Wachten en erop rekenen dat niemand de verwisseling

zou opmerken tijdens de volgende scène in de rechtszaal, tijdens de dialoog en de actie. Het stuk uitzitten tot Christine Vole het grijpt en gebruikt. Dat is ongeveer een half uur. Lang wachten.'

'Onze moordenaar is geduldig, systematisch. Ik denk dat hij of zij van het wachten heeft genoten, van het kijken hoe Draco trots rondliep, theatraal-emotioneel optrad, applaus binnenhaalde, terwijl hij of zij wist dat het zijn laatste optreden was. Ik denk dat de moordenaar zich prima heeft vermaakt.'

Eve zette haar koffie neer en ging op de hoek van haar bureau zitten. 'Roarke zei gisteravond iets. "Het leven imiteert de kunst."'

Peabody krabde aan haar neus. 'Ik dacht dat het andersom was.'

'Deze keer niet. Waarom dit stuk? Waarom nu? Er waren gemakkelijkere, minder riskante, subtielere manieren om Draco koud te maken. Ik denk dat het toneelstuk iets voor de dader betekende. Het thema liefde, verraad en bedrieglijke gezichten. Opoffering en wraak. De personages Leonard en Christine Vole hebben een verleden. Misschien had Draco een verleden met zijn moordenaar. Een gebeurtenis in het verleden die hun relatie kapot heeft gemaakt.'

Feeney knikte en kauwde op een handvol nootjes. 'Veel spelers en technici hebben eerder met hem gewerkt. Het theater is een kleine wereld en de mensen die er werken komen elkaar telkens weer tegen.'

'Geen professionele relatie. Een persoonlijke. Kijk, Vole komt charmant over, knap, zelfs een beetje naïef, tot je ontdekt dat hij een harteloze, meedogenloze opportunist is. Uit wat we hebben ontdekt, is dit een afspiegeling van Draco. Dus wie heeft hij verraden? Wiens leven heeft hij kapotgemaakt?'

'Uit de verhoren blijkt dat hij iedereen heeft genaaid.' McNab hief zijn handen. 'Niemand doet alsof ze de man mogen.'

'Dus moeten we dieper graven. We gaan terug. Ik wil dat je de acteurs natrekt. Kijk naar hun verleden. Iets wat opduikt. Vole heeft een huwelijk of een relatie kapotgemaakt, iemand financieel geruïneerd. Iemands zus verleid. Hun carrière op een zijspoor gezet. Zoek die gegevens,' zei ze tegen McNab en Feeney. 'Peabody en ik gaan de acteurs uithoren.'

Eve besloot met Carly Landsdowne te starten. Iets aan de vrouw had sinds hun eerste gesprek de alarmbellen in haar hoofd laten rinkelen.

De actrice woonde in een chic gebouw met volledige beveiliging, schitterende winkels en rondcirkelende voetgangersglides. De ruime hal was op een elegante manier sober, met tegelvloeren in watertinten, bescheiden struikgewas voor binnen en een discreet beveiligingspaneel dat was weggewerkt in een artistiekerig, geometrisch patroon in de muur.

'Goedemorgen,' kondigde het paneel aan met een aangename mannenstem toen Eve naderde. 'Wat brengt u naar de Broadway View?'

'Ik kom voor Carly Landsdowne.'

'Eén moment, alstublieft.' Er klonk rustig geklingel van muziek om de stilte op te vullen. 'Dank u voor het wachten. Volgens onze logbestanden verwacht mevrouw Landsdowne geen bezoek. Ik neem graag contact met haar op om te vragen of ze op dit moment in de gelegenheid is om gasten te ontvangen. Noem uw naam, alstublieft, en toon een foto-ID.'

'Je wilt een ID? Hier heb je een ID.' Eve duwde haar penning tegen de lens ter grootte van een speldenknop. 'Zeg maar tegen mevrouw Landsdowne dat inspecteur Dallas niet graag in een hal staat te wachten.'

'Uiteraard, inspecteur. Eén moment, alstublieft.'

De muziek ging verder waar hij was gebleven en Eve begon ervan te tandenknarsen. 'Ik haat die rotzooi. Ik snap niet dat ze niet weten dat opnamen van strijkinstrumenten alleen maar ergerenis oproepen en een dringende behoefte om de luidsprekers te vinden en ze los te trekken?'

'Ik vind het best aardig,' zei Peabody. 'Ik hou van violen. Doen me aan mijn moeder denken. Ze speelt viool,' vulde Peabody aan toen Eve haar alleen maar aanstaarde.

'Dank u voor het wachten. Mevrouw Landsdowne ontvangt u graag, inspecteur Dallas. Begeeft u zich alstublieft naar lift nummer twee. U mag doorlopen. Een veilige en prettige dag gewenst.'

'Ik haat het wanneer ze dat zeggen.' Eve beende naar de juiste lift. De deuren gingen open en dezelfde vioolmuziek sijpelde naar buiten. Ze gromde.

‘Welkom in de Broadway View.’ Een stem klonk boven de violen uit. ‘Wij zijn een volledig zelfverzorgend, volledig beveiligd gebouw. U kunt een dagkaart aanvragen voor een bezoek aan onze faciliteiten, waaronder ons ultramoderne fitness- en kuurcentrum, waar complete cosmetische, lichamelijke en mentale therapieën en behandelingen worden aangeboden. U kunt ons winkelgebied, dat alle grote betaalkaarten accepteert, bereiken via de openbare of privé-ingang. De View biedt haar bewoners en, met de juiste reserveringen, het publiek drie vijfsterrenrestaurants, evenals het populaire Times Square Café voor uw informele dinerbehoeften.’

‘Wanneer houdt hij zijn klep nou dicht?’

‘Ik vraag me af of ze een zwembad hebben.’

‘Wanneer u geïnteresseerd bent om u aan te sluiten bij onze exclusieve gemeenschap, toets dan toestelnummer 94 in op een willekeurige huis’link en vraag een afspraak aan met een van onze vriendelijke beheerders voor een bezoek aan onze drie modelunits.’

‘Ik laat me nog liever stropen,’ besloot Eve.

‘Ik vraag me af of ze eenvoudige appartementen hebben.’

‘Loop na het verlaten van de lift links af naar appartement nummer 2008. Wij van de View wensen u een prettig verblijf.’

Eve liep de lift uit en ging links af. De afstand tussen de deuren van de appartementen in een hal van royale afmetingen was groot. Degene die het gebouw had ontworpen, had zich niet druk gemaakt over verloren ruimte, besloot ze. Toen be kroop haar het ongemakkelijke gevoel dat ze zou ontdekken dat haar man het gebouw in zijn bezit had.

Voordat Eve op de zoemer kon drukken, deed Carly open. De actrice droeg een donkerblauw kamergewaad. Ze liep op blote voeten met rozerode teennagels. Maar haar haar en gezicht waren opgemaakt en mooi ook, zag Eve.

‘Goedemorgen, inspecteur.’ Carly leunde even tegen de deur aan, een opzettelijk verwaande pose. ‘Wat aardig dat u langskomt.’

‘U bent vroeg wakker,’ merkte Eve op. ‘En ik maar denken dat theatermensen geen ochtendmensen zijn.’

Carly’s zelfgenoegzame glimlach werd een beetje onzeker, maar terwijl ze een stap achteruitzette werd hij weer overtuigender. ‘Ik moet vandaag optreden. Richards herdenkingsdienst.’

‘Dat beschouwt u als een optreden?’

‘Vanzelfsprekend. Ik moet ernstig en verdrietig zijn en alle gemeenplaatsen spuien. Het wordt een geweldige komedie voor de media.’ Carly gebaarde naar een mooie, halfronde, lichtgroene bank in het woongedeelte. ‘Ik had dezelfde act voor u kunnen opvoeren en behoorlijk overtuigend. Maar het leek zo’n verspillings van uw tijd en mijn talent. Kan ik u koffie aanbieden?’

‘Nee. U maakt zich er geen zorgen over dat u verdachte bent in een moordonderzoek?’

‘Nee, want ik heb het niet gedaan en het is goede research. Ik kan tenslotte nog eens worden gevraagd om een verdachte te spelen.’

Eve kuierde naar de ramenmuur, met privacyscherm, en trok haar wenkbrauwen op bij het zien van het prachtuitzicht op Times Square. De levendige reclameborden barstten van de kleur en beloften, het luchtverkeer was zo druk als vlooien op een grote, vieze hond.

Als ze naar buiten en naar beneden keek, en naar beneden vond ze altijd ongemakkelijk, zag ze de gotische spitsen van Roarkes New Globe Theater.

‘Wat is je motivatie?’

‘Voor moord?’ Carly ging zitten, ze genoot duidelijk van het ochtendduel. ‘Dat hangt, vanzelfsprekend, van het slachtoffer af. Maar laten we hem, in vergelijking met het leven, een voormalig minnaar noemen die me onrecht heeft aangedaan. De motivatie zou dan een combinatie zijn van trots, minachting en vreugde.’

‘En gekrenktheid?’ Eve draaide zich weer om en keek Carly doordringend aan voordat ze het zweempje verontrusting kon verhullen.

‘Misschien. U wilt weten of Richard me heeft gekwetst. Ja, dat is zo. Maar ik weet hoe ik mijn wonden moet likken, inspecteur. Een man is geen tranen waard, in elk geval niet veel.’

‘Hield u van hem?’

‘Dat dacht ik toen wel. Maar het was verbazingwekkend gemakkelijk om die emotie te verruilen voor haat. Als ik hem had willen vermoorden, nou ja, dan had ik het niet beter kunnen doen. Alleen had ik mezelf nooit de voldoening ontzegd van

het toebrengen van de dodelijke steek. Een vervanger gebruiken is helemaal niet leuk.'

'Vindt u dit grappig? Een leven nemen op gewelddadige wijze?'

'Wilt u dat ik net doe alsof ik verdrietig ben? Geloof me, inspecteur, ik kan zo grote, gesmoorde en behoorlijk adembenemende tranen voor u produceren.' Hoewel haar mond bleef glimlachen, schoten van woede fonkelende pijltjes uit haar ogen. 'Maar dat doe ik niet. Ik respecteer mezelf te veel en u toevallig ook, om zoiets verachtelijks doorzichtigs te doen. Ik vind het niet erg dat hij dood is. Ik heb hem alleen niet vermoord.'

'En Linus Quim.'

Carly's uitdagende gezicht werd milder. 'Ik kende hem niet heel goed, maar het spijt me dat hij dood is. U gelooft niet dat hij Richard heeft vermoord en zichzelf vervolgens heeft opgehangen, anders zou u hier niet zijn. Ik geloof het zelf ook niet, denk ik, hoe gunstig het ook zou zijn. Hij was een chagrijnig mannetje en als u het mij vraagt, had hij geen hoge dunk van Richard, evenmin van de rest van de acteurs. We maakten deel uit van zijn decors. Ophangen, dat duurt toch lang? Niet zoals met Richard.'

'Ja. Dat duurt lang.'

'Ik hou niet van lijden.'

Het was, dacht Eve, de eerste simpele verklaring die de vrouw had gedaan. 'Ik betwijfel of degene die hem in de strop heeft geholpen daarover heeft nagedacht. Bent u bang, mevrouw Landsdowne, dat tragedies altijd per drie komen?'

Carly wilde een onverschillige opmerking maken, keek Eve aan en veranderde van gedachten. 'Ja. Ja, dat is zo. Theatermensen zijn bijgelovig en ik ben daarop geen uitzondering. Ik noem de naam van het Schotse toneelstuk niet, ik fluit niet in de kleedkamer en wens een andere artiest geen succes. Maar bijgeloof zal me er niet van weerhouden het podium op te gaan zodra dat weer mag. Ik laat mijn leven er niet door beïnvloeden. Al zo lang ik me kan herinneren, wilde ik actrice worden. Niet zomaar een actrice,' vulde ze traag glimlachend aan. 'Een ster. Dat ben ik bijna en ik neem geen omweg om mijn doel te bereiken.'

'De publiciteit rond Draco's moord geeft u misschien een zetje in de richting van dat doel.'

'Dat klopt. Als u denkt dat ik dat niet zal uitbuiten, heeft u mij niet in de smiezen.'

'Ik heb u in de smiezen. Heel goed zelfs.' Eve keek de mooie kamer rond, naar het sensationele uitzicht vanuit het raam. 'Voor iemand die zijn doel nog niet heeft bereikt, leeft u er goed van.'

'Daar hou ik van.' Carly haalde haar schouders op. 'Ik heb het geluk dat ik vrijgevege en financieel solide ouders heb. Ik heb een fonds en daar maak ik gebruik van. Zoals ik al zei, ik hou niet van lijden. Ik ben niet het type dat honger lijdt voor de kunst. Het betekent niet dat ik niet voor mijn vak werk en hard werk. Ik hou gewoon van een gerieflijke omgeving.'

'Is Draco hier wel eens geweest?'

'Eén of twee keer. Hij was liever in zijn eigen woning. Achteraf gezien snap ik dat hij dan meer zeggenschap had.'

'En wist u dat hij jullie seksuele activiteiten heeft opgenomen?'

Het was een mokerslag. Eve had nu haar ritme te pakken en herkende de pure, totale schrik in haar ogen, in het plotselinge verbleken van de huidskleur. 'Dat is een leugen.'

'Draco had een opname-unit in zijn slaapkamer geïnstalleerd. Hij had een verzameling privédisks met daarop bepaalde seksuele partners. Er is er een met u, opgenomen in februari. Het behelsde het gebruik van een bepaald gereedschap gemaakt van zwart leer en...'

Carly sprong van de bank. 'Stop. U vindt dit leuk, hè?'

'Nee. Nee, dat vind ik niet. U was niet op de hoogte van de opname.'

'Nee, ik wist het niet,' snauwde Carly terug. 'Ik had er misschien best mee kunnen instemmen, was misschien geboeid geweest door het idee als hij het had geopperd. Maar ik walg ervan dat het zonder mijn instemming is gebeurd. Dat een stel gniffelende smerissen hem bekijken en geil worden.'

'Ik ben de enige smeris die hem tot dusver heeft bekeken en ik werd er niet geil van. U bent niet de enige vrouw die hij heeft opgenomen, mevrouw Landsdowne, zonder haar toestemming.'

'Neem me niet kwalijk dat dat me geen donder kan schelen.' Ze drukte haar vingers tegen haar ogen tot ze een strohalmpje beheersing vond. 'Goed, wat moet ik doen om hem te krijgen?'

‘Het is bewijs en ik heb hem laten verzegelen. Hij wordt alleen gebruikt als het niet anders kan. Als de zaak is gesloten en bewezen is dat u vrijuit gaat, zal ik ervoor zorgen dat u de disk krijgt.’

‘Meer kan ik waarschijnlijk niet verwachten.’ Ze zuchtte diep. ‘Bedankt.’

‘Mevrouw Landsdowne, hebt u in gezelschap van Richard Draco drugs gebruikt, voor seksuele stimulatie of vanwege een andere reden?’

‘Ik gebruik geen drugs. Ik gebruik liever mijn eigen verstand, mijn eigen fantasie, geen chemicaliën.’

Je hebt ze gebruikt, dacht Eve. Maar misschien wist je niet wat hij in dat lekkere glaasje champagne heeft gedaan.

Roarke had twee holoconferenties, een interruimtelijke transmissie en een vergadering met afdelingshoofden, allemaal vanmiddag en ze gingen allemaal over zijn Olympus Resort-project. Er werd al meer dan een jaar aan gewerkt en hij wilde dat het deze zomer open zou gaan.

Niet alles van het enorme planeetomvattende ontspanningsoord zou klaar zijn, maar het belangrijkste centrum met zijn luxueuze hotels en villa's, de chique gok- en amusementscomplexen waren startklaar. Hij was er met Eve geweest als onderdeel van hun huwelijksreis. Het was haar eerste buitenplanetaire reis geweest.

Hij wilde haar nog eens meenemen, ongetwijfeld schoppend en krijsend, omdat interplanetair reizen niet op haar lijstje met favoriete bezigheden stond.

Hij wilde er met haar tussenuit, weg van het werk. Zijn werk en dat van haar. Niet slechts zo'n kort tweedaags uitstapje waartoe hij haar wist over te halen, maar echt even weg, alleen tijd voor elkaar.

Terwijl hij zich van zijn interne controlecentrum af duwde, rolde hij met zijn schouder. Hij was bijna genezen en hij had er niet overdreven veel last van. Maar af en toe herinnerde een vage steek hem eraan hoe dicht ze allebei bij de dood waren geweest. Slechts een paar weken eerder had hij de dood, en daarna Eve, in de ogen gekeken.

Ze hadden allebei vaker te maken gehad met een bloederige en gewelddadige afloop. Maar nu stond er meer op het spel. Dat moment van verstandhouding, de pure wil in haar ogen, de manier waarop haar hand de zijne in zijn greep hield, had hem teruggetrokken.

Ze hadden elkaar nodig.

Twee verloren zielen, dacht hij terwijl hij even de tijd nam om naar de hoge ramen te lopen die uitkeken over een deel van de

wereld dat hij voor zichzelf had gecreëerd met wilskracht, verlangen, zweet en op dubieuze manier vergaarde fondsen. Twee verloren zielen die door hun ellendige jeugd waren gevormd tot wat twee tegenpolen leken.

Liefde had de afstand verkleind en had hem vervolgens bijna vernietigd.

Ze had hem gered. Die nacht had zijn leven in haar krachtige, onbreekbare greep gelegen. Ze had hem gered, peinsde hij, toen hun blikken elkaar voor het eerst hadden gekruist. Hoe onmogelijk het ook zou moeten zijn, zij was zijn redding. En hij de hare.

Hij had de behoefte om haar dingen te geven. De tastbare dingen die rijkdom kon afdwingen. Hoewel hij wist dat de cadeaus haar vaak in verwarring en van de wijs brachten. Misschien juist wel daarom, verbeterde hij grinnikend. Maar aan dat directe schenken lag de vurige basis ten grondslag om haar comfort, veiligheid, vertrouwen en liefde te geven. Alle dingen die ze beiden het grootste deel van hun leven hadden moeten missen.

Hij verbaasde zich erover dat een vrouw die zo bedreven was in observeren, in het bestuderen van de menselijke gesteldheid, niet zag dat wat hij voor haar voelde vaak net zo verbijsterend en beangstigend voor hem was als voor haar.

Sinds zij zijn leven was binnengelopen in dat lelijke pakje en met die kille, argwanende blik was niets meer hetzelfde. Hij dankte God daarvoor.

Hij werd sentimenteel, besepte hij. Hij veronderstelde dat dat de Ier in zijn binnenste was die op onverwachte momenten de kop opstak. Verder bleef hij nadenken over de nachtmerrie die ze een paar nachten geleden had gehad.

Ze kwamen nu steeds minder vaak, maar bleven toch komen, kwelden haar in haar slaap, zogen haar terug naar een verleden dat ze zich niet precies kon herinneren. Hij wilde ze uit haar gedachten bannen, ze vernietigen. En hij wist dat hem dat nooit zou lukken. Onmogelijk.

Maandenlang was hij in de verleiding geweest om een volledig onderzoek te doen, de gegevens boven water te halen over dat treurige kind dat gebroken en toegetakeld was gevonden in een steeg in Dallas. Hij had de kennis en de technologie om alles wat er was te

vinden op te graven: bijzonderheden die de maatschappelijk werkers, politie en kinderbescherming niet konden vinden.

Hij kon de leemten voor haar invullen en, erkende hij, voor zichzelf, maar dat was niet de manier. Hij begreep haar goed genoeg om te weten dat het meer kwaad dan goed zou doen wanneer hij die taak op zich zou nemen en haar de antwoorden zou geven als ze er nog niet klaar voor was om ernaar te vragen.

Gold voor hem niet hetzelfde? Toen hij na zo veel jaren naar Dublin was teruggekeerd, had hij de behoefte gehad om onderzoek te doen naar een aantal verdwenen puzzelstukjes uit zijn jeugd. Alleen. Zelfs toen had hij enkel het topje van de ijsberg gezien. Wat er verder nog bestond, was begraven. Hij was van plan het te laten rusten, althans voorlopig.

Het hier en nu vereiste op dit moment zijn aandacht, bracht hij zichzelf in herinnering. En over het verleden piekeren – daar kwam het Ierse weer bovendrijven – loste niets op. Of het nu zijn verleden was of dat van Eve.

Hij verzamelde de disks en uitdraaien die hij nodig had voor de vergaderingen van die middag en aarzelde. Hij wilde haar nog een keer zien voor hij zou vertrekken. Maar toen hij de verbindingsdeuren opende, zag hij alleen McNab, die iets wat op een hele hamburger leek in zijn mond propte terwijl de computer bezig was met een achtergrondonderzoek.

‘Vandaag alleen, Ian?’

McNab schoot vanuit een hangende positie omhoog en ging zitten. Hij slikte te snel en verslikte zich. Roarke kuierde geamuseerd zijn kant op en sloeg hem stevig op zijn rug.

‘Eerst kauwen wil wel helpen.’

‘Ja. Bedankt. Eh... Ik heb niet zo veel ontbijt gehad, dus dacht ik dat het wel oké was als ik...’

‘Mijn AutoChef is jouw AutoChef. De inspecteur is zeker in het veld.’

‘Ja. Ze heeft Peabody ongeveer een uur geleden meegesleept. Feeney is naar het Hoofdbureau om een paar losse eindjes vast te knopen. Ik ben hier aan het werk.’ Toen lachte hij, met fonkelende, sterke, witte tanden. ‘Ik heb de beste klus.’

‘Geluksvogel.’ Roarke wist een patatje op McNabs bord te vinden

dat niet in de ketchup was verdronken. Hij at het op terwijl hij het scherm bestudeerde. 'Achtergrondonderzoeken? Alweer?'

'Ja, nou ja.' McNab rolde met zijn ogen, schoof heen en weer zodat zijn zilveren oorringen vrolijk tegen elkaar klingelden. 'Dallas heeft het wilde idee dat er misschien een verband is uit een ver verleden, een kwestie tussen Draco en een van de acteurs die al jaren suddert. Ik... ik denk dat we alle informatie al hebben onderzocht en noppes hebben gevonden, maar ze wil nog een onderzoek, de diepte in. Ik ben hier om te dienen. Vooral wanneer er echt rundvles op het menu staat.'

'Maar ja, als er een kwestie bestaat, is het onwaarschijnlijk dat je hem op deze manier vindt, denk je niet?'

'Is dat zo?'

'Oud en sudderend, zei je.' Roarke overwoog de mogelijkheid en pakte nog een patatje. 'Als ik iets wilde wat, bij wijze van spreken, lang geleden is begraven, denk ik dat ik mijn handen vuil moet maken.'

'Ik kan je niet volgen.'

'Verzegelde bestanden.'

'Ik heb geen bevoegdheid om verzegelde bestanden te openen. Je moet gegronde redenen hebben, een dwangbevel en dat soort fijne zoi.' Toen Roarke slechts glimlachte, ging McNab rechtop zitten. Hij keek naar de ingang. 'Maar als er een officieuze manier was om dat allemaal te omzeilen...'

'Je hebt manieren, Ian. En manieren.'

'Ja, maar je hebt ook nog de NBW-factor.'

'Goed, dan moeten we ervoor zorgen dat je niet betrappt wordt. Nietwaar?'

Dallas komt er toch niet achter, hè?' zei McNab een paar minuten later toen ze van plaats waren gewisseld en Roarke achter de computer zat.

'Natuurlijk wel. Maar je zult ontdekken dat weten en bewijzen heel verschillende dingen zijn, zelfs voor de gevreesde inspecteur.'

Roarke genoot in elk geval van zijn uitstapje naar politiewerk. En hij was een man die het zelden nodig vond om zijn plezier te beteugelen.

'Moet je hier zien, Ian, we hebben toegang tot de vingerafdrukken

en DNA-profielen in de bestanden van je hoofdverdachten. Volkomen legaal.'

'Ja, als ik ze had opgezocht.'

'Slechts een technisch detail. Computer, vergelijk huidige identificatiecodes met alle mogelijke strafbladen, civiele procedures en rechtszaken, inclusief alle jeugddossiers en verzegelde informatie. Een goede plaats om te beginnen,' zei hij tegen McNab.

Bezig... Toegang tot verzegelde informatie is geweigerd zonder juiste autorisatie- of wettelijke code. Open bestanden zijn beschikbaar. Zal ik verdergaan?

'Wacht.' Roarke leunde achterover en bekeek zijn nagels. Brand-schoon, dacht hij. Nog wel. 'McNab, wees eens aardig, wil je even koffie voor me halen?'

McNab stak zijn handen in zijn zakken, haalde ze er weer uit en vocht een mentale tweestrijd uit tussen procedure en voortgang. 'Eh. Ja, oké. Tuurlijk.'

Hij dook de keuken in en bestelde de koffie. Hij treuzelde. McNab had geen flauw idee hoe lang het zou duren om alle bureaucratie te omzeilen en toegang te krijgen tot bestanden die niet toegankelijk hoorden te zijn. Om te kalmeren besloot hij om te kijken of er taart was.

Tot zijn grote vreugde ontdekte hij dat hij de keuze had uit zes soorten en hij brak zijn hoofd over welke hij zou nemen.

'Ian, ben je de koffiebonen aan het verbouwen?'

'Huh?' Hij stak zijn hoofd om het hoekje van de kamer. 'Ik was net... Dacht dat je wat tijd nodig had.'

Hij was een pientere technet, dacht Roarke, en een heerlijk naïeve jongeman. 'Ik denk dat dit je wel zal interesseren.'

'Ben je binnen? Nu al? Maar hoe...' McNab onderbrak zichzelf terwijl hij snel naar het bureau liep. 'Nee, dat kan ik maar beter niet weten. Dan kan ik het, wanneer ik word aangeklaagd en gearresteerd, op onwetendheid gooien.'

'Waarvoor aangeklaagd en gearresteerd?' Roarke tikte met een vinger op een vel papier. 'Hier is je dwangbevel voor de verzegelde bestanden.'

‘Mijn...’ Met uitpuilende ogen greep McNab het papier. ‘Het is net echt. Het is ondertekend door rechter Nettles.’

‘Blijkbaar.’

‘Wauw. Je bent niet alleen top,’ zei McNab eerbiedig. ‘Je bent de fucking top van de Mount Everest.’

‘Ian, alsjeblieft. Ik word er verlegen van.’

‘Ja hoor. Eh... Waarom heb ik het dwangbevel ook alweer aan rechter Nettles gevraagd?’

Lachend ging Roarke staan. ‘Ik weet zeker dat je wat toepasselijk, ondoorzichtig politiejargon kunt bedenken om het verzoek te rechtvaardigen mocht iemand je ernaar vragen. Mijn suggestie zou zijn een variatie op een onderbuikgevoel.’

‘Ja. Dat is een goede.’

‘Dan laat ik het verder aan jou over.’

‘Oké. Bedankt. Eh, hé, Roarke?’

‘Ja?’

‘Er is nog iets.’ McNab wipte in zijn paarse airboots van zijn ene op zijn andere voet. ‘Het is nogal persoonlijk. Ik wilde een poging doen om er met de inspecteur over te praten, maar, nou ja, je weet hoe ze is.’

‘Dat weet ik precies.’ Hij keek McNab onderzoekend aan, hij voelde hoe zijn geamuseerdheid werd omhuld door een steek van medelijden. ‘Vrouwen, Ian?’

‘O ja. Nou ja, vrouw, denk ik. Ik denk dat een man als jij weet hoe je met ze moet omgaan, net zoals je weet hoe je met elektronica moet omgaan. Ik snap vrouwen gewoon niet. Ik bedoel, ik kan ze wel krijgen,’ vervolgde hij snel. ‘Ik heb geen problemen met seks, maar ik snáp ze gewoon niet, verstandelijk gezien. Denk ik.’

‘Juist. Ian, als je wilt dat ik de complexiteit en grilligheid van de vrouwelijke geest bespreek, hebben we verschillende dagen en een grote hoeveelheid drank nodig.’

‘Ja. Ha. Je hebt nu zeker niet zo veel tijd.’

Hij kwam eigenlijk tijd tekort. Er lag een paar miljard dollar op hem te wachten waarmee moest worden geschoven, gegoocheld en dat moest worden uitgegeven. Maar Roarke ging met een heup op de hoek van het bureau zitten. Het geld kon wel wachten. ‘Ik neem aan dat dit met Peabody te maken heeft.’

‘We, je weet wel, doen het met elkaar.’

‘Ian, ik had geen idee dat je zo’n woeste romanticus was. Bijna een poëet.’

Door Roarkes droge toon kreeg McNab een kleur. Vervolgens begon hij te grinniken. ‘We hebben echt geweldige seks.’

‘Dat is heel mooi voor jullie allebei en gefeliciteerd. Maar ik weet niet zeker of Peabody het op prijs stelt dat je dat soort informatie met me deelt.’

‘Het gaat eigenlijk niet om de seks,’ zei McNab snel, bang dat hij zijn klankbord zou verliezen voor hij was uitgepraat. ‘Ik bedoel, dat is wel zo, omdat we het doen. Vaak. En het is te gek, dus dat is allemaal mega en zo. Het is precies zoals ik had gedacht als ik haar ooit vijf minuten uit dat uniform zou weten te krijgen. Maar het is precies zo, dat is alles. Elke keer als we de daad bij het woord hebben gevoegd, weet je wel, moet ik haar omkopen met eten of overhalen om over een zaak te praten, anders is ze gevlogen. Of ze schopt me de deur uit als we bij haar zijn beland.’

Roarke begreep de frustratie. Hij had slechts één vrouw gehad die hem probeerde kwijt te raken. De enige vrouw die ertoe deed. ‘En jij wilt meer.’

‘Raar, hè?’ McNab begon met een flauwe glimlach te ijsberen. ‘Ik ben echt gek op vrouwen. Alle soorten vrouwen. Ik vind ze naakt het leukst.’

‘Dat kan niemand je kwalijk nemen.’

‘Precies. Dus krijg ik eindelijk de kans om met de naakte Lief-Body te rollebollen, word ik er helemaal gek van. Ik ben vanbinnen helemaal van de mik en zij doet alsof er niets aan de hand is. Ik dacht altijd dat vrouwen, weet je wel, dat zij meestal dat hele relatiegedoe hoorden te willen. Over dingen praten zodat je allemaal van die goede leugens moet verzinnen. Ik bedoel, ze weten dat je liegt, maar ze gaan erin mee omdat je later misschien niet meer liegt. Of zoiets.’

‘Dat is een boeiende visie op de man-vrouwdynamiek.’ Een die, daar was Roarke van overtuigd, de jongen een vrouwelijk knietje in zijn ballen zou opleveren als hij die visie ooit in gemengd gezelschap zou uiten. ‘Ik neem aan dat Peabody niet geïnteresseerd is in mooie leugens.’

‘Ik weet niet waarin ze geïnteresseerd is; dat is nu juist het punt.’ Hij zwaaide nu opgewonden met zijn armen. ‘Ik bedoel, ze houdt van seks, ze houdt van haar werk, ze kijkt naar Dallas alsof de inspecteur de antwoorden weet op de mysteries van het universum. Dan smeert ze hem vervolgens met die verdomde klootzak van een Monroe naar de opera.’

Door die laatste, sarcastische opmerking begon Roarke te knikken. ‘Het is heel normaal om jaloers te zijn op een rivaal.’

‘Rivaal, mijn reet. Wat mankeert haar, verdomme, om met die gladde LS om te gaan? Dure etentjes en kunsttentoonstellingen. Naar muziek luisteren waarop je niet eens kunt dansen. Ik zou zijn gezicht moeten verbouwen.’

Roarke dacht er even over na en besloot dat hij, onder dezelfde omstandigheden, ook in de verleiding zou komen om dat te doen. ‘Dat geeft ongetwijfeld voldoening, maar daar zal de vrouw in kwestie zich ongetwijfeld aan ergeren. Heb je het wel eens met romantiek geprobeerd?’

‘Wat bedoel je? Dat kleffe gedoe?’

Roarke zuchtte. ‘Laten we dit eens proberen. Heb je haar wel eens mee uit gevraagd?’

‘Ja hoor. We zien elkaar twee, drie avonden per week.’

‘Mee uit, Ian. In het openbaar. Naar plaatsen waar jullie allebei, wettelijk gezien, iets van kleding moeten dragen.’

‘O. Niet echt.’

‘Dat is misschien een goed begin. Een afspraakje, waarbij je haar thuis ophaalt op een afgesproken tijdstip, haar meeneemt naar een plaats waar eten en amusement wordt geboden. Terwijl jullie van dat eten en/of amusement genieten, zou je kunnen proberen een gesprek met haar aan te knopen, waarin het niet direct over seks of werk gaat.’

‘Ik weet wel wat een afspraakje is,’ gromde McNab en hij voelde zich voor gek gezet. ‘Ik heb niet de creditgrondslag om haar mee te nemen naar plaatsen zoals die hufter van een Monroe.’

‘Aha, dat is een van de wonderen van het vrouwelijke brein en hart. Maak gebruik van je sterke punten, neem haar mee naar plaatsen die een beroep doen op haar gevoel voor avontuur, romantiek en humor. Ga niet de strijd aan met Monroe, Ian. Onderscheid je

van hem. Als hij haar orchideeën geeft die zijn gekweekt in kassen op Flora I, geef jij haar madeliefjes die je hebt geplukt uit de wei in Greenpeace Park.’

Terwijl McNab de informatie, de gedachte erachter, verwerkte, klaarde zijn blik op. Hij begon te stralen. ‘Hé, dat is goed. Dat werkt misschien wel. Ik kan het altijd proberen. Je bent echt goed met deze shit. Bedankt.’

‘Graag gedaan.’ Roarke pakte zijn aktetas. ‘Ik heb altijd graag gegokt, Ian, en ik win ook graag. Als ik moest inzetten op jullie driehoeksverhouding, zou ik mijn geld op jou zetten.’

Door die gedachte steeg McNabs stemming zo geweldig dat hij de taart in de keuken vergat en direct aan het werk ging. Hij was zo lekker bezig om zijn eerste afspraakje met Peabody te plannen dat hij de informatie die over het scherm rolde bijna over het hoofd zag.

‘*Holy shit!*’ Hij sprong weer op, deed een dansje en greep zijn communicator.

‘Dallas.’

‘Hé, inspecteur, hoi. Ik denk dat ik iets heb. Strafrechtelijke aanklachten, mishandeling en een civiele procedure. Lichamelijk geweld, vernieling van eigendommen en bla, bla, beide ingediend door Richard Draco, juni 2035. Aanklachten zijn ingetrokken en daarna verzegeld. Civiele procedure geschikt voor de lieve som van vijf miljoen pegels en verzegeld. Verdachte in beide zaken was...’

‘Hoe heb je toegang gekregen tot verzegelde bestanden, McNab?’

Hij knipperde en zijn hoofd werd leeg. ‘Hoe heb ik wat gedaan?’

‘Rechercheur, hoe heb je toegang gekregen tot verzegelde bestanden zonder de juiste autorisatie of opdracht van de onderzoeksleider om die autorisatie te verkrijgen?’

‘Ik...’

‘Waar is Roarke?’

Zelfs op het communicatorschermpje zag hij hoe haar ogen vuur schoten. ‘Roarke?’ Hoewel hij het slechte voor gevoel had dat het al te laat was, probeerde McNab zijn gezichtsuitdrukking te veranderen naar onschuldig, verwarring en deugdzaamheid, allemaal tegelijkertijd. ‘Ik weet het niet. Hij is vast ergens aan het werk. Eh... heb je hem nodig?’

‘Hebben jullie samen gespeeld?’

‘Nee, chef! Absoluut niet. Ik heb dienst.’

Haar ogen starden twintig heel lange seconden uit het communicatorscherm. Hij voelde hoe het zweet glibberig over het midden van zijn rug gleed.

‘Ik... Over hoe ik toegang heb gekregen tot de gegevens, inspecteur, het kwam bij me op dat, nou ja, vorige achtergrondonderzoeken niets hadden opgeleverd en je intuïtie, die ik respecteer, bewonder en waarop ik volledig vertrouw, wees erop dat er iets móést zijn. Dus ben ik, zeg maar, op mijn onderbuikgevoel afgegaan en heb ons standpunt met rechter Nettles besproken, die ermee akkoord ging om de juiste autorisatie te verlenen. Ik heb het dwangbevel.’ Hij pakte het en wuifde ermee. ‘Het is ondertekend en alles.’

‘Dat geloof ik graag. Krijg ik hier last mee, McNab? Denk goed na voordat je antwoord geeft, want ik beloof je, als ik hier last mee krijg, ben jij zwaar de pisang.’

‘Nee, chef.’ Hoopte hij. ‘Alles is helemaal in orde.’

‘Ik ben er over tien minuten. Hou alles... helemaal in orde. En McNab, als ik Roarkes vingerafdrukken ergens aantref, draai ik je magere nek om.’

Toen Eve het huis weer binnenliep, ging ze als eerste naar de huis-scanner. ‘Waar is Roarke?’ wilde ze weten.

Roarke is momenteel niet aanwezig. Hij is momenteel ingelogd in zijn kantoor in de binnenstad. Zal ik een transmissie voor u versturen, lieve Eve?

‘Nee. Gluiperig type.’

‘Hij noemde u “lief”, chef. Dat is zo schattig.’

‘Een van Roarkes grapjes. En als ik hoor dat je dat herhaalt, moet ik je vermoorden.’

Uit gewoonte liep ze de trap op. Peabody zuchtte opnieuw in de wetenschap dat er verschillende liften waren die hen de klim graag hadden willen besparen.

Toen ze het kantoor in liepen, grijnsde ze uit principe naar

McNab, maar ze deed wel een schietgebedje voor zijn magere nek. Met tegenzin was ze behoorlijk gehecht geraakt aan die nek.

Hij sprong op en stak het dwangbevel naar haar uit. ‘Allemaal in orde en officieel, chef.’

Eve greep het en bekeek het grondig en uitvoerig. De spanning in haar schouders loste spier voor spier op. Ze wist honderd procent zeker dat Roarke achter deze plotselinge schat aan informatie zat, maar het dwangbevel zou een inspectie doorstaan.

‘Oké, McNab. Voorlopig laat ik je leven. Neem contact op met Feeney, zet hem op een vergader-link, dan bespreken we wat we hebben.’

Wat ze hadden was vierentwintig jaar oud, maar het was heftig, verachtelijk, gemeen en provocerend.

‘Dus de geraffineerde Kenneth heeft ene Richard Draco flink afgeranseld.’

‘Behoorlijk flink,’ beaamde Peabody. ‘Hij heeft hem twee tanden uit de mond geslagen, zijn neus gebroken, zijn ribben gekneusd en wist verschillende meubelstukken te vernielen voordat de beveiliging binnenkwam en hem meenam.’

‘In de civiele procedure wordt genoemd dat Draco drie weken niet kon werken, emotionele schade heeft ondervonden, extreme complicaties, lichamelijke verwondingen en, dit is mijn persoonlijke favoriet, verlies van seksuele driften. Zowel de strafrechtelijke als de civiele procedure zijn tegen Stiles gevoerd op zijn geboortenaam, Stipple, die hij meteen na de schikking van de rechtszaak wettelijk heeft gewijzigd in zijn huidige toneelnaam.’

Eve bleef de nieuwe informatie in gedachten overdenken. ‘Hij heeft een overeenkomst met Draco gesloten om de vergoeding aan te nemen en ik weet zeker dat het meer was dan de eerder genoemde vijf miljoen pegels om ermee akkoord te gaan dat alles werd verzegeld. De media hebben er geen lucht van gekregen en dat heeft ook een prijs.’

‘Vierentwintig jaar geleden,’ bracht Peabody naar voren. ‘Ze waren beiden nog niet bekend. Maar omdat we Draco nu kennen, zou hij tegen de pers hebben gejammerd tenzij het de moeite waard was om dat niet te doen.’

‘Hij had het te allen tijde kunnen spuwen. Kon het voortdurend boven Stiles’ hoofd laten bungelen. Slecht voor het opbouwen van je imago.’ Toch schudde ze haar hoofd. ‘Ik geloof echter niet dat Stiles zich erg druk zou maken als dit nu in de openbaarheid kwam. Hij is een gevestigde beroemdheid. Hij kan er een positieve draai aan geven. “Ach, mijn wilde haren” of zoiets. Het gaat erom waaróm hij Draco in elkaar heeft geslagen, daar ligt de sleutel.’

Ze keek op haar polsunit en overwoog verschillende invalshoeken. ‘McNab, ga verder met het onderzoek. Als je nog meer interessante dingen ontdekt, geef het dan door aan Feeney of aan mij. Ik ben op het Hoofdbureau. Feeney? Reserveer een verhoorkamer, de eerste de beste mogelijkheid.’

‘Haal je hem binnen?’ vroeg Feeney.

‘Ja. Eens kijken hoe hij op mijn podium presteert. Peabody, laat de Meldkamer een paar uniformen naar Kenneth Stiles’ adres sturen. Ik wil dat hij een ritje in een patrouillewagen gaat maken.’

Ze liep weg terwijl Peabody haar communicator zocht.

‘Hé, Peabody, even wachten.’

Ze aarzelde en keek over haar schouder. ‘Ik heb het druk, McNab.’

‘Ja, ja.’ Hij greep haar hand en trok eraan.

‘Ophouden.’ Maar haar eigen hand greep naar achteren en ze kneep hem even in zijn kont. ‘Ik moet het echte politiewerk doen.’

‘Jullie uniformen zouden willen dat je net zo kon dansen als de smerissen in EDE. Luister, wil je vanavond met me uit?’

Als ze zo tegen hem aangedrukt stond, schoot haar lustquotient altijd met sprongen omhoog. ‘Ik kan na de dienst wel langskomen, denk ik.’

Hij liet het daar bijna bij omdat een beeld van haar zonder uniform door zijn hoofd speelde. Maar toch, Roarke had niet gezegd dat ze ná het afspraakje geen seks konden hebben. ‘Nee, ik wil met je uit.’

‘Het is te koud voor seks in de buitenlucht.’

Hij deed zijn mond open en deed hem weer dicht toen het beeld in zijn hoofd transformeerde naar met Peabody naakt rolleballen in het schemerduister van Central Park. Als ze niet werden beroofd, neergestoken of vermoord, zou het ongelofelijk zijn.

‘Kun je alleen maar aan seks denken? Niet dat ik er iets tegen

heb, maar zullen we naar de Nexus Club gaan, muziek luisteren? Ik haal je om acht uur op.’

‘Ophalen? Je haalt me op?’

‘Dan heb je tijd om je te verkleden.’ Het was interessant, dacht hij, om te zien dat ze naar hem keek alsof er een derde oor op zijn voorhoofd was gegroeid.

‘Peabody! Meekomen!’

‘Je kunt maar beter gaan.’ Hij glimlachte toen Eve’s geïrriteerde stem bulderend langs de trap omhoog klonk. ‘Tot straks.’

En omdat hij blij was, drukte hij zijn mond op de hare en zoog tot de kus met een nat, sexy geluid werd verbroken.

Peabody struikelde achteruit en liep duizelig weg.

Eve greep een kop koffie en moest het doen met een mueslireep omdat de snoepdief weer had toegeslagen. Zodra ze de kans kreeg, zou ze een val voor die gluisperd zetten. Maar nu had ze andere prioriteiten.

Ze nam de glide naar de verhoorruimten en pikte onderweg Feeney op.

‘Deze vent houdt van rollenspel,’ begon Eve. ‘Ik wil niet dat hij de kans krijgt om een bepaald personage aan te nemen. We moeten zijn ritme verstoren.’

‘Ik wil deze keer de hufterige agent zijn.’

‘Feeney, jij...’ Ze zweeg en stak haar neus in de lucht. ‘Wat ruik ik?’

Feeney trok zijn schouder op. ‘Ik ruik niets. Ik ben de hufterige agent.’ Hij zei het zo resoluut dat Eve met haar ogen rolde en haar schouders ophaalde.

‘Oké, prima. Ik begin aardig en redelijk, daarna pakken we hem aan. Als hij een advocaat...’ Ze rook nog een keer, snuffelde als een bloedhond in de lucht terwijl andere agenten en personeel van het Hoofdbureau langsliepen. ‘Het ruikt, ik weet het niet, groen,’ besloot ze. ‘Naar een salade.’

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt. Concentreer je een beetje, oké? Als een vent iemand zo op zijn donder geeft als hij, is hij opvliegend. Eens kijken of we het vuurtje wat kunnen opstoken.’

‘Prima.’ Toen ze van de glide stapten, boog ze naar Feeney toe en snuffelde. ‘Hé, ik ruik jou.’

‘Kop dicht, Dallas.’

Nu grinnikte ze en de hals waaraan ze net had geroken werd bloedrood. ‘Waarom ruik je naar een lekkere, groene salade, Feeney?’

‘Niet zo hard, wil je? Christus.’ Zijn ogen schoten van links naar

rechts tot hij ervan overtuigd was dat er niemand binnen gehoorsafstand was. Toen begon hij voor de zekerheid te fluisteren. ‘Luis-ter, mijn vrouw heeft me dat spul gegeven voor onze trouwdag.’

‘Slasaus hoort in de sla en zo, Feeney.’

‘Het is geen slasaus, het is aftershave.’

‘Je ruikt om op te eten.’

Zijn mond vond een plekje tussen een snauw en een grijns. ‘Ja, dat zegt zij ook. Niet zo hard, wil je. Ik kon vanochtend de deur niet uit komen zonder dit spul, anders zou ik haar kwetsen. Je moet behoorlijk dichtbij komen om het te ruiken, maar dat verdomde spul blijft urenlang hangen. Ik ga de hele dag al met de trap en de glide. Ik durf de lift niet in.’

‘Och, dat is echt lief, Feeney. Misschien kun je haar vertellen dat je het voor speciale gelegenheden wilt bewaren.’

‘Denk je soms dat ze daarin trapt? Dallas, je hebt geen verstand van vrouwen.’

‘Betrap.’ Ze liepen de hoek om en zagen Peabody bij Verhoor Drie met een ander uniform staan praten. Eve herkende de lange, jonge agent en knikte naar hem toen hij zich omdraaide, haar zag en begon te blozen.

‘Kijk, daar hebben we agent Trueheart. Hoe gaat het met je?’

‘Het gaat goed, inspecteur. De verdachte zit binnen.’

‘Subject,’ verbeterde Eve. ‘We noemen hem op dit moment nog geen verdachte.’ Ze keek hoe hij het verschil in de procedure verwerkte. Ze rook zo duidelijk dat hij een groentje was, als ze Feeneys aftershave rook. ‘Heeft het subject om een advocaat of adviseur gevraagd?’

‘Nee, chef. Ik denk...’ Hij zweeg en ging nog rechter in de houding staan. ‘Neem me niet kwalijk, inspecteur.’

‘Je hebt toestemming om te denken, Trueheart. Om precies te zijn, stimuleren we het nadenken hier.’ Met enige bitterheid herinnerde ze zich zijn eerste opleider die niet alleen nadenken ontmoedigde, maar ook menselijkheid. ‘Zeg eens wat je ervan denkt.’

‘Ja, chef. Nou, chef, ik denk dat hij op dit moment te kwaad is om vertegenwoordiging te vragen. Kwaad, inspecteur, en hij wil een paar rondes met u, volgens mij. Het subject refereerde in... opruiende bewoordingen aan u tijdens het vervoer.’

‘En ik was nog wel van plan om aardig tegen hem te zijn. Blijf in de buurt, Trueheart. Je mag naar Observatie gaan als je wilt. We hebben je nodig om het subject na het verhoor te vervoeren, waarheen dan ook.’

‘Ja, chef, bedankt, chef. En ik wil graag mijn waardering uitspreken voor uw steun bij mijn overplaatsing van afdeling lijkenpikken naar het Hoofdbureau.’

‘De overplaatsing was gemakkelijk, Trueheart. Of je hier blijft, hangt van jou af. Zijn we er klaar voor?’ vroeg ze Peabody en Feeney.

Ze deed de deur open en liep naar binnen.

Stiles zat aan het tafeltje, zijn armen gevouwen, met een opstandige blik. Hij wierp Eve een staalharde blik toe. ‘En wat heeft deze belediging te betekenen, inspecteur Dallas? Ik wil een verklaring waarom ik door twee geüniformeerde agenten uit mijn huis ben gehaald en op de achterbank van een politieauto ben geduwd.’

‘Peabody, noteer dat ik genoemde agenten wil spreken. Geen geduw.’

‘Staat genoteerd, chef.’

‘Recorder aan,’ zei ze terwijl ze met een omweg naar de tafel liep. ‘Verhoor met subject Kenneth Stiles, inzake zaaknummer HS46178-C. Dallas, inspecteur Eve, als onderzoeksleider. Eveneens aanwezig Feeney, hoofdinspecteur Ryan, en Peabody, agent Delia. Meneer Stiles, bent u geïnformeerd over uw rechten en plichten in deze kwestie?’

‘De agent met babydons op zijn kin heeft de standaardwaarschuwing opgezegd. Ik wil weten...’

‘Begrijpt u deze rechten en plichten, meneer Stiles?’

Hij liet zijn tanden zien. ‘Ik ben geen imbeciel; natuurlijk begrijp ik ze. Ik sta erop...’

‘Ik bied mijn verontschuldigingen aan voor het ongemak.’ Ze ging achterover zitten en probeerde een glimlach. Het was niet nodig om de herziene Miranda-waarschuwing te herhalen en hem eraan te herinneren dat hij om een advocaat kon roepen. ‘Ik besef dat dit niet prettig voor u is. Nogmaals excuses voor het ongemak en ik zal proberen haast te maken met dit verhoor.’

Feeney snoof scherp zodat Eve hem een korte, bezorgde blik toewierp en Stiles op zijn stoel heen en weer schoof.

‘Waar gaat dit over?’ wilde Stiles weten. ‘Ik heb het recht om te weten waarom ik hierheen ben gesleept alsof ik een of andere misdadiger ben.’

‘Je hebt je rechten gehoord, Stiles.’ Feeneys stem klonk afgebeten en nors. ‘Nu is het onze beurt om vragen te stellen.’

‘Ik heb al vragen beantwoord. Ik weet niet meer dan wat ik inspecteur Dallas al heb verteld.’

‘Dan weet je zeker ook niets over die arme sukkel die een paar centimeter van de grond bungelend aan zijn nek is geëindigd.’

‘Feeney.’ Eve stak haar handen in de lucht om de rust te bewaren. ‘Rustig.’

Feeney vouwde zijn armen over zijn borst en probeerde er stoer uit te zien. ‘Hij blijft me de gek aansteken, ik doe hetzelfde.’

‘We pauzeren even. Wilt u misschien wat water?’

Stiles keek haar knipperend aan, verbijsterd. Hij had zich erop voorbereid om flink naar Eve uit te halen en nu keek ze hem sympathiek aan en vroeg ze of hij water wilde. ‘Ja, ja, graag.’

‘Waarom geef je hem niet ook nog een lekker hapje, als je toch bezig bent?’

Eve negeerde Feeney en ging staan om een bekertje met lauw water te vullen. ‘Meneer Stiles, er is nieuwe informatie aan het licht gekomen met betrekking tot uw relatie met Richard Draco.’

‘Wat voor nieuwe informatie? Ik heb u verteld...’

‘Wij stellen hier de vragen, zei ik.’ Feeney kwam half uit zijn stoel overeind. ‘Je hebt ons geen zak verteld. Je hebt niet verteld dat je Draco’s gezicht hebt verbouwd, nietwaar? Een kerel die een andere vent het ziekenhuis in slaat, vindt misschien ook wel een manier om hem onder de grond te stoppen.’

‘Ik weet niet waar u het over hebt.’ Stiles’ stem klonk soepel en kalm, maar zijn hand trilde lichtjes toen hij het bekertje water aanpakte.

‘Meneer Stiles, ik waarschuw u dat er een flinke straf staat op liegen tijdens een verhoor.’ Eve leunde naar voren zodat Stiles zich op haar gezicht zou concentreren. ‘Geloof me, dat soort problemen wilt u niet. Als u meewerkt, zal ik mijn best doen om dit allemaal op te lossen. Als u niet eerlijk tegen me bent, kan ik u niet helpen. En dan wordt het moeilijk om uzelf te helpen.’

‘Die vent is een lafaard,’ zei Feeney vol afschuw. ‘Molt Draco, maar hij verschuilt zich voor de uitvoering achter een arme vrouw.’

‘Ik heb nooit...’ De opstand in Stiles’ blik veranderde in geschokte ontzetting. ‘Mijn god, u denkt toch zeker niet dat ik Richards dood heb georganiseerd? Dat is belachelijk.’

‘Vroeger had hij wel lef,’ ging Feeney verder en hij liet met opzet zijn knokkels knakken met drie akelige knakjes. ‘Heeft Draco’s gezicht eigenhandig verbouwd. Is hij vast flink kwaad om geworden, hè, Stiles. Jullie acteurs doen nogal pietluttig over jullie mooie gezichtjes.’

Stiles bevochtigde zijn lippen. ‘Ik heb absoluut niets te maken met Richards dood. Ik heb jullie alles verteld wat ik erover weet.’

Eve legde een hand op Feeneys schouders alsof ze hem in toom wilde houden en stond zuchtend op. ‘Het dossier, agent Peabody. Uitdraai.’

‘Ja, chef.’ Peabody bleef uitdrukkingsloos kijken en gaf Eve de map.

Eve ging zitten, deed de map open en gaf Stiles de kans om zo veel mogelijk ondersteboven te lezen als hij kon. Ze zag hoe de kleur uit zijn gezicht trok. ‘Ik heb hier documenten die betrekking hebben op zowel strafrechtelijke als civiele procedures, waarbij u bent betrokken, als verdachte.’

‘Die zaken zijn jaren geleden bijgelegd. Jaren geleden. En verzegeld. Er is mij verzekerd dat ze waren verzegeld.’

‘Dit gaat over moord, maatje.’ Feeneys mond vertrok zich in een grijns. ‘Zegel is verbroken.’

‘Geef die man een kans om dit te laten bezinken, Feeney. Meneer Stiles, we hebben toestemming gekregen om de verzegeling te verbreken vanwege de voortgang van dit onderzoek.’

‘Je bent hem geen verklaring schuldig.’

‘Laten we nou gewoon rustig blijven,’ mompelde Eve tegen Feeney. ‘U bent beschuldigd van het mishandelen van Richard Draco, met uitgebreid lichamelijk geweld, geestelijke en emotionele trauma’s.’

‘Dat is vierentwintig jaar geleden. In godsnaam.’

‘Ik weet het. Dat begrijp ik. Maar... u hebt in uw vorige verklaring, officieel, aangegeven dat u en de overledene geen openlijke

geschillen hadden. En toch...’ zei Eve terwijl ze de stilte even liet voortduren. ‘... hebt u hem op een zeker moment zo ernstig mishandeld dat het resulteerde in zijn ziekenhuisopname, uw arrestatie en een zevencijferige civiele procedure.’

Het papieren bekertje verkreukelde in Stiles’ hand. Druppeltjes water vlogen rond. ‘Het is allemaal afgesloten.’

‘Luister, Kenneth.’ Ze gebruikte nu zijn voornaam, dat schiep intimiteit. ‘Het is een feit dat alles wat ik over Draco vind, erop wijst dat hij een zielige klootzak is. Ik kan alleen maar denken dat je een reden had om hem te lijf te gaan. Een goede reden. Je bent ernstig geprovoceerd. Je komt niet op me over als een gewelddadige man.’

‘Dat ben ik ook niet.’ Het laagje raffinement was veranderd in een laagje zweet. Het parelde op zijn gezicht toen hij naar Eve knikte. ‘Dat ben ik niet. Natuurlijk niet.’

Feeney snoof opnieuw. ‘Dat geloof ik graag. Had niet eens het lef om Draco zelf neer te steken.’

‘Ik heb Richard niet vermoord!’ Stiles verhief zijn stem, hij bulderde terwijl hij Feeney aankeek. ‘Ik had er niets mee te maken. Wat vroeger is gebeurd, grote god, ik was nauwelijks meer dan een jongen.’

‘Dat begrijp ik, meneer Stiles. U was jong, u werd geprovoceerd.’ De sympathie klonk door in Eve’s stem. Ze ging staan, vulde nog een bekertje met water en bracht het hem. ‘Vertel me hoe het is gebeurd. Waarom het gebeurde. Het enige wat ik wil, is dit oplossen zodat u naar huis kunt.’

Stiles sloot zijn ogen, ademde langzaam in en daarna weer uit. ‘We waren allebei bezig om onze sporen te verdienen in het theater, in regionale theatertjes. Nog niet veel sporen, natuurlijk, maar we begonnen. We hadden allebei New York als doel. Broadway genoot een aangename ervaring in die tijd.’

Zijn stem werd iets vriendelijker toen hij aan zijn jeugd dacht, aan dat gevoel van verwachting, onaantastbaarheid. De kleur verscheen weer op zijn wangen.

‘Het was de terugkeer van de schijnwerpers, de glamour, de briljantheid na de verwoestingen van de Stadsoorlogen. De mensen hadden behoefte aan entertainment, aan ontsnapping en,

veronderstel ik, aan helden die geen wapens droegen. We waren een hechte en misschien arrogante groep. Het was een onstuimige tijd, inspecteur, een renaissance. We werden koninklijk behandeld. Buiten het toneel leefden we op grote voet. Excessief. Seks, drugs, overdadige feesten.'

Hij pakte zijn water weer en nam een grote slok. 'Voor sommigen is het hun ondergang geworden. Ik zou zeggen dat het Richards ondergang is geworden. Hij ging volledig op in zijn roem, in de uitspattingen. Het beïnvloedde zijn werk nooit, dat was zijn talent, maar buiten het podium haalde hij zijn hart op aan alle mogelijke zonden. Hij had iets wreeds over zich, vooral ten opzichte van vrouwen. Hij heeft er meer dan een op zijn weg verpletterd. Hij schepte er graag over op, hield weddenschappen over welke vrouw hij nu weer zou pakken. Ik vond het... onaangenaam.' Hij schraapte zijn keel en schoof zijn bekertje aan de kant. 'Er was een vrouw, eigenlijk nog een meisje. We gingen met elkaar om. Het was niet serieus, maar we genoten van elkaars gezelschap. Toen begon Richard te jagen. Hij achtervolgde haar, verleidde haar en heeft haar uiteindelijk onteerd. Toen hij haar afdankte, was ze gebroken. Ik ben naar haar appartement gegaan. Ik weet niet welk gevoel me daartoe aanzette. Toen ik haar vond, stond... stond ze op het punt om haar eigen leven te nemen. Ze had haar polsen al doorgesneden. Ik heb haar naar een gezondheidscentrum gebracht. Ik...'

Zijn stem stierf weg. Hij aarzelde en ging met duidelijke moeite verder: 'Ze hebben haar gered, maar er knapte iets in mijn binnenste toen ik zag hoe ze daar lag; zo bleek, zo gebruikt. Ik ben dronken geworden en toen heb ik Richard opgezocht.'

Stiles wreef met zijn handen over zijn gezicht. 'Ik had hem die nacht misschien wel kunnen vermoorden. Dat geef ik toe. Maar mensen uit de naastgelegen appartementen hebben me tegengehouden. Later besepte ik wat een zinloos gebaar het was geweest. Het veranderde niets en heeft mij veel gekost. In plaats van Richard te beschadigen had ik mijn eigen carrière, mijn eigen leven, kunnen vernielen. Ik heb mezelf aan zijn genade overgeleverd, ziet u. Hij stemde in met de schikking en de verzegeling om zijn eigen imago te beschermen. Ik had alle reden om dankbaar te zijn dat

hij zo egoïstisch was. Het heeft me drie jaar gekost om de schikking af te betalen, met genadeloze rente. Daarna heb ik het achter me gelaten.'

'Lijkt mij dat je meer dan genoeg redenen had om die hufter te haten,' bracht Feeney naar voren.

'Misschien.' Gekalmeerd nu het verhaal was verteld, knikte Stiles. 'Maar haat vreet grote hoeveelheden tijd en energie. Ik gebruik mijn tijd en energie liever op een positievere manier. Ik heb alles wat ik wil. Ik geniet van het leven. Ik zou het nooit weer op het spel zetten voor mensen zoals Richard Draco.'

'Zo groot is het risico niet als je het mes in de handen van een vrouw legt.'

Stiles' hoofd schoot omhoog. Zijn ogen vlamden. 'Ik gebruik geen vrouwen. Ik heb bijna vijftientig jaar lang een les geleerd, inspecteur. Richard Draco betekent al jaren niets meer voor me.'

'Wat is er met de vrouw gebeurd?'

'Ik weet het niet.' Hij slaakte een diepe zucht, vol spijt. 'Ze maakte niet langer deel uit van mijn leven. Ik geloof dat het moeilijk voor haar was om met mij om te gaan, om vrienden te blijven, omdat ik wist wat haar was aangedaan.'

'Lijkt mij dat ze u dankbaar had moeten zijn.'

'Dat was ze ook, inspecteur. Maar net als ik, moest ze het voorval, het hele voorval, achter zich laten. Ik ging vrij snel na het voorval naar Londen om daar te werken en daarna naar Californië, naar Canada. We hebben geen contact gehouden en ik heb nooit meer iets van haar gehoord.'

Dat komt goed uit, dacht Eve. *Misschien net een beetje te goed.* 'Hoe heette ze?'

'Is dat nodig?'

'U vertelt een droevig verhaal, meneer Stiles. Een indrukwekkend verhaal. Maar er is niemand die het kan bevestigen. Hoe heette ze?'

'Anja Carvell.' Hij keek weer naar het verleden en toen naar zijn handen. 'Haar naam was Anja. Ik heb u alles verteld.'

'Nog één ding. Waar was u gisterochtend tussen tien en elf uur?'

'Gisteren? Dat is de tijd voor mijn dagelijkse beweging. Een flinke wandeling in het park.'

‘Kan iemand dat bevestigen?’

‘Ik was alleen.’ Zijn stem klonk opnieuw kil. De woede kwam terug, maar nu meer beheerst. ‘Moet u mij hier nog langer vasthouden? Ik moet naar een herdenkingsdienst.’

‘Ik adviseer u de stad niet te verlaten.’ Eve bestudeerde zijn gezicht. Er klopte iets niet, maar ze kon haar vinger er niet op leggen. ‘Elke poging daartoe resulteert in een direct arrestatiebevel.’

Ze stond op en gebaarde naar Observatie en naar Trueheart.

‘Een agent zal u naar uw appartement terugbrengen. O, meneer Stiles, nog één ding. Hebt u ooit redenen gehad om met Linus Quim te spreken?’

‘Quim?’ Stiles ging staan en streek met zijn vingertoppen over zijn revers. ‘Nee. Men sprak niet met Linus Quim. Hij keek neer op mensen in mijn vak. Een vreemd mannetje. Het zou me niet verbazen wanneer u ontdekt dat hij de messen heeft verwisseld. Hij kon acteurs echt niet uitstaan.’

‘Peabody, begin met het opsporen van Anja Carvell.’

‘De manier waarop dit gaat, staat me niet aan,’ merkte Feeney op. ‘Te gelikt.’

‘Ja, ik zat te wachten tot de lampen aan zouden gaan en de muziek begon te spelen. Toch kan het best ongeveer zo zijn gegaan als hij heeft verteld.’

‘Zelfs als dat zo is, verandert het niets. Hij had het op Draco voorzien, en niet zo’n klein beetje ook. Hij lijkt me het type dat daar minstens twee decennia mee blijft rondlopen.’

‘Ik zie hem ook als langetermijnplanner,’ stemde Eve in. ‘Iemand die minachting en ergernissen in doosjes stopt. En als iemand die geen vuile handen wil maken, niet een tweede keer.’

Maar er was iets niet in de haak. Verzwegen details, bedachte details. ‘We wachten af wat de Carvell-relatie oplevert,’ besloot ze. ‘Er zaten gaten in zijn verhaal. Hij koos wat hij ons wilde vertellen en hoe hij het wilde vertellen. Improviseren,’ peinsde ze. ‘Noemen ze dat niet zo? Hij kan het goed.’

‘Ik denk dat hij van Anja hield.’ Peabody had haar palmunit gepakt, maar had het onderzoek nog niet gestart. ‘Als dat zo was, is dat belangrijk.’

Eve schoof haar eigen gedachten opzij en wendde zich tot haar assistent. ‘Waar haal je dat vandaan?’

‘Het was de manier waarop hij over haar praatte voordat hij erover na begon te denken, voordat hij een richting had gekozen. Hij had een blik in zijn ogen. Weemoedig.’

Eve haakte haar duimen in haar voorste zakken. ‘Had hij een weemoedige blik in zijn ogen?’

‘Ja, heel even maar, hij dacht echt aan haar, over hoe het was geweest, of hoe hij wilde dat het was geweest. Ik denk dat zij zijn grote liefde was. Als je zoiets hebt, doet dat iets met je.’

‘Omschrijf “iets”.’

‘Dan denk je aan haar, zelfs wanneer je routineklussen doet. Je wilt haar beschermen, gelukkig maken, dat ze veilig is. Je weet wel,’ zei Peabody een beetje gefrustreerd. ‘Jij hebt er een.’

‘Wat bedoel je?’

‘Een grote liefde, jeetje, Dallas. Maar weet je, dat is voor Roarke precies zo. Dit was niet wederzijds, want ze heeft hem in de steek gelaten voor Draco. Als jij helemaal gek zou worden en Roarke in de steek zou laten voor een ander, wat zou hij dan doen, denk je?’

‘Voor of nadat die ander niets meer zou zijn dan een vlek onder Roarkes schoenzool?’

‘Zie je wel?’ Peabody grinnikte tevreden. ‘Als je een grote liefde hebt, weet je dat.’ Ze zweeg en snoof. ‘Ik ruik iets heel lekkers.’

‘Ga door,’ droeg Feeney snel op. ‘Als de theorie is dat Stiles gek was op die Carvell-vrouw, wat verandert er dan?’

‘Je grote liefde vergeet je nooit. Het spreekt toch vanzelf? Je hebt maar één grote liefde. Dus dat gedeelte waarin hij zegt dat hij haar uit het oog is verloren, is gelul.’

‘Ik vind het wel wat. Als we ontdekken dat Stiles contact met de vrouw heeft gehad, hebben we een motief dat een kwart eeuw overbrugt. De situatie komt hem bij beide moorden van pas. Hij had gelegenheid.’

‘Het is allemaal indirect,’ bracht Feeney haar in herinnering.

‘Ja, maar als we de druk opvoeren, weten we misschien handig een bekentenis uit hem te krijgen. Vind die vrouw, Peabody. Als je op problemen stuit, betrek McNab er dan bij. Feeney, wat zeg je ervan om samen naar een herdenkingsdienst te gaan die veel publiciteit krijgt?’

‘Mijn vrouw vindt het geweldig als ik met beroemdheden omga.’
‘Peabody, wij zijn in het veld.’

‘Ja, chef.’ Ze keek hen na en had plotseling ontzettend trek in een grote, robuuste salade.

Feeneys vrouw zou helemaal gek worden. Er waren artiesten van elke kunstvorm. De dienst werd in Radio City gehouden. Hoewel Draco daar nooit had opgetreden, had het met zijn art deco glamour de juiste sfeer. De geruchten gingen dat Draco’s agent de beste uitvaartonderneming had ingehuurd om alles te regelen.

En aangezien het technisch gezien Draco’s laatste optreden was, had hij vijftien procent van het brutobedrag afgeroomd.

Enorme schermen flikkerden met talloze afbeeldingen van Draco. Op een bijpodium werd een holovoorstelling gegeven, met Draco in volledige uitrusting, terwijl hij het vrouwvolk en vaderland verdedigde met zijn zwaard en ingewikkelde manoeuvres.

Voor tweehonderdvijftig dollar per persoon konden duizend gelukkige fans erbij aanwezig zijn. De rest waren genodigden.

Het was één grote bloemenzee, er waren zeeën van mensen in geraffineerd zwart, horden toeschouwers die, ondanks de aangeplakte verzoeken, druk bezig waren om het evenement op disk te vereeuwigen.

Op het hoofdpodium, boven op een wit voetstuk, stond Draco zelf. Hij lag in een lichtblauwe, glazen kist.

‘Geweldige voorstelling.’

Eve schudde slechts haar hoofd. ‘Ze verkopen souvenirs. Heb je dat gezien? Draco-poppetjes, t-shirts.’

‘Er gaat niets boven vrije handel,’ zei Roarke achter haar rug. Ze draaide zich om en bekeek hem van top tot teen.

‘Waarom ben je hier?’

‘Inspecteur, weet je het niet meer? De overledene is aan zijn einde gekomen terwijl hij schitterde in een toneelstuk in mijn theater. Dan kan ik toch niet wegblijven? Bovendien...’ Hij klopte op de zak van zijn elegante pak. ‘Heb ik een uitnodiging.’

‘Ik dacht dat je de hele dag in vergadering zat.’

‘Het voordeel van de baas zijn... is dat je de baas bent. Ik heb een uur vrij genomen.’ Zijn hand rustte zacht op haar schouder en hij

keek de menigte rond, naar de schijnwerpers, de schermen. ‘Verschrikkelijk, vind je niet?’

‘Wat je zegt. Feeney, we gaan elk een kant op, eens kijken wat we tegenkomen. Ik zie je bij de hoofdingang, over een uur.’

‘Begrepen.’ Hij zag verschillende gezichten die hij van het scherm kende en een banket. Er was geen enkele reden waarom hij niet kon observeren met zijn mond vol.

‘Roarke, als ik jou vijftientig jaar geleden aan de kant had gezet, zou je daar dan nog steeds mee zitten?’

Hij glimlachte en streelde haar haar. ‘Moeilijk te zeggen, omdat ik al die tijd zou hebben benut om jou op te jagen en je leven tot een hel te maken.’

‘Nee, serieus.’

‘Wie zei dat ik niet serieus was?’ Hij pakte haar arm en leidde haar door de menigte.

‘Laten we net doen alsof je een minder irritant iemand bent.’

‘Aha. Goed. Als je mijn hart had gebroken, zou ik proberen de brokstukken op te pakken en mijn leven weer op te bouwen. Maar ik zou je nooit vergeten. Wat heb je?’

‘Peabody heeft een theorie over liefde, iemands grote liefde. Ik speel ermee.’

‘Ik kan je wel vertellen dat jij mijn grote liefde bent.’

‘Geen gekus,’ siste ze toen ze de intentie in zijn ogen zag. ‘Ik ben hier in functie. Daar is Michael Proctor. Lachend. Ik heb zijn financiën bekeken en hij heeft meer dan tienduizend betaald voor dat werk aan zijn gebit, terwijl hij in een krot woont. Hij is met die gelikt uitziende vrouw daar aan het kletsen. Hij ziet er nu lang niet zo geschokt of stumperig uit.’

‘Hij praat met Marcina, een van de beste schermregisseurs in het vak. Misschien hoopt je jongen wel op een verandering van carrière.’

‘Minder dan een week geleden was het toneel zijn lust en zijn leven. Interessant. Eens kijken of hij het volhoudt.’

Ze baande zich een weg naar hem toe en zag het moment dat Proctor haar opmerkte. Hij zette grote ogen op, liet zijn hoofd hangen en kromde zijn schouders. *Presto chango*, dacht Eve, *van charmante hoofdrolspeler naar klungelige bijrolacteur in een oogwenk. De magie van het theater.*

‘Proctor.’
 ‘Eh, eh, inspecteur Dallas. Ik wist niet dat u zou komen.’
 ‘Ik kom overal.’ Opzettelijk keek ze het theater rond. ‘Ik veronderstel dat Quim zo’n afscheid niet hoeft te verwachten.’
 ‘Quim? O.’ Hij had het fatsoen, of de vakkundigheid, om te blozen. ‘Nee, nee, waarschijnlijk niet. Richard was... Hij was bekend en werd door zo veel mensen gerespecteerd.’
 ‘Er toosten inderdaad een heleboel mensen op hem.’ Ze boog voorover en bekeek de mooie bubbels in het glas dat hij vasthield. ‘Met eersteklaschampagne.’
 ‘Minder had hij niet verwacht.’ Dit kwam van de vrouw die Roarke had geïdentificeerd als Marcina. ‘Dit evenement past perfect bij hem.’ Ze keek over Eve’s schouder en begon te stralen. ‘Roarke! Ik vroeg me al af of ik jou hier zou zien.’
 ‘Marcina.’ Hij zette een stap dichterbij en kustte zacht haar wang. ‘Je ziet er goed uit.’
 ‘Het gaat heel goed met me. Dallas,’ zei ze even later en ze keek Eve met haar scherpe blik doordringend aan. ‘Natuurlijk. Dit moet je vrouw zijn. Ik heb veel over u gehoord, inspecteur.’
 ‘Wilt u mij excuseren?’ zei Proctor.
 ‘Je hoeft je voor mij niet uit de voeten te maken,’ zei Eve tegen Proctor, maar hij sloop al behoedzaam weg.
 ‘Ik zie een vriend.’ Hij dook de menigte in als een man die overboord sprong.
 ‘Ik veronderstel dat u in functie bent?’ Marcina liet haar blik over Eve’s broek en stevige jas gaan. ‘U onderzoekt Richards dood.’
 ‘Dat klopt. Kunt u mij misschien vertellen waar u met Proctor over hebt gesproken?’
 ‘Is hij een verdachte?’ Met getuiste lippen keek Marcina naar de plaats waar Proctor was verdwenen. ‘Fascinerend. We hadden het eigenlijk over het werk. Michael heeft de juiste uitstraling voor een schermproject dat ik aan het samenstellen ben. We bespraken de mogelijkheid of hij een paar dagen naar New LA kon komen.’
 ‘En doet hij dat?’
 ‘Misschien. Maar hij is trouw aan zijn huidige stuk. Hij heeft er erg veel zin in om Richards plaats op het podium in te nemen. Niet dat hij het zo tactloos heeft gezegd. Mijn mensen zullen de

komende week of twee met zijn mensen bespreken of er iets te regelen valt. Hij hoopte dat het theater heel snel weer open zou gaan.’

Zodra Eve buiten was, nam ze een grote teug lucht vol van de stank van de rook uit de glidekramen, gierend van het lawaai van het straat- en luchtverkeer. Ze had het liever dan de geurige, geparfumeerde lucht binnen.

‘Proctor wacht niet tot Draco koud is voordat hij in zijn schoenen gaat staan.’

‘Hij ziet een kans,’ merkte Roarke op.

‘Ja. Net zoals de moordenaar.’

‘Ik begrijp wat je bedoelt.’ Hij ging met zijn vinger over het kuiltje in haar kin. ‘Ik ben vanavond misschien wat later thuis. Om acht uur moet ik er wel weer zijn.’

‘Oké.’

‘Ik heb iets voor je.’

‘O, toe nou.’ Toen hij zijn hand in zijn zak stak, duwde ze haar eigen handen in haar zakken. ‘Dit is geen tijd of plaats voor cadeaus.’

‘Juist. Dan hou ik deze maar voor mezelf, denk ik.’

In plaats van het juwelendoosje dat ze had verwacht, haalde hij een joekel van een chocoladereep tevoorschijn. Haar hand schoot uit haar zak en griste hem weg.

‘Bij nader inzien,’ mompelde Roarke.

‘Je hebt een reep voor me gekocht.’

‘Ik weet hoe ik je hart moet veroveren, inspecteur.’

Ze scheurde de wikkel eraf en nam een hap. ‘Blijkbaar. Bedankt.’

‘Het is geen eten,’ zei hij met een toegeknepen oog. ‘Maar als je het kunt uitstellen, gaan we samen eten als ik thuis ben.’

‘Best. Heb je transpo?’

‘Ik ga lopen. Het is een mooie dag.’ Hij pakte haar gezicht vast en kustte haar voordat ze hem ervan kon weerhouden.

Kauwend op haar reep keek ze hem na. Ze dacht dat ze precies begreep wat Peabody bedoelde met grote liefde.

Mira bestudeerde de opname van het interview met Kenneth Stiles. Ze dronk haar thee terwijl Eve ijsbeerde. Vijf minuten later zou ze op weg naar huis zijn geweest. Eve had haar getroffen terwijl ze aan het afsluiten was.

Nu was ze laat thuis. Die gedachte speelde door haar achterhoofd terwijl ze zich op het interview concentreerde. Haar man begreep het wel, helemaal als ze op weg naar huis een omweggetje maakte en een pak van zijn favoriete ijs meenam.

Ze had al lang geleden de trucs en compensaties geleerd die het combineren van een veeleisende carrière en een succesvol huwelijk met zich meebracht.

‘Feeney en jij vormen een uitstekend verhoorteam,’ merkte ze op. ‘Jullie voelen elkaar goed aan.’

‘We doen het al een tijdje.’ Eve wilde Mira aansporen, maar wist wel beter. ‘Volgens mij oefent hij die hufterige uitstraling voor de spiegel.’

Er verscheen een glimlach. ‘Dat denk ik ook. Zijn aangename gezicht in aanmerking genomen, is het verrassend effectief. Heb ik het bij het juiste eind als ik zeg dat je niet gelooft dat Stiles de hele waarheid heeft verteld?’

‘Heb je het ooit bij het verkeerde eind?’

‘Soms. Je bent nu op zoek naar Anja Carvell?’

‘Peabody spoort haar op.’

‘Hij had, en heeft, intense gevoelens voor haar. Volgens mij was ze een keerpunt voor hem. Als het een sprookjesboek was geweest, zou de vrouw naar hem toe zijn gekomen nadat hij haar had verdedigd. En ze leefden nog lang en gelukkig. Maar...’

‘Ze wilde hem niet.’

‘Of hield niet genoeg van hem, had het gevoel dat ze hem niet waard was, voelde zich vernederd, bang.’ Mira hief een hand.

‘Er zijn talloze redenen waarom zij en Stiles niet bij elkaar pasten. Zonder haar te observeren, kan ik er niets over zeggen. Maar goed, jij interesseert je voor de emotionele en geestelijke toestand van Stiles.’

‘Peabody heeft het idee dat deze vrouw zijn grote liefde was en dat hij haar daarom nooit helemaal uit het oog is verloren.’

‘Volgens mij heeft Peabody een goede intuïtie. Hij heeft haar beschermd, verdedigd. Een man met zijn gevoel voor theater of drama heeft de neiging zichzelf de rol van held aan te meten en haar die van belaagde jonkvrouwe. Het kan best zo zijn dat hij dat nog steeds doet.’

‘Zij speelt een sleutelrol,’ mompelde Eve. ‘Ze is misschien niet dé sleutel, maar wel een sleutel.’ Met haar handen in haar zakken wandelde ze naar Mira’s raam. Ze voelde zich vandaag ingesloten en wist niet waarom. ‘Ik snap het niet,’ zei ze uiteindelijk. ‘De vrouw laat hem links liggen, gaat met een andere vent naar bed en levert zich helemaal aan die vent over zodat wanneer hij haar aan de kant schuift, ze zichzelf van het leven probeert te beroven. En nog steeds is Stiles gek op haar. Hij slaat Draco verrot, wordt gearresteerd, wordt uitgetekend in een civiele procedure. En als hij dan vijfentwintig jaar later over haar praat, wordt hij week. Waarom is hij niet verbitterd? Waarom is hij niet kwaad? Houdt hij me soms voor de gek?’

‘Dat kan ik niet met absolute zekerheid zeggen. Hij is een getalenteerd acteur. Maar mijn evaluatie op dit moment is nee, voor wat betreft zijn gevoelens voor die vrouw, houdt hij je niet voor de gek. Eve, het hart is een mysterie dat we nooit volledig zullen ontfaelen. Jij gaat in de schoenen van die man staan. Dat is een van jouw vaardigheden waardoor je zo goed in je vak bent. Maar je kunt niet helemaal in zijn hart kijken. Jij zou naar de vrouw kijken en zwakte zien.’

Mira dronk nog wat thee terwijl Eve zich omdraaide. ‘Ze was zwak. Zwak en onvoorzichtig.’

‘En behoorlijk jong, veronderstel ik, maar daar gaat het niet om. Jij kijkt anders naar de liefde omdat je sterk bent en vanwege het waar en in wie je het hebt gevonden. Je grote liefde, Eve, zou je nooit verraden, kwetsen of, het belangrijkste, je nooit laten zitten.

Hij accepteert wie je bent, volledig. Hoeveel je ook van hem houdt, ik denk niet dat je ten volle beseft hoe zeldzaam en waardevol dat is. Stiles hield, en houdt misschien, van een fantasie. Jij bezit de werkelijkheid.'

'Mensen moorden voor beide.'

'Ja.' Mira haalde de disk eruit en stak hem Eve toe. 'Dat klopt.'

Eve kreeg de kriebels van al dat gepraat over liefde voor het leven, ze kreeg er een ongemakkelijk schuldgevoel van. Ze dacht terug aan wat anderen hadden gezegd en besepte dat iedereen die haar relatie met Roarke als voorbeeld had genoemd, had gesproken over wat hij voor haar zou doen en haar niet aan zou doen.

Het was, besloot ze, geen mooi beeld van haar aandeel in het hele liefdes- en huwelijksgedoe.

Ze deed eigenlijk nooit iets, dacht ze. Ze vond het nog steeds erg moeilijk om de juiste woorden te vinden, de juiste gebaren, het juiste moment. Het leek Roarke aan te komen waaien, net zo soepeltjes en gemakkelijk als zijn fortuin. Daarom wilde ze een poging doen. Ze zou de zaak in de ijskast zetten, oké, in de koelkast, gaf ze toe en iets, jezus, romantisch doen.

In haar huidige stemming wilde ze koste wat koste Summerset ontlopen, dus zette ze haar auto waarachtig in de garage. Daarna sloop ze als een dief door een van de zijdeuren het huis in.

Ze stond op het punt om haar eerste intieme etentje te organiseren.

Zo moeilijk kon dat toch niet zijn? vroeg ze zich af terwijl ze onder de douche sprong. Ze leidde tactische teams in gijzelings-situaties, spoorde psychopaten op, was gestoorden te slim af. Ze was slim genoeg om een ingewikkelde maaltijd op een mooi gedekte tafel te zetten. Vast wel.

Ze vloog onder de douche vandaan de droogbuis in. Niet in de slaapkamer, besloot ze, want dat, nou ja, lag voor de hand en ze dacht dat romantiek, heel waarschijnlijk, subtiel hoorde te zijn.

Ze zou een van zijn zitkamers gebruiken.

Terwijl de hete lucht om haar heen wervelde, begon ze plannen te smeden.

Een half uur later was ze zowel tevreden als uitgeput. Dit huis

had zo veel kamers, verdomme, ze dacht dat ze ze nog steeds niet allemaal had gezien. En in al die verdomde kamers stonden spullen, enorme hoeveelheden spullen. Hoe moest zij er nou achter komen wat ze nodig had?

Kaarsen, dat snapte ze ook wel, maar toen ze de inventaris opmaakte, ontdekte ze een waar woud aan kaarsen in verschillende ruimten. Maar toch, ze haalde voldoening uit het feit dat ze door het huis sloop terwijl ze de altijd waakzame Summerset ontweek.

Ze koos wit, want kleur betekende dat ze heel waarschijnlijk nog meer bijpassende kleuren zou moeten zoeken en dat kon ze echt niet aan. Ze besteedde nog eens twintig minuten aan het menu, daarna stond ze voor de angstaanjagende beproeving om borden, bestek en glazen uit te zoeken.

Ze was geschrokken toen ze zoiets eenvoudigs als borden inventariseerde en ontdekte dat haar man meer dan vijftig soorten had, van verschillend materiaal en met verschillende motiefjes.

Welke idioot had meer dan vijfduizend borden nodig?

Haar idioot, bracht ze zichzelf in herinnering, en ze verslikte zich bijna toen ze het kristal langslepte.

'Oké, dat kan niet kloppen.' Ze stond op het punt om op goed geluk te kiezen omdat ze in tijdnood kwam.

'Mag ik vragen wat u precies aan het doen bent?'

Een mindere vrouw had gegild. Het lukte Eve nog maar net om een gil te onderdrukken. 'Wegwezen. Ik ben bezig.'

Summerset beende gewoon naar haar toe, met de kat op zijn hielen. 'Dat zie ik. Als u wilt weten wat er allemaal in huis is, stel ik voor dat u dat met Roarke bespreekt.'

'Dat kan niet omdat ik hem heb vermoord, me heb ontdaan van zijn lichaam en nu ga ik de grootste veiling houden, binnen- en buitenplanetair, in de geschiedenis van de beschaving.'

Ze wees naar iets wat Waterford, Dublin-dessin heette, alleen maar omdat ze zich herinnerde dat Roarke in die stad was geboren. Toen keek ze chagrijnig op naar de drentelende Summerset. 'Ga weg.'

Maar zijn aandacht was verschoven van haar naar de tafel onder de glazen koepel van het observatiebalkon. Ze had het Ierse linnen gebruikt, zag hij. Een uitstekende keuze, het was waarschijnlijk

puur geluk. De Georgian-kandelaars, witte kaarsen... Verspreid over de zitkamer stonden nog veel meer kaarsen, allemaal wit, maar nog niet aangestoken.

Galahad de kat huppelde de kamer in en sprong op de satijnen kussens van het tweezitsbankje.

‘Jezus christus, het zijn maar vorken en messen!’

Door de combinatie van afschuw en frustratie in haar stem krulden Summersets lippen op. ‘Welke soort porselein hebt u gekozen?’

‘Dat weet ik niet. Maak dat je wegkomt! Dit is een besloten feestje.’

Hij duwde haar hand weg voordat ze iets kon kiezen, bekeek de andere keuzen en bestelde het juiste bestek. ‘U bent vergeten servetten te bestellen.’

‘Dat was ik net van plan.’

Hij keek haar medelijdend aan. Ze droeg een katoenen kamerjas, ze moest haar gezicht nog opmaken. Haar haar stond in pieken overeind door het voortdurende gehark van haar vingers.

Maar hij gaf haar punten voor de poging. Eigenlijk was hij aangenaam verrast door haar smaak. Hoewel sommige keuzes die ze had gemaakt een ongebruikelijke combinatie vormden, wist het toch een harmonieus geheel te vormen in een vrij charmante ambiance.

‘Wanneer men een speciaal etentje organiseert,’ zei hij en hij zorgde ervoor dat hij langs de lange lijn van zijn neus naar haar keek, ‘heeft men de juiste accessoires nodig.’

‘Wat ben ik hier aan het doen? Space Attack spelen? Glibber jij nou maar weer onder de deur door, dan kan ik de boel afmaken.’

‘Bloemen zijn essentieel.’

‘Bloemen?’ Haar maag zakte naar haar voeten. ‘Dat wist ik.’ Ze ging het niet vragen. Ze zaagde nog liever met haar tanden haar tong eraf.

Tien aarzelende seconden lang staarden ze elkaar gewoon aan. Hij had medelijden met haar, hoewel hij zichzelf voorhield dat hij slechts zijn deskundigheid als butler overeind hield. ‘Ik adviseer rozen, de Royal Silver.’

‘Die zullen we vast wel hebben.’

‘Ja, ze zijn verkrijgbaar. U hebt ook muziek nodig.’

Haar handen begonnen te zweten. Geërgerd veegde ze ze aan haar kamerjas af. ‘Ik was van plan iets te programmeren.’ *Of zoiets.*

‘Ik neem aan dat u zich voor de avond wilt kleden.’

‘Shit.’ Ze slaakte een zucht en keek de kat strak aan die net zo strak terugkeek. Ze vermoedde dat hij grinnikte.

‘Het hoort bij mijn taken om dit soort aangelegenheden te organiseren. Als u iets... meer aantrekt, zorg ik voor de rest.’

Ze deed haar mond open om akkoord te gaan. De knopen in haar maag ontspanden zich al. Toen schudde ze haar hoofd en voelde hoe ze weer strakker trokken. ‘Nee, ik moet het zelf doen. Dat is het hele punt.’ Ze masseerde haar voorhoofd. Ze kreeg hoofdpijn. Geweldig.

Zijn gezicht bleef streng, kil, maar vanbinnen werd hij helemaal week. ‘Dan kunt u maar beter opschieten. Roarke is in minder dan een uur tijd thuis.’

Ze zou, concludeerde Summerset terwijl hij haar alleen liet, elke minuut nodig hebben.

Toen hij thuiskwam, stond zijn hoofd naar zaken. Zijn laatste vergadering van die dag betrof een textielconcern dat hoopte op een overname. Hij moest besluiten of hij het wilde kopen.

Het bedrijf, en de meeste van zijn dochterondernemingen, was onzorgvuldig geleid. Roarke had geen begrip voor onzorgvuldige, zakelijke praktijken. Dus was zijn openingsbod beledigend laag geweest.

Het feit dat hun onderhandelaar lang niet zo beledigd was als hij zou moeten zijn, wekte argwaan. Hij moest meer onderzoek doen voordat hij de volgende stap zou zetten.

Het probleem zou waarschijnlijk bij een van de twee buitenplanetaire fabrieken liggen, berekende hij. Het was misschien wel een reisje waard om ze persoonlijk te onderzoeken.

Er was een tijd dat hij zijn schema gewoon had omgegooid en erheen was gegaan. Maar in het afgelopen jaar was het steeds minder aantrekkelijk geworden om van huis weg te gaan, zelfs voor korte tijd.

Hij was, bedacht hij enigszins geamuseerd om zichzelf, geworteld.

Op weg naar zijn eigen kantoor ging hij bij dat van Eve langs. Hij was een beetje verbaasd dat hij haar daar niet aantrof, tot aan haar oren verdiept in haar huidige zaak. Uit nieuwsgierigheid legde hij zijn eigen werk weg en liep naar de huisscanner.

‘Waar is Eve?’

Eve is momenteel in Zitkamer Vier, tweede verdieping, zuid-vleugel.

‘Wat heeft ze daar in vredesnaam te zoeken?’

Wilt u de monitor inschakelen?

‘Nee, ik neem zelf wel een kijkje.’

Hij had nog nooit meegemaakt dat ze in dat deel van het huis rondhing. Het was in feite zo dat hij nog nooit had meegemaakt dat ze ergens rondhing, tenzij hij zeurde, haar verleidde of overhaalde.

Hij bedacht dat het wel fijn zou zijn om daar samen te eten, te ontspannen met een fles wijn en hun beider dagen uit hun hoofd te zetten.

Hij moest haar over zien te halen.

Met deze gedachte liep hij de kamer binnen. Als ze zijn richting had uitgekeken, had ze het zeldzame moment opgevangen dat haar man volledig met zijn mond vol tanden stond.

De kamer werd verlicht door talloze witte kaarsen en hun geur vermengde zich met het delicate parfum van een groot aantal zilveren rozen. Kristal fonkelde, zilver glansde en het romantische geluid van harpsnaren klonk in de lucht.

Te midden daarvan stond Eve in een brandweerrode jurk die haar armen en schouders bloot liet en over haar lange, slanke lichaam naar beneden gleed als de gretige handen van een begerige minnaar.

Haar gezicht was verhit, haar blik fel van concentratie terwijl ze aan de draad van een fles champagne draaide.

‘Neem me niet kwalijk.’ Hij zag hoe haar mooie schouders omhoogschoten, het enige teken van haar schrik. ‘Ik zoek mijn vrouw.’

Ze voelde lichte zenuwen in haar maag, maar ze draaide zich om en glimlachte. Zijn gezicht was gemaakt voor kaarslicht, dacht

ze. Voor traag brandend, gloeiend haardvuur. Als ze naar hem keek, ontbrandde er altijd een vuur in haar binnenste. ‘Hoi.’

‘Hallo.’ Hij keek de kamer rond en liep naar haar toe. ‘Wat is dit allemaal?’

‘Etentje.’

‘Etentje,’ herhaalde hij en hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Wat is er gebeurd? Heb je je bezeerd?’

‘Nee. Niets aan de hand.’ Nog steeds glimlachend ontkurkte ze de wijn, opgelucht dat de champagne er niet uit spoot.

Hij fronste terwijl ze de champagne in kristallen glazen schonk. ‘Oké, wat wil je?’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik bedoel dat ik een list herken als ik er een zie. Wat wil je?’

Haar glimlach werd aarzelend. Het kostte grote moeite om te voorkomen dat hij in een snauw veranderde. Ze hield zich aan de stappen die ze zorgvuldig had gepland, gaf hem zijn wijn en tikte voorzichtig met haar glas tegen dat van hem. ‘Wat, kan ik geen lekker etentje organiseren zonder bijbedoelingen?’

Hij dacht erover na. ‘Nee.’

Ze zette de fles met een onheilspellende knal op tafel. ‘Luister, het is een etentje, oké? Als je niet wilt eten, prima.’

‘Ik zei niet dat ik niet wilde eten.’ Ze had parfum opgedaan, zag hij. En lippenverf. Ze had haar ogen opgemaakt. Hij stak zijn hand uit en speelde met de traanvormige, diamanten hanger die hij haar had gegeven. ‘Wat voer je in je schild, Eve?’

Dat was de druppel. ‘Niets. Vergeet het. Ik weet niet wat me bezielde. Ik was duidelijk even niet goed bij mijn hoofd. Nee, twee zweterige, stomme uren lang. Zo lang duurde het om dit fiasco te organiseren. Ik ga aan het werk.’

Hij greep haar arm voordat ze langs hem heen kon marcheren en was niet in het minst verbaasd dat hij een agressieve fonkeling in haar ogen zag. Maar wel toen hij gekrenktheid zag.

‘Dat dacht ik niet.’

‘Als je die hand wilt houden, maatje, dan laat je nu los.’

‘Aha, daar is ze. Ik dacht even dat je was vervangen door een droid. Daardoor heb ik een valse start gemaakt.’

‘Dat vind je zeker grappig.’

‘Volgens mij heb ik je gekwetst en dat spijt me.’ Hij streek met zijn lippen over haar voorhoofd terwijl hij wanhopig zijn mentale agenda raadpleegde. ‘Ben ik iets feestelijks vergeten?’

‘Nee. Nee.’ Ze zette een stap achteruit. ‘Nee,’ zei ze opnieuw en ze voelde zich belachelijk. ‘Ik wilde alleen maar iets voor je doen. Je iets geven. En hou nu maar op met me aankijken alsof er een paar schroefjes bij me loszitten. Denk je soms dat je de enige bent die dit soort dingen kan organiseren? Weet je wat, je hebt gelijk. Dat is zo. Ik heb mezelf vanavond bijna verschillende keren met mijn eigen wapen gestund, alleen maar om mezelf uit mijn lijden te verlossen. O, fuck.’

Ze pakte haar glas weer en beende naar het brede boograam.

Roarke kromp ineen en begon aan de moeilijke taak om zijn blunder recht te zetten. ‘Het is prachtig, Eve. Net zoals jij.’

‘O, hou alsjeblieft op.’

‘Eve...’

‘Dat ik dit soort dingen niet doe, omdat ik er de tijd niet voor neem... verdomme, omdat ik er niet aan denk, betekent nog niet dat ik niet van je hou. Dat doe ik wel.’ Ze draaide zich snel om haar as en hij kon haar gezichtsuitdrukking nou niet bepaald liefdevol noemen. Ze was weer woedend. ‘Jij bent altijd degene die dat soort dingen doet, de juiste dingen zegt. Jij geeft...’ Ze hakte even. ‘Jij geeft gewoon. Ik wilde jou ook iets geven.’

Ze zag er prachtig uit. Gekwetst en boos, gepassioneerd en bloedlink. Ze was het mooiste wezen dat hij ooit had gezien. ‘Je bent adembenemend,’ mompelde hij.

‘Ik zit met dat hele gedoe van grote liefde in mijn hoofd. Moord, verraad, woede.’

‘Pardon?’

‘Laat maar.’ Ze zweeg en haalde diep adem. ‘De laatste paar dagen zeggen mensen allerlei dingen die in mijn hoofd blijven zitten. Zou jij voor mij voor een maxibus springen?’

‘Zeker weten. Ze rijden niet zo snel.’

Ze lachte, wat hem enorm opluchtte. ‘Dat zei ik ook. O verdomme, ik heb dit verkloot. Ik wist het wel.’

‘Nee, dat heb ik gedaan.’ Hij liep naar haar toe en pakte haar hand. ‘Hou je genoeg van me om me nog een kans te geven?’

‘Misschien.’

‘Lieve Eve,’ Hij bracht haar hand naar zijn lippen. ‘wat je hier hebt gedaan, betekent heel veel voor me. Jij... jij betekent alles voor me.’

‘Zie je wel hoe je dat doet. Zo gelikt als spuug.’

Hij ging met zijn vingers over de kromming van haar schouder. ‘Ik vind het een mooie jurk.’

Het was maar goed dat hij haar panische angst niet had gezien toen ze haar klerenkast opendeed. ‘Ik dacht wel dat hij zou werken.’

‘Hij werkt. Heel goed.’ Hij pakte haar glas en toen zijn eigen glas. ‘Laten we het nog eens proberen. Bedankt.’

‘Ja, nou ja, ik zou graag zeggen dat het niets voorstelt, maar dat zou een dikke, vette leugen zijn. Vertel me nou eens één ding: waarom heb jij een miljoen borden?’

‘Ik weet zeker dat dat overdreven is.’

‘Niet erg overdreven.’

‘Nou ja, je weet nooit wie er allemaal komen eten, nietwaar?’

‘Inclusief de hele bevolking van Nieuw-Zeeland.’ Ze nam een slok champagne. ‘Nu lig ik achter op schema.’

‘Hebben we een schema?’

‘Ja. Je weet wel: drankjes, eten, praten. Bla, bla. Het eindigt er allemaal mee dat ik jou dronken voer en verleid.’

‘Het einddoel staat me wel aan. Aangezien ik het bijna heb verpest, is meewerken het minste wat ik kan doen.’ Hij wilde de fles pakken, maar ze legde een hand op zijn arm.

‘Dans met me.’ Haar handen gleden langs zijn borstkas omhoog en ze haakte ze achter in zijn nek in elkaar. ‘Dichtbij. En langzaam.’

Hij sloeg zijn armen om haar heen. Zijn lichaam wiegde samen met het hare en zijn bloed begon te koken van liefde, van lust, toen haar mond de zijne zijdezacht beroerde.

‘Je smaakt heerlijk.’ Zijn stem klonk nu hees, zacht. ‘Ik verlang dan altijd naar meer.’

‘Neem het maar.’

Maar toen hij haar heftiger wilde kussen, draaide ze haar hoofd weg, liet haar hete lippen langs zijn kaak glijden. ‘Langzaam,’ zei

ze opnieuw. 'Zo ga ik je beminnen.' Ze zocht knabbelend een weg naar zijn oor. 'Zodat het bijna een kwelling is.'

Ze haalde haar vingers door zijn haar, door al dat schitterende zwart, kneep erin, trok zijn hoofd achterover tot ze elkaar aankeken. Zijn ogen waren al donker, blauw en vurig.

'Ik wil dat je mijn naam zegt als ik je neem.' Ze plaagde zijn mond weer met de hare, trok zich terug en voelde hoe zijn lichaam zo strak als een snaar tegen haar aan stond. 'Zeg het, zodat ik weet dat er op dat moment niets anders voor je bestaat dan ik. Er bestaat voor mij niets anders dan jij. Jij bent mijn hele bestaan.'

Nu nam haar mond de zijne, een uitzinnig paren van lippen, tanden en tongen. Ze voelde hoe zijn gekreun laag begon, diep in zijn binnenste, en versmolt met haar gekreun. Ze liet toe dat ze begon te sidderen, te verlangen. Toen trok ze zich terug, trok zich een fractie voor haar overgave terug.

'Eve.'

Ze hoorde de spanning in zijn stem, ze genoot ervan terwijl ze hun glazen weer pakte. 'Dorst?'

'Nee.' Hij wilde haar vastpakken, maar ze schoof opzij en stak zijn glas uit. 'Ik wel. Neem een slokje. Ik wil tot je hoofd doordringen.'

'Dat doe je al. Ik wil je bezitten.'

'Dat komt wel. Nadat ik jou heb bezeten.' Ze pakte een kleine afstandsbediening en drukte een serie knoppen in. In de zijmuur schoven panelen open. Het bed dat erachter zat verstopt, lag vol kussens. 'Daar wil ik je hebben. Uiteindelijk.'

Ze nam een grote slok champagne en keek hem over de rand aan. 'Je drinkt niet.'

'Je wordt mijn dood.'

Ze lachte verrukt en het geluid was als rook. 'Het wordt alleen maar erger.'

Nu dronk hij wel en zette daarna zijn glas weg. 'Prijs de Heer.'

Ze liep weer naar hem toe en schoof zijn colbertje van zijn schouders. 'Ik ben gek op je lichaam,' mompelde ze terwijl ze langzaam de knopen van zijn overhemd losmaakte. 'Ik ga vanavond veel tijd nemen om ervan te genieten.'

Het was een geweldig gevoel om een sterke man te laten huiveren.

Ze voelde zijn spieren dansen terwijl ze met een vinger over zijn borstkas naar zijn broeksluitering ging.

In plaats van hem los te maken, glimlachte ze. 'Je kunt maar beter gaan zitten.'

Zijn bloed kookte, een oerdrift, die in de richting van geweld kroop. Het kostte hem de grootste moeite om er niet aan toe te geven, haar op de grond te trekken en te beantwoorden aan die dringende behoefte.

'Nee, niet hier,' zei ze. Ze pakte zijn hand en beet zacht op zijn knokkels. 'Ik denk niet dat het je lukt om de kamer door te lopen als ik klaar met je ben.'

Het begon hem te duizelen en dat kwam niet door de wijn. Ze leidde hem de kamer door, een soort trage rondedans die zij leidde. Toen ze hem voorzichtig op de rand van het bed liet zakken, knielde ze aan zijn voeten en streek langzaam en vrijpostig met haar handen langs zijn benen en deed zijn schoenen uit.

Ze ging staan. 'Ik zal de wijn even pakken.'

'Ik heb geen zin in wijn.'

Ze liep weg en wierp een blik over haar schouder. 'Straks wel. Wanneer ik je begin af te likken.'

Ze vulde de glazen bij, nam ze mee en zette ze op het bewerkte tafeltje naast het bed. Toen, terwijl ze naar hem keek, met haar gouden ogen, gevuld met kaarslicht, begon ze de jurk van haar lichaam te pellen.

Hij verbaasde zich erover dat zijn lichaam niet gewoon imploederde.

'Christus. Christus, jezus.'

Het Iers kwam weer in zijn stem naar boven, ze wist dat dat gebeurde wanneer hij afgeleid, kwaad of opgewonden was. Door dat simpele teken was ze blij dat ze de tijd en moeite had genomen om zich, nou ja, voor de avond te kleden.

De brandweerrode lingerie vormde een erotisch contrast tegen haar huid. De body van zijde en kant bedekte nauwelijks haar borsten, waardoor ze bijna over de bovenkant puilden. Verder was het strak ingesnoerd, transparant en glanzend, over haar heupen. Haar kousen waren doorschijnend en glanzend en eindigden plagerig halverwege haar dijen.

Ze stapte uit haar jurk en schopte hem opzij met de teen van een gehakte voet.

‘Misschien moeten we eerst maar eten.’

Hij wist zijn ogen naar haar gezicht te brengen terwijl zijn mond openviel.

‘Maar... het eten blijft er ook wel, denk ik.’ Ze zette een stap naar voren en ging tussen zijn benen staan. ‘Ik wil dat je me aanraakt.’

Zijn handen gloeiden om haar te pakken, maar hij streelde zacht haar lichaam, volgde de rondingen en krommingen. ‘Ik ben al verloren.’

‘Zitten blijven.’ Ze boog voorover en nam zijn mond.

Ze wist dat hij zich inhield, haar de vrije teugels gaf. En juist daarom gaf ze hem alles wat ze had.

Het kaarslicht flakkerde en verwarmde de rozengeur terwijl ze naast hem op bed ging zitten. Ze liet haar handen, haar mond over hem heen gaan. Erotisch en voorzichtig, gepassioneerd en liefdevol. Ze wilde het hem allemaal tonen, alles.

En terwijl ze dat deed, beantwoordde hij het. Lange, bedwelvende kussen die de ledematen zwaar maakten, trage, dralende strelingen die de hartstocht aanwakkerden.

Het bed, met zijn dikke gelmatras, golfde onder hen.

Ze rolde weg en leunde achterover, zodat hij genoeg moest nemen met de geur net boven de zijden kousen achter op haar dijen.

Toen ging ze boven op hem zitten en dronk uit het glas champagne, keerde het om en begon hem te drinken.

Zijn zicht werd wazig, zijn ademhaling stokte tot brandends toe in zijn longen. Ze kwelde hem. Behaagde hem. Haar lenige lichaam gleed en glibberde over het zijne terwijl haar mond hem op de rand van waanzin bracht.

Hij verloor zijn zelfbeheersing, zijn stalen pantser brak. Hij raakte opgewonden van het geluid van scheurende zijde toen hij eraan trok. En met een gretige kreet vulde hij zijn handen, zijn mond met haar.

Ze kwam klaar; een woeste, hevige klap op haar lichaam. Haar hoofd viel achterover terwijl ze naar adem hapte. Haar lichaam sidderde terwijl hij zich verlustigde.

Hij zei iets wat ze niet kon verstaan, in de taal van zijn vaderland die zo zelden over zijn lippen kwam. Toen drukte hij zijn gezicht tegen haar aan, zijn adem was heet op haar huid.

‘Ik kan niet zonder je, Eve. Ik heb je nodig.’

‘Ik weet het.’ Tederheid overspoelde haar, balsem op de wond. Ze legde haar handen om zijn gezicht en tilde het op. Haar lippen beroerden die van hem, fluisterzacht. ‘Laat het altijd voortduren.’

Er stonden tranen in haar ogen. Het veranderende licht ving de glinstering op. Hij trok haar naar zich toe, kustte ze weg. ‘Eve...’

‘Nee, ik wil het als eerste zeggen. Laat me deze keer onthouden dat ik het als eerste zeg. Ik hou van jou. Voor altijd. Blijf bij me,’ mompelde ze terwijl ze hem in zich opnam. ‘O. Blijf bij me.’

Ze sloeg haar benen om hem heen, richtte zich op, volgde elke stoot, elk ritme. Toen grepen zijn handen de hare en hielden ze stevig vast. Hun blikken waren net zo sterk met elkaar verbonden.

Toen ze zag hoe zijn ogen, dat woeste blauw, blind werden, toen ze hoorde hoe hij haar naam zei, krulden haar lippen zich op tot een glimlach. Ze gaf zich over.

Ze lag languit op haar buik op bed, de houding die ze aannam wanneer haar lichaam het, eindelijk, had opgegeven, wist Roarke. Hij ging naast haar liggen, dronk het restje champagne op en liet zijn vinger afwezig over haar ruggengraat heen en weer gaan.

‘Ik geef je anderhalf uur om daarmee op te houden.’

‘Aha, ze leeft nog.’

Ze kwam net genoeg overeind om haar hoofd te draaien en hem aan te kijken. ‘Je ziet er behoorlijk zelfingenomen uit.’

‘Toevallig ben ik dat ook, lieve Eve.’

‘Het was allemaal mijn idee.’

‘En een prima idee. Loop ik een risico als ik vraag hoe je erop bent gekomen?’

‘Nou...’ Ze kromde haar rug onder zijn strelende vinger. ‘Je hebt een reep voor me gekocht.’

‘Help me onthouden dat ik morgen een vrachtwagen vol regel.’

‘Een vrachtwagen vol overleven we niet.’ Ze ging op haar knieën zitten en veegde haar haren naar achteren. Ze zag er zacht, uitgeteld en voldaan uit.

‘Dat risico neem ik.’

Lachend liet ze haar voorhoofd tegen het zijne rusten. ‘Nog één kleffe opmerking, het moet geen gewoonte worden. Je maakt me gelukkig. Ik begin eraan te wennen.’

‘Dat is een mooie manier om te stoppen met dat kleffe gedoe.’

‘Dan moeten we nu zeker maar gaan eten?’

‘Als jij je boven een heet fornuis hebt staan uitsloven, zou het jammer zijn om niet van het resultaat te genieten.’

Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Is dat een steek onder water?’

‘Zeker niet. Wat eten we?’

‘Allemaal dingen met rare, ingewikkelde namen.’

‘Lekker.’

‘Als je het niet lekker vond, dacht ik, had je het vast niet geprogrammeerd.’ Ze gleed van bed en keek naakt even om zich heen. ‘Je hebt hier zeker geen kamerjas?’

‘Bang van niet.’ Hij zocht in de kluwen van lakens en kussens en vond haar aan flarden gescheurde body. ‘Je kunt deze overblijfselen aantrekken.’

‘Laat maar.’ Ze pakte haar jurk van de vloer en wurmde zich erin.

‘Kijk, daar krijg ik nou honger van.’

‘Zelfs jij kunt niet nog een keer, na die laatste ronde.’ Toen hij grinnikte, leek het haar verstandig om buiten zijn bereik te blijven.

De helft van het eten dat ze in haar mond stopte, kon ze niet uitspreken, maar het smaakte verdomd goed. ‘Hoe heet dit ook alweer?’

‘Fruit de mer à la Parisienne.’

‘Je zou het ook een zootje vis in een dure saus kunnen noemen, maar dat klinkt toch anders.’

‘Een roos blijft zoet van geur...’ Hij vulde haar waterglas bij. ‘Inspecteur?’

‘Hè?’

‘Je probeert om niet aan je dag te denken. Waarom vertel je me er niet gewoon over?’

Ze prikte nog een jakobsschelp aan haar vork. ‘Ik heb een aanwijzing voor...’ Ze kapte zichzelf af en slikte het in. ‘Nee, vertel maar hoe jouw dag was.’

‘Mijn dag?’ vroeg hij verbaasd.

‘Ja, wat je vandaag hebt gedaan, hoe het ging, dat soort dingen.’

‘Wat heb jij?’ mompelde hij, maar hij haalde zijn schouders op. ‘Ik heb mijn financiën wat gereorganiseerd.’

‘Wat houdt dat in?’

‘Ik heb wat kelderende aandelen gekocht, aandelen verkocht die volgens mij op hun hoogste punt waren, heb de dagelijkse analyse van een aantal bedrijven bestudeerd en aan de hand daarvan aanpassingen gedaan.’

‘Dus daar was je wel druk mee.’

‘Druk genoeg, tot een uur of twaalf. Toen ben ik naar kantoor

gegaan.' Hij vroeg zich af hoe lang het zou duren voordat ze glazig ging kijken. 'Ik had nog een holovergadering over het Olympus Resort. De kostenoverschrijding blijft onder de vijf procent, dat is acceptabel. Maar bij een puntsgewijze projectanalyse vond ik aanwijzingen voor een teruggang in grondstofproductiviteit, dus daar moet ik nog wat dieper in duiken en zo nodig bijsturen.'

Anderhalve minuut, schatte hij, terwijl hij naar haar ogen keek. Ze zou over een minuut wel in slaap vallen, dacht hij.

'Toen heb ik een reep voor je gekocht.'

'Dat deel vond ik het leukst.'

Hij brak een stuk van zijn broodje en smeerde er boter op. 'Eve, ben je met me getrouwd om mijn geld?'

'Zeker weten. En zorg er maar voor dat je het niet kwijtraakt, want anders ben ik vertrokken.'

'Wat lief dat je dat zegt.'

Daar moest ze om grinniken. 'Ik geloof dat we jouw dag wel voldoende hebben besproken.'

'Dat dacht ik ook. Wat voor aanwijzing heb je?'

'Liefde. Althans, daar wijzen alle pijlen tot nu toe heen.' Ze bracht hem op de hoogte terwijl ze de rest van haar maaltijd naar binnen werkte. 'Kenneth Stiles heeft Draco aangevallen en hem zo toetgetakeld dat hij medische hulp nodig had.'

Roarke hield zijn hoofd schuin. 'Interessant, nietwaar, als je de twee mannen met elkaar vergelijkt. Draco was langer, aanzienlijk zwaarder en zeker, op het eerste gezicht, veel sterker. Geen indicatie dat Stiles gewond was?'

'Geen enkele. Daar heb ik ook over nagedacht. Het komt neer op het mietje versus de kwaaië pier. Draco was het mietje, Stiles de kwaaië pier.'

'En zijn kwaadheid heeft Stiles een paar miljoen dollar gekost.'

'En hij heeft het meisje niet eens gekregen.'

'Anja.'

'Peabody heeft een handjevol Carvells gevonden in de stad. Verkeerde leeftijdsgroep, dus breiden we de zoektocht uit. Mijn intuïtie zegt me dat zij een deel van de antwoorden heeft.'

'*Cherchez la femme.*'

'Pardon?'

'Vind de vrouw,' vertaalde hij.

Ze hief haar glas voor een kleine toast. 'Reken daar maar op.'

'Anja.' Hij sprak de naam zachtjes uit, amper een fluistering, en hoorde het overrompelde inhouden van de adem en de herkenning die erop volgden. 'Niets zeggen. Alsjeblieft. Alleen luisteren. Ik moet je spreken. Het is belangrijk. Niet via de 'link. Kunnen we elkaar ontmoeten?'

'Dit gaat over Richard.'

'Het gaat over alles.'

Het kostte tijd. Hij wist zeker dat hij in de gaten werd gehouden en was bang voor zijn eigen schaduw. Stiles zat voor de spiegel in zijn kleedkamer en veranderde bedreven, en zorgvuldig, zijn uiterlijk. Hij wijzigde de kleur van zijn ogen, de vorm van zijn neus, van zijn kaak, zijn huidskleur. Hij zette een pruik op, een dikke, donkerbruine bos. Hij veronderstelde dat zijn ijdelheid hem ervan weerhield om de gewonere, grijze pruik te gebruiken.

Hij kon het niet verdragen om oud te lijken in haar ogen.

Hij bracht nog een dunne snor aan en een smal baardje midden op zijn kin.

Ondanks zijn onrust ging het hem af als een tweede natuur. Hij had zich in zijn leven zeker als honderd personages uitgedost. Hij gleed net zo lekker in zijn rol als in zijn favoriete pantoffels na een lange dag werken.

Hij maakte zijn smalle gestalte wat breder – schouders, borst – en trok een eenvoudig zwart kostuum over de vulling aan. Door wat meer hak onder zijn schoenen leek hij een paar centimeter langer.

Hij nam rustig de tijd, bekeek het resultaat in een hoge, driedelige spiegel, zocht naar tekenen van Kenneth Stiles. Voor het eerst in meer dan een uur stond hij zich een lachje toe.

Hij kon zo op inspecteur Eve Dallas aflopen en haar een kus op haar mond geven. Hij durfde te wedden dat ze hem niet zou herkennen.

Zelfverzekerd, zoals altijd wanneer hij een nieuw personage aannam, sloeg Stiles een cape om en ging hij op weg om de vrouw te ontmoeten van wie hij al zijn hele leven hield.

Ze liet hem wachten. Dat was nooit anders geweest. Hij had een kleine nostalgieclub gekozen die uit de mode was geraakt. Maar de muziek was rustig en bluesachtig, de klanten bemoeiden zich met hun eigen zaken en de drankjes werden vlot geserveerd.

Hij nipte aan zijn gin en bladerde door een beduimd exemplaar van Shakespeares sonnetten. Dat was hun teken.

Ze had hem het boek al die jaren geleden gegeven. Hij had het gezien als teken van liefde, niet als teken van vriendschap zoals haar bedoeling was geweest. Zelfs toen hij zijn fout had ingezien, koesterde hij het. Net zo veel als haar.

Hij had uiteraard tegen de politie gelogen. Hij had het contact met haar nooit verbroken, had geweten waar ze was, wat ze deed. Hij had ten aanzien van haar gewoon een andere rol aangenomen, die van vertrouweling en vriend.

En na een tijd, na die rol zo lang te hebben vervuld, was hij ermee vertrouwd geraakt.

En toch, toen ze in het zitje tegenover hem ging zitten en zijn hand wilde pakken, maakte zijn hart een sprongetje.

Ze had een ander kapsel. Het was een fantastische bos donkerrood. Haar huid was heel matgoud. Hij wist dat hij zacht aanvoelde. Haar ogen waren donker, geelbruin en er lag een bezorgde blik in. Maar ze glimlachte naar hem, een aarzelend krommen van een volle mond.

‘Dus je leest het nog steeds?’ Haar stem klonk zacht, met een licht, Frans accent.

‘Ja, heel vaak, Anja.’ Zijn greep verstevigde zich en daarna liet hij hem bewust verslappen. ‘Ik zal een drankje voor je bestellen.’

Ze leunde naar achteren, keek naar hem en wachtte terwijl hij een ober riep en een glas sauvignon blanc voor haar bestelde.

‘Je vergeet het nooit.’

‘Waarom zou ik?’

‘Ach, Kenneth.’ Ze sloot haar ogen even. ‘Ik wilde dat alles anders was gelopen. Zou zijn gelopen.’

‘Niet doen.’ Het klonk scherper dan zijn bedoeling was. Het deed nog steeds pijn. ‘Het is te laat voor spijt.’

‘Ik denk dat het daarvoor nooit te laat is.’ Ze zuchtte even. ‘Ik heb al meer dan de helft van mijn leven spijt van Richard.’

Hij zei niets tot haar drankje werd geserveerd en ze de eerste slok had genomen. ‘De politie denkt dat ik hem heb vermoord.’

Ze zette grote ogen op en de wijn klotste bijna over de rand van haar glas toen haar hand schokte. ‘Nee toch! Nee, dat is onmogelijk. Belachelijk.’

‘Ze weten wat er vierentwintig jaar geleden is gebeurd.’

‘Wat bedoel je?’ Haar hand schoot uit en ze greep hem stevig vast. ‘Wat weten ze?’

‘Rustig maar. Ze weten van de mishandeling, mijn arrestatie, de rechtszaak.’

‘Maar hoe kan dat? Het is zo lang geleden en alle informatie was verzegeld.’

‘Eve Dallas. Inspecteur Dallas,’ zei hij enigszins bitter terwijl hij zijn eigen glas pakte. ‘Ze is meedogenloos. Ze is erin geslaagd om de verzegeling te verbreken. Ze hebben me naar het bureau gebracht, in een kamer gezet, ondervraagd.’

‘O, Kenneth. Kenneth, *mon cher*, het spijt me zo. Dat moet afschuwelijk zijn geweest.’

‘Ze denken dat ik al die tijd wrok tegen Richard heb gekoesterd.’ Hij lachte even en nam een slok. ‘Ze zullen wel gelijk hebben.’

‘Maar je hebt hem niet vermoord.’

‘Nee, maar ze blijven in het verleden graven. Daar moet je rekening mee houden. Ik moest ze vertellen waarom ik Richard had aangevallen. Ik moest hen jouw naam geven.’ Toen het bloed uit haar gezicht wegtrok, boog hij zich naar haar toe en nam haar beide handen in de zijne. ‘Anja,’ zei hij opzettelijk, ‘ik heb gezegd dat ik je uit het oog ben verloren, dat we al die jaren geen contact hebben gehad. Dat ik niet wist waar ik je kon vinden. Ik heb verteld dat Richard jou had verleid en dat hij je, toen hij zeker wist dat je verliefd op hem was, aan de kant heeft gezet. Ik heb ze over jouw zelfmoordpoging verteld. Dat is alles.’

Ze maakte een vertwijfeld geluidje en liet haar hoofd hangen. ‘Daar schaam ik me nog steeds voor.’

‘Je was jong en had een gebroken hart. Je hebt het overleefd, Anja. Het spijt me. Ik raakte in paniek. Maar ik moest ze iets vertellen. Ik dacht dat het voldoende zou zijn, maar ik weet nu dat ze

niet zal stoppen. Dallas blijft zoeken, blijft graven tot ze jou vindt. Tot ze de rest weet.'

Ze kalmeerde weer en knikte. 'Anja Carvell is al eens eerder verdwenen. Ik zou het haar onmogelijk kunnen maken om me te vinden. Maar dat is niet voldoende. Ik ga naar haar toe.'

'Dat kun je niet doen. In hemelsnaam.'

'Dat kan wel. Het moet. Blijf je me beschermen?' zei ze zachtjes. 'Kenneth, ik verdien jou niet. Ik heb je nooit verdiend. Ik ga met haar praten, uitleggen hoe het in elkaar zit, hoe jij in elkaar zit,' voegde ze eraan toe.

'Ik wil niet dat je erbij betrokken raakt.'

'Lieve schat, je kunt niet tegenhouden wat Richard zo lang geleden is begonnen. Je bent mijn vriend en ik bescherm mijn vrienden. Ongeacht het risico,' voegde ze eraan toe en haar blik verhardde. 'Ongeacht de gevolgen.'

'Er moet meer zijn.'

Roarke streelde Eve's naakte kont. 'Nou, als je erop staat.'

Ze tilde haar hoofd op. 'Ik had het niet over seks.'

'O. Jammer.'

Het was hem gelukt om de rode jurk weer van haar af te pellen en daarna was het gewoon een kwestie van het een dat tot het ander leidde. Nu lag ze languit over hem heen, lekker warm en loom. Maar kennelijk wilde ze niet zo blijven liggen.

'Ze haatten hem allemaal.' Ze schoof omhoog en ging rechtop op hem zitten, waardoor Roarke een bijzonder prettig uitzicht had op haar slanke lichaam en stevige borsten. 'Of hadden op zijn minst een grondige hekel aan hem. Waren misschien bang voor hem,' peinsde ze. 'Niemand van de bezetting vindt het heel erg dat hij dood is. Verschillende acteurs hadden eerder met elkaar gewerkt. Deelden een verleden, hadden banden, relaties. Met Draco, met elkaar. Misschien waren het er meer dan één.'

'Moord in de Oriënt-Expres.'

'Wat is dat? Een Aziatisch transposysteem?'

'Nee, schat, het is een ander toneelstuk van Dame Christie. Ze blijft opduiken. Er wordt een man in zijn bed vermoord, in de slaapwagen van een trein. Gestoken. Meerdere keren. Onder de

passagiers is een heel slimme detective, maar lang niet zo knap als mijn smeris,' voegde hij eraan toe.

'Wat heeft een verzonnen dode in een trein met mijn zaak te maken?'

'Slechts jouw theorie ondersteunen. Bij deze fictieve moord waren diverse passagiers betrokken, die geen onderlinge banden leken te hebben. Maar omdat onze volhardende detective weigerde deze feiten voor zoete koek te slikken, ging hij op onderzoek uit. Hij ontdekte banden, relaties, verledens. Uitvluchten en bedrog,' vulde hij aan. 'Daardoor ontdekte hij dat ze allemaal een motief hadden voor de moord.'

'Interessant. En wie had het gedaan?'

'Allemaal.' Toen ze haar ogen tot spleetjes kneep, kwam hij over-eind en sloeg zijn armen om haar heen. 'Ze staken hem om de beurt met het mes, staken het in zijn bewusteloze lichaam als vergelding voor het onrecht dat hij hen had aangedaan.'

'Behoorlijk gruwelijk. En gehaaid. Niemand kon een ander verraden zonder zichzelf te verraden. Ze bevestigden elkaars alibi. Ze spelen hun rol,' mompelde ze.

'Bijna de perfecte moord.'

'Perfekte moorden bestaan niet. Iedereen maakt fouten, de moord zelf is de grootste fout.'

'Gesproken als een agent.'

'Ik ben agent. En ik ga weer aan het werk.'

Ze wurmde zich los, gleed van het bed af en raapte de jurk op.

'Als je dat rode gevalletje weer aantrekt, schat, sta ik niet voor mijn daden in.'

'Rustig maar. Ik ga niet naakt rondlopen. Je weet maar nooit waar Summerset rondsluip.' Ze trok de jurk omhoog en keek de kamer rond. 'Misschien moeten we even opruimen.'

'Waarom?'

'Omdat het eruitziet alsof we...'

'... een heel leuke avond hebben gehad,' maakte Roarke haar zin af. 'Misschien komt dit als een schok, maar Summerset weet dat we seks hebben.'

'Wil je zijn naam en het woord seks niet in dezelfde zin gebruiken? Daar krijg ik de kriebels van. Ik ga snel douchen en dan nog even werken.'

‘Prima. Ik doe met je mee.’
‘Dat dacht ik niet. Ik ga niet met jou onder de douche, maatje. Die spelletjes van jou ken ik.’
‘Ik raak je met geen vinger aan.’
Hij zei niets over zijn mond.

‘Wat ga je doen? Een peuk roken?’
Soepel, verfrist en volkomen voldaan knoopte Roarke zijn overhemd dicht. ‘Jij stimuleert me genoeg.’
‘Blijkbaar.’
Hij pakte haar hand, leidde haar naar de lift en vroeg om haar kantoor.
De kat lag languit in haar slaapstoel en zwaaide even met zijn staart toen ze binnenkwamen.
‘Koffie?’ vroeg Roarke.

‘Ja, graag.’
Zodra hij naar de keuken liep, sprong Galahad op de grond en rende snel voor hem uit. Eve hoorde hem één keer veeleisend miauwen.

Ze ging aan haar bureau zitten, staarde naar haar computer en trommelde met haar vingers.

‘Computer, dossier Draco. Zoek kruisverwijzingen. Maak een lijst van alle mogelijke contacten, zakelijk, persoonlijk, medisch, financieel, crimineel, civiel, tussen alle leden van de bezetting.’

Bezig...

‘Ik dacht dat je dat al had gedaan.’

Ze keek op toen Roarke met de koffie terugkwam. ‘Ik doe het nog een keer, met wat extra informatie.’

Computer, markeer elke naam met verzegelde dossiers, op elk gebied.’

Voor die informatie is autorisatie vereist. Voer vereiste...

‘Zal ik dat hobbeltje even voor je wegwerken?’

Ze produceerde een laag geluid, een duidelijke waarschuwing. Roarke haalde slechts zijn schouders op en nam een slok koffie.

‘Autorisatiecode Geel, schuine streep Dallas, schuine streep vijf-nul-zes. Verzoek van Dallas, inspecteur Eve, inzake dubbele moord. Je hebt toestemming om verzegelde dossiers te markeren.’

Autorisatie correct. Verzegelde dossiers worden gemarkeerd. Gegevens in verzegelde dossiers vereisen een dwangbevel, getekend en gedateerd, voor toegang...

‘Heb ik gevraagd om toegang tot de gegevens? Markeer die verdomde verzegelde dossiers nou maar gewoon.’

Bezig... Multitaskproces duurt ongeveer acht minuten, dertig seconden...

‘Aan het werk dan. En nee,’ zei ze tegen Roarke, ‘we gaan de verzegelde dossiers niet openen.’

‘Goeie genade, inspecteur, ik geloof niet dat ik zoiets heb gesuggereerd.’

‘Dacht je soms dat ik niet doorhad dat jij en McNab me hebben bedonderd met dat dwangbevel vandaag?’

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’ Hij ging met een heup op het bureau zitten. ‘Ik heb Ian wel wat advies gegeven, maar dat ging over persoonlijke zaken. Mannen onder elkaar.’

‘Tuurlijk.’ Ze leunde in haar stoel naar achteren en keek hem aan over haar kop koffie. ‘Jij hebt samen met McNab zitten kletsen over vrouwen en sport.’

‘We hebben het geloof ik niet over sport gehad. Hij piekerde over een vrouw.’

Eve’s grijns verdween. ‘Heb je het met hem over Peabody gehad? Verdomme, Roarke.’

‘Ik kon hem moeilijk afwimpelen. Hij is echt smoorverliefd.’

‘O.’ Ze kreunde. ‘Niet dat woord gebruiken.’

‘Het is het juiste woord. Als hij inderdaad mijn advies heeft opgevolgd...’ Hij keek even op zijn polsunit. ‘Dan zouden ze nu halverwege hun eerste afspraakje moeten zijn.’

‘Afspraakje? Afspraakje? Waar was dat nou voor nodig? Waarom heb je dat gedaan? Had je je er niet buiten kunnen houden? Dan hadden ze seks gehad tot ze het zat waren en dan was alles weer normaal geweest.’

Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Zo werkte het bij ons toch ook niet?’

‘Wij werken niet samen.’ Toen zijn ogen glansden van plezier, ontblootte ze haar tanden. ‘Officieel dan. Als je agenten, romantiek, dossiers en verliefde blikken tijdens de briefings bij elkaar gooit, wordt het een zootje. Voor je het weet, doet Peabody lippenverf op, van dat stinkende meidenspul, en draagt ze een body onder haar uniform.’ Ze liet haar hoofd in haar handen vallen. ‘Dan krijgen ze ruzie en misverstanden die helemaal niets met het werk te maken hebben. Dan zit ik er middenin en voor je het weet, krijg ik dingen te horen die ik helemaal niet wil weten. En als ze het uitmaken en besluiten dat ze elkaar haten, moet ik dat ook weer aanhoren, ook dat ze absoluut niet meer samen kunnen werken, of in dezelfde ruimte kunnen zijn, waardoor ik ze allebei op hun donder moet geven.’

‘Eve, jij weet me ook altijd op te vrolijken met je zonnige kijk op het leven.’

‘En...’ Ze porde hem in zijn borst. ‘... het is allemaal jouw schuld.’

Hij pakte haar vinger en beet erin, niet bepaald zachtzinnig. ‘Als dat zo is, sta ik erop dat ze hun eerste kind naar mij vernoemen.’

‘Wil je me helemaal gek maken?’

‘Ach lieveling, dat is zo gemakkelijk, ik kon het gewoon niet laten. Waarom zet je die hele toestand niet van je af, voordat je er hoofdpijn van krijgt? Je informatie is binnen.’

Ze wierp hem nog een boze blik toe en richtte haar aandacht op het scherm.

Er liepen wel erg veel lijntjes, dacht ze toen ze de informatie bekeek. Levens die met andere levens botsten. En elke keer dat dat gebeurde, lieten ze een deukje achter. Soms was het deukje een kneuzing, die nooit meer helemaal genas.

‘Kijk eens aan, dit is nog niet eerder opgedoken. De moeder van Michael Proctor was actrice. Ze had een rolletje in een toneelstuk. Vierentwintig jaar geleden.’ Eve leunde achterover. ‘En kijk eens wie er met haar op het toneel stonden: Draco, Stiles, Mansfield en

Rothchild. Dat is in dezelfde tijd als het gedoe tussen Draco en Stiles. Waar is Anja Carvell?’ mompelde ze.

‘Misschien had, of heeft, ze een artiestennaam.’

‘Misschien. Geen verzegelde dossiers voor Proctors moeder.’ Ze droeg de computer op om onderzoek te doen naar ene Natalie Brooks. ‘Interessant. Dit was haar laatste optreden. Ze is gestopt, teruggegaan naar haar geboorteplaats. Omaha, Nebraska. Het jaar erop getrouwd. Ze lijkt brandschoon. Aantrekkelijk,’ voegde ze eraan toe, toen ze de computer opdracht gaf om de ID-foto van vierentwintig jaar geleden te tonen. ‘Jong, fris uiterlijk. Net iets voor Draco.’

‘Denk je dat zij Anja zou kunnen zijn?’

‘Misschien. Hoe dan ook, ik geloof niet dat Draco haar zou laten schieten. Daarmee wordt het motief van Michael Proctor nog sterker. Hij heeft niet gezegd dat zijn moeder Draco kende.’

‘Misschien wist hij het niet.’

‘Onwaarschijnlijk. Laten we eens naar de gemarkeerde dossiers kijken. Hm, Draco heeft ook verzegelde dossiers.’

‘Geld, bekendheid, contacten,’ zei Roarke. ‘Daar koop je stilzwijgen mee.’

‘Dat moet jij weten.’ Ze zei het grijnzend en kwam toen met een ruk overeind. ‘Wacht eens even, wacht eens even. Wat hebben we hier? Carly Landsdowne heeft ook een verzegeld dossier.’

‘Meer geheimen? Meer stilzwijgen?’

‘Deze keer niet. Ik ken deze code. Het is een oude code. Die werd gebruikt toen ik het systeem in ging. Veel kinderen in de tehuizen wilden die code nog liever dan hun eerstvolgende maaltijd. Het is de code voor adoptie. Verzegeld,’ voegde ze eraan toe. ‘Met de gegevens van de biologische moeder erin. Kijk eens naar de datum.’

‘Acht maanden na Stiles’ aanval op Draco. Dat is vast geen toeval.’

‘Zo zie ik het. Draco maakt Anja Carvell zwanger. Zij vertelt het hem, hij dumpst haar. Laat haar hard vallen. Ze stort in, probeert een einde aan haar leven te maken, maar Stiles vindt haar op tijd. Ze bedenkt zich en besluit de zwangerschap te voldragen. Ze staat het kind af en betaalt een flinke som geld voor de verzegeling.’

‘Dat moet niet gemakkelijk zijn geweest.’

Eve kreeg een vlakke blik in haar ogen. ‘Voor sommige mensen wel. Er worden elke dag kinderen afgedankt.’

Om haar te troosten, legde hij zijn handen op haar schouders en masseerde ze. ‘Volgens Stiles was ze verliefd op de vader van de baby en ging ze er bijna aan onderdoor. Toch heeft ze geen abortus gepleegd. Ze heeft het kind afgestaan, Eve, dat is iets anders dan het kind afdanken. Ze heeft voor de verzegeling betaald om het kind te beschermen.’

‘Het beschermt haar ook.’

‘Ja, maar er zijn ook andere manieren. Ze had het kind op de zwarte markt kunnen verkopen. Dan kraait er geen haan naar. Maar ze heeft gekozen voor de officiële kanalen.’

‘Stiles wist het. Ze moet het hem hebben verteld. Ik ga nog een keer met hem praten. Eens kijken. Welke rechter zal ik wakker maken voor een dwangbevel en toestemming om het zegel te verbreken?’ Ze keek op naar Roarke. ‘Suggesties?’

‘Inspecteur, dat weet je vast zelf het beste.’

Voor ze een rechter uit bed belde met het risico dat hij boos werd, probeerde ze Peabody via haar communicator te bereiken.

‘Geen dienst?’ Eve was oprecht geschokt toen ze het knipperende, rode lampje op haar pocketunit zag. ‘Wat heeft dat te betekenen, verdomme?’

‘Hoe durft ze!’ Roarke klakte met zijn tong. ‘Wedden dat ze het rare idee heeft dat ze recht heeft op een privéleven.’

‘Jouw schuld, jouw schuld, jouw schuld,’ herhaalde Eve binnensmonds, terwijl ze de transmissie naar Peabody’s palm’link stuurde. Na zes piepjes sprong Eve op en begon ze te ijsberen. ‘Als ze niet reageert, ga ik...’ Plotseling explodeerde Eve’s bureau’link van het lawaai. Door haar boze kreet stoof de kat terug de keuken in. ‘Peabody! Waar zit je in godsnaam?’

‘Chef? Chef, ben jij het? Ik kan je nauwelijks horen boven de muziek uit.’

De audio was misschien wazig, maar het beeld werd helder en Eve zag haar assistent van dichtbij, compleet met warrig haar, lippenverf en een suffe blik.

Ik wist het, was alles wat Eve kon denken. *Ik wist het gewoon.*

‘Je hebt gedronken.’

‘Gedronken?’ De wazige ogen knipperden even bij die informatie, toen hoorde Eve iets wat ze alleen maar kon omschrijven als gegiechel. ‘Eh, misschien wel. Een paar. Ik ben in een club en hier wordt gedronken. Geweldig lekkere gillers. Is het al ochtend?’

‘Hé Dallas!’ McNab duwde zijn gezicht tegen dat van Peabody, zodat ze samen het scherm vulden; allebei ladderzat, zo te zien. ‘Deze band is te gek. Waarom komen jij en die vlam van je ook niet hiernaartoe?’

‘Peabody, waar zit je?’

‘Ik ben in New York City. Ik woon hier.’
Dronken, dacht Eve gefrustreerd. *Zo dronken als een kolonist op Station Caspian*. ‘Laat maar. Ga naar buiten voordat ik doof word.’
 ‘Wat? Ik versta je niet!’
 Eve negeerde Roarkes geamuseerde gegrinnik en leunde dichter naar haar ’link. ‘Agent Peabody, ga naar buiten en hou de transmissie open. Ik moet je spreken.’
 ‘Ben je buiten? Waarom kom je dan niet binnen?’
 Eve haalde diep adem. ‘Ga. Naar. Buiten.’
 ‘O, oké, is goed.’
 Eve hoorde allerlei gestommel, meer gegiechel en zag wat hobbelige beelden van een mensenmassa die, volgens haar, als idioten op en neer sprongen en dansten op de klereherrie van de band. Tot haar grote ergernis ving ze luid en duidelijk McNabs gefluisterde voorstel op van wat leuk zou zijn om te doen in de privékamers van de club.
 ‘Je moet hem wel punten voor creativiteit geven,’ zei Roarke.
 ‘Ik haat je.’ Vol ongeduld hield Eve de transmissie open terwijl Peabody en McNab de club uit strompelden. De herrie werd iets minder, maar niet veel. Kennelijk had McNab een club gekozen in het hart van de eindeloze uitgaanswijk van Broadway.
 ‘Dallas? Dallas? Waar ben je?’
 ‘Op je ’link, Peabody. Op je ’link.’
 ‘O.’ Ze tilde het ding weer op en tuurde naar het scherm. ‘Wat doe je daarbinnen?’
 ‘Heb je Ex-Kater in je tas?’
 ‘Zekers. Je moet overal op voorbereid zijn, toch?’
 ‘Neem het in. Nu.’
 ‘Aaaah...’ Peabody’s vrolijk gekleurde lippen pruilden nu. ‘Wil ik niet. Hé, dat is Roarke. Ik hoorde Roarke. Hoi, Roarke.’
 Hij kon het niet laten en kwam het beeld in. ‘Hallo, Peabody. Je ziet er bijzonder lekker uit vanavond.’
 ‘Gossie, lekker ding. Ik kan gewoon wel naar je blijven kijken en...’
 ‘Ex-Kater, Peabody. Nu. Dat is een bevel.’
 ‘Verdomme.’ Peabody rommelde wat in haar tas en vond het blikje. ‘Als ik moet, moet jij ook,’ zei ze. Ze haalde twee pillen uit het blikje en schoof het naar McNab.’

‘Waarom?’
 ‘Daarom.’
 ‘O.’
 ‘Peabody, ik heb alle huidige informatie over Anja Carvell nodig, alle zoek- en scanresultaten.’
 ‘Ké.’
 ‘Stuur ze naar mijn auto-unit. En daarna moet je naar me toe komen, in uniform, naar het adres van Kenneth Stiles. Over een half uur. Begrepen?’
 ‘Ja, zo’n beetje... Kun je de vraag herhalen?’
 ‘Het is geen vraag. Het is een bevel,’ corrigeerde Eve en ze herhaalde hem. ‘Nu wel begrepen?’
 ‘Jaha. Eh, ja, chef.’
 ‘En laat je circusaapje thuis.’
 ‘Chef?’
 ‘McNab,’ snauwde Eve en ze verbrak de transmissie.
 ‘Spelbreker,’ mompelde Roarke.
 ‘Hou je praatjes voor je.’ Ze stond op, haalde haar schouderholster uit de lade en gespte hem om. ‘Ga maar wat financiële aanpassingen en puntsgewijze analyses doen.’
 ‘Lieveling, je hebt geluisterd.’
 ‘Ik kan er niet om lachen,’ liet ze hem weten, gefrustreerd omdat ze dat eigenlijk wel wilde. ‘Geen stoute dingen doen.’
 Hij glimlachte alleen en wachtte totdat hij haar de trap af hoorde rennen.
 Ze zou voorzichtig om de verzegeling heen werken, in plaats van hem te verbreken, dacht hij. Hij hoefde zich daardoor niet te laten belemmeren.
 Hij wandelde door de gang naar een privékamer. Zijn stem- en handafdruk werden gecontroleerd en bevestigd. De sloten werden uitgeschakeld.
 ‘Lichten aan,’ beval hij. ‘Volle sterkte.’
 De kamer baadde in het licht, van buitenaf onzichtbaar door de bevestigde privacyschermen voor de rij ramen. Hij liep over de grote, vierkante tegels terwijl de deur achter hem dichtviel, in het slot.
 Slechts drie mensen hadden toegang tot deze kamer. Drie

mensen die hij volkomen vertrouwde. Eve, Summerset en hijzelf.

Het gladder, zwarte controlepaneel vormde een grote U. De apparatuur, ongeregistreerd en illegaal, zoemde zachtjes in de slaapmodus. Het alziend oog van CompuGuard kon niet verbieden wat het niet kon zien.

Hij had de afgelopen jaren de meeste van zijn dubieuze eigendommen geherstructureerd. Na Eve had hij de rest verkocht of gelegaliseerd. Maar, dacht hij terwijl hij voor zichzelf een cognac inschonk, een man moest zichzelf af en toe aan het verleden herinneren, dat hem had gevormd. En voor zijn rebelse geest was het idee van een systeem als CompuGuard, dat al het computerverkeer in de gaten hield, net zo hinderlijk als een steentje in zijn schoen. Hij was het aan zijn reputatie verplicht om het om de tuin te leiden.

Hij liep naar het controlecentrum en draaide zijn cognac in het glas rond. 'Systeem inschakelen,' beval hij en een ware regenboog van lichtjes wierp een gloed over het zwart. 'Zo, eens even kijken.'

Eve liet haar voertuig achter op een parkeerplaats op de tweede verdieping, een halve straat bij Stiles' appartement vandaan. Ze was ongeveer op de helft toen ze iemand zag die zijn best deed om te verdwijnen tussen de bomen aan de rand van het park ertegenover.

'Trueheart.'

'Chef!' Ze hoorde de uitroep van verbazing in zijn stem, maar hij had zijn gezicht weer in de plooi toen hij uit de schaduw kwam. 'Inspecteur.'

'Rapport.'

'Chef, ik heb het gebouw van het subject in de gaten gehouden sinds zijn terugkomst om 18.23 uur. Mijn collega surveilleert bij de achteruitgang. We onderhouden regelmatig contact, elke dertig minuten.'

Toen ze niet reageerde, schraapte hij zijn keel. 'Het subject heeft zijn privacyschermen voor alle ramen om 18.38 uur dichtgedaan. Ze zijn sindsdien dicht gebleven.'

'Dat is mooi, Trueheart, dat geeft me echt een helder beeld. Nu wil ik graag weten of hij binnen is.'

'Inspecteur, subject heeft het pand niet verlaten.'

'Mooi.' Ze zag een Rapid Cab langs de stoep tegenover hen parkeren. Peabody, die er al een stuk officiëler uitzag, in compleet uniform en met haar haren onder haar pet, klom eruit. 'Ga zo door, agent Trueheart.'

'Jawel, chef. Chef? Ik wil graag van de gelegenheid gebruik maken om u te bedanken voor deze opdracht.'

Eve keek naar zijn erg jonge, heel serieuze gezicht. 'Je wilt me bedanken voor een klus waarvoor je buiten in het donker moet staan, in de kou, al...' Ze keek op haar polsunit. 'Al ongeveer vijfenhalf uur lang?'

'Het is een moordonderzoek,' zei hij met zo veel ontzag dat ze zich moest bedwingen om hem een klopje op zijn wang te geven.

'Fijn dat je ervan geniet.' Ze stak de straat over, waar Peabody stond te wachten. 'Kijk in mijn ogen,' instrueerde Eve haar.

'Ik ben nuchter, chef.'

'Steek je tong uit.'

'Waarom?'

'Omdat dat moet. En ophouden met prullen.' Daarmee liep Eve op het gebouw af. 'En ook niet achter mijn rug met je ogen rollen.'

De ogen van Peabody bleven halverwege hangen. 'Krijg ik nog te horen waarom ik weer in functie ben?'

'Ja. Als je overlevende hersencellen weer functioneren, kom je daar vanzelf achter als ik Stiles in het nauw drijf. De rest vul ik wel in als we klaar zijn.'

Ze gaf haar penning en een handafdruk voor controle aan de dienstdoende nachtwaker en werd binnengelaten. Eve praatte haar snel bij op weg naar boven.

'Wauw, het lijkt wel zo'n soapserie. Niet dat ik daarnaar kijk,' zei Peabody snel toen Eve koeltjes haar kant op keek. 'Maar een van mijn zussen is verslaafd. Ze is helemaal verslingerd aan *The Heart of Desire*. Desire is een schattig kustplaatsje, maar onder de oppervlakte spelen allemaal intriges en...'

'Laat maar. Serieus.'

Ze haastte zich uit de lift om te voorkomen dat ze een samenvatting kreeg van iets wat *The Heart of Desire* heette. Ze drukte op de zoemer bij het appartement van Stiles en hield haar penning voor het kijkgaatje.

‘Misschien slaapt hij,’ zei Peabody even later.
‘Hij heeft een butlerdroid.’ Eve drukte weer op de zoemer en voelde krampen van spanning in haar buik.

Ze had een groentje, verdomme, een groentje, surveillance-dienst gegeven bij de hoofdverdachte in twee moordzaken. Omdat ze het joch een kans wilde geven.

Als Stiles langs hem heen was geglipt, was het helemaal haar eigen schuld.

‘We gaan naar binnen.’ Ze pakte haar lopercode.

‘Een dwangbevel...’

‘Dat hebben we niet nodig. Subject wordt verdacht, dubbele moord, eveneens mogelijk slachtoffer. Er is reden om aan te nemen dat de verdachte is gevlucht, of dat hij binnen is en niet in staat tot reageren.’

Ze omzeilde de sloten met haar lopercode. ‘Trek je wapen, Peabody,’ beval ze terwijl ze haar eigen wapen pakte. ‘Ga hoog naar binnen, naar rechts. Klaar?’

Peabody knikte. Haar mond was dan wel felgekleurd, maar stond vastberaden.

Op Eve’s teken gingen ze naar binnen, elk een kant op. Eve vroeg om licht, kneep haar ogen tot spleetjes door het plotselinge geflikker, keek rond en zwaaide haar wapen door de ruimte en positioneerde zichzelf zo dat ze Peabody rugdekking gaf.

‘Politie! Kenneth Stiles, dit is inspecteur Dallas, NYPD. Ik ben gewapend. Dit is een bevel: kom direct naar de woonkamer.’

Ze liep intussen naar de slaapkamer, met haar oren gespitst. ‘Hij is hier niet.’ Haar onderbuikgevoel zei haar dat de woning leeg was, maar ze gebaarde Peabody naar de andere kant van de kamer. ‘Controleer die kant. Blijf alert.’

Ze trapte de deur open, met haar wapen voor zich uit.

Ze zag een netjes opgemaakt bed, een keurig zitgedeelte en het donkere pak dat Stiles bij de herdenkingsdienst had gedragen lag op de vloer.

‘De droid is hier, Dallas,’ riep Peabody. ‘Gedeactiveerd. Geen spoor van Stiles.’

‘Hij is ’m gesmeerd. Verdomme.’ Toch hield ze haar wapen in de aanslag en liep door de tussendeur de badkamer in.

Na een blik op de kleedruimte borg ze het wapen weg. ‘Het

is niet de schuld van Trueheart,’ zei ze tegen Peabody toen haar assistent naast haar kwam staan. Eve pakte een pot huidmake-up en een pruik. ‘Stiles is waarschijnlijk verdomd goed met dit spul. Meld het, Peabody. De verdachte is op de vlucht.’

‘Chef.’ Trueheart stond zo stijf als een versteende sequoia in de deuropening van Stiles’ kleedruimte. Zijn gezicht was wit, met uitzondering van de knalrode bloesem op zijn jukbeenderen. ‘Ik neem de volledige verantwoording op me voor het mislukken van mijn opdracht. Ik accepteer zonder protest elke berisping die u toepasselijk acht.’

‘Ten eerste, hou op met praten zoals de droid die Peabody aan de praat probeert te krijgen. Ten tweede, jij bent niet verantwoordelijk voor het ontsnappen van de verdachte. Dat is mijn schuld.’

‘Inspecteur, ik begrijp dat u mijn onervarenheid in overweging neemt bij mijn falen in het uitvoeren van mijn functie en het naar tevredenheid uitvoeren van deze opdracht...’

‘Klep dicht, Trueheart.’ Jezus god, wat was hij toch een groentje! ‘Peabody! Hier komen.’

‘Ik heb de droid bijna aan de praat, Dallas.’

‘Peabody, vertel agent Trueheart hier wat ik doe met agenten die een opdracht verknallen of die opdracht niet naar mijn tevredenheid uitvoeren.’

‘Chef, die krijgen op hun kloten, genadeloos. Dat kan heel leuk zijn om naar te kijken. Van een discrete, veilige afstand.’

‘Dank je, Peabody. Ik ben trots op je. Trueheart, geef ik jou op je kloten?’

Hij werd nog roder. ‘Eh, nee, chef. Inspecteur.’

‘Daar kun je dus uit afleiden dat je, naar mijn mening, de opdracht niet hebt verknald. Als ik daar anders over dacht, lag je nu te kronkelen op de vloer, naar je ballen grijpend en smekend om genade die ik, zoals inspecteur Peabody kort en bondig heeft opgemerkt, niet heb. Duidelijk?’

Hij aarzelde. ‘Ja, chef?’

‘Goed geantwoord.’ Ze draaide zich om en bestudeerde de kleedruimte. Het oerwoud aan kleding in verschillende soorten en maten; de lange, brede werkbank vol met flesjes, tubes en

sputbussen. Vakjes vol met haarstukken en pruiken. Keurig ingedeelde laden met allerlei materialen.

‘Hij kan zich als iedereen vermommen. Daar had ik rekening mee moeten houden. Vertel me wie je het gebouw hebt zien verlaten tussen 18.30 uur en mijn aankomst ter plaatse. We controleren het nog met de beveiligingsdisks van de uitgangen, maar wees zo volledig mogelijk.’

Hij knikte en staarde geconcentreerd voor zich uit. ‘Een stel, man en vrouw, beiden blank, vijfendertig tot veertig. Ze hielden een sneltaxi aan en vertrokken in oostelijke richting. Een vrouw alleen, gemengd ras, achter in de twintig. Ze vertrok te voet, in westelijke richting. Twee mannen, zwart en blank, begin dertig. Ze waren binnen dertig minuten terug, met een kratje bier en een grote pizza. Een man alleen, gemengd ras, achter in de veertig, met gezichtshaar.’

Hij zweeg toen Eve een hand opstak. Ze hield een zakje omhoog en liet hem een paar haren zien die ze al had verzegeld als bewijs. ‘Komt de kleur overeen?’

Hij opende zijn mond, maar sloot hem toen weer en perste zijn lippen op elkaar. ‘Het is lastig om het met zekerheid te zeggen, inspecteur, want het begon al donker te worden. Maar de bewuste persoon leek donker haar te hebben, in vrijwel dezelfde kleur als het verzegelde bewijs.’

‘Geef me bijzonderheden. Lengte, gewicht, soort kleding, uiterlijk.’

Ze luisterde en probeerde zich een voorstelling van de vermoming te maken op basis van Truehearts rapport.

‘Oké, verder nog iemand?’

Hij behandelde nog een paar mensen die het gebouw hadden verlaten, maar niemand deed haar alarmbellen zo afgaan als de man van gemengd ras.’

‘Had hij iets bij zich? Een zak, een doos, een pakje?’

‘Nee, chef. Hij had niets bij zich.’

‘Oké, dan ziet hij er waarschijnlijk nog hetzelfde uit. Meld het aan het bureau.’

‘Chef?’

‘Geef je beschrijving door aan het bureau, Trueheart. Voeg het toe aan het opsporingsbericht.’

Zijn gezicht begon helemaal te stralen. ‘Jawel, chef!’

Het was puur geluk dat hij werd gezien. Daar zou Eve later wel over nadenken, en nog lang daarna. Puur geluk.

Het was stom toeval dat de sneltrein van en naar Toronto onderweg naar Grand Central pech kreeg. De vertraging maakte alle verschil.

Maar toen de meevaller werd gemeld, ramde Eve haar communicator weer in haar zak. ‘Grand Central. Kom, we gaan.’

Ze was halverwege de deur van het appartement toen ze een blik over haar schouder wierp. ‘Trueheart, is er een reden waarom je niet achter me aankomt?’

‘Chef?’

‘Als je leidinggevende zegt dat we gaan, kom je direct in beweging met die magere reet van je.’

Hij knipperde snel, het leek tot hem door te dringen dat ze hem in het team wilde. Er verscheen een idiote grijns op zijn gezicht toen hij zich naar de deur haastte. ‘Ja, chef.’

‘De spoorwegpolitie blokkeert de uitgangen, ze verspreiden zich over alle ingangen. Er is versterking onderweg.’ Eve gaf de informatie door terwijl ze afdaalden naar straatniveau. ‘De verdachte heeft een enkeltje gekocht voor de sneltrein naar Toronto.’

‘Daar is het ijskoud.’ Peabody zette de kraag van haar jas op terwijl ze over straat naar Eve’s auto renden. ‘Als ik het land wilde ontvluchten, zou ik naar het zuiden gaan. Ik ben nog nooit in het Caraïbisch gebied geweest.’

‘Vertel hem dat maar als hij in de cel zit. Gordel om,’ adviseerde ze toen ze de auto in doken. Ze schoot als een raket de parkeerplaats uit, zette de sirenes aan en scheurde gillend op twee banden door de bocht.

Dubbelgevouwen op de achterbank, met zijn knieën in zijn maag, was Trueheart in de hemel.

Hij had de achtervolging ingezet; niet op een scharrelende straaldief of een sneue verkeersovertreder, maar op een moordverdachte. Hij greep de veiligheidsstang vast om zijn evenwicht te bewaren, terwijl Eve snel en koelbloedig door het verkeer flitste. Hij wilde elk detail in zijn geheugen griffen. De ongelooflijke snelheid, de gillende sirenes, het plotselinge schokken en schudden toen zijn inspecteur – god, was ze niet geweldig? – het

voertuig snel verticaal liet stijgen om een file op Lexington te omzeilen.

Hij luisterde naar de heldere, doeltreffende stem van Peabody terwijl ze via haar communicator samenwerkte met de versterking. Naar het binnensmondse, achteloze gevloek van Eve, toen ze gedwongen scherp moest uitwijken voor een stel 'fucking hersendode idioten' op een scooter.

Ze kwam met piepende banden tot stilstand aan de westkant van het transpocentrum. 'Peabody, Trueheart, volg mij. Eens kijken wat die spoorwegjongens voor ons hebben.'

Twee spoorwegagenten sloten de uitgang af. Ze salueerden allebei toen Eve haar penning liet zien. 'Status?'

'Uw verdachte is binnen, inspecteur. Niveau Twee, Gebied c. Er bevindt zich een aantal passagiers in dat gebied. De sneltrain naar Toronto was uitverkocht. Er zijn verschillende winkels, eettentjes en toiletten. Er staan mannen bij alle liften, glides en promenades van en naar het gebied. Hij is daarbinnen.'

'Blijf paraat.'

Ze liep de enorme zee van lawaai en activiteiten binnen.

'Inspecteur, Feeney en McNab naderen vanaf de zuidzijde het gebouw.'

'Geef hun de doellocatie door. We hebben geen informatie over wapens, maar we gaan ervan uit dat hij is gewapend.' Ze liep door de enorm uitgestrekte ruimte, terwijl mensen op weg naar of van huis langs haar heen stroomden. 'Laat de bevelhebber weten dat we op weg zijn naar beneden.'

'Hoofdinspecteur Stuart, chef. Kanaal b op uw communicator. Ze is paraat.'

'Hoofdinspecteur Stuart, inspecteur Dallas hier.'

'Inspecteur, het net is uitgezet. Het verkeerscontrolecentrum blijft vertragingen omroepen voor de trein van 12.05 uur naar Toronto.'

'Waar is mijn verdachte?'

Stuart bleef uitdrukkeloos en strak kijken, maar haar stem klonk scherper. 'We hebben de verdachte niet meer in beeld. Hij heeft het gebied niet, ik herhaal niet, verlaten. Onze beveiligingscamera's voeren een volledige controle uit. We vinden hem wel.'

'Meld het via dit kanaal zodra jullie hem zien,' zei Eve kortaf. 'Informeer uw manschappen dat NYPD ter plaatse is en de leiding overneemt. Wij rekenen op hun volledige medewerking en assistentie.'

'Dit is mijn terrein, inspecteur. Ik heb de leiding.'

'Het doelwit wordt verdacht van twee moorden op mijn terrein, hoofdinspecteur. Daarmee is het mijn zaak, dat weet u net zo goed als ik. Laten we de klus klaren. Dan knokken we het later wel uit.' Eve zweeg even. 'We naderen Niveau Twee. Informeer uw manschappen, alstublieft. Wapens programmeren op de laagste stand en alleen inzetten in extreme omstandigheden en ter bescherming van omstanders. Ik wil een arrestatie zonder slachtoffers.'

'Ik weet heel goed hoe ik een dergelijke operatie moet uitvoeren. Volgens mijn informatie is het doelwit mogelijk gewapend.'

'Dat kunnen we niet bevestigen. Ga voorzichtig te werk, met zo min mogelijk geweld. Minimaal geweld, hoofdinspecteur, dat heeft prioriteit. Het wemelt hier van de burgers. Ik hou dit kanaal open voor verdere communicatie.'

Eve stopte de communicator weer in haar zak. 'Gehoord, Peabody?'

'Ja, chef. Zij wil met de eer strijken. "Vanavond heeft de New York City Vervoersautoriteit, onder leiding van hoofdinspecteur Stuart, de hoofdverdachte voor de moord op Richard Draco opgepakt. De man was op de vlucht. Beelden om elf uur."'

'En wat is onze doelstelling?'

'Het doelwit identificeren, arresteren en opsluiten. Ongedeerd, zonder burgerslachtoffers.'

'Begrijp je dat, Trueheart?'

'Ja, chef.'

Eve zag hoe de spoorwegfunctionarissen heel Gebied c in de gaten hielden. En ze zag de mensenmassa die rondliep, rondhing, of zich haastte over het brede perron en door de slingerende gangen die toegang gaven tot de winkeltjes en eettentjes.

Ze rook de vette geur van fastfood, de warme lucht van de mensheid. Baby's huilden. De nieuwste urban rock dreunde uit iemands tunebox, een regelrechte overtreding van de geluidsvervuilingswet. Een groepje straatzangers probeerde erbovenuit te komen.

Ze zag vermoeidheid, opwindend en verveling op de zee van gezichten. En tot haar lichte ergernis zag ze hoe een langslappende gauwdief een portemonnee rolde.

‘Trueheart, jij bent de enige die hem heeft gezien. Hou je ogen open. We willen dit zonder problemen laten verlopen, maar geen tijd verspillen. Hoe langer de treinvertraging duurt, hoe nerveuzer Stiles wordt.’

‘Dallas, Feeney en McNab op negen uur.’

‘Ja, ik zie ze.’ Ze zag hen, de kolkende burgermassa, de tientallen zijpaden. ‘Het lijkt hier wel een mierenhoop. We verspreiden ons. Peabody, rechterkant doorzoeken. Trueheart, jij neemt de linkerkant. Hou elkaar in de gaten.’

Zelf nam ze het midden, baande zich een weg door de menigte, keek zoekend om zich heen. Aan de andere kant van het spoor schoot een trein naar het zuiden met een vlaag hete lucht de tunnel in. Een bedelaar, van wie de bedelaarsvergunning was besmeurd met iets ondefinieerbaars, werkte de wachtende reizigers voor de vertraagde sneltrein naar Toronto af.

Ze was bijna bij Feeney, keek opzij om Peabody’s positie vast te stellen, draaide haar hoofd om te zien waar Trueheart zich bevond.

Ze hoorde de schreeuw, een serie gillen, een explosie van glas toen de ruit van een van de volle etalages versplinterde. Terwijl ze zich omdraaide zag ze hoe Stiles zich een weg baande door de paniekerige menigte, achtervolgd door een spoorwegagent.

‘Niet schieten!’ Ze schreeuwde het en greep zowel haar wapen als haar communicator. ‘Stuart, beveel je man om niet te schieten! Doelwit is ingesloten. Geen wapens inzetten.’

Ze gebruikte haar ellebogen, laarzen en knieën om zich door de mensenmassa die het gebied probeerde te ontvluchten heen te worstelen. Iemand viel tegen haar aan, met een wilde blik in zijn ogen en graaiende handen. Ze klemde haar kiezen op elkaar, duwde hem aan de kant en vocht zich door een opening.

De volgende golf mensen zwermde als bijen, ze gilden toen nog meer etalageruiten sprongen. Ze voelde iets warmes op haar gezicht, er liep iets nats langs haar hals.

Ze zag hoe Stiles over gevallen en in elkaar gedoken mensen heen sprong. Toen zag ze Trueheart.

Hij had lange benen en rende snel. Eve gebruikte haar eigen benen, brak los. Vanuit haar ooghoek zag ze een plotselinge beweging.

‘Nee! Niet schieten!’ Haar geschreeuwde bevel ging verloren in de chaos. Ze sprong op de spoorwegagent af, maar hij nam zijn schietpositie aan en richtte zijn wapen. Op hetzelfde moment zette Trueheart zich af om te tackelen.

De schok van de straal raakte hem halverwege de sprong waardoor zijn lichaam een projectiel werd dat de vluchtende Stiles keihard in zijn rug ramde. Door de voorwaartse kracht vielen ze beiden van het perron, op de rails eronder.

‘Nee. Godverdomme. Nee!’ Ze duwde de spoorwegagent aan de kant, schoot opzij en rende naar de rand van het perron. ‘Stop alle treinen naar het noorden! Er liggen gewonden op de rails. Stop alle treinen! O Jezus. O Christus.’

Een kluwen lichamen, plassen bloed. Ze sprong op de rails en voelde de schok door haar benen omhoogschieten. Ze snakte naar adem terwijl ze naar de hartslag in Truehearts hals zocht.

‘Godverdomme. Godverdomme. Agent neer!’ riep ze krassend met een droge keel in de communicator. ‘Agent neer! Onmiddellijk medische assistentie vereist, Grand Central, Niveau Twee, Gebied C van Charlie. Stuur medische eenheden. Agent en verdachte neer. Hou vol, Trueheart.’

Ze trok haar jas met een ruk uit, spreidde hem over zijn borstkas en drukte daarna met haar handen de gapende wond in zijn dij dicht.

Feeney landde buiten adem en zwetend naast haar. ‘O, Christus. Hoe erg is het?’

‘Erg. Hij is geraakt, hij sprong precies in die kutstraal.’ Ze was één stap te laat. Eén stap. ‘En toen de val. We kunnen het risico niet nemen om hem zonder nekkraag te verplaatsen. Waar blijft de ambulance? Waar blijft die fucking ambulance?’

‘Onderweg. Hier.’ Hij maakte zijn riem los, duwde haar voorzichtig opzij en legde een tourniquet aan. ‘En Stiles?’

Ze dwong zichzelf tot kalmte, kroop zijwaarts naar de plek waar Stiles op zijn buik lag en controleerde zijn hartslag. ‘Leeft nog. Hij is niet geraakt en het lijkt erop alsof de knul zijn val grotendeels heeft gebroken.’

‘Je gezicht bloedt, Dallas.’

‘Wat stukjes glas, dat is alles.’ Ze veegde het straaltje weg met de rug van haar hand, waardoor haar bloed zich vermengde met dat van Trueheart. ‘Als ik klaar ben met Stuart en haar lefgozers...’

Ze zweeg en keek opnieuw naar het jonge, bleke gezicht van Trueheart. ‘Jezus, Feeney, hij is nog maar een kind.’

Eve stormde door de deuren van de Eerste Hulp achter de brandcard en de snel sprekende verplegers aan. Hun woorden klonken als zweepslagen; hard en schrijnend. In het spervuur ving ze iets op over rugletsel, interne bloedingen.

Toen ze bij een onderzoekskamer aankwamen, werd Eve tegengehouden door een enorme verpleegkundige, haar zwart glanzende huid stak af tegen het lichtblauw van haar uniform.

‘Opzij, zuster. Dat is een van mijn mannen.’

‘Nee, jij moet opzij, zuster.’ De verpleegkundige legde een gigantische hand op Eve’s schouder. ‘Alleen medisch personeel voorbij dit punt. Je hebt een paar lelijke snijwonden in je gezicht. Ga maar naar Kamer Vier. Dan komt er iemand langs om ze schoon te maken.’

‘Ik kan mezelf wel schoonmaken. Die jongen daarbinnen hoort bij mij. Ik ben zijn inspecteur.’

‘Nou, inspecteur, je zult de artsen toch hun gang moeten laten gaan.’ Ze haalde een memobord tevoorschijn. ‘Als je wilt helpen, geef me dan zijn persoonlijke gegevens.’

Eve duwde de verpleegkundige opzij en ging voor het observatieraam staan, maar ze probeerde niet opnieuw naar binnen te gaan. God, ze haatte ziekenhuizen. Hartgrondig. Ze zag alleen maar drukke bewegingen, groene operatiekleding voor de artsen, blauw voor de verpleging.

En Trueheart bewusteloos op de tafel onder het felle licht terwijl ze met hem bezig waren.

‘Inspecteur.’ De stem van de verpleegkundige klonk milder. ‘We moeten elkaar helpen. We willen allebei hetzelfde. Geef me zo veel mogelijk informatie over de patiënt.’

‘Trueheart. Christus, wat is zijn voornaam. Peabody?’

‘Troy,’ zei Peabody van achter haar rug. ‘Hij heet Troy. Hij is tweeëntwintig.’

Eve liet haar voorhoofd simpelweg tegen de ruit rusten, sloot haar ogen en noemde de oorzaak van zijn verwondingen.

‘We zorgen goed voor hem,’ liet de verpleegkundige haar weten. ‘En nu naar Vier.’ Ze verdween door de deuren en versmolt met de blauwgroene muur.

‘Peabody, spoor zijn familie op. Stuur er een paar contactpersonen heen.’

‘Ja, chef. Feeney en McNab houden een oogje op Stiles. Hij ligt hiernaast.’

Er stroomden meer brancards binnen. De gewonden van Grand Central hielden de Eerste Hulp de rest van de nacht nog wel bezig, met snijwonden, kneuzingen en gebroken botten. ‘Ik ga de commissaris op de hoogte brengen van de huidige situatie.’ Ze liep bij de ruit vandaan, zodat ze haar rapport zonder aarzelen kon uitbrengen.

Toen ze klaar was, nam ze haar positie bij de deuren weer in en belde naar huis.

‘Roarke.’

‘Je bloedt.’

‘Ik... Ik ben in het ziekenhuis.’

‘Waar? Welk ziekenhuis?’

‘Roosevelt. Luister...’

‘Ik kom eraan.’

‘Nee, wacht. Ik mankeer niets. Het is een van mijn mannen. Een jongen,’ zei ze en ze brak bijna. ‘Hij is verdomme nog maar een jongen. Ze zijn nu met hem bezig. Ik moet blijven tot... Ik moet hier blijven.’

‘Ik kom eraan,’ zei hij opnieuw.

Ze wilde weer protesteren, maar knikte toen slechts. ‘Ja. Bedankt.’

De verpleegkundige kwam weer naar buiten en keek Eve nijdig aan. ‘Waarom ben je niet in Kamer Vier?’

‘Hoe is het met Trueheart?’

‘Ze zijn hem aan het stabiliseren. Hij wordt straks geopereerd. Op-Zes. Nadat je bent behandeld, breng ik je naar de wachtruimte.’

‘Ik wil een volledig rapport van zijn toestand.’

‘Dat krijg je. Nadat je bent behandeld.’

Het wachten was het ergste. Ze had veel te veel tijd om na te denken, om de gebeurtenissen opnieuw af te spelen, om te twijfelen. Om elk misstapje te ontdekken.

Ze kon niet blijven zitten. Ze ijsbeerde, dronk smerige koffie, staarde uit het raam naar de muur van de volgende vleugel.

‘Hij is jong. Gezond,’ zei Peabody omdat ze niet langer kon zwijgen. ‘Dat werkt in zijn voordeel.’

‘Ik had hem naar huis moeten sturen. Ik had hem moeten laten aflossen. Ik had geen groentje mogen meenemen bij dit soort acties.’

‘Je wilde hem matsen.’

‘Matsen?’ Ze draaide zich om met een felle blik. Haar ogen fonkelden van emotie. ‘Ik heb zijn leven op het spel gezet, in een situatie waar hij niet klaar voor was. Hij is neergeschoten. Dat is mijn schuld.’

‘Dat slaat nergens op.’ Peabody hief opstandig haar kin. ‘Hij is politieagent. Als je het uniform aantrekt, accepteer je het risico. Hij is in functie, dat betekent dat hij elke dag het risico loopt om geraakt te worden tijdens het uitoefenen van die functie. Als ik de linkerkant had genomen in plaats van de rechter-, had ik precies hetzelfde gedaan als Trueheart en dan lag ik nu op de operatietafel. En dan zou ik er flink van balen als jij hier afbreuk stond te doen aan de handelingen die ik in het kader van mijn werk had gedaan.’

‘Peabody...’ Eve zweeg, schudde haar hoofd en liep terug naar de overbelaste koffieautomaat.

‘Goed gezegd.’ Roarke kwam aanlopen en wreef even over Peabody’s schouder. ‘Je bent een kanjer, Peabody.’

‘Het was niet haar schuld. Ik kan het niet uitstaan dat ze de schuld op zich neemt.’

‘Als ze dat niet deed, zou ze niet zijn wie ze is.’

‘Ja, dat zal wel. Ik ga even kijken of ik McNab kan vinden, voor een update over de toestand van Stiles. Misschien kun je haar zover krijgen dat ze even naar buiten gaat, voor wat frisse lucht.’

‘Ik zal kijken wat ik kan doen.’

Hij liep naar Eve toe. ‘Als je die koffie blijft drinken, heb je straks zulke grote gaten in je maag dat mijn vuist erdoor past. Je bent bekaf, inspecteur. Ga zitten.’

‘Dat kan ik niet.’ Ze draaide zich om en zag dat de wachtkamer

nu leeg was. Ze liet zich gaan. 'O god,' mompelde ze met haar gezicht tegen zijn schouder gedrukt. 'Hij had zo'n stomme grijs op zijn gezicht toen ik hem vertelde dat hij met me mee mocht. Ik dacht dat ik hem had afgeschermd en toen ging het helemaal mis. Mensen die elkaar vertraptten, geschreeuw. Ik kon er niet snel genoeg doorheen komen. Ik was niet op tijd bij hem.'

Hij kende haar goed genoeg om niets te zeggen, om haar gewoon vast te houden tot ze tot rust kwam. 'Ik moet iets weten. Jij hebt hier invloed,' zei ze terwijl ze zich terugtrok. 'Wil je eens proberen of je erachter kunt komen wat er in de operatiekamer gebeurt?'

'Oké.' Hij pakte het gerecyclede bekertje uit haar hand en zette het weg. 'Ga even zitten. Ik ga een poging wagen.'

Ze probeerde te blijven zitten, wat bijna één minuut lang lukte, en ging toen weer koffie halen. Terwijl ze een nieuw bekertje vol tapte, kwam een vrouw de wachtkamer binnen. Ze was lang, slank en had de argeloze blik van Trueheart.

'Pardon.' Ze keek de kamer rond en toen weer naar Eve. 'Ik ben op zoek naar inspecteur Dallas.'

'Ik ben Dallas.'

'Ach ja, dat had ik kunnen weten. Troy heeft me zo veel over u verteld. Ik ben Pauline Trueheart, Troys moeder.'

Eve had paniek verwacht, verdriet, boosheid, eisen van verklaringen, maar in plaats daarvan keek ze onbegrijpend toe hoe Pauline op haar afliep en haar hand uitstak. 'Mevrouw Trueheart, het spijt me oprecht dat uw zoon gewond is geraakt bij de uitoefening van zijn functie. Ik wil graag dat u weet dat hij die functie op een voortreffelijke wijze heeft vervuld.'

'Hij zal het zo fijn vinden om te horen dat u dat heeft gezegd. Hij bewondert u heel erg. Ik hoop niet dat ik u hiermee in verlegenheid breng, maar ik denk dat Troy een beetje verliefd op u is.'

In plaats van de koffie op te drinken, zette Eve het bekertje neer. 'Mevrouw Trueheart, uw zoon stond onder mijn bevel toen hij gewond raakte.'

'Ja, ik weet het. De contactpersonen hebben uitgelegd wat er is gebeurd. Ik heb ook al met de contactpersoon van het ziekenhuis gesproken. Ze doen er alles aan om hem te helpen. Het komt wel goed.' Ze glimlachte. Ze had Eve's hand nog steeds vast en trok

haar mee naar de stoelen. 'Ik zou het vanbinnen voelen als het niet zo was. Hij is alles wat ik heb, weet u.'

Eve ging op de tafel zitten, tegenover Pauline, die op een van de stoelen plaatsnam. 'Hij is jong en sterk.'

'O ja, en een vechter. Hij wil al zo lang ik me kan herinneren politieagent worden. Dat uniform betekent zo veel voor hem. Hij is een fantastische jongeman, inspecteur, hij heeft me niets dan vreugde gebracht.' Ze keek even naar de ingang. 'Ik vind het vreselijk dat hij nu pijn lijdt.'

'Mevrouw Trueheart...' Eve haperde en probeerde het nog een keer. 'Ik geloof niet dat hij pijn had. Toen ik bij hem kwam, was hij bewusteloos.'

'Dat is goed, dat helpt. Dank u.'

'Hoe kunt u me nou bedanken? Ik heb deze situatie veroorzaakt.'

'Natuurlijk niet.' Ze pakte Eve's hand opnieuw. 'U bent vast een uitstekend leidinggevende, want u geeft echt om hem. Mijn zoon wil dienen. Dienen en beschermen, zo is het toch?'

'Ja.'

'Ik maak me zorgen. Het is erg lastig voor mensen die houden van degenen die dienen en beschermen. Maar ik geloof in Troy. Onvoorwaardelijk. Ik weet zeker dat uw moeder hetzelfde over u zou zeggen.'

Eve trok haar hand terug en onderdrukte de pijn die zich in haar binnenste nestelde. 'Ik heb geen moeder.'

'Ach, dat spijt me. Nou ja.' Ze raakte Eve's trouwring even aan. 'Iemand die van u houdt dan. Hij gelooft in u.'

'Ja.' Eve keek op en keek Roarke die net weer binnenkwam aan. 'Dat denk ik wel.'

'Mevrouw Trueheart.' Roarke kwam naar hen toe. 'Ik heb net gehoord dat uw zoon straks uit de OK komt.'

Eve voelde hoe de vingers van Pauline even trilden. 'Bent u een arts?'

'Nee. Ik ben de echtgenoot van inspecteur Dallas.'

'O. Hebben ze u gezegd hoe... hoe het met Troy gaat?'

'Hij is gestabiliseerd. Ze zijn hoopvol gestemd. Iemand van het chirurgische team komt straks bij u.'

'Dank u. Ik hoorde dat er een kapel op deze verdieping is. Ik denk dat ik daar ga zitten tot ze zover zijn. U ziet er erg moe uit,

inspecteur. Troy zou het niet erg vinden als u naar huis gaat om wat te rusten.'

Toen ze weer alleen was met Roarke zette Eve haar ellebogen op haar dijen en drukte ze haar handen tegen haar ogen. 'Vertel me wat je haar niet hebt verteld. Ik wil de waarheid horen.'

'Ze zijn bezorgd over het rugletsel.'

'Is hij verlamd?'

'Er is goede hoop dat het tijdelijk is, door een zwelling. Als het ernstiger blijkt te zijn, zijn er behandelmogelijkheden met grote kans op slagen.'

'Hij moet agent kunnen zijn. Kun je een specialist regelen?'

'Heb ik al gedaan.'

Ze bleef in dezelfde houding zitten en wiegde heen en weer. 'Ik sta bij je in het krijt.'

'Beledig me niet, Eve.'

'Heb je zijn moeder gezien? Hoe ze was? Hoe kan iemand zo sterk zijn, zo dapper?'

Roarke pakte haar bij haar polsen en trok haar handen weg. 'Kijk eens in de spiegel.'

Ze schudde haar hoofd. 'Bij haar is het liefde. Ze wil afdwingen dat hij veilig, gezond en gelukkig is omdat ze van hem houdt. En dat gaat haar nog lukken ook.'

'Je moet de kracht van moederliefde nooit onderschatten.'

Rustiger rolde ze met haar pijnlijke schouders. 'Denk jij ooit aan haar? Aan jouw moeder?'

Hij antwoordde niet meteen en door zijn aarzeling keek ze fronsend naar hem. 'Ik wilde eigenlijk nee zeggen,' legde hij uit. 'Maar dat was een reflex. Ja, ik denk het wel, af en toe. Ik vraag me soms af wat er van haar is geworden.'

'En waarom ze je in de steek heeft gelaten?'

'Ik weet waarom ze me in de steek heeft gelaten.' De kilte was weer terug in zijn stem, in zijn ogen. Koud als staal. 'Ze was niet bepaald in me geïnteresseerd.'

'Ik weet niet waarom mijn moeder me in de steek heeft gelaten. Dat is nog het ergste, denk ik. Niet weten waarom. Je niets herinneren.' Ze blies haar adem krachtig uit, geërgerd. 'En speculeren heeft geen zin.'

Nu we het toch over moeders hebben. Ik moet met Carly over haar moeder praten.' Ze stond op en onderdrukte de vermoeidheid. 'Ik wil nog even kijken hoe het met Stiles is, hem ondervragen als hij bij bewustzijn is. Ik moet naar het bureau, om mijn rapport in te dienen. Morgenochtend heb ik als eerste een bespreking met de commissaris.'

Hij stond ook op. Haar gezicht was bleek, ze had een gekwetste blik in haar ogen. De sneetjes en schrammen op haar gezicht staken af als eretekens. 'Je moet slapen.'

'Ik pit wel even op het bureau. Trouwens, zoals de zaken er nu voor staan, moet het allemaal binnen een paar uur zijn opgelost. Als het zover is, neem ik wel vakantie.'

'Als het zover is, laten we dan een paar dagen nemen. Je kunt wel wat zon gebruiken.'

'Ik zal erover nadenken.' Omdat ze alleen waren, leunde ze naar voren en kuste hem.

Om 07.10 uur stond Eve in Whitney's kantoor. Hij had het rapport dat ze had geschreven op disk en op papier en luisterde naar haar mondelinge toelichting.

'De arts van Stiles schat dat we hem pas vanmiddag kunnen verhoren. Hij is nu nog gesedeerd. Zijn toestand is stabiel. Agent Truehearts toestand is nog zorgwekkend. Zijn onderste ledematen reageren nog niet op prikkels en hij is tot op heden nog niet volledig bij bewustzijn geweest. Ik wil agent Trueheart graag aanbevelen voor een eervolle vermelding voor zijn optreden. Zijn snelle handelen en het negeren van zijn eigen veiligheid waren de directe oorzaak voor het kunnen aanhouden van de verdachte. De verwondingen die hij heeft opgelopen tijdens de actie waren niet te wijten aan onachtzaamheid van zijn kant, maar aan die van mij.'

'Dat staat ook in je schriftelijke rapport. Ik ben het niet eens met je analyse.'

'Chef, agent Trueheart heeft moed getoond en helder nagedacht onder lastige en gevaarlijke omstandigheden.'

'Daar twijfel ik niet aan, inspecteur.' Hij leunde naar achteren. 'Je toont een bewonderenswaardige zelfbeheersing, zowel in je schriftelijke als mondelinge rapportage. Ben je van plan om de

problemen bij de operatie persoonlijk met hoofdinspecteur Stuart te bespreken? Want als dat zo is, zie ik mij genoodzaakt om je een direct bevel te geven om geen contact op te nemen met hoofdinspecteur Stuart. Zij wordt op dit moment berispt door haar meederen. Denk je niet dat dat voldoende is?' vroeg hij haar na een dreunende stilte.

'Dat is niet aan mij.'

'Bewonderenswaardige zelfbeheersing,' herhaalde hij. 'Ze heeft het verkloot. Door minachting van jouw gezag, jouw bevelen, de hiërarchie en al het redelijke gezond verstand, heeft ze de hele toestand verknald. Ze is verantwoordelijk voor tientallen gewonde burgers, duizenden dollars aan schade aan gebouwen, gaf de verdachte gelegenheid om te vluchten en ze heeft ervoor gezorgd dat een van mijn mensen in het ziekenhuis ligt.'

Hij leunde naar voren en sprak met op elkaar geklemde kaken. 'Denk je soms dat ik niet woest ben?'

'U beschikt over een bewonderenswaardige zelfbeheersing, chef.'

Hij stoot een geluidje uit dat voor een lach zou kunnen doorgaan. 'Heb je hoofdinspecteur Stuart ingelicht dat je de leiding had, dat je ter plaatse was, dat je de situatie onder controle had, dat alle wapens op de laagste stand moesten worden gezet en dat deze wapens alleen in extreme omstandigheden mochten worden afgevuurd?'

'Ja, chef, dat heb ik gedaan.'

'Hoofdinspecteur Stuart wordt aangepakt, dat beloof ik. Als ze mazzel heeft, mag ze op de administratie werken als het interne onderzoek is afgerond. Wees daar maar tevreden mee.'

'Trueheart is tweeëntwintig jaar.' Het lag haar als een steen op de maag.

'Daar ben ik me van bewust. Ik weet hoe het voelt als er een man onder jouw leiding neergaat. Verman je, inspecteur en doe je werk. Ga zitten.'

Toen ze gehoorzaamde, schoof hij haar schriftelijke rapport terzijde. 'Wanneer heb je voor het laatst geslapen?'

'Het gaat wel.'

'Als we hier klaar zijn, ga je twee uur slapen. Dat is een bevel. Anja Carvell,' begon hij. 'Beschouw je haar als een essentiële factor in deze zaak?'

'Ze is een los eindje. Elk los eindje dat niet wordt afgewerkt, is een essentiële factor.'

'En haar vermeende relatie met Kenneth Stiles en Richard Draco?'

'Het aantal verbanden in deze zaak levert te veel kruisverbanden op om te kunnen negeren. Het lijkt erop dat Stiles de moord op Draco heeft georganiseerd, en daarmee ook de moord op Linus Quim. Maar er zijn nog een paar anderen met motief en gelegenheid. Het is niet absoluut zeker dat Stiles het heeft gedaan, evenmin dat hij alleen heeft gehandeld. Voordat ik op hem afging, stond ik op het punt om toestemming te vragen om de verzegeling van het adoptiedossier van Carly Landsdowne te verbreken.'

'Ga eerst twee uur slapen. Probeer dan rechter Levinsky. De meeste rechters staan afkerig tegenover het verbreken van de verzegeling van particuliere adopties. Maar hij is waarschijnlijk je beste kans, helemaal als je hem treft na zijn ontbijt.'

Ze zou het bevel opvolgen. Een plaats waar ze languit kon gaan liggen, zou haar hoofd leegmaken.

Ze sloot de deur van haar kantoor, deed hem op slot en ging gewoon languit op de vloer liggen. Voor ze haar ogen kon sluiten, piepte haar palm'link.

'Ja, wat?'

'Goedemorgen, inspecteur.'

'Niet zeuren,' mopperde ze, terwijl ze haar wang op haar hand liet rusten. 'Ik ben net gaan liggen.'

'Mooi.' Roarke bekeek haar gezicht onderzoekend. 'Hoewel je beter af zou zijn in een bed dan op de vloer van je kantoor.'

'Weet jij echt alles?'

'Ik ken jou. Daarom besloot ik je te bellen. Ik ben gisteravond vergeten iets aan je door te geven. De naam van de biologische moeder in het dossier van Carly Landsdowne.'

'Waar heb je het over? Ik had gezegd dat je je er niet mee moest bemoeien.'

'Ik ben ongehoorzaam geweest. Straf me later maar, daar heb ik nu al zin in. Anja Carvell staat geregistreerd als biologische moeder. Ze is bevallen in een particuliere geboortekliniek in

Zwitserland. De adoptie was van tevoren geregeld en legaal. Ze heeft de verplichte wachttijd van vierentwintig uur gekregen om haar beslissing te herzien, bleef bij haar keuze en heeft de documenten ondertekend. Ze heeft Richard Draco als vader opgegeven. Ook heeft ze het wettelijke, beëdigde document erbij gedaan dat hij was geïnformeerd over de zwangerschap, over haar besluit om het kind te voldragen en de adoptie. Het document is geverifieerd door middel van een vrijwillige leugendetectietest.'

'Is hij op de hoogte gebracht dat het kind levend ter wereld is gekomen?'

'Ja. Het dossier is compleet en net zo efficiënt als je van de Zwitsers mag verwachten. Hij wist dat hij een kind had, een dochter. De verplichte DNA-test bevestigde dat hij de vader was. Hij heeft geen bezwaar gemaakt tegen de adoptie.'

Ze ging op haar rug liggen en liet de informatie tot haar hersenen doordringen. 'De adoptieouders hebben recht op al deze informatie, met uitzondering van de namen. Ze krijgen de medische geschiedenis van de biologische ouders, hun culturele en etnische achtergrond, intellectuele, artistieke en technische vaardigheden. Alles bij elkaar kan dat een helder beeld geven. Het adoptiekind heeft ook recht op deze informatie, op verzoek, inclusief de wettige namen van de biologische ouders.'

'Ik ben geen informatieverzoek van het adoptiekind tegengekomen,' zei Roarke.

'Dat is te omzeilen. Carly wist het misschien wel. Misschien heeft ze haar eigen conclusies getrokken en vermoedde ze dat Draco haar vader was. Als je weet waar je op moet letten, zie je een lichamelijke gelijkenis. Hoeveel wist ze?'

'Daar kom je wel achter. Ga slapen.'

'Goed. Help me herinneren dat ik je later op je kop geef vanwege elektronische schending.'

'Ik kan niet wachten.'

Ze dommelde in, denkend aan vaders en dochters, aan bedrog en moord, en ontwaakte gillend door de bekende nachtmerrie, badend in het zweet en met een knallende koppijn.

Ze rolde zich om en kwam op handen en knieën overeind, vechtend tegen de misselijkheid. Het duurde een paar rillerige

seconden voor ze doorhad dat het niet alleen in haar hoofd bonsde. Er bonkte iemand op haar deur.

'Ja. Moment. Verdomme.' Ze ging op haar hurken zitten en dwong zichzelf om adem te halen. Ze kwam overeind en steunde met een hand op haar bureau tot haar benen niet meer trilden.

Ze maakte de sloten los en rukte de deur open. 'Wat?'

'Je beantwoordde de 'link niet,' zei Peabody gehaast. Haar gezicht was nog rood van de ochtendkou. 'Ik was... Gaat het wel goed met je? Je ziet er...' *Gekweld* uit, dacht ze, maar ze volgde haar instinct en zei iets anders: '... niet uit.'

'Ik lag te slapen.'

'O, sorry.' Peabody knoopte haar jas los. In haar nieuwste poging om af te vallen, stapte ze tegenwoordig vijf straten eerder uit de metro. Koning Winter had besloten om die ochtend nog even terug te komen. 'Ik ben net binnen. Ik kwam de commissaris tegen, hij was op weg naar buiten. Hij gaat naar het ziekenhuis.'

'Trueheart?' Ze greep Peabody's arm. 'Zijn we hem kwijt?'

'Nee. Hij is bij bewustzijn. De commissaris zei dat hij twintig minuten geleden is bijgekomen en, nu komt het beste deel, hij reageert op stimuli. Hij is niet verlamd, zijn toestand wordt in de gaten gehouden.'

'Mooi.' Ze sidderde van opluchting. 'Dat is mooi. We gaan bij hem langs als we Stiles gaan ondervragen.'

'Het team zamelt geld in voor een bloemetje. Iedereen mag Trueheart graag.'

'Oké, noteer mij ook maar.' Ze ging achter haar bureau zitten. 'Haal even koffie voor me, wil je? Ik ben nog helemaal suf.'

'Je bent niet naar huis gegaan, hè? Toen je me wegstuurde, zei je dat je naar huis ging.'

'Gelogen. Koffie. Ik heb informatie van een anonieme bron gekregen. We gaan Carly Landsdowne nog eens verhoren.'

Peabody snoof en liep naar de AutoChef. 'Je assistent mag zeker niet naar de naam van die bron vragen?'

'Mijn assistent moet koffie voor me halen, voordat ik haar strot afbijt.'

'Ik ben al bezig,' mopperde Peabody. 'Waarom Carly, in dit stadium van het onderzoek?'

‘Ik heb net geverifieerd dat Richard Draco haar vader was.’
‘Maar ze waren...’ Allerlei emoties schoten over Peabody’s gezicht. ‘Getverderrie.’

‘Om het in één woord samen te vatten.’ Eve pakte de koffie aan. ‘Ik wil een officieel verzoek indienen bij rechter Levinsky om de verzegeling van de adoptie te verbreken. We moeten het officieel doen. Intussen...’ Ze zweeg toen haar bureau’link een inkomend gesprek aankondigde. ‘Moordzaken. Dallas.’

‘Inspecteur Eve Dallas?’

Eve keek onderzoekend naar de vrouw. ‘Dat klopt.’

‘Inspecteur Dallas, mijn naam is Anja Carvell. Ik wil u graag spreken over een heel belangrijke kwestie, zo snel mogelijk.’

‘Ik was naar u op zoek, mevrouw Carvell.’

‘Dat vermoedde ik al. Kunt u naar mijn hotel toe komen? Ik logeer in The Palace.’

‘Populaire plek. Ik kom eraan. Twintig minuten.’

‘Dank u. Ik denk dat ik verschillende zaken voor u kan ophelderen.’

‘Jeetje.’ Peabody greep haar eigen koffie toen Eve de verbinding verbrak. ‘We zoeken ons helemaal suf naar haar en nu valt ze ons zo in de schoot.’

‘Ja, wel heel toevallig.’ Eve schoof achter het bureau vandaan. ‘Ik hou niet van toeval.’

TE OPENEN NA MIJN OVERLIJDEN

Ja, dat klonk goed, een tikje dramatisch. Je moet nooit je gevoel voor stijl loslaten, zelfs niet onder druk. Vooral niet onder druk. De pillen liggen binnen handbereik, mocht het nodig zijn. Als uiterste maatregel uiteraard, maar ze werken snel. Ze zijn genadig.

‘Verdwijnt niet zomaar in de zoete nacht.’ Nou, wat wist hij er verdomme van? Als ik moet kiezen tussen de dood of de gevangenis, verkies ik de dood.

Het leven bestaat uit een serie keuzes. De ene keuze leidt tot de andere en het pad verandert. Het is eigenlijk nooit recht, tenzij er geen vreugde is, geen verdriet. Mijn voorkeur zal altijd uitgaan naar het kronkelige pad. Ik heb mijn keuzes gemaakt, goed of slecht, het waren mijn eigen keuzes. Ik neem de volledige verantwoording voor het resultaat.

Zelfs voor Richard Draco. Nee, juist voor Richard Draco. Zijn leven bestond niet uit een serie keuzes, maar uit een verzameling wrede daden, grote en kleine. Iedereen die hij aanraakte, raakte op een of andere manier beschadigd. Zijn dood drukt niet op mijn geweten. Wat hij heeft gedaan, willens en wetens, weloverwogen, kwaadaardig, verdiende verdelging.

Ik wilde alleen dat er pijn was geweest, grote golven pijn, enorme uitbarstingen van besef, angst, leed, in het ogenblik voor het mes zijn hart binnendrong.

Maar bij het plannen van zijn executie hield ik ook rekening met zelfbehoud. Dat geldt eigenlijk nog steeds.

Als ik het nog een keer over mocht doen, zou ik niets veranderen. Ik veins geen wroeging voor het uit de weg ruimen van een bloedzuiger.

Ik voel wel enige spijt voor het feit dat ik Linus Quim de dood heb ingelokt. Het was noodzakelijk, en God weet dat hij een akelig, hardvochtig mannetje was. Ik had hem natuurlijk kunnen afkopen, maar afpersing is een soort ziekte, nietwaar? Als het lichaam eenmaal is geïnfecteerd, verspreidt het zich en steekt het op onverwachte momenten de kop weer op. Waarom zou ik het risico nemen?

Toch schepte ik geen genoeg in het plannen van zijn dood. Ik moest zelfs kalmeringspillen slikken om mijn zenuwen en angst in bedwang te houden. Ik heb ervoor gezorgd dat hij geen pijn heeft gevoeld, geen angst, maar dat hij is gestorven met de illusie dat hij zich vermaakte.

Maar dat doet, veronderstel ik, het feit dat ik nóg een leven heb beëindigd niet teniet.

Ik dacht dat ik zo slim was door Richards moord voor zo veel mensen op te voeren, in de wetenschap dat iedereen om hem heen hem kwaad toewenste. De wetenschap dat het mes dat Christine Vole in het duistere, ellendige hart van Leonard Vole zou steken een echt mes was, gaf me zo’n opzweepend, opgewonden gevoel. Het was zo heerlijk toepasselijk.

Het spijt me dat ik mijn vrienden en collega’s ongerust heb gemaakt, dat ik ze verdacht heb gemaakt, ook al was het maar even. Het was dom van me, zo dom, om te denken dat het nooit zo ver zou komen.

Niemand, hield ik mezelf voor, gaf iets om Richard. Zijn dood zou door niemand die hem kende worden betreurd, behalve dan met krokodillentranen, glimmend op bleke wangen, voor het publiek.

Maar ik heb me misrekend. Inspecteur Dallas geeft er wel om. O, misschien niet om Richard. Ze heeft inmiddels zeker genoeg informatie over hem verzameld om haar afschuw op te wekken. Maar ze geeft om de wet. Ik geloof dat het voor haar een erezaak is om op te komen voor hen die zijn vermoord.

Dat realiseerde ik me al snel nadat ik haar in de ogen had gekeken. Ik heb tenslotte mijn hele leven mensen bestudeerd, in me opgenomen, geïmiteerd.

Uiteindelijk heb ik gedaan wat ik wilde doen, waarvan ik met hart en ziel geloof dat ik het moest doen. Ik heb, misschien meedogenloos, onnoemlijke fouten hersteld.

Is dat dan geen gerechtigheid?

Anja Carvell was prachtig, ze had de gewelfde lichaamsvormen waarvoor vrouwen zich in het zweet joegen of betaalden, en waarvoor mannen vielen. Haar mond was vol, zinnelijk en geveerd met de glans van gepoetst koper. Haar huid glansde subtiel van goudstof zodat ze, met haar donkerrode haar en geelbruine ogen, op een zacht flakkerende vlam leek.

Ze wierp een lange, neutrale blik op Eve en keek even naar Peabody. Daarna zette ze een stap achteruit en deed ze de deur naar haar bescheiden hotelkamer verder open.

‘Bedankt dat u zo snel bent gekomen. Ik besepte nadat we elkaar hadden gesproken dat ik had moeten aanbieden om naar u toe te komen.’

‘Het is geen probleem.’

‘Nou ja, ik neem aan dat u me vergeeft dat ik niet op de hoogte ben van de gebruikelijke procedure bij dit soort zaken. Mijn ervaring met mensen uit uw vak is uiterst beperkt. Ik heb een pot chocolademelk besteld.’

Ze gebaarde naar het woongedeelte waar een witte pot met twee bijpassende kopjes op een lage tafel stonden. ‘Wilt u ook een kopje? Het is buiten zo koud en mistroostig. Ik haal nog even een kopje voor uw assistent.’

‘Doe geen moeite.’ Eve hoorde, en negeerde, Peabody’s zachte, langgerekte zucht achter haar rug. ‘Ga gerust uw gang.’

‘Zullen we dan maar gaan zitten?’

Anja ging voor naar de bank, streek haar lange, bronskleurige rok glad en pakte vervolgens de pot. Er speelde rustige muziek, iets met pianogekwinkelaar. Naast de lamp stond een zware vaas met koolrozen. Hun geur, en die van de vrouw, parfumeerden de kamer.

Het was een mooi, beschaafd tafereel, dacht Eve.

‘Ik ben pas gisteravond in New York aangekomen,’ begon Anja.

‘Ik was vergeten dat ik zo van de stad kan genieten. Van de drukte en energie. Van de warmte, zelfs in deze eindeloze winter. Julie Amerikanen gebruiken alle ruimten en weten toch nog meer ruimte te vinden.’

‘Waar komt u vandaan?’

‘Montreal.’ Ze nam een slokje chocolademelk en hield het kopje met dezelfde vrouwelijke finesse in balans die Eve vaak in Mira had bewonderd. ‘Inspecteur, ik ben bang dat Kenneth niet helemaal eerlijk tegen u is geweest tijdens uw gesprek met hem. Ik hoop dat u hem dat niet kwalijk neemt. Hij hield rekening met mij.’

‘Mevrouw Carvell, ik heb uw toestemming nodig om dit gesprek op te nemen.’

‘O.’ Na één verontruste blik knikte Anja. ‘Ja, natuurlijk. Ik veronderstel dat het officieel moet worden gedaan.’

‘Recorder aan, Peabody.’ Terwijl Eve de standaard rechten en plichten opzei, zette Anja grote ogen op van verbazing en daarna kreeg ze een warme, misschien wel geamuseerde blik in haar ogen.

‘Ben ik een verdachte?’

‘Het is de procedure. Voor uw bescherming. Begrijpt u de rechten en plichten die ik u heb geschetst?’

‘Ja, u was heel duidelijk.’

‘Mevrouw Carvell, waarom bent u gisteren vanuit Montreal naar New York gekomen?’

‘Kenneth... Kenneth Stiles had contact met me opgenomen. Hij wilde me zien. Hij was behoorlijk in de war en ongerust. Hij gelooft dat u denkt dat hij Richard Draco heeft vermoord. Inspecteur Dallas, dat is onmogelijk.’

‘En waarom dan wel?’

‘Kenneth is een vriendelijke, zachtaardige man.’

‘Die vriendelijke, zachtaardige man heeft Richard Draco vierentwintig jaar geleden het ziekenhuis in geslagen.’

Anja produceerde een ongeduldig geluid en haar kopje raakte met een klap het schoteltje. ‘Jeugdige onbesuisdheid. Moet een man worden achtervolgd door één enkele domme daad die hij zo lang geleden heeft begaan? Een daad die uit liefde en compassie is gepleegd?’

‘Al onze daden achtervolgen ons, mevrouw Carvell.’

‘Dat geloof ik niet. Ik ben het bewijs dat een leven door wilskracht

kan veranderen.’ Ze kneep haar hand even stijf dicht, alsof ze met een vuist die wilskracht wilde laten zien. ‘Inspecteur Dallas, toen ik Kenneth gisteravond sprak, was hij bang en overstuurd. Ik zweer u dat hij me nooit zou hebben gebeld als hij inderdaad datgene had gedaan waarvan u hem verdenkt.’

‘Wanneer hebt u hem voor het laatst gezien?’

‘Rond acht uur. We hadden in een kleine club afgesproken. Ik geloof dat het de Alley Cat was.’

‘Ja, die ken ik.’

‘We hebben een drankje genomen en met elkaar gesproken. Pas toen vertelde hij me dat hij u mijn naam had gegeven, dat u naar me op zoek zou gaan in verband met mijn voormalige relatie met Richard.’

Haar glimlach was net zo schitterend als de rozen naast haar. ‘Hij wilde me waarschuwen, ziet u, zodat ik mezelf kon verbergen, mezelf het ongemak van een gesprek zoals dit kon besparen. Ik heb hem zo goed mogelijk gerustgesteld en gezegd dat ik met u zou gaan praten.’

‘Hij heeft niet opnieuw contact met u opgenomen?’

‘Nee. Ik hoop hem te spreken wanneer we hier klaar zijn, hoop hem te kunnen verzekeren dat u niet langer gelooft dat hij dit gedaan kan hebben.’

‘Kenneth Stiles heeft gisteravond geprobeerd de stad te verlaten.’ Eve keek Anja oplettend aan terwijl ze sprak. ‘Toen er een poging werd ondernomen om hem aan te houden, vluchtte hij en raakte hij gewond tijdens de arrestatie.’

‘Nee. Nee, nee.’ Anja’s hand schoot uit, ze greep Eve bij de pols. ‘Gewond? Hoe erg? Waar hebt u hem naartoe gebracht?’

‘Hij ligt in het ziekenhuis. Zijn toestand is stabiel. Zijn artsen verwachten een volledig herstel. Waarom, mevrouw Carvell, probeert een onschuldig man te vluchten?’

Ze liet Eve’s pols los, stond op en liep naar het afgeschermd raam. Ze drukte haar hand tegen haar lippen, alsof ze de woorden wilde tegenhouden. Toen liet ze hem zakken en begon aan de bovenste knoop van haar jurk te draaien. Toen ze weer sprak, was haar stem niet meer zo kalm, zo evenwichtig.

‘O, Kenneth. Misschien hebt u gelijk, inspecteur. Misschien

achtervolgen onze daden ons wel het hele leven. Hij heeft het voor mij gedaan, ziet u. Net zoals vroeger.' Ze draaide zich weer om, stond daar omlijst door de grijze lucht. Er glommen tranen in haar ogen, maar ze liepen niet over haar wangen. 'Mag ik hem bezoeken?'

'Mogelijk. Mevrouw Carvell, wist Kenneth Stiles dat u het kind van Richard Draco heeft gedragen en gebaard?'

Anja's hoofd schoot naar achteren, alsof Eve haar met haar vuist had geraakt in plaats van met haar woorden. Ze lachte beverig. Kalmeerde, liep daarna terug en ging weer zitten. 'Ik merk dat u erg grondig bent. Ja, Kenneth wist het. Hij heeft me door heel moeilijke omstandigheden heen geholpen.'

'Weet hij dat Carly Landsdowne dat kind is?'

'Hij kent de naam niet die de ouders van het kind haar hebben gegeven. De dossiers waren verzegeld. Ik heb niemand verteld waar en bij wie het kind was geplaatst, behalve de advocaat die de documenten heeft opgesteld. Dat is de bedoeling van verzegelde dossiers, inspecteur. Wat heeft dit kind – nee, ze moet nu een jonge vrouw zijn – met deze zaak te maken?'

'Hebt u geen contact gehad met Carly Landsdowne?'

'Waarom zou ik? Ach, u denkt dat ik een leugenaar of ongevoelig ben.'

Anja vulde haar chocolademelk bij. Maar ze dronk niet. Het enige zichtbare teken van onrust waren de rusteloze vingers bij haar hals.

'Volgens mij ben ik geen van beide,' zei ze na een tijdje. 'Ik ontdekte dat ik zwanger was. Ik was erg jong, erg verliefd, of wat ik opvatte als verliefdheid. Ik heb mezelf aan Richard Draco gegeven. Hij was mijn eerste. Hij vond het geweldig dat hij de eerste was. Ik was niet zorgvuldig genoeg met anticonceptie.' Ze trok haar schouders een beetje op en leunde achterover. 'Ik was jong en verliefd. Toen ik ontdekte dat ik Richards kind droeg, was ik opgewonden, ik liet me meeslepen door de gedachte dat we zouden trouwen. Hij wist die opwindning al snel in wanhoop te veranderen. Er was geen sprake van boosheid, geen sprake van hartstochtelijke ruzie en zeker geen sprake van de tedere woorden en beloften die hij tegen mij zou zeggen, zoals in het scenario dat ik zo

gelukkig had geschetst. In plaats daarvan keek hij me ongeïnteresseerd en licht geërgerd aan.' Haar blik werd harder, haar handen vielen opnieuw in haar schoot. 'Ik zal nooit vergeten hoe hij naar me keek. Hij zei tegen me dat het mijn probleem was en als ik verwachtte dat hij voor de abortus zou betalen, kon ik dat wel op mijn buik schrijven. Ik huilde, uiteraard, en smeekte. Hij schold me gemeen uit, beweerde dat mijn seksuele vaardigheden op zijn best middelmatig waren en dat ik hem verveelde. Hij liet me zitten waar ik zat, op mijn knieën. Huilend.' Ze nam nog een slokje chocolademelk zonder zichtbaar verdriet. 'U begrijpt hopelijk wel waarom ik niet rouwig ben om zijn dood. Hij was beslist de walgelijkste man die ik ooit heb ontmoet. Helaas zag ik dat op dat moment in mijn leven niet zo duidelijk. Ik wist dat hij gebreken had,' vervolgde ze. 'Maar met dat onvoorwaardelijke, prachtige optimisme van de jeugd geloofde ik dat ik hem kon veranderen, tot het moment waarop hij zich van me afkeerde.'

'Toen geloofde u het niet langer.'

'O nee. Ik geloofde niet langer dat ik Richard Draco kon veranderen. Maar ik dacht dat ik onmogelijk zonder hem zou kunnen leven. Ik was ook erg bang. Nauwelijks achttien, zwanger, alleen. Ik droomde ervan om een groot actrice te worden en die droom spatte uiteen. Hoe kon ik verder leven?'

Ze zweeg even, alsof ze terugblikte.

'We zijn zo dramatisch op achttienjarige leeftijd. Herinnert u zich nog dat u achttien was, inspecteur Dallas, dat u op de een of andere manier geloofde dat alles intens was, essentieel, en de wereld, vanzelfsprekend, om u draaide? Ach, nou ja.' Ze haalde opnieuw haar schouders op. 'Ik probeerde mijn leven te beëindigen. Dat heb ik verknoeid, goddank, hoewel het me misschien was gelukt als Kenneth niet was langsgekomen. Als hij me niet had tegengehouden en hulp voor me had gezocht.'

'Toch hebt u geen abortus gepleegd.'

'Nee. Ik had tijd om na te denken, om tot rust te komen. Ik had niet aan het kind gedacht toen ik het scheermes op mijn polsen zette. Alleen maar aan mezelf. Het leek alsof ik een tweede kans had gekregen en de enige manier om nu te overleven was door te doen wat goed was voor het leven dat in mij groeide. Dat was me

waarschijnlijk nooit gelukt zonder Kenneth.’ Ze verplaatste haar blik, een veelzeggende blik, naar Eve. ‘Hij heeft mijn leven en het leven van het kind gered. Hij heeft me geholpen bij het vinden van de kliniek in Zwitserland en de adoptieadvocaat voor de plaatsing van het kind. Hij heeft me geld geleend en me gesteund.’

‘Hij was verliefd op u.’

‘Ja.’ Haar instemming was eenvoudig, en droevig. ‘Het spijt me nog het meest dat ik niet van hem kon, en kan, houden op een manier die hij verdient. Zijn aanval op Richard al die jaren geleden was een misstap, een misstap die Kenneth duur is komen te staan.’

‘En nadat u het kind had geplaatst?’

‘Heb ik mijn leven weer opgepakt. Maar de droom om actrice te worden, heb ik laten varen. Ik had er geen moed meer voor.’

‘Als biologische moeder hebt u het recht om regelmatig te informeren naar het kind dat u hebt afgestaan.’

‘Daar heb ik nooit gebruik van gemaakt. Ik had gedaan wat voor haar, en voor mij, het beste was. Ze was niet meer van mij. Welk belang zouden wij bij elkaar kunnen hebben?’

‘Ze had wel belang bij Richard Draco. Carly Landsdowne stond op het podium op de avond van zijn moord.’

‘Ja?’ Verbazing, belangstelling schoot over haar gezicht. ‘Is ze actrice? Hier in New York? Nou ja, hoeveel levens spelen zich af binnen één levenscyclus? En ze speelde in het toneelstuk met Richard en Kenneth. Wat vreemd en hoe passend.’

Eve wachtte. Observeerde. ‘U stelt geen vragen over haar.’

‘Inspecteur, wilt u dat ik net doe alsof er een band is, een spirituele band? Uw Carly Landsdowne is een vreemde voor me. Ik wens haar natuurlijk het allerbeste. Maar de band tussen ons, een oppervlakkige en tijdelijke band, is jaren geleden verbroken. Mijn enige band met die tijd is Kenneth.’

‘Kende u Areena Mansfield?’

‘Oppervlakkig, ja. Ze was veelbelovend, zelfs toen al. Het is haar voor de wind gegaan, nietwaar? Ik geloof dat Richard zich op enig moment ook met haar heeft geamuseerd. Waarom vraagt u dat?’

‘Zij speelde ook in het stuk. Natalie Brooks?’

‘Natalie Brooks?’ Een glimlachje speelde om haar lippen. ‘Die naam heb ik in jaren niet gehoord. Ja, ik herinner me dat zij een

rolletje had in het toneelstuk waar Richard in speelde toen hij en ik minnaars waren. Zij was ook erg jong. Knap, onervaren, echt een meisje van het platteland. En, vanzelfsprekend, een gemakkelijke prooi. Hij verleidde haar toen hij mij had afgewezen. Misschien zelfs al eerder. Dat is moeilijk te zeggen. Speelde zij ook in dit toneelstuk?’

‘Nee, maar haar zoon was Draco’s invaller.’

‘Fascinerend.’ Haar ogen dansten van plezier. ‘Alstublieft, u moet me vertellen wie er nog meer in speelden.’

‘Eliza Rothchild.’

‘Maar natuurlijk! Een verrukkelijke vrouw. Zo waardig en cynisch. Ze kon Richard niet uitstaan. Ze was natuurlijk helemaal zijn type niet en hij deed geen moeite om dat te verbergen. Ja, dit is fascinerend. Zo veel spoken uit het verleden die als schimmen over het podium bewegen. En Richard in het middelpunt, waar hij het liefste stond.

Ik volg het theater niet meer, maar als ik het had geweten, had ik misschien een kaartje gekocht. Ja, ik had waarschijnlijk wel willen betalen om die laatste voorstelling te zien.’

‘Hebt u in de afgelopen vierentwintig jaar met geen van deze mensen contact gehad?’

‘Behalve met Kenneth, nee, zoals ik al had gezegd. Ik beseft dat Kenneth u heeft verteld dat hij me al die jaren niet had gezien of gesproken, dat hij niet wist waar ik was. Hij loog niet voor zichzelf, maar voor mij. En nu u me hebt verteld wie er allemaal bij zijn betrokken, wordt het nog duidelijker waarom hij het heeft gedaan. Hij maakte zich vast zorgen dat deze spoken me zouden achtervolgen. Ik verzeker u, en zal hem verzekeren, dat dat niet zal gebeuren.’

‘Heeft hij u verteld dat Richard Draco en Carly Landsdowne minnaars waren?’

Het kopje kwam met een schok tot stilstand voordat het haar lippen bereikte. Met haar blik op Eve gericht zette ze het langzaam op tafel. ‘Wat zegt u?’

‘Dat uw voormalige minnaar en het kind dat u samen hebt gemaakt intiem zijn geweest. Ze hadden een seksuele relatie die kort voor zijn dood is beëindigd.’

‘Moeder gods.’ Anja kneep haar ogen dicht. ‘Is dit de straf voor een kleine zonde die zo veel jaren geleden is begaan? U hebt me laten schrikken, inspecteur.’ Ze deed haar ogen weer open en ze stonden hard, fonkelden. ‘Als dat uw bedoeling was, bent u daarin geslaagd. Dat wisten ze ongetwijfeld geen van beiden.’

Ze ging staan en sloop door de kamer. ‘Ze is jong. Aantrekkelijk?’ vroeg ze terwijl ze over haar schouder naar Eve keek.

‘Ja. Heel aantrekkelijk.’

‘Hij zou haar moeilijk kunnen weerstaan. Zou geen reden zien om haar te weerstaan. En hij is altijd in staat geweest om vrouwen zijn bed in te lokken.’

‘Misschien heeft ze hem wel opzettelijk verleid.’

‘Welke vrouw kiest ervoor om met haar eigen vader naar bed te gaan?’ wierp Anja tegen. Ze balde haar vuisten, haar lichaam sidderde toen ze zich weer omdraaide. ‘Hoe zou ze het moeten weten? De dossiers waren verzegeld.’

‘Zegels breken,’ zei Eve mild. ‘Alle betrokken partijen kunnen het dossier opvragen. Misschien was ze nieuwsgierig naar haar afkomst.’

‘Ik zou zijn geïnformeerd als er een verzoek was ingediend en toegekend. Dat is de wet.’

‘Wetten worden overtreden. Daarom heb ik werk. Misschien heeft Draco het dossier zelf wel geopend.’

Toen ze dit hoorde, lachte Anja slechts; een kil, afstandelijk geluid. ‘Met welk doel? Hij had indertijd totaal geen belangstelling. Het is onwaarschijnlijk dat hij na al die jaren nog wist dat hij een kind had.’

‘Er was een gelijkenis, mevrouw Carvell. Ze had zijn gelaatskleur, de vorm van zijn ogen, zijn kaaklijn.’

‘Dus.’ Ze zuchtte, knikte en dwong zichzelf weer te gaan zitten. ‘Hij heeft misschien naar haar gekeken en zichzelf gezien. Dat is mogelijk,’ mompelde ze terwijl ze opnieuw met haar knoop speelde. ‘Het is mogelijk. Daarna is hij met haar naar bed gegaan vanwege een of andere narcistische sensatie. Ik weet het niet. Ik kan het u niet vertellen. Richard is net zo’n vreemde voor me als de jonge vrouw over wie u vertelt. Ik ken hen niet.’

‘Kenneth Stiles wel.’

Eve zag hoe het besef en de ontzetting over Anja’s gezicht kropen.

Haar wangen werden rood en net zo snel weer bleek. ‘Nee. Wat hij ook wist of vermoedde, hij zou nooit naar moord hebben gegrepen. Ik zeg u, het geweld van vierentwintig jaar geleden was een opwelling, een woede-uitbarsting. U zei dat de relatie was beëindigd. Voordat Richard werd vermoord. Kenneth zou geen geweld koesteren. Dat kon hij niet volhouden.’

‘Misschien niet. Misschien niet zonder hulp. Waar was u op de avond van 25 maart?’

‘Aha. Ik begrijp het. Ik begrijp het,’ herhaalde ze zacht en ze vouwde haar handen. ‘Ik moet thuis zijn geweest. En helemaal alleen.’

‘U hebt die avond niemand gezien, gesproken?’

‘Niet dat ik me kan herinneren. Ik kan niets bedenken om te bewijzen dat ik was waar ik beweer te zijn geweest.’

‘Uw familie, mevrouw Carvell?’

‘Ik heb geen familie. Ik kan alleen maar zweren dat ik niet van Montreal naar New York ben gereisd voor een complot om Richard Draco te vermoorden.’ Ze ging staan. ‘Inspecteur, ik geloof dat ik nu een advocaat wil spreken. Ik heb over al deze zaken niets meer te zeggen tot ik mijn advocaat heb gesproken.’

‘Dat is uw recht. Dank u voor uw medewerking. Recorder uit, Peabody.’

‘Wilt u zo vriendelijk zijn om me te vertellen welk ziekenhuis de zorg voor Kenneth op zich heeft genomen? Ik wil graag contact met hen opnemen om te vragen hoe het met hem gaat.’

‘Hij ligt in het Roosevelt.’ Eve stond op. ‘Wanneer u een advocaat hebt ingehuurd, kan hij me bereiken op het Hoofdbureau.’

‘Heel goed.’ Anja liep naar de deur en deed hem open. ‘Goeden-dag, inspecteur.’ Ze zei het zachtjes, sloot de deur en schakelde de sloten in.

Toen sloeg ze haar handen voor haar ogen en begon te huilen.

‘Indrukken, Peabody.’

‘Ze is koelbloedig, geraffineerd, zelfverzekerd. Ze gelooft dat Stiles onschuldig is, of ze is vastbesloten om hem te beschermen. Haar bezorgdheid voor hem kwam oprecht op me over. Ze heeft niet meer zo veel interesse in Carly.’

Eve keek fronsend door de voorruit terwijl ze achter het stuur van haar voertuig gleed. 'Moet dat dan?'

'Nou ja, het lijkt me alleen dat er iets van een, je weet wel, emotionele band zou moeten zijn.'

'Waarom? Ze is in verwachting geraakt, heeft het kind gedragen, gebaard. Dat is negen maanden van haar leven. Hoe ontstaat die emotionele band dan?'

'Omdat de baby in haar groeide. Ze voelde hem schoppen, bewegen en... Ik weet het niet, Dallas. Ik ben nog nooit in verwachting geweest, heb geen kind gedragen en gebaard. Ik geef je alleen mijn mening maar, meer niet.'

Peabody schoof onbehaaglijk heen en weer, ze had het gevoel dat ze zich in te diep water begaf. Er hing een dreiging in de lucht, hij wervelde om Eve heen. Ze wist niet wat ze ervan moest denken. Ze wierp een zijdelingse blik op Eve en keek toen weer weg. Eve staarde nog steeds piekerend door de ruit. 'Als ze eerlijk tegen ons is,' waagde Peabody. 'Heeft ze afstand van de baby gedaan en nooit meer naar haar omgekeken. Ik geloof gewoon niet dat het zo banaal, zo gemakkelijk was. Ik dacht dat je het idee had dat zij bij de moord was betrokken.'

'Ik heb het nog niet uitgesloten.' Maar ze had iets over het hoofd gezien omdat ze zelf van slag was geraakt. 'Ga weer naar binnen, zoek uit wanneer Carvell zich heeft ingeschreven, of ze had gereserveerd en wanneer ze van plan is te vertrekken.'

'Goed.' Enigszins opgelucht haastte Peabody zich de frisse lucht in.

Welke vrouw kiest ervoor om met haar eigen vader naar bed te gaan?

Eve's maag zat in de knoop sinds die vraag haar voor de voeten was geworpen. *Stel dat er geen keuze was? Wat dan? Ze liet haar hoofd achterovervallen. Er was nog een vraag: welke man kiest ervoor om met zijn eigen dochter naar bed te gaan?*

Op die vraag wist ze het antwoord. Ze kende dat soort man en hij fluisterde nog steeds met zijn naar snoep ruikende adem in haar oor.

'Wat doe je, meisje?'

Haar adem explodeerde uit haar longen. Ze zoog het gulzig weer naar binnen.

En de moeder dan? vroeg ze zich af en ze veegde haar vochtige handen aan haar broek af. Wanneer was je een moeder? Ze geloofde niet dat het door het hoopje leven kwam dat in de buik groeide. Eve hield haar hoofd schuin, keek omhoog naar de ramen waar Anja Carvell zat met haar pot chocolademelk en haar spoken. Nee, ze geloofde niet dat het zo eenvoudig was.

Er was meer. Er moest meer zijn.

De meeste verstandige, fatsoenlijke mensen beschermden een kind, een hulpeloos kind, instinctief. Maar de behoefte om een volwassene te beschermen, kwam voort uit plichtsbesef. Of uit liefde.

Ze ging rechtop zitten toen Peabody weer plaatsnam. 'Het klopt. Gisteren aangekomen, na zes uur, heeft om een reservering verzocht. Ze is even voor acht uur in het hotel aangekomen. Ze is van plan om morgen te vertrekken, maar heeft een optie voor een verlenging.'

'Moeder, vader, liefhebbende vriend,' mompelde Eve. 'We gaan verder met het kind.'

'Carly. We komen precies langs een paar nachtwinkels als we door de stad rijden. Misschien kunnen we even stoppen voor warme chocolademelk.'

'Het spul dat ze daar verkopen is spoelwater.'

'Ja, maar het is chocoladespoelwater.' Peabody probeerde het met een zielige, smekende blik. 'Ze mocht ons van jou het goede spul niet geven.'

'Misschien wil je ook nog een paar koekjes. Of geglazuurde cakejes.'

'Dat zou lekker zijn. Leuk dat je het vraagt.'

'Dat was sarcasme, Peabody.'

'Ja, chef. Dat weet ik. Mijn antwoord ook.'

Door de ontspannen lach trok de zware bewolking op. En omdat dat zo was, stopte Eve op de kruising bij een nachtwinkel en wachtte terwijl Peabody naar binnen holde om in te slaan.

'Weet je, ik probeer echt te minderen met dit spul, maar...' Peabody scheurde een pak koekjes open. 'Het zit zo, vreemd genoeg vindt McNab me niet mollig. En als een vent je in je nakie ziet, weet hij waar de extra laagjes zitten.'

'Peabody, heb je soms een of ander waanidee dat ik wil horen dat McNab jou in je nakie ziet?'

Ze stopte een koekje in haar mond. 'Ik zeg het alleen maar. Maakt ook niet uit, je weet dat we seks hebben, dan heb je waarschijnlijk ook de conclusie wel getrokken dat we dan naakt zijn. Omdat je zo'n toprechercheur bent en zo.'

'Peabody, in de hiërarchie mag je in zeldzame gevallen en omdat ik zo'n verbazingwekkend goed karakter heb sarcasme met sarcasme beantwoorden. Het is je echter niet toegestaan om ermee te beginnen. Geef me een koekje, verdomme.'

'Het zijn kokoskoekjes. Je haat kokos.'

'Waarom heb je dan kokoskoekjes gekocht?'

'Om jou in de zeik te nemen.' Nu grinnikte Peabody en ze haalde nog een pak koekjes uit haar tas. 'Daarom heb ik chocoladechipkoekjes gekocht, speciaal voor jou.'

'Oké, geef op dan.'

'Oké, dus...' Peabody scheurde het tweede pak open en gaf Eve een koekje. 'Trouwens, McNab heeft een klein kontje en bijna geen schouders. En toch...'

'Stop. Nu ophouden. Als ik in gedachten een beeld van een naakte McNab te zien krijg, word jij weer verkeersagent.'

Peabody kauwde, humde en wachtte.

'Verdomme! Daar heb je het al.'

Schaterend van het lachen werkte Peabody het laatste koekje weg. 'Het spijt me, Dallas. Echt waar. Ik kon er niets aan doen. Best wel schattig, hè?'

En, dacht ze, het had de zorgen van haar inspecteur uit de weg geruimd.

'Hou je waffel,' waarschuwde Eve, maar ze verslikte zich bijna in een grijns en in haar koekje. 'Veeg die kruimels van je blouse en probeer ergens je waardigheid terug te vinden.' Ze stopte voor de stoep bij Carly's gebouw.

De dure buurt, het exclusieve gebouw, de luxueuze lobby hadden nu een andere betekenis voor Eve. Anja Carvell had rijke ouders voor haar kind uitgekozen. Het soort ouders die ervoor konden zorgen dat het kind bevoorrecht, veilig en in weelde zou opgroeien.

Had ze net zo veel zorg besteed aan het onderzoeken van wat voor soort mensen ze waren? Stabiel, liefdevol, verstandig, behulpzaam?

'Peabody, we hebben het onderwijsverleden van Carly Landsdowne toch nagetrokken? Het waren toch particuliere scholen?'

'Ja, chef, volgens mij wel.' Peabody pakte haar PPC om het te verifiëren terwijl ze de lift in de lobby in liepen. 'Particulier en hoog aangeschreven, van peuterklas tot en met de universiteit. Ze hebben veel geld uitgegeven aan een boel extra's, waaronder toneel, dans, muziek, zingen. Allemaal privéleraren.'

'Wat doen de ouders?'

'Vader is arts, microchirurg. Moeder is reisagent, eigen bedrijf. Maar ze is van 2036 tot 2056 professioneel moeder geweest, de volledige twintig jaar die aan elk kind wordt toegewezen.'

'Geen broers of zussen?'

'Nee.'

'Ze heeft de hoofdprijs uitgezocht. Ze was zorgvuldig. Dat maakt verschil,' zei ze bij zichzelf terwijl ze uitstapte en naar Carly's deur liep.

Ze moest twee keer lang aanbellen voordat de deur openging. Carly, suf, met verward haar van het slapen, gaapte onverschillig.

'Wat nu weer?'

'Een beetje van uw tijd.'

'Zo vroeg?'

'Het is negen uur geweest.'

'Ik herhaal: zo vroeg?' Toen haalde ze haar schouders op en zette een stap achteruit. 'Niets vragen tot ik een kop koffie heb gehad. Dat hoort toegevoegd te worden aan de rechten en plichten die jullie zo graag spuien.'

'Chagrijnig,' fluisterde Peabody terwijl Carly wegbeende.

Eve keek de kamer rond, luisterde naar het gepiep van de Auto-Chef en probeerde vervolgens niet te kwijlen toen ze de geur van dure, echte koffie rook.

'Ik zag u gisteren bij de herdenkingsdienst voor Richard,' zei Carly toen ze weer binnen kwam waaien. Haar kamerjas gleed verleidelijk van één schouder terwijl ze ging zitten en haar lange, blote benen over elkaar sloeg. 'U komt ook overal.'

'Sommige zaken die ik met u kom bespreken zijn nogal persoonlijk. Dat wilt u misschien liever zonder gezelschap doen.'

'Gezelschap?'

‘Twee wijnglazen,’ merkte Eve op met een knikje naar de lage tafel. ‘Kreukelige kussens op het uiteinde van de bank.’ Ze tastte onder een kussen en trok er één transparante, zwarte kous onder vandaan. ‘Onderkleding op ongewone plaatsen.’

‘Dus door uw slimme deductievermogen komt u tot de juiste conclusie dat ik gisteravond seks heb gehad.’ Ze haalde haar schouders op en haar kamerjas gleed nog verder naar beneden. ‘Waarom denkt u dat hij hier nog is?’

‘Omdat jullie vanochtend seks hadden voordat ik zo lomp stoorde. Dat zuigzoentje op uw hals is heel vers.’

‘Aha.’ Haar zucht klonk geamuseerd. ‘Ik geloof dat hij een beetje speels was. Waarom kom je er niet bij, schat?’ Ze verhief haar stem en bleef Eve aankijken. ‘Inspecteur Dallas heeft het moment toch bedorven.’

Een deur ging krakend open. Er klonk een aarzelend geluid van blote voeten op de vloer. Verkreukeld en blozend liep Michael Proctor de kamer in.

‘Eh...’ Hij schraapte zijn keel, probeerde iets te vinden om met zijn handen te doen en liet zijn armen uiteindelijk langs zijn zijde bungelen. Hij was kreukelig, verfomfaaid en had zijn overhemd verkeerd dichtgeknoopt. ‘Goedemorgen, inspecteur.’

Carly’s lange, verrukte lachsalvo vulde de kamer. ‘O, Michael, dat kan beter. Probeer op zijn minst voldaan en uitdagend over te komen in plaats van beschaamd en schuldig. ‘Ze is niet van de zedenpolitie.’

‘Carly.’ Haar naam was een gesproken huivering.

Ze wuifde. ‘Haal maar koffie voor jezelf, daar knap je van op.’

‘Eh... Kan ik voor iemand... iets meenemen?’

‘Is hij niet lief?’ Carly straalde, als een trotse moeder met een beleefd kind. ‘Toe maar, lieverd.’

Ze wendde zich weer tot Eve terwijl Michael de kamer uit schuifelde. Haar gezichtsuitdrukking veranderde van zijdezacht naar staalhard, alsof ze een masker afzette. ‘Volgens mij is seks met wederzijdse instemming tussen volwassenen legaal in deze staat, zullen we dus maar verdergaan?’

‘Hoe lang zijn Michael en u al minnaars?’

Carly bekeek haar nagels onderzoekend en peuterde doelloos aan een miniem barstje in de lak. ‘Aangezien u me hebt verteld dat het negen uur is geweest, ongeveer twaalf uur. Ik ben bang dat ik u de exacte tijd waarop de daad werd voltrokken niet kan geven. Ik had mijn polsunit niet om.’

‘Wilt u punten voor gedrag?’ zei Eve neutraal. ‘Prima. We kunnen dit ook op het Hoofdbureau doen en kijken wie het koppigste is. Of u kunt me eerlijk vertellen hoe het komt dat Michael Proctor vanochtend uw bed met u deelt.’

Carly vertrok haar mond, maar hield zich in bij de gedachte aan een sessie op het Hoofdbureau. ‘We kwamen elkaar tegen bij

de herdenkingsdienst, gingen samen wat drinken en zijn hierheen gegaan. Van het een kwam heel plezierig het ander. Is dat een probleem?’

‘De ene minnaar begraven, een nieuwe oppikken? Sommige mensen zouden dat misschien een probleem vinden.’

De woede fonkelde in Carly’s ogen, maar haar stem klonk neutraal. ‘Bewaar uw bekrompen mening maar voor iemand die het interesseert. Het is toevallig zo dat Michael en ik veel gemeen hebben, er sloeg een vonk over en daar hebben we naar gehandeld. Bovendien vind ik hem erg aardig.’

‘Een van de dingen die jullie gemeen hebben, is Richard Draco.’

‘Dat klopt. Maar Richard is dood. Wij niet.’

Michael liep langzaam de kamer weer in. ‘Carly, zal ik maar gaan?’

‘Dat hoeft voor mij niet.’ Ze klopte op het kussen naast haar. ‘Ga zitten.’ Het was niet alleen een verzoek, maar ook een uitdaging. Toen hij ging zitten, glimlachte ze tevreden en ze gaf hem een arm. ‘Dus, inspecteur, u zei?’

‘Michael, je hebt niet verteld dat je moeder Richard Draco kende.’

Het kopje schokte in zijn hand, hij morste koffie op zijn broek. ‘Mijn moeder? Wat heeft zij hiermee te maken?’

‘Ze stond in een toneelstuk met Draco.’

‘Is jouw moeder actrice?’ Carly hield haar hoofd schuin.

‘Dat was ze. Ze is jaren geleden gestopt. Voordat ik was geboren.’ Hij zette zijn kopje neer en wreef vergeefs over zijn broek. ‘Laat mijn moeder met rust. Ze heeft niets gedaan.’

‘Heb ik dat dan gezegd?’ Nerveus, dacht Eve. Hij kon zijn handen niet stilhouden. ‘Dan weet je dus dat ze vroeger een relatie met Draco heeft gehad.’

‘Het stelde niets voor. Het was jaren geleden.’

‘Jouw moeder en Richard?’ Carly leunde achteruit om zijn gezicht te bestuderen. ‘O. Pijnlijk.’ Er lag medelijden in haar blik. ‘Laat je niet gek maken, liefje.’

Maar dat was duidelijk al gebeurd. ‘Luister, ze had een bijrolletje, meer niet. Ze was geen groot actrice. Ze heeft het me verteld. Zij en mijn vader zijn sinds die tijd al samen... Ze zou het me nooit

hebben verteld, ze wist echter dat ik hem bewonderde, dat ik audities ging doen als zijn invaller. Hij heeft haar gebruikt. Hij vond het leuk om vrouwen te gebruiken.’ Hij keek Carly ernstig aan. ‘Ze heeft het afgesloten. Slimme vrouwen sluiten het af.’

Zijn moeder was zijn zwakke plek, besloot Eve, of misschien wel vrouwen in het algemeen. ‘Ja, hij gebruikte graag vrouwen. Jonge, knappe vrouwen. Hij amuseerde zich met hen en raakte vrij snel verveeld. Je moeder heeft haar carrière, haar hoop op een carrière, opgegeven vanwege hem.’

‘Misschien.’ Michael zuchtte. ‘Misschien was dat deels de oorzaak. Maar ze heeft een nieuw leven opgebouwd, ze is gelukkig.’

‘Hij heeft haar gekwetst.’

‘Ja.’ Zijn blik schoot omhoog, vol bitterheid. ‘Ja, dat is zo. Wilt u dat ik zeg dat ik hem daarom haatte? Misschien was dat ergens wel zo.’

‘Michael, niets meer zeggen,’ waarschuwde Carly.

‘Vergeet het maar.’ Zijn stem klonk zowel overtuigend als boos. ‘Ze heeft het over mijn moeder. Ze was niet een of andere goedkope slet, een speeltje dat hij oppakte en later weer weggooide. Ze was een lief, naïef meisje. Daar heeft hij misbruik van gemaakt, van haar.’

‘Heeft hij haar drugs gegeven, Michael?’ vroeg Eve. ‘Heeft hij haar aan de drugs gebracht?’

‘Nee. Wel geprobeerd. De klootzak.’

‘Michael, je hoeft haar vragen niet te beantwoorden.’

‘Ik ga dit nu rechtzetten.’ De woede straalde in enorme golven van hem af. ‘Ze vertelde me dat ze de kamer in kwam en dat hij druppels in haar drankje deed. Ze vroeg hem wat het was en hij lachte alleen maar. Hij zei... Mijn moeder gebruikt geen grove taal, maar ze vertelde me precies wat hij had gezegd. Ze zou ervan gaan neuken als een konijn.’

Spieren trilden in zijn kaak terwijl hij Eve aankeek. ‘Ze wist niet eens wat het betekende, maar ik wel. Toen ze het me vertelde, wist ik het. De hufter probeerde haar Hitsig Konijn toe te dienen.’

‘Maar ze heeft het niet opgedronken?’

‘Nee, ze was bang. Ze heeft tegen hem gezegd dat ze niets wilde drinken en toen werd hij kwaad. Hij schold haar uit en probeerde

haar te dwingen om het op te drinken. Toen beseftte ze wat voor man hij was en ze vluchtte. Ze was er kapot van, gedesillusioneerd. Ze is terug naar huis gegaan. Ze vertelde me dat dat het beste was dat haar ooit is overkomen, terug naar huis gaan.

Hij wist niet eens meer wie ze was,' vulde Michael aan. 'Hij had niet eens het fatsoen om zich haar naam te herinneren.'

'Heb je met hem over haar gesproken?'

'Ik wilde zien hoe hij reageerde. Hij deed niet eens alsof hij zich haar nog kon herinneren. Ze betekende niets voor hem. Niemand betekende iets voor hem.'

'Heb je het hem verteld? Hem eraan herinnerd?'

'Nee.' Hij slaakte een diepe zucht, de woede vervloog. 'Nee, daar zag ik het nut niet van in. En als ik erop had aangedrongen, had ik mijn baan verloren.'

'Niet doen. Niet verdrietig worden.'

Eve kneep haar ogen nadenkend tot spleetjes terwijl Carly haar armen om hem heen sloeg, hem troostte. Zo bleef ze kijken, koelbloedig, toen Carly haar een doordringende blik toewierp. 'Laat hem met rust. Vindt u het leuk om mensen te pesten die zwakker zijn dan u?'

'Daar leef ik voor.' *Je bent niet zwak*, dacht Eve. *Werd je gevormd door de mensen door wie je was gemaakt*, vroeg ze zich af. *Of door de mensen door wie je was opgevoed?*

'Het is vast moeilijk voor je geweest, Michael, dat je dat allemaal wist en je Draco dag in dag uit zag.'

'Ik moest het uit mijn hoofd zetten. Ik kon toch niet veranderen wat er was gebeurd.' Hij haalde zijn schouders op en probeerde uitdagend over te komen. 'En niets wat ik zou doen, zou enig verschil maken. En op een dag zou ik het toneel op lopen, zijn plaats innemen en dan zou ik beter zijn dan hij. Dat was genoeg.'

'Nu heb je die kans, nietwaar? Een kans om in zijn schijnwerpers te staan. Een kans om met een van zijn minnaressen te zijn.'

Zijn stevig op elkaar gedrukte mond viel trillend open. 'Carly. Zo was het niet. Ik wil niet dat je denkt...'

'Natuurlijk was het niet zo.' Ze legde een hand over de zijne. 'De inspecteur heeft walgelijke gedachten.'

'Mevrouw Landsdowne.'

Carly negeerde Eve even en drukte zachte kussen op beide wangen van Michael. 'Je hebt je koffie gemorst. Wil je voor ons allebei nog een kopje halen?'

'Ja. Goed.' Hij ging staan. 'Mijn moeder is een geweldige vrouw.'

'Uiteraard,' antwoordde Carly.

Toen hij weer naar de keuken liep, draaide ze zich om en keek Eve recht aan. 'Ik zie niet graag dat Michaels kwetsbaarheden worden uitgebuit, inspecteur. De sterken horen de zwakkeren te beschermen, niet een trap na te geven.'

'Misschien onderschat u zijn karakter wel.' Eve liep naar haar toe en liet zich op de stoelleuning zakken. 'Hij heeft zijn moeder heel goed verdedigd. Voor sommigen zijn familiebanden het sterkst. U hebt niet verteld dat u bent geadopteerd, mevrouw Landsdowne.'

'Wat?' Verwarring overschaduwde haar ogen. 'Waarom zou ik, in vredesnaam? De helft van de tijd herinner ik het me niet eens. Wat hebt u daarmee te maken?'

'Het was een particuliere adoptie, bij de geboorte.'

'Ja. Mijn ouders hebben het nooit voor me verzwegen. Evenmin werd er een punt van gemaakt bij ons thuis.'

'Hebben ze u bijzonderheden over uw afkomst verteld?'

'Bijzonderheden? Medische geschiedenis, etniciteit, vanzelfsprekend. Mij is verteld dat mijn biologische moeder afstand van me heeft gedaan omdat ze het beste voor me wilde enzovoort. Of dat waar was of niet, heeft nooit iets uitgemaakt. Ik had een moeder.'

Ze zweeg en vroeg toen: 'Wilt u soms suggereren dat mijn moeder vroeger een relatie met Richard heeft gehad?' Ze schaterde van het lachen en schudde de wolk verwarde haren naar achteren. 'Ik kan u verzekeren dat dat niet zo was. Mijn moeder heeft Richard Draco nooit ontmoet. Zij en mijn vader zijn bijna dertig jaar gelukkig getrouwd. Voordat ik was geboren, was ze reisagent, geen actrice.'

'U bent nooit nieuwsgierig geweest naar de vrouw die u heeft afgestaan?'

'Niet bepaald. Ik heb geweldige ouders van wie ik hou en zij houden van mij. Waarom zou ik nieuwsgierig zijn naar een vrouw die slechts een vreemde voor me is?'

Zo moeder, zo dochter, dacht Eve.

‘Veel geadopteerde kinderen willen contact, antwoorden, zelfs een relatie met hun biologische ouders.’

‘Ik niet. Nog steeds niet. Er was geen leemte in mijn leven die moest worden gevuld. Ik weet zeker dat mijn ouders me zouden hebben geholpen om haar te vinden als ik dat had gevraagd. Als ik daar behoefte aan had gehad. Dat had ik niet. En het zou hun verdriet hebben gedaan,’ zei ze zacht. ‘Ik zou hen nooit kwetsen. Waarom is dit relevant?’

‘Zegt de naam Anja Carvell u iets?’

‘Nee.’ Ze verstijfde licht. ‘Wilt u me soms vertellen dat dat de naam is van de vrouw die me heeft afgestaan? Ik heb niet om een naam gevraagd. Ik wilde de naam niet weten.’

‘U kent geen vrouw met die naam, hebt geen contact met haar gehad?’

‘Nee, en dat wil ik ook niet.’ Carly ging staan. ‘U hebt het recht niet om dit te doen. Om zo met mijn leven te spelen.’

‘U hebt niet naar uw biologische vader gevraagd.’

‘Verdomme, als zij niets voor me betekent, betekent hij nog minder voor me. Een spermacel met mazzel. Wilde u me soms kwaad maken, nou dat is gelukt. Goed, wat heeft dit allemaal te maken met de dood van Richard Draco?’

Eve zei niets en in de stilte zag ze hoe de ontkenning, het ongehoof en daarna de ontzetting in Carly’s ogen fonkelden. ‘Nee, dat is een leugen. Een walgelijke, gemene leugen. Akelige heks.’ Ze greep een potje violen van de tafel en smeet ermee zodat het glas en bloemblaadjes regende langs de muur. ‘Het is niet waar.’

‘Het staat geregistreerd,’ zei Eve vlak. ‘Richard Draco was uw biologische vader.’

‘Nee. Nee.’ Carly sprong op Eve af, duwde haar ruw tegen de tafel en gooide een lamp om. Het porselein explodeerde als een bom. Voordat Peabody kon ingrijpen, gebaarde Eve dat ze moest blijven waar ze was en incasseerde de harde klap in haar gezicht zonder poging om hem af te weren.

‘Neem het terug! Neem het terug!’

Ze schreeuwde, tranen spoten uit haar ogen. Haar schoonheid stak nu schril af; bleek gezicht, donkere ogen. Ze greep Eve’s blouse, schudde en zakte toen kreunend in elkaar.

‘O god. O mijn god.’

‘Carly.’ Michael holde vanuit de keuken naar binnen. Met één blik op zijn gezicht wist Eve dat hij had staan luisteren, dat hij het had gehoord. Toen hij zich naar Carly haastte en probeerde haar in zijn eigen armen te nemen, duwde ze hem van zich af en vouwde haar armen afwerend voor haar borsten langs.

‘Raak me niet aan. Raak me niet aan.’ Ze gleed als een huiverend hoopje op de grond, als een opgebrande kaars.

‘Peabody, neem Michael mee naar de keuken.’

Hij zette een stap achteruit en staarde naar Eve. ‘Dat was wreed. Wreed.’ Hij liep naar de keuken met Peabody achter zich aan.

Eve hurkte. Ze voelde de gloeiende klap van Carly’s hand nog steeds op haar gezicht. Maar haar binnenste was een klomp ijs. ‘Het spijt me.’

‘Is dat zo?’

‘Ja.’

Carly keek op, haar blik was vernietigend. ‘Ik weet niet wie ik op dit moment meer verafschuw: mezelf of u.’

‘Als je niet wist dat jullie een bloedband hadden, hoeft je jezelf niet te verafschuwen.’

‘Ik heb seks met hem gehad. Ik heb hem aangeraakt. Toegestaan dat hij mij aanraakte. Kunt u zich indenken hoe dat voelt? Hoe smerig ik me voel?’

O god, ja. Ze was plotseling hondsmoe. Ze onderdrukte haar eigen demonen en keek Carly aan. ‘Hij was een vreemde voor je.’

Carly’s ademhaling stokte. ‘Hij wist het, hè? Alle stukjes vallen nu zo gruwelijk op hun plaats. De manier waarop hij jacht op me maakte, waarop hij naar me keek. De dingen die hij zei. Hij zei dat we hetzelfde waren en hij lachte.’ Ze greep Eve’s blouse opnieuw vast. ‘Wist hij het?’

‘Ik weet het niet.’

‘Ik ben blij dat hij dood is. Ik wilde dat ik hem zelf had vermoord. Ik wilde godallemachtig dat het mes in mijn handen had gelegen. Dat zal ik altijd blijven wensen.’

‘Geen commentaar, Peabody?’

‘Nee, chef.’ Ze reden in de lift naar beneden en Peabody keek strak voor zich uit.

Haar hele lichaam deed zeer, kolkte, sidderde en deinde. ‘Je bent het niet eens met de manier waarop ik dit aanpakte.’

‘Dat is niet aan mij, inspecteur.’

‘Fuck dat.’

‘Goed. Ik snap niet waarom je het haar moest vertellen.’

‘Het is relevant,’ snauwde Eve. ‘Elke relatie doet ertoe.’

‘Je hebt haar een mokerslag toegediend.’

‘Dus nu staat mijn methode je niet aan.’

‘Je vroeg het zelf,’ wierp Peabody tegen. ‘Als ze het dan moest weten, snap ik niet waarom je het zo tactloos hebt gedaan. Waarom je niet een aardigere manier had kunnen verzinnen.’

‘Aardigere manier? Haar vader neukte haar. Vertel me maar eens hoe je dat aardig vertelt. Vertel me maar eens hoe je dat in een mooi pakje stopt en er een strik eromheen doet.’

Ze ging tegen Peabody tekeer en Eve keek vernietigend, net zoals Carly. ‘Wat weet jij ervan, verdomme? Wat weet jij ervan met je grote, uitgebreide, gelukkige Free-Ager-familie waar iedereen met schone gezichten en vrolijke, dagelijkse nieuwtjes om de eettafel zit.’

Ze kon geen lucht krijgen, kreeg niet genoeg zuurstof binnen. Ze stikte, maar ze kon de woorden niet tegenhouden.

‘Wanneer papa binnenkwam om je welterusten te kussen, kroop hij niet bij jou in bed, hè, en hij zat niet met zijn zweterige handen aan je. In jouw keurige wereldje rammen vaders zich niet bij hun kleine meisje naar binnen.’

Ze beende de lift uit, de lobby door en de straat op terwijl Peabody verstijft van schrik bleef staan.

Eve ijsbeerde over de stoep, ze kon zich nauwelijks inhouden om de twee witte poedels en de droid die ze uitliet een schop te verkopen. Ze had knallende hoofdpijn, een raketstoot die binnen in haar schedel bulderde. Ze voelde haar handen trillen, hoewel ze haar vuisten in haar zakken had gebald.

‘Dallas.’

‘Niet doen,’ waarschuwde ze Peabody. ‘Even uit mijn buurt blijven.’

Ze kon het van zich af lopen, beloofde ze zichzelf. Ze kon de

ergste woede waardoor ze wilde schreeuwen, slaan en uithalen van zich aflopen. En als dat was gebeurd, bleven alleen de hoofdpijn en de misselijkmakende ellende diep in haar binnenste achter.

Haar gezicht was bleek, maar kalm toen ze naar Peabody toe liep. ‘Ik ging mijn boekje te buiten met mijn persoonlijke opmerkingen. Daar bied ik mijn excuses voor aan.’

‘Dat is niet nodig.’

‘Jawel. Naar mijn mening was het ook nodig om daarboven wreed te zijn. Dat betekent niet dat ik me er lekker bij voel. Maar jij bent hier niet om als boksbal te dienen voor mijn slechte stemming.’

‘Dat geeft niet. Ik ben het wel zo’n beetje gewend.’

Peabody probeerde het met een glimlach en staarde vol ontzetting toen de tranen Eve in de ogen sprongen. ‘O, jeetje. Dallas.’

‘Niet doen. Shit. Ik heb even tijd nodig.’ Ze onderdrukte haar tranen en keek strak naar de voorkant van het gebouw. ‘Ik neem een paar uur vrij. Pak het openbare transpo maar naar het Hoofdbureau.’ Haar borstkas wilde opzwellen, de tranen omhoog stuwden en eruit smijten. ‘Ik zie je over twee uur bij het Roosevelt.’

‘Goed, maar...’

‘Over twee uur,’ herhaalde Eve en ze dook bijna de auto in.

Ze moest naar huis. Ze moest het volhouden en naar huis gaan. Ze vertrouwde zichzelf niet, zette haar auto op automatisch en reed met haar hoofd achterover en haar vuisten gebald in haar schoot.

Vanaf achtjarige leeftijd had ze een muur gebouwd, of eigenlijk had haar onderbewustzijn genadig een muur voor haar opgetrokken om de akelige dingen die haar waren overkomen buiten te houden. Het had een leeg canvas achtergelaten en op dat lege doek had ze zichzelf gecreëerd. Stukje voor pijnlijk stukje.

Ze wist hoe het voelde dat die muur afbrokkelde, dat er scheuren ontstonden zodat alle akeligheid naar binnen sijpelde.

Ze wist wat Carly te wachten stond. En wat ze zou doormaken om ermee te kunnen leven.

Toen ze eindelijk door de hekken reed, ging de hoofdpijn als een tornado in haar schedel tekeer. Haar ogen waren er glazig van, van de vettige, opblaaiende misselijkheid in haar maag. Ze droeg zichzelf op om vol te houden, om het te keren en liep wankelend de trap op.

‘Inspecteur,’ begon Summerset toen ze naar binnen strompelde. ‘Laat me met rust.’ Ze wilde het snauwen, maar haar stem beefde. Terwijl zij de trap op vloog, liep hij naar de huisintercom.

Ze wilde gaan liggen. Ze zou het wel redden als ze maar een uurtje kon slapen. Maar haar kolkende maag won het. Ze liep de badkamer in, ging op haar knieën zitten en moest ontzettend overgeven.

Toen ze leeg was, te zwak om op te staan, krulde ze zich maar gewoon op de tegels op.

Ze voelde een hand op haar voorhoofd, koel. Heerlijk koel. En deed haar ogen open.

‘Roarke. Laat me alleen.’

‘Niet zo lang ik leef.’

Ze wilde zich van hem afkeren, maar hij liet zijn armen onder haar langs glijden.

‘Misselijk.’

‘Ja, schat, ik weet het.’ Ze voelde zich zo breekbaar als glas toen hij haar optilde en naar bed droeg.

Ze begon te huiveren toen hij haar laarzen uittrok en een deken over haar heen trok. ‘Ik wilde naar huis.’

Hij zei niets, pakte alleen een vochtig doekje en depte haar gezicht. Ze was te bleek, de wallen onder haar ogen te donker. Toen hij een glas aan haar mond zette, draaide ze haar gezicht weg.

‘Nee. Geen kalmeringsmiddel. Geen pillen.’

‘Het is tegen de misselijkheid. Toe maar.’ Hij streek haar vochtige haren naar achteren en hoopte dat hij niet werd gedwongen om het in haar keel te gieten. ‘Meer niet. Beloofd.’

Ze dronk omdat haar maag opnieuw in opstand kwam en haar keel voelde aan alsof hij open was geklauwd. ‘Ik wist niet dat je thuis was.’ Ze deed haar ogen weer open en de tranen die in haar borstkas brandden, sprongen in haar ogen. ‘Roarke. O god.’

Ze drukte zich tegen hem aan. Begroef zichzelf. Omdat haar lichaam schokte, sloeg hij zijn armen nog steviger om haar heen. ‘Gooi het eruit,’ mompelde hij. ‘Wat het ook is, laat het los.’

‘Ik haat wat ik heb gedaan. Ik haat mezelf erom.’

‘Sst. Wat het ook was, je had vast geen keuze.’

‘Ik had een keuze moeten zoeken.’ Ze draaide haar hoofd zo dat

haar wang tegen zijn schouder rustte en met gesloten ogen vertelde ze hem alles.

‘Ik weet wat er door haar heen ging.’ Ze voelde zich nu beter, de ergste misselijkheid was verdwenen. ‘Ik weet wat ze voelde. En ik zag mezelf in haar terug toen ze me aankeek.’

‘Eve. Niemand weet beter dan jij, of ik, hoeveel ellende er in de wereld is. Je deed wat je moest doen.’

‘Ik had...’

‘Nee.’ Hij leunde achterover en hield haar gezicht in zijn handen zodat hun blikken elkaar ontmoetten. Ze zag geen medelijden, dat had ze vreselijk gevonden. Ze zag geen medeleven, dat had haar enorm in verlegenheid gebracht. Ze zag alleen maar begrip.

‘Dat had je niet. Jij niet. Je moest het toch weten? Je moest toch zeker weten of ze wist wie hij was. Nu weet je het.’

‘Ja, nu weet ik het. Niemand kan zo goed acteren. Ze zal zichzelf keer op keer samen met hem zien. Telkens opnieuw.’

‘Stop. Daar kon je niets aan veranderen, hoe ze het ook had ontdekt.’

‘Misschien niet.’ Ze sloot haar ogen opnieuw en zuchtte. ‘Ik heb Peabody uitgekafferd.’

‘Daar komt ze wel overheen.’

‘Ik was bijna over de rooie gegaan, midden op straat. Ik was bijna...’

‘Maar dat is niet gebeurd.’ Hij schudde haar lichtjes door elkaar voordat ze weer iets kon zeggen. ‘Ik erger me aan je, Eve. Waarom moet je jezelf zo op je donder geven? Je hebt langer dan dertig uur niet geslapen. Je bent in een fase van het onderzoek aanbeldand dat zo dicht bij persoonlijke verschrikkingen in de buurt komt dat de meeste mensen zouden vluchten of instorten. Jij doet niets van dat alles.’

‘Ik ben gebroken.’

‘Nee, Eve. Je hebt een barst opgelopen.’ Hij drukte zijn lippen op haar voorhoofd. ‘Toen ben je thuisgekomen. Ga even slapen. Sluit je ogen. Schakel het uit.’

‘Ik had niet moeten zeggen dat je me alleen moest laten. Dat meende ik niet.’

‘Het maakt nauwelijks iets uit.’ Ze moest bijna glimlachen om

de aangeboren arrogantie in zijn stem. 'Ik had het niet gedaan. Ik doe het niet.'

'Weet ik. Ik wilde dat je bij me was.' Ze kroop tegen hem aan voordat hij haar achterover kon duwen. 'Ik had je nodig. En je was er.' Haar mond draaide zich naar hem toe. Vragend. 'Roarke.'

'Je moet slapen.'

'Ik ben leeg en dat doet pijn.' Haar handen zwierven langs zijn rug omhoog, knedend. 'Vul me ergens mee. Alsjeblieft.'

Liefde vulde de leemten en holten, hoe diep, hoe breed ze ook waren. Hij zou het haar geven, voor zichzelf nemen. Geduldig, teder.

Zijn lippen beroerden de hare, hij drukte zijn mond op die van haar, steviger, tot hij voelde hoe haar lippen warm werden en zich overgaven. Hij pakte haar vast en trok een spoor van kussen over haar gezicht, haar haren, haar hals. Eerst om te troosten.

Ze draaide zich naar hem toe, bood meer aan. Maar zijn handen waren zo zacht als vleugels, ze zweefden over haar heen, gleden onder haar blouse naar haar huid, met lange, trage strelingen. Daarna om te kalmeren.

En toen ze zuchtte, toen haar lichaam met de kussens versmolt, kleepte hij haar uit. Zijn lippen volgden het spoor van zijn vingers, wakkerden teder de opwindende aan. Nu om te prikkelen.

Ze opende zich voor hem, zoals ze nog nooit voor iemand anders had gedaan. Voor hem kon ze zich helemaal blootleggen. Met lichaam, hart en ziel. Ze wist en kon erop vertrouwen dat hij hetzelfde deed.

Zonder druk, dringend verlangen of aandrang stimuleerde hij haar voorzichtig, liet haar talmend op het randje wachten, eroverheen gaan, tot haar lichaam gloeide van het genot van ergens thuishoren.

Haar hart zwol op, volgde het ritme van zijn hart, ze sloeg haar armen als linten om hem heen en trok hem naar zich toe.

'Ik hou van je.' Hij keek naar haar gezicht toen hij bij haar naar binnen gleed. 'Volkomen. Voor eeuwig.'

Haar adem stakte, ze slaakte een zucht. Ze sloot haar ogen om het prachtige moment vast te houden en liet zich door hem thuisbrengen.

Ze hield hem stevig vast, had het nog eventjes nodig om zijn lichaam zo innig tegen het hare gedrukt te voelen. 'Bedankt.'

'Ik vind het vervelend om voor de hand liggende opmerkingen te maken, maar graag gedaan. Voel je je nu beter?'

'Veel beter. Roarke... Nee, blijf nog even zo liggen.' Ze liet haar gezicht op zijn schouder liggen. 'Als we zo samen zijn, zo is het nog nooit met iemand geweest. Het is net alsof er nooit iemand anders is geweest.'

'Voor mij voelt het net zo.'

Ze lachte, opgelucht dat ze dat kon. 'Jij hebt veel meer iemand gehad.'

'Nooit geteld.' Hij verschoof en rolde om zodat ze boven op hem kwam te liggen. De kwetsbaarheid was verdwenen, zag hij. Hij zag de soepele, behendige en vloeiende bewegingen die haar karakteriseerden.

Haar wangen waren niet langer bleek, maar haar ogen stonden somber, gekrenkt en vermoeid. Hij had spijt dat hij haar toch geen kalmeringsmiddel had toegediend.

'Ophouden.' Ze veegde haar haren naar achteren en keek bijna dreigend.

'Ophouden waarmee?'

'Denken dat je me moet betuttelen. Je hoeft niet voor me te zorgen.' Ze hoefde de geamuseerde fonkeling in zijn ogen niet te zien om te weten hoe belachelijk dat onder deze omstandigheden klonk. 'Niet altijd,' verbeterde ze.

'Laten we een dutje doen.'

'Heb ik geen tijd voor. En jij ook niet, veronderstel ik. Ik heb je dag al verkloot. Je was vast een zonnestelsel of zoiets aan het kopen.'

'Alleen maar een kleine, vrijwel onbewoonde planeet. Hij blijft er wel. Ik kan wel een pauze gebruiken en jij moet slapen.'

'Ja, klopt, maar het kan niet.'

'Eve...'

'Luister, ik haal binnenkort wel wat vrije tijd in. En jij moet je stilhouden. Jij hebt de laatste tijd bijna net zo weinig slaap gekregen als ik.'

'Onze motoren draaien op verschillende snelheden.'

Dat weerhield haar ervan om van het bed te glijden. 'Wat bedoel je daar in vredesnaam mee?'

'Gewoon wat ik zeg.'

Ze fronste, dacht na. 'Het klinkt als iets waar ik kwaad om zou moeten worden. Maar ik weet niet precies waarom. Als ik erachter kom, moet ik je misschien een knal verkopen.'

'Ik kijk er nu al naar uit. Als je niet wilt slapen, eet dan iets. Je moet iets in je maag hebben. En waarom grijns je zo?'

'Om jou. Je bent zo'n vrouw,' zei ze terwijl ze naar de douche liep.

Hij bleef even verbijsterd zitten. 'Nu ben ik kwaad.'

'Zie je wel, nu weet je hoe het voelt. Goed, bestel maar wat eten voor me,' riep ze. 'Water aan, negenendertig graden.'

'Bijt me,' mopperde hij en hij bestelde soep met een hoog eiwitgehalte voor haar.

Ze at de soep op tot de laatste druppel, niet alleen om hem een plezier te doen, maar ook om de honger te stillen. Haar hoofd was weer helder, ze kleepte zich aan en gespte haar wapen om. 'Ik moet bij het ziekenhuis langs, eens kijken wat ik van Stiles te weten kan komen.'

'Waarom? Je weet al hoe de vork in de steel zit.' Toen ze hem slechts aankeek, haalde hij zijn schouders op. 'Ik ken je, inspecteur. Je hebt het laten gisten terwijl je aan het eten was, hebt het laten bezinken. Nu maak je je klaar om het af te maken.'

'Ik heb alle puzzelstukjes nog niet compleet. Ik wil nog een paar dingen natrekken en ik moet iets aan Whitney voorleggen. Dat heeft min of meer met jou te maken.'

'En wat mag dat dan wel niet zijn?'

Ze schudde haar hoofd. 'Als hij geen toestemming geeft, maakt het niet uit. Ik kan je toch bereiken, hè? Als ik je moet spreken voordat ik terugkom.'

'Ik ben beschikbaar. Ik denk dat ik koekjes ga bakken.'

Terwijl ze haar jas pakte, barstte ze in lachen uit door zijn droge toon. 'Doe dat maar, schatje.' Ze draaide zich om, kustte hem en gilte toen hij haar oorlel omdraaide. 'Hé!'

'Niet te hard werken, lieveling.'

'Man.' Pruilend wreef ze over haar oor terwijl ze naar de deur

liep. 'Als ik dat zou doen elke keer als jij het v-woord gebruikt, had je geen oren meer over.'

Ze stopte bij de deur en keek om. 'Maar je bent mooi als je kwaad bent,' zei ze en ze vluchtte.

Peabody stond buiten bij de hoofdingang van het ziekenhuis, met gekromde schouders tegen de frisse wind en een rode neus.

'Waarom sta je niet binnen te wachten, verdorie?' wilde Eve weten. 'Het is ijskoud buiten.'

'Ik wilde je opvangen voordat je naar binnen zou gaan. Heb je even?'

Eve keek onderzoekend naar Peabody's strakke, ernstige gezicht. *Persoonlijke zaken*, besloot ze, *niet officieel*. Oké, ze had het verdiend. 'Goed. We gaan lopen, houden de bloedsomloop in beweging.' Ze liep bij de hellingen en glides vandaan omdat sirennes aankondigden dat opnieuw een ongelukkige inwoner van New York op het punt stond om gebruik te gaan maken van de faciliteiten van het gebouw.

'Over eerder,' begon Peabody.

'Luister, ik ben mijn boekje te buiten gegaan en jij was het dichtstbijzijnde doelwit. Het spijt me.'

'Nee, dat bedoel ik niet. Ik ben erachter. Het duurde even,' vulde ze aan. 'Wat je deed, het haar zo bot vertellen, was omdat je wilde zien hoe ze reageerde. Als ze wist dat Draco haar vader was, nou ja, dan was haar motief sterker geworden. Hoe dan ook, als ze het wist voordat ze... je weel wel, of nadat ze het hadden gedaan, zou dat invloed hebben op haar gemoedstoestand.'

Eve keek hoe een medibus voorbijvlog. 'Ze wist het niet.'

'Dat denk ik ook. Als je het haar voorzichtig had verteld, had ze tijd gehad om na te denken, om te bedenken hoe ze moest reageren, wat ze moest zeggen. Dat had ik gelijk moeten weten in plaats van een uur later.'

'Ik had je kunnen inseinen voordat we er waren.' Hoofdschuddend draaide ze zich om en liep terug. 'Ik had het zelf nog niet laten bezinken.'

‘Het was moeilijk om te doen. Ik denk niet dat ik het lef had gehad.’

‘Het heeft niets met lef te maken.’

‘Ja, wel waar.’ Peabody stopte en wachtte tot Eve zich omdraaide en haar aankeek. ‘Als je geen gevoelens had, was het niet moeilijk. Maar die heb je wel. Zonder medeleven kan lef hetzelfde zijn als gemeen. Het was moeilijk, maar je hebt het toch gedaan. Een betere agent had dat eerder beseft.’

‘Ik heb je niet echt de kans gegeven omdat ik te druk bezig was om je aan te vliegen. Je bent erachter gekomen, op eigen kracht. Ik heb toch een goede invloed op je, geloof ik. Dus is alles weer oké?’

‘Ja, dikke prima.’

‘Goed zo. Kom, we gaan naar binnen. Mijn kont vriest eraf.’

Ze gingen eerst bij Trueheart langs. Omdat Peabody erop aandrong, gingen ze naar het winkelcentrum om een cadeautje te kopen om hem beterschap te wensen.

‘Het duurt maar vijf minuten.’

‘We hebben al meebetaald aan de bloemen.’ Eve’s toch al mishandelde maag begon langzaam, onrustig te draaien van het oerwoud aan spullen, de brede, bochtige paden die hen erheen leidden en de opgewekte stemmen die de uitverkoop en speciale aanbiedingen omriepen.

Ze ging nog liever op de vuist met iemand van honderdzesendertig kilo met gewelddadige neigingen dan te worden verzwolgen door een zee van consumenten.

‘Dat is van iedereen,’ legde Peabody geduldig uit. ‘Dit is van ons.’

Ondanks zichzelf stopte Eve bij een vitrine met matgroene operatiekleding, vrolijk versierd met het ziekenhuislogo. Voor tien dollar extra kon je er een kopen bespat met iets wat leek op slagaderlijk bloed.

‘Het is een zieke wereld. Echt ziek.’

‘We zijn hier niet voor de souvenirs.’ Hoewel ze de extra grote anaalsondes best wel lachen vond. ‘Als een vent in het ziekenhuis ligt, wil hij speeltjes.’

‘Als een vent een splinter in zijn teen krijgt, wil hij speeltjes,’ klaagde Eve, maar ze volgde Peabody naar een gamewinkel en onderwierp zichzelf aan de mishandeling van haar zintuigen door gepiep, geraas, gebulder en explosies.

Hier had je, volgens de flikkerende reclameborden, de keuze uit meer dan tienduizend collecties voor je wensen op het gebied van entertainment, ontspanning of educatie. Van sport tot programma’s over kwantumfysica en alles ertussenin, je hoefde slechts het onderwerp van jouw keuze in te toetsen en de pratende kaart, of

een van de volledig opgeleide, vriendelijke gamepartners, wees je de juiste afdeling.

Het winkelmenu straalde felgeel licht uit. Eve voelde dat ze scheel ging kijken.

De transparante kokers van de testhokjes zaten allemaal vol met mensen die demo's uitprobeerden. Anderen slenterden gewoon door de winkel, met gezichten stralend van hebzucht of wezenloos van zintuiglijke overbelasting.

'Hebben deze mensen geen werk?' vroeg Eve zich af.

'Het is lunchpauze.'

'Nou, hebben wij even geluk.'

Peabody liep regelrecht naar de vechtafdeling. 'Man tegen man,' besloot ze. 'Dan heeft hij het gevoel dat hij zeggenschap heeft. Wauw, kijk! Het is de nieuwe Super Straatvechter. Die moet vet mega zijn.' Ze draaide de antidiefstaldoos om, huiverde een beetje van de prijs en zag toen wie de fabrikant was.

'Roarke Industries. We zouden korting of zo moeten krijgen. O, nou ja, het valt wel mee als we elk de helft betalen.' Ze liep naar de auto-snelkassa en keek over haar schouder naar Eve. 'Roarke heeft hier zeker een hele fabriek vol van, hè?'

'Zal wel.' Eve pakte haar creditcard, haalde hem door de scanner en drukte haar duim tegen de identiplaat.

Bedankt voor uw aankoop, Eve Dallas. Eén moment alstublieft, uw credit wordt geverifieerd.

'Ik betaal je de helft terug op betaaldag, oké?'

'Ja, prima. Waarom duurt dit zo lang?'

Bedankt voor het wachten, Eve Dallas. De prijs van uw keuze, Super Straatvechter, PPC-versie, is 116,58 dollar, inclusief alle van toepassing zijnde belastingen. Vanwege Autorisatie Eén wordt het bedrag voor deze aankoop niet van uw rekening afgeschreven. Een fijne dag.

'Waar heb je het verdomme over? Welke Autorisatie Eén?'

Autorisatie Eén, Roarke Industries. Met dit niveau kunt u gratis een keuze maken uit alle titels van deze fabrikant.

'Wauw. We kunnen de boel leegkopen.' Peabody keek verbijsterd naar de planken vol heerlijkheden. 'Mag ik er hier één van?'

'Klep dicht, Peabody. Luister, ik wil hiervoor betalen,' zei ze tegen de machine. 'Omzeil Autorisatie Eén dus maar en schrijf het van mijn rekening af.'

Verzoek onuitvoerbaar. Wilt u misschien nog iets aanschaffen?

'Verdomme.' Ze duwde de game naar Peabody toe. 'Hier komt hij niet mee weg.'

Peabody was zo slim om met de doos naar de beveiligingsontgrendeling te gaan en moest hollen om Eve in te halen. 'Luister, nu we hier toch zijn, kan ik misschien één...'

'Nee.'

'Maar...'

'Nee.' Eve schopte een keer chagrijnig tegen de glide, toen stapte ze erop om naar de medische verdieping te gaan.

'De meeste vrouwen zouden in de wolken zijn als hun man hun een onbeperkt winkelbudget zou geven.'

'Ik ben niet zoals de meeste vrouwen.'

Peabody sloeg haar ogen ten hemel. 'Moet je mij vertellen.' Ze mokte dan misschien wel over het verlies van haar eigen denkbeeldige gameverzameling, maar Trueheart was zo blij met zijn cadeau dat het haar hebberigheid tenietdeed.

'Dit is geweldig. Hij is net uitgekomen.'

Hij draaide de doos in zijn goede hand om. Om zijn andere arm zat plastigips zodat het bot dat hij tijdens zijn val had gebroken weer aan elkaar kon groeien.

Om zijn hals zat een kraag van hetzelfde materiaal, hij had een infuus in zijn pols en een enorme kneuzing die over zijn schouder kroop en paars en zwart afstak tegen de slaphangende kraag van

zijn ziekenhuishemd. Zijn linkerbeen lag iets hoger en Eve herinnerde zich hoe zijn bloed uit die wond over haar handen was gespoten.

Om hem heen gonsden machines.

Het enige wat Eve kon denken, was dat zij niet zo verdomde vrolijk zou zijn als ze hier zou liggen.

Ze liet het geklets en het gesprek aan Peabody over. Ze wist nooit wat ze tegen patiënten moest zeggen.

‘Ik kan me niet zo veel meer herinneren nadat ik ben geraakt.’ Hij verplaatste zijn blik naar Eve. ‘Commissaris Whitney zei dat we hem te pakken hebben.’

‘Ja.’ Nu was ze wel in haar element. ‘Jij hebt hem te pakken gekregen. Hij ligt een verdieping lager. Als we hier klaar zijn, gaan we hem verhoren. Je hebt de klus geklaard, Trueheart. Hij was misschien ontsnapt als je niet zo snel had gereageerd en hem had neergehaald.’

‘De commissaris zei dat u me hebt voorgedragen voor een eervolle vermelding.’

‘Zoals ik al zei, je hebt de klus geklaard.’

‘Zo veel heb ik niet gedaan.’ Hij schoof heen en weer en probeerde een gemakkelijkere houding te vinden. ‘Ik had hem zonder verwondingen kunnen pakken als die schietgrage klootzak van een spoorweghufter niet had geschoten.’

‘Zo mag ik het horen. Die schietgrage klootzak en zijn debiele baas krijgen nog een flinke veeg uit de pan.’

‘Was niet gebeurd als ze naar u hadden geluisterd. U had het allemaal onder controle.’

‘Als ik het onder controle had gehad, zou jij hier niet liggen. Je hebt een flinke klap en een harde val geïncasseerd. Als je onzeker wordt, moet je een afspraak maken met de polititherapeut.’

‘Ik voel me prima. Ik wil mijn uniform weer aan, weer aan het werk. Ik hoop dat u me wilt bijpraten over de bijzonderheden wanneer de zaak is gesloten.’

‘Best.’

‘Eh, inspecteur, ik weet dat u weg moet, maar ik wilde nog even zeggen... Ik weet dat u mijn moeder gisteravond hebt gesproken.’

‘Ja, we kwamen elkaar tegen. Een aardige vrouw.’

‘Is ze niet geweldig?’ Zijn gezicht klaarde op. ‘Ze is top. Mijn oude heer heeft ons in de steek gelaten toen ik klein was, dus we hebben altijd, u weet wel, voor elkaar gezorgd. Nou ja, ze vertelde me dat u bent blijven wachten, tot ik uit de operatiekamer kwam en zo.’

‘Je bent onder mijn leiding neergeschoten.’ *Jouw bloed kleeftde aan mijn handen*, dacht ze.

‘Nou ja, het betekende veel voor haar dat u er was. Dat wilde ik alleen maar zeggen. Dus, bedankt.’

‘Niet weer in een laserstraal gaan staan,’ adviseerde ze.

Een verdieping lager lag Kenneth Stiles in zijn bed te woelen. Hij keek naar de verpleegkundige die zijn monitoren controleerde. ‘Ik wil alles opbiechten.’

Ze draaide zich naar hem om en glimlachte vrolijk en professioneel. ‘Dus u bent wakker, meneer Stiles. Dan moet u nu iets eten.’

Hij was al geruime tijd wakker. En aan het nadenken. ‘Ik wil alles opbiechten,’ herhaalde hij.

Ze liep naar de zijkant van het bed en klopte op zijn hand. ‘Wilt u een priester?’

‘Nee.’ Hij draaide zijn hand om en greep haar hand met een kracht die ze niet verwachtte. ‘Dallas. Inspecteur Dallas. Zeg tegen haar dat ik wil bekennen.’

‘U moet zich niet zo opwinden.’

‘Zoek inspecteur Dallas en zeg het tegen haar.’

‘Goed, maakt u zich geen zorgen. Maar ondertussen moet u rusten. U bent lelijk gevallen.’

Ze trok zijn lakens recht, was tevreden toen hij zich ontspande, zijn ogen sloot. ‘Ik ga kijken wat u mag eten.’

Ze werkte zijn kaart bij en glipte naar buiten. Ze stopte bij de geüniformeerde bewaker bij de deur. ‘Hij is wakker.’

Ze haalde haar memoblok uit haar uniformzak en informeerde Voeding dat Patiënt K. Stiles, Kamer 6503, zijn middageten moest krijgen. Toen de bewaker iets wilde zeggen, stak de verpleegkundige haar hand op.

‘Eén moment. Ik wil dit invoeren zodat het hier nog voor middernacht is. Voeding loopt de hele week al achter.’ Aangezien de patiënt geen keuze uit het beschikbare lunchmenu had gemaakt,

bestelde ze voor hem gegrilde kippenborst, gemengde rijst met gestoomde broccoli, een volkorenbroodje met één klontje surrogaatboter, magere melk en bosbessengelatinpudding.

‘Dat moet er binnen een uur wel zijn.’

‘Degene die het brengt, moet zijn geautoriseerd,’ zei de bewaker tegen haar.

Ze snoof even geërgerd, pakte opnieuw haar memo en maakte de noodzakelijke aantekening. ‘O, patiënt Stiles vroeg naar iemand met de naam Dallas. Zegt je dat iets?’

De bewaker knikte en pakte zijn communicator.

‘Er stroomt agentenbloed door zijn aderen,’ merkte Peabody op toen ze door de gang liepen.

‘Hij is nog groen, maar hij leert het wel.’ Toen haar communicator piepte, groef ze hem op uit haar zak. ‘Dallas.’

‘Inspecteur. Agent Clark van de bewaking, Kenneth Stiles. De verdachte is wakker en vraagt naar u.’

‘Ik ben een verdieping hoger en ik kom eraan.’

‘Dat is een mooie timing.’ Peabody drukte op de liftknop, zuchtte en volgde Eve naar de uitgang. ‘We gaan zeker lopend?’

‘Het is maar één verdieping.’

‘Eén verdieping is drie trappen.’

‘Dan loop je de koekjes eraf.’

‘Die zijn nog slechts een fijne herinnering. Denk je dat Stiles bereid is om ons de waarheid te vertellen?’

‘Ik denk dat hij ergens toe bereid is.’ Ze duwde de deuren naar de volgende verdieping open en sloeg links af. ‘Hij weet niet dat we Carvell hebben gevonden of dat we hebben vastgesteld dat Draco Carly’s vader is. We wachten af hoe hij het speelt voordat we hem wijzer maken.’

Ze stopte bij de deur. ‘Clark.’

‘Ja, chef.’

‘Heeft hij bezoek gehad?’

‘Geen mens. Hij lag tot een paar minuten geleden nog te slapen. De verpleegkundige meldde dat hij wakker was en naar u vroeg.’

‘Oké, neem maar een kwartiertje pauze.’

‘Bedankt, dat kan ik wel gebruiken.’

Eve stak haar hand uit naar de deur en duwde hem open. Toen vloog ze vloekend naar binnen. Ze greep Stiles’ benen, duwde ze omhoog en ondersteunde zijn gewicht. ‘Haal hem naar beneden!’

Peabody kroop al op het bed en worstelde met de knoop. Clark stormde achter haar aan naar binnen.

‘Ik heb hem, inspecteur.’ Hij schoof dichterbij met zijn brede schouders en duwde Stiles’ bungelende lichaam nog tien centimeter omhoog.

Hij had zichzelf opgehangen met een strop, geknoopt van zijn eigen lakens.

‘Hij ademt niet,’ meldde Clark toen het lichaam boven op hem viel. ‘Volgens mij ademt hij niet.’

‘Roep een arts.’ Met een vastbesloten gezicht ging Eve boven op Stiles zitten, drukte de muizen van haar handen op zijn hart en begon te pompen. ‘Kom op, klootzak. Je zult ademen.’ Ze drukte haar mond op de zijne, blies zuurstof naar binnen. Pompte.

‘O mijn god. O mijn god. Kenneth!’ In de deuropening liet Areena Mansfield de armenvol bloemen die ze droeg aan haar voeten vallen.

‘Blijf daar! Kom op, kom op.’ Het zweet liep langs Eve’s gezicht. Ze hoorde het geluid van rennende voeten, rinkelende alarmbellen.

‘Aan de kant. Aan de kant, alstublieft.’

Ze gleed opzij, ging staan en keek toe hoe het medische team aan hem werkte.

Geen hartslag. Geen uitslaande grafiek.

Kom bij, droeg Eve op. Verdomme, kom bij jij.

Ze zag de dunne injectiespuit met adrenaline in zijn borstkas.

Geen reactie.

Schijfjes werden ingesmeerd met gel. Er werden orders gegeven om te laden en afstand te houden. Stiles’ lichaam stuiptrekte toen de schijfjes een schok gaven. De hartslag op de monitor bleef blauw en vlak.

De schijfjes werden nog een keer op hem gedrukt, zijn lichaam schokte een tweede keer en viel neer. En nu klonk er een zacht gepiep en de blauwe streep begon te flinkeren, werd rood.

Sinusritme. We hebben een hartslag.

Bij de deur sloeg Areena haar handen voor haar gezicht.

‘Wat is zijn toestand?’

‘Hij leeft.’ De arts, een man met een rustige blik en saffraan-
kleurige huid, ging door met het maken van aantekeningen. ‘Er
was sprake van zuurstoftekort, met enige minimale hersenschade
als gevolg. Als we hem in leven houden, is het corrigeerbaar.’

‘Houdt u hem in leven?’

‘Daarvoor zijn we hier.’ Hij stopte zijn memoblok weer in de zak
van zijn labjas. ‘Zijn kansen zijn goed. Als hij nog een paar minu-
ten was blijven bungelen, waren zijn kansen verkeken. De medi-
sche wetenschap is vergevorderd, maar doden tot leven wekken
wil nog niet lukken.’

‘Wanneer kan ik hem spreken?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Doe eens een gok.’

‘Mogelijk is hij morgen aanspreekbaar, maar tot de onderzoe-
ken zijn afgerond, kan ik de precieze omvang van het hersen-
letsel niet meten. Het kan wel dagen, of weken, duren voordat hij
in staat is om complexere vragen te kunnen beantwoorden. Het
brein vindt manieren om de schade te omzeilen, een andere route
te vinden, zo u wilt, en we kunnen dat proces ondersteunen. Maar
het kost tijd.’

‘Zodra hij kan praten, wil ik het weten.’

‘Ik zorg ervoor dat u wordt geïnformeerd. Goed, ik moet naar
mijn patiënten.’

‘Inspecteur.’ Clark liep naar haar toe. ‘Dit is de verpleegkundige
die u wilde spreken.’

‘Ormand,’ zei Eve terwijl ze het naamplaatje las. ‘Zeg het maar.’

‘Ik had geen idee dat hij zelfmoord wilde plegen. Ik kan niet
geloven dat hij daartoe in staat was, lichamelijk gezien bedoel ik.
Hij was zo zwak als een baby.’

‘Als iemand zichzelf wil omleggen, vindt hij wel een manier.
Niemand geeft jou de schuld.’

Ze knikte, haar defensieve houding ontspande. ‘Ik was daar voor
een routinecontrole van zijn vitale functies. Hij was bij bewust-
zijn en zei tegen me dat hij alles wilde opbiechten. Ik dacht dat hij
een priester bedoelde. Dat horen we vaak, zelfs van patiënten die
niet katholiek of egatariaans zijn. Maar hij raakte geagiteerd en

noemde u bij naam. Zei dat ik tegen u moest zeggen dat hij wilde
bekennen.’

‘Wat bekennen?’

‘Dat heeft hij niet gezegd. Ik dacht dat hij die andere acteur had
vermoord. Richard Draco.’ Toen Eve niet reageerde, haalde de ver-
pleegkundige haar schouders op. ‘Ik heb hem gekalmeerd, beloofd
dat ik u zou gaan zoeken. Nadat ik het middageten voor de patiënt
had geregeld, heb ik het tegen de bewaker gezegd. Verder weet ik
niets.’

‘Goed.’ Ze liet de verpleegkundige gaan en richtte zich opnieuw
tot Clark. ‘Ik wil dat je bij de ic op wacht gaat staan. Ik regel bin-
nen een uur vervanging. Als de toestand van Stiles voor die tijd
verandert, wil ik het weten.’

‘Ja, chef. Zijn eigen lakens,’ mompelde Clark. ‘Daar is lef voor
nodig.’

‘Er is iets voor nodig.’ Eve draaide zich op haar hakken om
en beende naar de wachtruimte waar Peabody Areena heen had
gebracht.

Areena ging beverig staan. ‘Kenneth?’

‘Ze brengen hem naar de intensive care.’

‘Ik dacht dat hij... Toen ik hem zag, dacht ik...’ Ze zakte weer
op de stoel neer. ‘O, wat kan er allemaal nog meer gebeuren?’

‘Eliza Rothchild zei dat tragedies per drie komen.’

‘Bijgeloof. Ik ben nooit overdreven bijgelovig geweest, maar
nu... Komt het goed met hem?’

‘De arts leek optimistisch. Hoe wist u dat Kenneth Stiles hier
lag?’

‘Hoe? Nou, dat heb ik vanochtend op het nieuws gehoord. Ze
zeiden dat hij gewond was geraakt toen hij probeerde de stad te
verlaten. Dat hij hoofdverdachte is voor de moord op Richard. Dat
geloof ik niet. Geen moment. Ik wilde hem zien, hem dat vertellen.’

‘Waarom gelooft u dat niet?’

‘Omdat Kenneth niet tot moord in staat is. Het is koelbloedig en
berekend. Dat is hij geen van beide.’

‘Soms is moord onbesuisd en impulsief.’

‘Daar weet u meer van dan ik. Maar ik ken Kenneth. Hij heeft
niemand vermoord.’

‘Kent u een vrouw met de naam Anja Carvell?’
‘Carvell? Ik geloof van niet. Moet dat? Mag ik Kenneth zien?’
‘Dat weet ik niet.’
‘Ik ga het vragen.’

Eve ging staan toen Areena opstond. ‘Als Kenneth Stiles de moord op Richard Draco wel heeft gepland, beseft u toch dat hij het mes in uw hand heeft gelegd?’

Areena huiverde en het beetje kleur verdween uit haar wangen. ‘Dat is nog een reden waardoor ik weet dat het Kenneth niet kan zijn geweest.’

‘Waarom?’

‘Hij is een echte heer. Kan ik gaan, inspecteur?’

‘Ja, u kunt gaan.’

Areena stopte bij de deuropening. ‘U hebt gevochten om zijn leven te redden. Ik heb het gezien. U denkt dat hij een moordenaar is en toch hebt u gevochten voor zijn leven. Waarom?’

‘Misschien wilde ik niet dat hij aan het recht zou ontsnappen.’

‘Ik denk dat het meer is. Maar ik weet niet precies wat.’

‘Geweldige dag tot zover,’ zei Peabody toen ze alleen waren.

‘En we zijn nog maar net begonnen. Aan de slag. We moeten bezoeken afleggen.’ Ze liep de kamer uit en bijna tegen Nadine op.

‘Achter de ambulance aan?’ vroeg Eve mild. ‘Ik dacht dat jij te belangrijk was voor zo’n klus.’

‘Je bent nooit te belangrijk voor zo’n klus. Hoe gaat het met Kenneth Stiles?’

‘Geen commentaar.’

‘Toe nou, Dallas. Ik heb een bron in het ziekenhuis. Ik hoorde dat hij heeft geprobeerd zichzelf op te hangen. Heeft hij Richard Draco vermoord?’

‘Wat heb je niet begrepen, het “geen” of het “commentaar”?’

De modieuze hakken van Nadine maakten snel door de gang lopen lastig, maar het lukte haar om Eve bij te houden. ‘Klaag je hem aan voor moord? Zijn er nog meer verdachten? Kun je bevestigen dat Stiles gewond is geraakt tijdens zijn vlucht?’

‘De media hebben dat laatste al uitgezonden.’

‘Ja hoor, de reportages zijn doorspekt met “naar verluidt” en “wordt verondersteld”. Ik heb bevestiging nodig.’

‘Ik heb vakantie nodig. Op korte termijn krijgen we geen van beiden wat we graag willen.’

‘Dallas.’ Nadine gaf het op, pakte Eve’s arm en trok haar opzij, bij Peabody en haar eigen lankmoedige cameravrouw vandaan. ‘Ik moet iets weten. Ik slaap niet meer. Geef me iets, doe het officieus. Ik moet dit afsluiten voordat ik verder kan gaan.’

‘Je hoort dit verhaal niet te doen.’

‘Dat weet ik. Als uitkomt dat Richard en ik een relatie hebben gehad, komt me dat duur te staan, op persoonlijk en professioneel vlak. Maar als ik gewoon blijf zitten wachten, word ik gek van die mogelijkheden. Ik neem het risico.’

‘Hoe belangrijk was hij voor jou?’

‘Veel te belangrijk. Maar dat is al veel langer dood dan hij. Dat betekent nog niet dat ik het niet moet afsluiten.’

‘Kom over een uur naar het Hoofdbureau. Dan vertel ik je wat ik kan.’

‘Bedankt. Kun je me wel vertellen of Kenneth...’

‘Over een uur, Nadine.’ Eve liep langs haar heen. ‘Niet door-drammen.’

Binnen twintig minuten stonden ze in de hotelkamer van Anja Carvell. Er was geen spoor van haar te vinden.

‘Ze is ervandoor.’ Peabody siste naar de lege kast. Toen frontte ze, draaide zich om en keek naar Eve. ‘Je wist dat ze er niet zou zijn.’

‘Ik had niet verwacht haar aan te treffen. Ze is slim. Slim genoeg om te weten dat ik terug zou komen.’

‘Heeft zij Draco vermoord?’

‘Ze heeft ermee te maken.’ Eve slenterde naar de badkamer. Anja’s geur hing er nog, vrouwelijk fris.

‘Moet ik de autoriteiten in Montreal waarschuwen? Beginnen met het regelen van een uitleveringsverzoek?’

‘Doe geen moeite. Dat verwacht ze. Als ze al in Montreal heeft gewoond, gaat ze nu niet terug. Ze is ondergedoken,’ mompelde Eve, ‘maar niet diep. Dus we nemen geen risico. Haal de sweepers erbij.’

‘Geen dwangbevel?’

‘Mijn man is eigenaar van deze tent. Regel het maar. Ik ga naar de beveiliging.’

Tegen de tijd dat Eve klaar was in The Palace Hotel, naar het Hoofdbureau was gegaan en haar zaak bij Whitney had bepleit, was ze te laat voor haar afspraak met Nadine.

Het irriteerde haar dat Nadine, zoals altijd, al in haar kantoor zat.

‘Waarom laten ze jou binnen?’

‘Omdat ik donuts meeneem. Agenten hebben daar al generaties lang een zwak voor.’

‘Waar is mijn donut?’

‘Sorry, het team viel erop aan als ratten. Volgens mij heeft Baxter de kruimels opgelikt.’

‘Dat is net iets voor hem.’ Ze ging aan haar bureau zitten. ‘Waar is je camera?’

‘Buiten.’

‘Nou, haal haar dan binnen. Ik heb verdomme niet de hele dag de tijd.’

‘Maar ik dacht...’

‘Luister, wil je een exclusief interview of niet?’

‘Reken maar.’ Ze greep haar palm’link en riep haar camera. ‘Je kunt wel een paar lagen correctiemiddel gebruiken voor die wallen onder je ogen.’ Ze doorzocht de grote, volle make-upkist in haar tas. ‘Probeer dit eens.’

‘Blijf met die rotzooi bij me uit de buurt.’

‘Zelf weten, maar je ziet eruit alsof je dagen niet hebt geslapen.’ Nadine knipte een spiegel open en begon haar eigen gezicht bij te werken. ‘Maar goed, zo zie je er fel en toegewijd uit.’

‘Ik ben fel en toegewijd.’

‘En dat ziet er altijd goed uit op het scherm. Geweldige trui, overigens. Kasjmier?’

Verbijsterd keek Eve naar beneden, naar haar marineblauwe coltrui. ‘Geen idee. Hij is blauw. Wordt dit vanavond uitgezonden?’

‘Reken maar.’

‘Goed zo.’ Iemand zou vannacht niet lekker slapen. En deze keer was zij het niet.

Nadine maakte zich druk over de invalshoeken van de camera, keek in de monitor en droeg op het licht aan te passen.

‘Het is verdomme geen schoonheidswedstrijd, Nadine.’

‘Nu is meteen duidelijk wat je over live-verslaggeving weet. Zo, dat ziet er goed uit. Kun je dat luchtverkeer een beetje wegwerken, Lucy? Het is net alsof we in een transpocentrum zitten.’

‘Ik filter het meeste eruit.’ De cameravrouw prutste nog even en knikte toen. ‘Zodra jij er klaar voor bent.’

‘We doen de vooraankondiging wel op kantoor. Start de opname. Dit is Nadine Furst voor Channel 75,’ begon ze, met haar ogen op de minuscule lens gericht. ‘Met een reportage vanuit het Hoofdbureau en het kantoor van inspecteur Eve Dallas, onderzoeksleider naar de moord op acteur Richard Draco. Inspecteur.’ Nadine draaide zich om en keek Eve aan. ‘Kunt u ons de huidige stand van zaken geven van uw onderzoek?’

‘Het onderzoek loopt. Het korps volgt een aantal aanwijzingen.’

‘Meneer Draco is op het podium vermoord, voor een uitverkochte zaal. U was er zelf getuige van.’

‘Dat klopt. De aard van het misdrijf, de locatie en uitvoering hebben geresulteerd in letterlijk duizenden verhoren en getuigenverklaringen.’

En omdat het altijd goed was om mensen te bedanken, deed Eve een aanvulling. ‘Rechercheur Baxter van dit bureau heeft het gros van die verklaringen bekeken en de lastige taak van uitsluiten en bevestigen op zich genomen.’

‘Klopt het dat mensen die dezelfde gebeurtenis meemaken, hem vaak anders herinneren?’

‘Bij burgers is dat inderdaad zo. Politiefunctionarissen zijn opgeleid om te observeren.’

‘Bent u daarmee uw eigen beste getuige?’

‘Bij wijze van spreken.’

‘Klopt het dat Kenneth Stiles, een collega en bekende van Draco die tot de bezetting van het toneelstuk behoorde, uw hoofdverdachte is?’

‘Deze persoon is ondervraagd, net zoals alle leden van de bezetting. Zoals ik al heb verklaard, onderzoeken we een aantal aanwijzingen en aangezien het onderzoek zich toespitst, verwachten we binnen vierentwintig uur een arrestatie te kunnen plegen.’

‘Een arrestatie.’ Het bracht Nadine uit haar ritme, maar slechts heel even. ‘Kunt u de naam van uw hoofdverdachte noemen?’

‘Ik kan die informatie nu niet verstrekken. Ik kan u wel vertellen dat degene die Richard Draco en Linus Quim heeft vermoord binnen vierentwintig uur in hechtenis zal zitten.’

‘Wie...’

‘Meer krijg je niet, Nadine. Ophouden.’

Nadine wilde misschien tegenstribbelen, maar Eve was al opgestaan. ‘Hou maar op, Lucy. Dat was een flinke klapper, Dallas. Als je me had ingeseind, hadden we dit live kunnen doen.’

‘Vanavond is vroeg genoeg. Je hebt je verhaal, Nadine. Je hebt de primeur.’

‘Daar valt niets tegen in te brengen. Kun je me nog meer vertellen, wat opvulling voor het vervolg? Procedurele bijzonderheden, wat concrete informatie? Het precieze aantal verhoren, aantal manuren, dat soort dingen?’

‘Vraag dat maar aan media-relaties.’ Eve keek naar de camera-vrouw, wees naar haar en gebaarde vervolgens met haar duim naar de deur.

Met een blik op Nadine voor bevestiging sleepte Lucy de apparatuur naar buiten.

‘Officieus, Dallas...’

‘Morgen weet je alles wat er te weten valt. Ik heb een vraag voor je. Je hebt Roarke niet in de reportage genoemd, zijn betrokkenheid bij het theater, bij het toneelstuk, bij mij. Waarom niet?’

‘Dat is geen nieuws. Oud nieuws. Het gaat mij om de inhoud.’

‘Daar trap ik niet in, Nadine. Roarkes naam doet de kijkcijfers omhoogschieten.’

‘Oké, beschouw het maar als vergoeding.’ Ze haalde haar schouders op en pakte haar tas op. ‘Voor de meidenavond.’

‘Goed.’ Eve greep naar haar achterzak en haalde een verzegelde disk tevoorschijn. ‘Hier.’

‘Wat is dat?’ Maar zodra hij in haar hand lag, begreep Nadine het. Ze sloot haar vingers er stevig omheen. ‘Het is de opname die Richard heeft gemaakt. Van mij.’

‘Hij is uit het bewijzenlogboek verwijderd. Het is de enige kopie. Ik denk dat je het daarmee wel kunt afsluiten.’

Terwijl haar keel dik werd van de tegenstrijdige emoties, keek Nadine op de disk neer. ‘Ja. Ja, dat klopt. Nog beter, het is vergeten.’

Met beide handen brak ze de disk in tweeën.

Eve knikte goedkeurend. ‘Sommige vrouwen zouden het niet kunnen weerstaan om hem te bekijken. Ik wist wel dat jij slimmer zou zijn.’

‘Nu wel. Bedankt, Dallas. Ik weet niet hoe...’

Eve zette met opzet een stap achteruit. ‘Vergeet het maar, geen gekus.’

Met een beverige lach stopte Nadine de kapotte disk in haar tas. Ze zou hem in de eerste de beste recycler stoppen die ze tegenkwam. ‘Oké, geen klef gedoe. Maar ik sta bij je in het krijt, Dallas.’

‘Als je dat maar weet, verdomme. Bewaar dus de volgende keer een donut voor me.’

Ze sliep tien uur lang, praktisch daar waar ze was neergevallen nadat ze Roarke kort had bijgepraat. Ze ontwaakte, uitgerust, uitgeslapen en alleen.

Aangezien hij nu niet in de buurt was om te zeuren, nam ze een ijsreep als ontbijt en spoelde hem weg met koffie terwijl ze op het scherm naar de nieuwsreportages van die ochtend keek. Ze zag een herhaling van haar interview met Nadine en vond, tevreden, dat ze de dag kon beginnen.

Ze kleedde zich aan, trok een mestbruine broek aan en een witte blouse met smalle, bruine strepen. Ze had geen idee hoe lang die blouse er al hing, maar aangezien Roarke was begonnen met het vullen van haar kast, besteedde ze er geen aandacht meer aan.

Hij kocht een belachelijke hoeveelheid kleding voor haar, maar het bespaarde haar de kwelling van winkelen.

Omdat het er hing en het koel weer beloofde te blijven, deed ze een middellang vest aan dat bij de rest van het setje leek te passen.

Ze gespte haar wapen om en vertrok om Roarke te gaan zoeken.

Hij was al in zijn kantoor, met de beursrapporten van die ochtend op één scherm, buitenplanetaire handel op een ander en iets wat op een moeilijk wiskundevraagstuk leek op het derde.

‘Hoe kun je ’s ochtends vroeg al met cijfers bezig zijn?’

‘Dat is mijn lust en mijn leven.’ Hij rammelde op zijn toetsenbord en het wiskundevraagstuk veranderde in keurige kolommen die, daar twijfelde ze niet aan, tot op de kleinste decimaal achter de komma klopten. ‘En ik ben toevallig al even op. Je ziet er uitgerust uit,’ zei hij nadat hij haar gezicht even onderzoekend had bekeken. ‘En ook heel goed gekleed. Je bent een veerkrachtig wezen, Eve.’

‘Ik heb geslapen als een marmot.’ Ze liep om het bureau heen, boog voorover en kustte hem. ‘Je hebt zelf ook lange dagen gemaakt.’

Ze klopte hem op zijn schouder waardoor zijn voelsprieten gingen trillen. ‘Misschien moeten we een paar dagen op vakantie.’

Hij stuurde de cijfers op het scherm naar zijn effectenmakelaar voor directe verwerking en draaide zijn stoel om. ‘Wat is de bedoeling?’

‘Gewoon even rustig weg. Jij en ik. We kunnen een lang weekend gaan.’

‘Ik herhaal.’ Hij pakte zijn koffie en nam een slok. ‘Wat is de bedoeling?’

De irritatie fonkelde in haar ogen. ‘Heb ik dat niet net gezegd? Flik dat kunstje niet nog eens. De laatste keer moest je diep door het stof.’

‘Deze keer niet. Denk je dat ik onnozel ben?’ zei hij gemoedelijk. ‘Ik ben niet vies van een beetje smeergeld, inspecteur, maar ik wil wel weten hoe de vork in de steel zit. Waarom word ik bewerkt?’

‘Jij bent met een vat huidregenerator nog niet te bewerken. Hoe dan ook, het is geen smeergeld. Ik ben verdomme een politiefunctionaris.’

‘En zoals bekend staan die volledig afwijzend tegenover smeergeld.’

‘Uitkijken, maatje. Wie zegt dat ik niet op vakantie zou willen? Als ik een gunst nodig heb, hoeft dat er niets mee te maken te hebben.’

‘Juist. Goed dan, dit is mijn aanbod. Ik willig jouw gunst in, wat het ook mag zijn, in ruil voor een week van jouw tijd, overal waar ik maar heen wil.’

‘Een week is onmogelijk. Ik heb afspraken in de rechtszaal, administratie. Drie dagen.’

Onderhandelen was zijn grote hobby. ‘Nu vijf dagen, volgende maand vijf dagen.’

‘Dat is tien dagen, geen week. Zelfs ik kan dat uitrekenen. Nu drie dagen, volgende maand twee dagen.’

‘Nu vier, volgende maand drie.’

‘Goed. Goed.’ Het begon haar te duizelen. ‘Ik regel het wel.’

‘Dat is dan afgesproken.’ Hij stak zijn hand uit en sloeg op de hare.

‘Dus gaan we naar het strand?’

‘Dat kunnen we doen. Het Olympus Resort heeft een prachtig kunstmatig strand.’

‘Olympus.’ Ze verschoot van kleur. ‘Buitenplanetair? Ik ga niet buitenplanetair. Dan gaat de afspraak niet door.’

‘Afspraak is afspraak. Kop op. Goed, wat moet ik voor je doen?’

Ze mokte. Dat gebeurde zelden, maar ze kon het verdomd goed. ‘Niet eens zo veel.’

‘Dat had je moeten bedenken voordat je me probeerde te beduvelen. Dat had je misschien wel gedaan als je een fatsoenlijk ontbijt had gehad in plaats van een ijsreep.’

‘Hoe weet je...’ Ze brak haar zin af en het ene woord klonk als een hatelijk gesis. ‘Summerset.’

‘Goed, als een vrouw haar man om een gunst vraagt, is het een aardig gebaar als ze op zijn schoot komt zitten.’ Hij klopte op zijn knie.

‘Zo veel schoot heb je niet over als ik je beide benen breek.’ Flink geïrriteerd ging ze op het bureaublad zitten. ‘Luister, het is politiewerk en je wilt je er toch altijd mee bemoeien. Nu geef ik je de mogelijkheid.’

‘Nou, zie je wel.’ Hij genoot en stak een hand omhoog met zijn handpalm naar boven. ‘Als je het nou gelijk zo had gepresenteerd, mij in de positie had gemanoeuvreerd dat ik een gunst zou krijgen in plaats van er een te moeten verlenen, had je niet zo’n, volgens jou, armoedige afspraak gemaakt. En dan zou je nu niet boos zijn.’

‘Ik ben niet boos. Je weet dat ik er een hekel aan heb als je dat zegt. En voor ik het vergeet, wat is dat allemaal met die Autorisatie Eén-shit?’

‘Heb je iets gekocht?’ Hij gaf haar de rest van zijn koffie. ‘Ik moet een feestelijke notitie in mijn agenda zetten. Eve Dallas heeft gewinkeld. Hang de vlag uit.’

Ze keek chagrijnig voor zich uit. ‘Ik had een prima humeur voordat ik hier kwam.’

‘Zie je wel, je bent boos. Wat Autorisatie Eén betreft, wat heeft het voor zin dat jij betaalt voor producten die door een van mijn bedrijven worden gemaakt?’

‘De volgende keer ga ik naar een concurrent. Als ik er een kan vinden.’ Ze slaakte een zucht en pakte het spoor weer op. ‘Ik ga de

zaak vandaag sluiten. Ik weet hoe ik de moordenaar moet uitroken, een bekentenis moet loskrijgen. Het is via een omweg,’ mompelde ze. ‘Ik heb redenen om geen directe route te nemen. Ik moest bij Whitney alles uit de kast halen om toestemming te krijgen. Als het niet werkt...’ Haar stem stierf weg.

‘Wat heb je nodig?’

‘Om te beginnen heb ik jouw theater nodig. En jouw hulp bij het uitwerken en op de planken brengen van een toneelstukje.’

Een uur later was Eve op weg naar het Hoofdbureau en pleegde Roarke het eerste telefoontje. In haar kantoor deed Eve de diskopname van het toneelstuk in haar computer. Omdat ze haar gedachten er niet bij had, merkte ze nauwelijks hoe soepel de disk werd geladen, hoe helder het beeld en geluid waren. Toen ze opdracht gaf om vooruit te spoelen naar de laatste scène deed hij het zonder horten en stoten.

Daar waren ze, dacht ze. Draco als Vole, die achteloos een moord bekende waarvoor hij niet meer kon worden aangeklaagd. Zijn knappe gezicht stond zelfgenoegzaam terwijl hij Carly’s hand, Diana’s hand, door zijn arm trok.

En zij stond naast hem, knap en charmant, met een liefdevolle glimlach.

Kenneth Stiles, de humeurige en sluwe Sir Wilfred, met geschokte woede op zijn gezicht toen het besef doordrong dat hij was gebruikt, misbruikt, gemanipuleerd. Eliza’s bemoeizuchtige mevrouw Plimsoll stond verontwaardigd naast hem. Haar handen grepen de rugleuning van Kenneths stoel vast, met witte knokkels.

Areena, de prachtige Christine met vele gezichten, die alles had opgeofferd, de gevangenis had geriskeerd, om degene van wie ze hield te redden.

Michael Proctor, slechts een schim, toekijkend vanuit de coulissen, zich afvragend wanneer hij in de schijnwerpers zou komen te staan en in de rol als moordenaar.

En boven dat alles zweefde de geest van Anja Carvell.

Eve huiverde niet toen ze zag hoe de moord werd gepleegd, toen het mes dat ongevaarlijk hoorde te zijn diep het hart binnendrong.

Daar, dacht ze en ze zette het beeld stil. Dat is het moment.

Tienduizenden getuigen zouden het missen.
Zij had het toch ook gemist?
Het optreden van je leven, besepte ze. Door te sterven.
‘Beëindig programma,’ droeg ze op. ‘Werp disk uit.’
Ze deed hem in een zak en pakte andere zakken. Ze schakelde haar kantoorlink in voor interdepartementale transmissie. ‘Peabody, waarschuw Feeney en McNab. We gaan.’
Met een laatste controle van haar wapen bereidde ze zich voor op haar eigen optreden.

Eve’s rijstijl, observeerde Mira vanaf de achterbank, weerspiegelde haar persoonlijkheid. Bekwaam, direct, geconcentreerd. En fel. Terwijl de auto door het verkeer schoot, zich in gaten wurmde, andere aanstormende bumpers uitdaagde, controleerde Mira heimelijk de spanning van haar veiligheidsharnas.

‘Je neemt een risico.’
Eve keek even in de achteruitkijkspiegel en ontmoette Mira’s blik. ‘Een bewust risico.’

‘Ik geloof...’ Mira’s stem stierf weg, merkte dat ze teruggreep op gebeden uit haar jeugd toen Eve ineens verticaal omhoog schoot, het stuur naar rechts gooide en schuin over het vastgelopen verkeer scheerde.

‘Ik geloof,’ vervolgde ze toen ze weer kon ademen, ‘dat je de situatie juist hebt ingeschat. Maar toch, er is een ruime foutmarge, die je kunt voorkomen door je strikt aan de procedure te houden.’

‘Als ik me vergis, is het mijn verantwoordelijkheid. In elk geval zit degene die Draco en Quim heeft vermoord aan het eind van de dag in hechtenis.’

De auto dook een ondergrondse parkeertunnel in en verminderde nauwelijks snelheid. Hij schoot als een pijl uit een boog af op een gereserveerde plaats. Mira’s mond viel open, ze slaakte een geluidje terwijl ze op een slagboom af denderden. Eve flapte haar zonneklep naar beneden om haar ID-pas te tonen.

Mira zou zweren dat de versperring een angstige kreet uitstootte toen hij omhoogsprong. Ze vlogen eronderdoor en schoten de nauwe parkeerplaats in.

‘Nou,’ wist Mira uit te brengen. ‘Nou, dat was spannend.’

‘Huh?’
‘Ik bedenk me, Eve, dat ik nog nooit met jou ben meegereden. Ik begin te snappen waarom niet.’

Peabody snoof en duwde haar deur open. ‘Geloof me, dokter Mira, dat was een ontspannen ritje door het park.’

‘Is er iets mis met mijn rijstijl?’

‘Niets wat niet met een dosis Zoner is te verhelpen,’ fluisterde Peabody.

‘Hoe dan ook.’ Mira stapte uit en haalde Eve’s aandacht bij haar assistent vandaan. ‘Ik ben blij dat je me hebt gevraagd om erbij te zijn. Niet alleen omdat ik nuttig kan zijn, maar nu krijg ik de kans om te observeren hoe je in het veld opereert.’

‘Je moet je afzijdig houden.’ Eve liet haar auto achter op de beveiligde parkeerplaats die Roarke had geregeld, liep naar de straat en het theater.

‘Ja, maar ik kan observeren.’

‘We hebben nog even voordat de voorstelling begint.’ Bij de artiesteningang toetste Eve de code in die ze had gekregen. ‘Je zult je wel gaan vervelen.’

‘O, dat betwijfel ik ten zeerste.’

Ze liepen het podium op waar de voorbereidingen al in volle gang waren.

‘Hé, inspecteur! Hierboven, Lief-Body!’

McNab zweefde zes meter boven de grond voorbij in een veiligheidstuigje. Hij schopte met zijn glanzende groene laarzen en zweefde in een heel sierlijke boog.

‘Ophouden met dat gerotzooi.’ Feeney tuurde omhoog en huiverde toen zijn rechercheur net deed alsof hij door de lucht zwom.

‘Wat doet hij daarboven?’ wilde Eve weten. ‘Behalve zichzelf voor paal zetten.’

‘Nokcamera’s. Je moet jong zijn om zo’n taak leuk te vinden. De meeste apparatuur hing er al. Roarke weet precies hoe het moet. Maar hij heeft ze niet geïnstalleerd voor een politieactie. We stellen ze bij. We kunnen de actie vanuit alle hoeken in de gaten houden.’

‘Is Roarke al ter plaatse?’

‘Ja, hij is de controlekamer, laat een paar van mijn technici meer

zien dan ze ooit hoopten te leren. Die man is geniaal met elektronica. Wat ik niet met hem zou kunnen in EDE.'

'Doe me een lol en zeg het niet tegen hem. Het is al moeilijk genoeg om hem in de strengen te houden. Zitten de Auto-sloten op alle uitgangen?'

'Ja. Zodra iedereen binnen is, kan niemand meer naar buiten. We hebben drie uniformen, twee technici, jij, Peabody en ik. En meneer de vliegenier. McNab, onmiddellijk beneden komen, verdomme! Weet je zeker dat je geen groter team wilt?'

Eve draaide langzaam om haar as en keek onderzoekend het theater rond. 'Dat hebben we niet nodig.'

'Feeney.' Roarke liep vanuit de schaduwen het toneel op. 'Je controlekamer lijkt er klaar voor.'

'Ik ga het even inspecteren. McNab! Laat me niet boven hoeven komen. Christus, hoe vaak heb ik dat wel niet tegen mijn kinderen gezegd?' Hoofdschuddend liep hij het podium af.

'Straks bezeert hij zich nog.' Verscheurd door plezier en bezorgdheid, schudde Peabody voorzichtig aan Eve's schouder. 'Zeg dat hij beneden moet komen, Dallas.'

'Waarom ik?'

'Omdat hij bang voor je is.'

Dat vond Eve een prettige gedachte. Ze zette haar handen op haar heupen, keek dreigend omhoog en schreeuwde. 'McNab, ophouden met dat gedonder en kom als de bliksem beneden.'

'Ja, chef.'

Hij suisde naar beneden, met verhitte wangen van opwindning. 'Man, dat moet je eens proberen. Wat een kick.'

'Ik ben blij dat we je wat plezier hebben kunnen bezorgen, rechercheur. We moeten toch een beetje lol hebben en plezier maken tijdens een omvangrijke, dure politieactie, vooral wanneer we gebruik maken van miljoenen dollars aan burgerapparatuur en -faciliteiten.'

'Eh...' Iets beters wist hij niet te bedenken en hij schraapte zijn keel. De grijs was al van zijn gezicht verdwenen. 'De nokcamera's zijn geïnstalleerd en werken, inspecteur. Chef.'

'Dan kun je jezelf misschien ergens anders nuttig gaan maken. Als dat niet te veel is gevraagd.'

'Nee, chef. Ik ga... maar.' *Ergens heen*, dacht hij en hij smeerde hem.

'Dat houdt hem de komende vijf minuten wel in het gareel.' Ze draaide zich om naar Roarke.

'Ik ben niet bang voor je,' zei hij tegen haar. 'Maar ik heb een cadeau voor je meegenomen.' Hij gaf haar een mini-afstandsbediening. 'Je kunt de controlekamer inregelen,' legde hij uit. 'Voor licht, geluid, decorwisselingen. Je kunt vanuit elke locatie in het theater opdrachten geven. Jij hebt het spel in handen.'

'De openingsscène is aan jou.'

'Alles staat klaar.' Hij keek op zijn polsunit. 'Je hebt iets meer dan een uur voordat het doek opgaat.'

'Ik moet alle activiteiten langslopen. Peabody, doe een ronde. Verzeker je ervan dat alle uitgangen naar beneden, achteren of boven naar het podium zijn afgesloten, neem dan je toegewezen positie in en blijf daar tot nadere orders.'

'Ja, chef.'

'Roarke, wil je dokter Mira naar haar observatieruimte brengen?'

'Uiteraard.'

'Geweldig.' Ze pakte haar communicator. 'Feeney, Ik wil die, wat is het, zaalverlichting even aan hebben.'

Toen hij aanging, het theater verlichtte, schakelde ze de communicator over op volledige transmissie. 'Dit is inspecteur Dallas. Over een half uur wil ik dat alle manschappen op hun aangewezen posities zijn. Ik hoef maar een smeris te ruiken, of hij of zij wordt gerapporteerd. Bescherming van burgers heeft de hoogste prioriteit. Ik herhaal: dat heeft prioriteit. Wapens blijven in de holsters, op lage stand. Ik wil geen herhaling van Grand Central.'

Ze stopte de communicator in haar zak. 'Roarke, neem contact met me op zodra dokter Mira is geïnstalleerd.'

'Vanzelfsprekend. Toi toi toi, inspecteur.'

'Wat? O. Juist.'

'Ze is hiervoor in de wieg gelegd,' zei Mira terwijl Eve wegbeende. 'Niet alleen om leiding te geven, wat haar lijkt te zijn aangeboren, maar om goed en kwaad tegen elkaar af te wegen. Iemand anders, misschien iedereen wel, zou dit anders hebben opgelost.'

'Dat is onmogelijk voor haar.'

‘Dat klopt. Het vergt het uiterste van haar. Als dit achter de rug is, heeft ze je nodig.’

‘We gaan er een paar dagen tussenuit.’

Mira hield haar hoofd schuin. ‘Hoe heb je haar weten over te halen?’

‘Kwestie van handelsgeest.’ Hij bood zijn arm aan. ‘Mag ik je naar je stoel begeleiden, dokter?’

‘Inspecteur. McNab, Positie Vier. Eerste subject nadert het theater, artiesteningang.’

‘Begrepen.’ Eve draaide zich van de monitor in de coulissen om naar Roarke. ‘Dat is jouw teken. Probeer niet van het plan af te wijken, oké? Ik denk dat het lichamelijke risico minimaal is, maar...’

‘Maak je geen zorgen.’

‘Ik wil alleen maar...’

‘Inspecteur, komt het misschien bij je op dat ik weet wat ik doe?’

‘Er komt bij me op dat je altijd weet wat je doet.’

‘Goed dan, ik herhaal: maak je geen zorgen.’ Toen liep hij weg om zijn positie in te nemen.

Op de monitor zag ze hoe hij het lege toneel op liep en in de schijnwerpers ging staan. Ze vroeg zich af of hij ooit had overwogen om te gaan acteren. Natuurlijk niet, dacht ze. Zakendoen, louche of andersoortige zaken, was zijn passie. Maar hij had het gezicht ervoor en de bouw, de uitstraling, de elegantie.

En, peinsde ze, hij had een aangeboren talent voor geloofwaardig liegen. Dat was toch ook acteren?

‘Michael.’ Roarke stak zijn hand uit toen Proctor binnenkwam. ‘Je bent stipt.’

‘Ik wilde iedereen niet laten wachten.’ Ontspannen lachend keek Michael om zich heen. ‘Het probleem met stipt zijn, is dat je altijd op andere mensen moet wachten. Ik was heel blij dat u me belde. Ik was er niet gerust op dat de politie het theater ooit weer open zou laten gaan, in elk geval niet snel genoeg om *Witness* weer op de planken te brengen.’

‘Het lijkt erop dat ze alles hebben wat ze van de plaats delict nodig hebben.’

‘Ik wil u bedanken dat u me de kans geeft om Vole te spelen. Ik

besef dat u een andere acteur van naam had kunnen vragen om de rol te vervullen.’

‘Geen twijfels?’ Nee, dacht Roarke, hij zag geen twijfels, maar ambitie. ‘Als je in aanmerking neemt wat er met Draco is gebeurd, vroeg ik me af of je misschien een beetje terughoudend zou zijn om de rol aan te nemen.’

‘Nee, ik vind het prachtig. Ik bedoel niet prachtig,’ verbeterde hij en hij was zo fatsoenlijk om te blozen. ‘Het is verschrikkelijk wat er met Richard is gebeurd. Echt vreselijk. Maar...’

‘*The show must go on*,’ zei Roarke minzaam en hij keek op. ‘Aha, Eliza en Areena. Dames, bedankt voor jullie komst.’

‘Jouw telefoontje heeft me gered van de verveling en het gepieker.’ Eliza zette een stap naar voren en streek met haar wang tegen die van Roarke. ‘De verveling van tussen twee voorstellingen in zitten. En het piekeren over Kenneth. Ik kan nog steeds niet geloven wat ik op het nieuws hoor.’

‘Dat moet je ook niet geloven,’ zei Areena. ‘Het is een vergissing. Dat moet wel.’ Ze wreef over haar koude armen. ‘Het is zo vreemd om hier weer te zijn. Ik ben niet meer terug geweest sinds... sinds de première.’

‘Kun je het wel aan?’ Roarke pakte haar hand en verwarmde hem in de zijne.

‘Ja. Ja, dat moet, nietwaar? We hebben allemaal geen keuze, we moeten door.’

‘Waarom?’ Carly kwam op. Doelbewust. Ze had opvallende make-up opgedaan, die paste bij een staalblauwe jurk met een laag uitgesneden hals. Hij eindigde net boven haar dijen.

Om kracht uit te stralen, had ze zichzelf wijsgemaakt. Ze zou verdomme krachtig overkomen.

‘Niemand van ons gaf een donder om de wijlen, niet betreurde Richard Draco.’

‘Carly,’ mompelde Areena, een kalme berisping.

‘O, bewaar die broze gevoeligheid maar voor het publiek. Hij heeft ons allemaal wel een keer genaaid. Sommigen letterlijk,’ vulde ze met een gespannen, woeste glimlach aan. ‘We zijn hier niet om onze volgende voorstelling aan hem op te dragen. We zijn hier omdat we weer aan het werk willen.’

‘Hij mag dan misschien wel een hufter zijn geweest, schat,’ zei Eliza mild, ‘maar dood is dood. En nu ligt Kenneth onder bewaking in het ziekenhuis.’

‘Kenneth zou een medaille moeten krijgen omdat hij de wereld van Richard Draco heeft verlost.’

‘Ze hebben hem nog niet aangeklaagd.’ Areena verstrengelde haar vingers. ‘Kunnen we het toneelstuk niet gewoon bespreken en de akelige dingen even vergeten? Heb je de volledige bezetting bij elkaar geroepen, Roarke?’ Ze streek met een hand over haar haren en keek om zich heen. ‘Ik weet zeker dat de regisseur er nu wel had moeten zijn.’

‘Het valt niet mee om nu de volledige bezetting bij elkaar te krijgen.’ Roarke liet de implicaties daarvan doordringen. ‘Voor de rol van Sir Wilfred moet een andere acteur worden gezocht.’

‘Kunnen we niet met een invaller repeteren?’ vroeg Michael. ‘Ik heb nog nooit een hele scène met de eerste bezetting doorgenomen. Het zou mij erg helpen als we dat zo snel mogelijk kunnen doen.’

‘Kijk eens aan, Michael.’ Carly lachte. ‘Jij laat er geen gras over groeien.’

‘Je zei net zelf dat we hier waren om te werken,’ wierp hij tegen. ‘Je hoeft me de les niet te lezen.’

‘Misschien heb ik daar gewoon zin in. Je bent chagrijnig omdat ik je uit mijn appartement heb gezet in plaats van op je schouder uit te huilen.’

‘Ik wilde je helpen,’ zei hij ernstig. ‘Dat had ik geprobeerd.’

‘Ik heb jouw hulp niet nodig. Ik heb niemand nodig.’ Haar ogen fonkelden van een innerlijke woede die in haar stem doorklonk. ‘Ik ben met je naar bed geweest. Nou en. Denk niet dat je iets voor me betekent. Geen enkele man zal ooit nog iets voor me betekenen.’

‘Opnieuw laat seks zich van zijn lelijke kant zien,’ mompelde Eliza. ‘Moeten hormonen de kunst nu altijd dwarszitten?’

‘Eliza.’ Areena zette een stap naar voren en legde een hand op Carly’s arm. ‘Carly, alsjeblieft. We moeten verder. We moeten elkaar steunen.’ Ze deed een poging tot een opbeurende glimlach. ‘Wat moet Roarke wel niet van ons denken als we zo aan het kibbelen zijn?’

‘Volgens mij staan jullie allemaal onder behoorlijk grote spanning.’ Hij zweeg en liet zijn blik over de gezichten die hem aankeken gaan. ‘En als iemand het gevoel heeft, of jullie allemaal, dat je niet in staat bent om verder te gaan met dit toneelstuk, wil ik dat zo snel mogelijk weten.’

Carly gooide haar hoofd achterover en lachte. ‘O alsjeblieft. We kruipen allemaal door gebroken glas om maar in deze voorstelling te kunnen spelen. De publiciteit is wekenlang goed voor een uitverkochte zaal zodra we weer beginnen en dat weten we allemaal. We laten ons niet door zoiets vervelends als moord uit het veld slaan.’ Ze gooide haar haren achterover en stak haar armen in de lucht terwijl ze over het podium liep. ‘Dus zoek maar een invaller voor de onbetaalbare Sir Wilfred, geef die rol aan een verdomde droid, er komen toch alleen maar staanplaatsen.’ Ze draaide zich met een ruk om, haar armen nog steeds geheven. ‘Ga je gang, Roarke, gooi de deuren maar open. Het spel kan beginnen.’

Als teken was het, dacht Eve, bijna perfect. ‘Het is nooit gestopt,’ zei ze en ze liep vanuit de schaduwen van de coulissen de schijnwerpers in.

‘Inspecteur Dallas.’ Carly liet haar armen langzaam zakken en zette uitdagend een hand op haar heup. ‘Wat een irritante verrassing om u te zien.’

‘O, Carly, hou op met het spelen van de diva,’ zei Eliza geïrriteerd. ‘Je bent lang niet oud genoeg om daarmee weg te komen. Inspecteur, ik hoop dat u hier bent om ons te vertellen dat u de beloofde arrestatie hebt verricht. U kwam erg zelfverzekerd over in uw interview voor Channel 75.’

‘Er is een arrestatie op handen.’

‘Niet Kenneth.’ Areena legde een hand op haar hart.

‘Als het Kenneth was,’ bracht Eliza naar voren, ‘hoop ik dat we allemaal het fatsoen kunnen opbrengen om hem te steunen. Dat ben ik van plan.’ Ze rechte haar schouders en sprak plechtig. ‘Ik laat mijn vrienden niet in de steek.’

‘Dat is bewonderingswaardig, mevrouw Rothchild.’ Eve stak haar handen in haar zakken en beroerde de afstandsbediening. ‘Maar Kenneth Stiles is niet langer hoofdverdachte in dit onderzoek. De moordenaar van Richard Draco bevindt zich op dit podium.’

Terwijl ze sprak, dimde de zaalverlichting en de schijnwerpers op het podium gingen aan. Het decor van de rechtszaal kwam in beeld. Er lag een mes met een lang lemmet op de tafel voor bewijsstukken. Eve liep erheen, pakte het op en woog het op haar hand.

‘De moord vond plaats op dit podium. De arrestatie zal hier eveneens plaatsvinden.’

‘Nou, we moeten u punten geven voor de dramatische wending, inspecteur.’ Carly snelde naar voren en ging lui in de getuigenbank zitten. ‘Ga verder, alstublieft. We zijn een en al oor.’

‘Ophouden, Carly. Het moet Kenneth wel zijn geweest.’ Michael

wierp Areena een verontschuldigende blik toe. ‘Het spijt me, Areena, maar dat moet wel. Hij heeft geprobeerd te vluchten en geprobeerd om... nou ja, definitief te ontsnappen. Als hij niet schuldig was, waarom zou hij dat dan allemaal doen?’

‘Om iemand te beschermen,’ zei Eve. ‘Dat is het terugkerende thema.’ Ze raakte de punt van het mes met haar vinger aan en legde het toen weer neer. ‘Mevrouw Plimsoll betuttelt Sir Wilfred vanwege zijn gezondheid, hoeveel verschillende manieren hij ook bedenkt om haar te beledigen of te ontwijken.’

‘Werkelijk, inspecteur, dat is een personage.’ Eliza blies zich op als een vogel waarbij zojuist de staartveren waren geplukt. ‘U wilt toch zeker niet suggereren dat ik hier iets mee te maken heb?’

‘Het draait allemaal om de personages.’ Eve keek onderzoekend naar Eliza’s verontwaardigde gezicht. ‘Sir Wilfred beschermt zijn cliënt, riskeert zijn gezondheid, om op het einde tot de ontdekking te komen dat hij een moordenaar op vrije voeten heeft gesteld. Leonard Vole doet net alsof hij zijn geliefde vrouw beschermt, heeft haar jaren geleden helpen ontsnappen uit een ineengestort Duitsland, waarna hij haar keer op keer gebruikt om zichzelf te beschermen. En Christine...’ Eve’s blik verplaatste zich naar Areena. ‘... riskeert haar reputatie, geeft haar vrijheid op om hem te beschermen. Uit liefde die ze keihard en uiterst onverschillig in haar gezicht krijgt gesmeten zodra ze haar doel heeft gediend.’

‘We kennen het toneelstuk,’ zei Carly en ze gaapte bevallig. ‘Ik veronderstel dat u dat zegt terwijl alleen de invaller, Michael, een appeltje met Richard, ofwel Vole, had te schillen.’

‘Dat klopt. En nu Draco uit de weg is geruimd, wordt hij Vole. Is er een betere manier om een oude rekening te vereffenen, om zijn moeders eer te wreken?’

‘Wacht eens even. Dat is genoeg. Ik heb er genoeg van. Ik hoeft zoiets niet van u te pikken.’ Michael balde zijn vuisten langs zijn zijde terwijl hij een dreigende stap in Eve’s richting zette.

‘Michael.’ Roarkes stem was kalm. Hij verplaatste zich zo dat hij Michaels roekeloze opmars blokkeerde waardoor de acteur oog in oog kwam te staan met een ijzige, gewelddadige dreiging. ‘Ik kan je op manieren bezeren die je niet kunt voorstellen.’

‘Roarke.’ Eve wilde hem uitschelden vanwege zijn bemoeienis,

maar dat zou de stemming hebben veranderd.

‘Achteruit, Michael,’ adviseerde Carly en alleen uit de manier waarop ze de bank vasthield bleek haar bezorgdheid. ‘Je zet jezelf alleen maar voor schut. U werkt onze vrolijke groep nogal snel af, inspecteur.’

Carly sloeg haar benen over elkaar en vestigde bijna poeslief de aandacht op zichzelf. ‘Maar u hebt mij of mijn personage nog niet behandeld. Ik geloof niet dat Diana iemand beschermde.’

‘Dat zou ze wel hebben gedaan.’ Eve draaide zich om en liep langzaam naar de getuigenbank. ‘Zou ze het niet hebben gezien, als het allemaal was ingestort? Dat haar hetzelfde lot stond te wachten als Christine, worden gebruikt, worden misbruikt om daarna aan de kant te worden geschoven wanneer hij een jongere prooi ging zoeken? Ik denk dat ze hem erom zou hebben gehaat. Gehaat,’ herhaalde Eve. Ze steunde met haar handen op de leuningen van de bank en boog voorover. ‘Voor het verpesten van haar feestje, haar mooie dromen, voor het haar laten inzien hoe dom ze is geweest om voor zo’n verachtelijk, walgelijk iemand te vallen.’

Carly’s hart begon in haar keel te kloppen. ‘Je geeft het personage meer diepgang dan ze verdient.’

‘Dat vind ik niet. Ik denk dat Vole haar heeft onderschat. Mensen, mannen in het bijzonder, onderschatten aantrekkelijke vrouwen vaak. Ze kijken niet verder dan het uiterlijk. Hij wist niet wie je was, hè? Wist niet hoeveel kracht, passie en vastberadenheid er in je schuilde.’

Een schijnwerper ging knipperend aan. Carly baadde in een kil, wit licht.

‘U maakt mij niet bang, inspecteur.’

‘Nee, je bent niet snel bang. En als iemand jou pijn doet, sla je terug. Harder. Daar heb ik respect voor. Hij dacht dat hij je aan de kant kon schuiven, als een LS wanneer het uur erop zit. Hij dacht dat hij je publiekelijk kon vernederen, op dit podium, voor de ogen van de bezetting en het personeel. Zodat ze vol minachting of medelijden naar je zouden kijken. Dat wilde, kon, je niet over je kant laten gaan. Daar moest hij voor boeten.’

‘Hou op haar lastig te vallen.’ Michael greep de rand van de tafel met bewijsstukken vast. ‘Laat haar met rust. U weet wat ze heeft

doorgemaakt.’

‘Ze klampt zich gewoon aan een strohalm vast.’ Haar mond was kurkdroog, maar Carly wist haar stem rustig te laten klinken.

‘Mannen schuiven jou niet aan de kant, nietwaar, Carly?’ Eve keek achterom naar Michael. ‘Dat mag niet. Wordt niet getoleerd. Het was eigenlijk niet moeilijk te plannen. Gewoon stapje voor stapje. En het paste zo perfect. Hij zou hier sterven, bijna aan je voeten.’

‘Ik wil een advocaat.’

‘Je kunt een heel team krijgen.’ Eve zette een stap achteruit, wandelde naar de tafel met bewijsstukken en tikte tegen het heft van het mes. ‘Het was gemakkelijk om het mes uit de keuken te halen. Wie mist er nou een mes als er zo veel zijn? Je kent het tempo van het toneelstuk, hoeveel tijd er tussen het verwisselen van de decors zit. Zelfs als iemand je zou zien, maakte dat niets uit. Je hoorde hier, maakte onderdeel van de omgeving uit, als een belangrijk rekwisiet. Je schuift het nepmes in je mouw, legt het moordwapen neer en loopt weg.’

Was het moeilijk om te wachten? Ze draaide het mes om in haar hand zodat het het licht opving en fonkelde. ‘Om je tekst uit te spreken, naar de anderen te luisteren, terwijl je in gedachten die laatste scène afspeelde, de manier waarop het mes in hem zou dringen, de schok op zijn gezicht, wanneer hij eindelijk werd gestraft voor wat hij jou had aangedaan.’

‘Het slaat nergens op en dat weet u. U kunt niets bewijzen omdat het niet waar is. Uiteindelijk staat u voor schut.’

‘Dat risico neem ik. Carly Landsdowne, je wordt gearresteerd voor de moorden op Richard Draco en Linus Quim. Je hebt het recht om te zwijgen,’ vervolgde ze terwijl Peabody het podium op kwam en naar Carly toe liep. ‘Je hebt recht op een advocaat en/of adviseur van jouw keuze. Je hebt...’

‘Blijf bij haar uit de buurt!’ De schreeuw kwam toen Peabody de handboeien om Carly’s polsen wilde slaan. ‘Waag het niet om haar aan te raken. Ze heeft niets gedaan!’

Areena duwde Michael aan de kant en holde naar de tafel met bewijsstukken. Haar gezicht was vertrokken van woede toen ze het mes greep. ‘Je raakt haar niet aan. Je doet het niet. Verdomme.’

Ze draaide zich met een ruk om naar Eve. 'Zij heeft Richard niet vermoord. Dat heb ik gedaan. Ik wilde alleen dat ik het jaren geleden had gedaan, voordat hij haar met zijn smerige poten had aangeraakt.'

'Ik weet het.' Eve liep naar haar toe, keek haar aan en pakte het ongevaarlijke mes uit Areena's hand. 'Ik weet het. Anja.'

'Anja? O god. Mijn god.' Carly sloeg haar armen voor haar borsten langs over elkaar en wiegde.

'Peabody, haal deze mensen hier weg. Carly, ga zitten. Er is iets wat je moet horen.'

'Laat haar gaan.' Areena klonk overstuur terwijl ze tussen Eve en Carly ging staan. 'Ik zal alles vertellen. Heeft ze niet genoeg meegemaakt? Ik zie af van mijn rechten. Ik begrijp ze en ik zie ervan af. Laat haar nu gaan.'

'Jij.' Carly's ogen leken vuur te schieten. 'Jij en Richard.'

'Het spijt me. Het spijt me zo erg.'

'Je wist het.' Carly zette zich op de leuning af en ging staan. 'Al die tijd heb je het geweten. En niets gedaan toen hij...'

'Nee. O, Carly, je mag niet denken dat ik heb staan toekijken. Ja, ik wist het. Toen ik jou zag, toen je werd gecast en ik besepte dat jij... wie je was, ben ik naar hem toe gegaan. Je bent precies waar hij zijn zinnen altijd op zette. Jong, knap en onervaren. Ik heb hem verteld wie je was zodat hij je niet op die manier zou benaderen. Dat was mijn fout.' Ze sloot haar ogen en aanvaarde de last. 'Ik zal nooit weten of hij zijn pleziertjes ergens anders zou hebben gezocht. Ik dacht dat ik je in bescherming nam en in plaats daarvan... In plaats daarvan verleidde hij jou, terwijl hij het wist. Hij wist het. Jij kon er niets aan doen. Het is nooit jouw schuld geweest.'

'Hij wist het.' Carly drukte een hand tegen haar middenrif. 'Julie wisten het allebei.'

'Toen ik erachter kwam wat hij had gedaan, wat hij deed, heb ik hem ermee geconfronteerd. We hebben ruzie gekregen. Ontzettende ruzie. Ik heb hem bedreigd, gedreigd hem te ontmaskeren, om met het verhaal naar de pers te gaan. Dat had natuurlijk niet gekund, dat kon niet omdat jij daar de gevolgen van zou onder vinden. Hij geloofde me, in elk geval aanvankelijk, en verbrak zijn relatie met jou. Hij was wreed tegen je omdat hij wist dat het mij

pijn zou doen.'

'Hoe wist je wie ik was?'

'Carly, ik...' Areena's stem stierf weg en ze schudde haar hoofd. 'Ik heb me nooit met jouw leven bemoeid. Daar had ik het recht niet toe. Maar ik werd op de hoogte gehouden.'

'Wat kon het je schelen?' wilde Carly weten. 'Ik was alleen maar een vergissing van je.'

'Nee. Nee. Je was een geschenk, een geschenk dat ik niet kon houden. Ik heb het geschenk aan jouw ouders gegeven omdat ik wist dat ze van je zouden houden. Ze zouden je beschermen. Zoals ik heb geprobeerd te doen,' zei ze mat. 'Ik zou het je nooit hebben verteld, Carly. Nooit. Als ik een keuze had gehad. Maar ik kan niet toestaan dat ze je beschuldigen, je de schuld geven van wat ik heb gedaan.' Ze wendde zich weer tot Eve. 'U had geen recht om haar dit aan te doen.'

'We moeten allemaal ons werk doen.'

'Noemt u het zo?' Carly hapte naar adem. 'Uitzoeken wie van ons een kakkerlak heeft uitgeroeid en waarom. Nou, het is u gelukt. Ik vraag me af hoe u 's nachts kunt slapen. Ik wil hier weg.' Ze begon te huilen. 'Ik wil hier niet langer blijven. Ik wil weg.'

'Dokter Mira?'

'Ja.' Mira liep het toneel op en sloeg een arm om Carly heen. 'Kom maar, Carly. Kom maar mee.'

'Ik ben dood vanbinnen.'

'Nee, alleen verdoofd. Je moet even rusten.' Mira wierp Eve een lange, ernstige blik toe en leidde Carly weg.

'Kijk wat u haar hebt aangedaan. U bent geen haar beter dan Richard. Haar gebruiken, misbruiken. Weet u wat voor nachtmerries haar zullen achtervolgen? Door haar hoofd zullen spoken?' Met een harde blik keek Areena Eve aan. 'Dat wilde ik haar besparen. Had ik haar kunnen besparen.'

'U hebt hem vermoord nadat hij was gestopt met haar te misbruiken. Waarom hebt u gewacht tot het voorbij was?'

'Omdat het niet voorbij was.' Areena zuchtte, zwichtte voor haar trillende benen en ging zitten. 'Hij kwam een paar dagen voor de première naar me toe. Hij had gebruikt. Hij was altijd gemener als hij had gebruikt. Hij dreigde om haar terug te nemen. Als ik wilde

dat hij afstand zou houden, moest ik haar plaats innemen. Dus dat deed ik. Het was alleen seks, het had niets te betekenen. Helemaal niets.' Maar haar hand trilde toen ze in haar tas zocht en een sigaret vond. 'Ik had moeten doen alsof ik gekwetst, verontwaardigd, bang was. Die gevoelens zouden hem hebben gestimuleerd, bevredigd. Ik had het overtuigend kunnen brengen. In plaats daarvan heb ik walging en onverschilligheid laten zien. Hij sloeg terug door een trio voor te stellen, hij, Carly en ik, na de première. Hij schepte er genoeg in me te vertellen wat hij haar allemaal had aangedaan, met haar had gedaan. Hoe hij ervan had genoten, hoe opwindend hij het had gevonden om bij haar naar binnen te stoten, wetende dat ze zijn vlees en bloed was, zijn dochter. Hij was een monster en ik heb hem geëxecuteerd.' Ze ging staan. 'Ik voel geen wroeging, heb geen spijt. Ik had hem die avond kunnen vermoorden, toen hij in mijn kamer stond op te scheppen dat hij mans genoeg was om tegelijkertijd zowel de moeder als de dochter te pakken.'

Een laagje misselijkheid bedekte Eve's keel. 'Waarom hebt u dat niet gedaan?'

'Ik wilde er zeker van zijn. En ik wilde dat het rechtvaardig was, op de een of andere manier. En...' Voor het eerst glimlachte ze. '... ik wilde ermee weggkomen. Ik dacht dat dat kon. Ik dacht dat het me was gelukt.'

Toen ze met haar aansteker begon te stoeien, liep Roarke naar haar toe en pakte hem uit haar koude handen. Ze keek hem over de vlam aan. 'Bedankt.'

Hij legde de aansteker weer in haar hand en sloot voorzichtig haar vingers eromheen. 'Graag gedaan.'

Met gesloten ogen nam Areena haar eerste grote trek. 'Van al mijn verslavingen heb ik deze nooit kunnen bedwingen.' Ze slaakte een zucht. 'Ik heb veel onaantrekkelijke dingen gedaan in mijn leven, inspecteur. Ik heb perioden van egoïsme en zelfmedelijden gekend. Maar ik gebruik de mensen van wie ik hou niet. Ik had niet toegestaan dat Kenneth zou worden gearresteerd. Daar had ik een oplossing voor gevonden. Maar wie zou de rustige, behulpzame Areena van koelbloedige moord verdenken? En nog wel zo'n publieke moord.'

'Dat was je dekmantel, dat je het hier, op het podium, deed.'

'Ja, ik zou toch zeker geen moord plegen voor de ogen van duizenden getuigen. Ik zag mezelf meteen van de verdachtenlijst gestreept. En naïef genoeg geloofde ik dat de anderen, omdat ze onschuldig waren, alleen maar te maken zouden krijgen met het ongemak van een verhoor.' Ze wist een lachje te produceren. 'En hen kennende, was ik ervan overtuigd dat ze het hele gebeuren vermakelijk zouden vinden. Eerlijk gezegd, inspecteur, had ik niet gedacht dat de rechercheur die Richards leven onder de loep zou nemen om zijn dood op te lossen bijzonder hard aan de zaak zou werken zodra hij zou ontdekken wat voor soort man hij was. Ik heb u onderschat, net zoals Richard mij heeft onderschat.'

'Tot het moment waarop u het mes in hem stak. Toen onderschatte hij u niet langer.'

'Dat klopt. De blik in zijn ogen, het doordringende besef, was elk moment van de planning waard. Elk moment van angst. Het gebeurde bijna net zoals u eerder hebt verteld, alleen met mij in de rol waarvoor u Carly had uitgezocht.'

Ze kon het in gedachten allemaal opnieuw afspelen, scène voor scène, elke beweging. Haar eigen gedegen optreden.

'Ik heb gewoon een keer een mes uit de keuken gehaald, toen Eliza en ik naar beneden gingen om broodjes te vragen. Ik heb het tot de première in mijn kleedkamer bewaard. Tot de scènewissering. Er liepen achter het podium verschillende mensen, van de bezetting en het personeel, van de ene plek naar de andere. Ik heb de messen verwisseld en er iets extra's aan toegevoegd door het rekwisiet in mijn eigen kleedkamer te verstoppert toen mijn kleedster met de rug naar me toe stond. Ik heb het vlak onder haar heel loyale neus verstopt. Nog een slimme zet, dacht ik toen.'

'Het had kunnen werken. Het was bijna gelukt.'

'Bijna. Waarom bijna, inspecteur?'

'Anja Carvell.'

'Ach. Een naam uit het verleden. Weet u waar hij vandaan komt?'

'Nee. Dat heb ik me wel afgevraagd.'

'Een onbetekenend rolletje in een onbetekenend toneelstuk dat op dezelfde avond zowel voor het eerst als voor het laatst werd opgevoerd in een gehucht in Canada. Het is nooit op mijn lijst

noch op Kenneths lijst bijgeschreven. Maar daar hebben we elkaar ontmoet. En ik besepte een aantal jaren later dat hij daar verliefd op me is geworden. Was ik maar zo verstandig geweest om ook van hem te houden. Af en toe noemde hij me Anja, een soort vertrouwelijke band tussen een heel jong meisje en die heel jonge jongen die allebei zo graag geweldige acteurs wilden worden.'

'U hebt die naam gebruikt toen u haar afstond.'

'Ja, uit sentimentaliteit. En om haar te beschermen, dacht ik, mocht ze ooit haar biologische moeder willen gaan zoeken. Ik had haar aan goede mensen afgestaan. De familie Landsdowne zijn heel goede mensen. Aardig, liefdevol. Ik wilde doen wat voor haar het beste was. Ik heb ervoor gezorgd dat ze dat kreeg.'

Ja, dacht Eve, daar heb je voor gezorgd. Tot de dood erop volgde. 'Je had het daarbij kunnen laten. Waarom heb je dat niet gedaan?'

'Denkt u soms dat ik niet van haar hou, omdat ik haar maar één keer heb gezien, haar maar één keer in mijn armen heb gehouden?' Areena verhief haar stem. Hij klonk schel. 'Ik ben haar moeder niet. Daar ben ik me volledig van bewust. Maar er is in die vierentwintig jaar geen dag voorbijgegaan zonder dat ik aan haar heb gedacht.' Ze hield zich in, leek in zichzelf te keren. 'Maar ik draai om de feiten heen. Ik was overtuigend als Anja. Dat weet ik.'

'Ja, erg overtuigend. Ik herkende je niet, niet fysiek. Emoties, Areena. Wie had het sterkste motief, niet alleen om hem te vermoorden, maar ook om hem te straffen voor de ogen van een publiek? Om zijn leven te beëindigen, net zoals Voles leven werd beëindigd? Wie was het meest verraden, het meest gebruikt? Toen ik Carly eenmaal had uitgesloten, was er maar één antwoord mogelijk: Anja Carvell.'

'Als u Carly had uitgesloten, waarom hebt u haar dan zo verschrikkelijk op de proef gesteld?'

'Anja Carvell,' vervolgde Eve terwijl ze de vraag negeerde. 'Ze kwam op me over als een sterke, kordate en heel directe vrouw. Maar hoe had ze de messen verwisseld? Ik veronderstelde dat ze wel een manier had gevonden en toch klopte het niet. Vanwege één simpele reden. Ze had het mes zelf vast moeten houden, om de steek toe te brengen voor het kind dat ze niet had kunnen beschermen.'

'Ja, u hebt gelijk. Ik had het niet aan iemand anders overgelaten.'

'Toen ik aan jou dacht en aan haar, zag ik het. Je had je uiterlijk veranderd, je stem, je houding. Maar er zijn dingen die je niet had, of niet kon, veranderen. Kijk,' zei Eve en ze wees. 'Je brengt je hand omhoog, net zoals nu, om met een ketting te spelen – of, zoals Anja, met de bovenste knoop van je jurk – wanneer je formuleert wat je wilt gaan zeggen en hoe je het het beste kunt zeggen.'

'Zoiets kleins.'

'Er is meer. Het is een optelsom. Je kunt de kleur, zelfs de vorm van je ogen veranderen, maar niet de blik in je ogen als de woede de kop opsteekt of verdriet je bij de keel grijpt. Je kon de vastberadenheid niet verbergen, dat ene moment, toen je Richard op het podium in de ogen keek. Net voordat je hem vermoordde. Ik hoefde alleen maar aan Anja en jou te denken om te beseffen dat jullie dezelfde persoon waren.'

'Dus u bent me te slim af.' Areena ging staan. 'U hebt de puzzel opgelost en gehandhaafd wat u als gerechtigheid beschouwt. Bravo, inspecteur. Ik veronderstel dat u vannacht met een gerust geweten slaapt.'

Eve bleef Areena strak aankijken. 'Peabody, begeleid mevrouw Mansfield naar de patrouillewagen die buiten staat te wachten.'

'Ja, chef. Mevrouw Mansfield?'

'Eve.' Roarke mompelde het terwijl de echo van hun voetstappen over het podium klonk.

Ze schudde haar hoofd, wist dat ze hem op afstand moest houden, zichzelf in de hand moest houden. 'Feeney, is alles opgenomen?'

'Zo helder als glas, Dallas, en volledig toelaatbaar. Ze heeft afgezien van haar rechten.'

'Dan zijn we hier klaar. Sluit maar af.'

'Komt goed. Zie je op het Hoofdbureau. Goed werk. Verdomd goed werk.'

'Ja.' Ze kneep haar ogen stijf dicht toen Roarke een hand op haar schouder legde. 'Bedankt voor de hulp. We hebben het gered. Zonder rommel en drukte.'

Ze verzette zich toen hij probeerde haar om te draaien zodat ze hem aankeek. Hij liep gewoon om haar heen. 'Niet doen.'

'Het gaat prima. Ik moet naar het Hoofdbureau, dit afwikkelen.'

‘Ik ga mee.’ Hij verstevigde zijn greep toen ze haar hoofd wilde schudden. ‘Eve, denk je soms dat ik je nu alleen laat?’

‘Ik zei dat het prima met me gaat.’

‘Liegbeest.’

Ze gaf het op, gaf toe, liet zich door hem vasthouden. ‘Ik keek naar haar, keek in haar ogen en vroeg me af hoe ik me zou hebben gevoeld, hoe het zou zijn geweest als ik iemand had gehad die zo veel om mij gaf, iemand die alles zou hebben gedaan om me van hem te redden. En toen, terwijl ik naar haar keek, heb ik haar in de val gelokt door degene van wie ze het meest hield te gebruiken.’

‘Nee. Je hebt degene van wie ze het meest hield gered. Dat weten we allebei.’

‘Is dat zo? Nee, dat is Mira’s werk.’ Ze haalde diep adem. ‘Ik wil dit afsluiten. Ik moet het afmaken.’

Administratie doen kon kalmerend werken. Ze maakte er gebruik van, ze schreef haar rapport op de objectieve en meedogenloos efficiënte manier die daarvoor nodig was. Ze diende het in, samen met al het verzamelde bewijs.

‘Inspecteur?’

‘De dienst zit er bijna op, Peabody. Ga naar huis.’

‘Doe ik. Ik wilde even zeggen dat Mansfield klaar is bij Verbalisering. Ze wil je graag spreken.’

‘Prima. Regel het maar, Verhoor Eén, als die beschikbaar is. Daarna wegwezen.’

‘Heel graag.’

Eve draaide zich in haar stoel om naar Roarke, die daar naar haar ellendige uitzicht stond te kijken. ‘Het spijt me. Ik moet dit doen. Waarom ga je niet naar huis?’

‘Ik wacht wel.’

Ze zei niets, stond gewoon op en liep naar Verhoor.

Areena was er al. Ze zat rustig aan het tafeltje en vertrok haar mond tot een grijns. ‘Ik kan niet zeggen dat de garderobe hier veel om het lijf heeft.’ Ze raakte het kraagloze shirt van de matgrijze gevangeniskleding met haar vingers aan.

‘We moeten een nieuwe ontwerper aanstellen. Recorder aan...’

‘Is dat nodig?’

‘Ja, ik ben verplicht om alle gesprekken met u op te nemen. Voor uw eigen bescherming en de mijne. Dallas, inspecteur Eve, in Verhoor Eén met Mansfield, Areena, op haar verzoek. Mevrouw Mansfield, u bent op uw rechten gewezen. Wilt u op dit moment gebruik maken van een van die rechten, of van allemaal?’

‘Nee, ik wil iets tegen u zeggen. U wist dat ik het was,’ zei ze en ze leunde naar voren. ‘U wist heel goed dat ik het had gedaan, voordat we vandaag naar het theater kwamen.’

‘We hebben dit al besproken.’

‘Ik vraag u of u enig bewijs had voordat ik had bekend.’

‘Maakt dat iets uit? U hebt bekend.’

‘Om mijn eigen nieuwsgierigheid te bevredigen. De advocaat die ik wil inhuren, heeft recht op die informatie en hij geeft het vervolgens aan mij door. Zullen we de tussenpersoon er maar buiten laten?’

‘Goed. Afgaande op mijn verdenkingen met betrekking tot Anja Carvell heb ik stemafdrukanalyses laten onderzoeken van uw verklaringen en die van haar. Hoewel u de toonhoogte en het ritme had veranderd zodat u op het eerste gehoor uw stem had vermomd, waren de stemafdrukken precies hetzelfde. Net zoals de vingerafdrukken. Er zijn verschillende vingerafdrukken van u gevonden in de kamer die op naam stond van Anja Carvell. Er zijn in voornoemde hotelkamer haren gevonden, zowel in de kleur van de synthetische pruik van Carvell als in uw eigen kleur, evenals uw DNA. Deze zijn beide ook aangetroffen bij een wettige doorzoeking van uw penthouse in hetzelfde hotel.’

‘Juist. Ik had me moeten verdiepen in politiemethoden. Ik was nalatig.’

‘Nee, dat is niet zo. U was menselijk, daardoor is het onmogelijk om overal aan te denken.’

‘Het is u wel gelukt.’ Nu leunde Areena achterover, ze had een nadenkende blik in haar ogen terwijl ze Eve onderzoekend aankeek. ‘U had genoeg bewijs om me te arresteren en te verhoren, om me te confronteren met mijn bedrog, mijn relatie met Richard, met Carly, te gebruiken om me te laten bekennen. In plaats daarvan hebt u ervoor gekozen om dat in het theater te doen. In bijzijn van Carly.’

‘U had hier misschien niet bekend. Ik rekende erop dat het op de andere manier wel zou lukken.’

‘Nee, u had een bekentenis losgekregen. Dat weten we allebei. Ik kon niet tegen u op. U deed het in bijzijn van Carly vanwege een heel specifieke reden. U deed het voor haar.’

‘Ik weet niet waar u het over hebt en mijn dienst zit erop.’

Voordat ze kon opstaan, greep Areena haar hand. ‘U hebt het voor haar gedaan. Ze moet leven met de wetenschap over waar-toe de vader die haar heeft gemaakt in staat was. Wat hij haar heeft aangedaan. Die wetenschap en de wetenschap dat zijn bloed door haar aderen stroomt, zou haar gek kunnen maken, kunnen beschadigen.’

‘Ze moet ermee leren leven.’ *Elke dag, dacht Eve. Elke nacht.*

‘Ja, dat klopt. Maar u hebt ervoor gezorgd dat ze meer zag. U hebt haar laten zien dat de ander die haar heeft gemaakt, haar koste wat koste beschermde. Haar eigen vrijheid opofferde om haar vrijheid te verzekeren. Zo veel van haar kon houden. U hebt haar laten zien dat er fatsoen, loyaliteit en vastberadenheid door haar aderen stroomt. Ooit, als ze tot rust is gekomen, hersteld, zal ze dat beseffen. Dan denkt ze misschien niet zo slecht over me. Als ze dat beseft, inspecteur Dallas, hoop ik dat ze de moed heeft om u te bedanken, net zoals ik u nu wil bedanken.’ Ze kneep haar ogen stijf dicht en haalde diep adem. ‘Mag ik alstublieft wat water?’

Eve liep weg en haalde een bekertje. ‘Jullie zullen allebei boeten voor wat hij heeft gedaan. Daar ontkomen jullie niet aan.’

‘Ik weet het.’ Areena nam een slokje en verkoelde haar keel. ‘Maar ze is jong en sterk. Ze vindt wel een manier om ermee om te gaan.’

‘Ze krijgt hulp. Dokter Mira gaat haar behandelen. Zij is de beste.’

‘Dat is fijn om te weten. Ik was zo trots op de manier waarop ze u overblufte. Ze is taai. En ze is knap, nietwaar?’

‘Ja, heel knap.’

‘Ik kon niet verdragen wat hij haar aandeed. Kon de gedachte niet verdragen dat hij het misschien weer zou doen.’ Tranen kwamen opzetten, werden teruggedrongen.

Breekbaar? dacht Eve. Van je lang zal ze leven niet.

‘Met Quim,’ vervolgde Areena, ‘had ik meer moeite. Ik was bang. Maar hij was een akelig mannetje en ik had mijn buik vol van akelige mannetjes. Inspecteur?’

‘Ja.’

‘Kunt u, is het mogelijk dat u me, als ik in de gevangenis zit, laat weten hoe het met Carly’s gemoedstoestand is, hoe het met haar gaat? Ik wil niet opdringerig zijn. Alleen als er een manier bestaat om me te laten weten of het goed met haar gaat.’

‘Ik zal zien wat ik kan doen.’ Eve aarzelde en vloekte. ‘Recorder uit,’ droeg ze op en ze blokkeerde het zicht en geluid vanuit observatie. ‘Neem een advocaat die weet hoe hij de media moet bewerken, niet iemand die het alleen in de rechtszaal goed doet. Nog beter, neem van elke soort één. Je wilt de publieke opinie beïnvloeden. Je wilt dat de mensen jouw verhaal horen, het hele verhaal, en medelijden met je hebben, Draco verafschuwen. Zie niet langer af van je rechten, verdomme, en niet meer met me praten, ook niet met andere agenten, zonder dat je advocaat erbij aanwezig is.’

Geamuseerd trok Areena haar wenkbrauwen op. ‘Wilt u iedereen redden, inspecteur?’

‘Klep dicht en luisteren. Gooi het op verminderd toerekeningsvatbaar en extreem emotioneel leed. Zelfs met voorbedachten rade is dat niet zo vergezocht. Je hebt de man die je dochter heeft misbruikt, en een chanteur, vermoord. Als het zo wordt gespeeld, genereer je een heleboel publiciteit in jouw voordeel.’ En ze kon Nadine inseinen om ervoor te zorgen dat het zo zou gebeuren. ‘De openbaar aanklager zit niet te wachten op de ellende van een lange, openbare rechtszitting met moeders die buiten de rechtszaal en het stadhuis staan te demonstreren. En dat gaat gebeuren. Hij zal je een schikking aanbieden. Je moet misschien wel zitten, maar als je geluk hebt, krijg je een forse periode huisarrest met een enkelband en nog een flinke periode voorwaardelijk.’

‘Waarom doet u dit voor mij?’

‘Ken je het spreekwoord “Je moet een gegeven paard niet in de bek kijken”?’

‘Ja. Een waarheid als een koe.’ Areena ging staan. ‘Ik wilde, nou ja, dat is wel duidelijk, ik wilde dat ik u onder andere

omstandigheden had ontmoet.' Ze stak haar hand uit. 'Vaarwel, inspecteur.'

Eve pakte haar hand en hield hem even vast.

Toen ze haar kantoor weer in liep, was Roarke er. Ze pakte haar jas, haar tas. 'Zullen we maken dat we hier weggelopen?'

'Prima idee.' Hij greep haar hand en liet zijn blik over haar gezicht gaan. 'Je ziet er opgeluchter uit, inspecteur.'

'Dat ben ik ook. Erg opgelucht.'

'En Areena?'

'Dat is een dijk van een vrouw. Het is raar.' Terwijl ze erover nadacht, ging ze op de rand van het bureau zitten. 'In mijn elf jaar bij de politie is het de eerste keer dat ik een moordenaar ben tegengekomen, die ik bewonder en een slachtoffer dat me...'

'... niets kan schelen,' maakte Roarke af.

'Ik hoor me daar niet druk over te maken. Ik hoor gewoon mijn werk te doen.'

'Maar het raakt je wel, inspecteur. Op een nietsontziende manier. En deze keer kwam je iemand tegen die je wel moest verdedigen, maar die precies kreeg wat hij verdiende.'

'Moord is nooit verdiend,' zei ze en ze liet een ongeduldig geluidje horen. 'Laat maar gaan. Het recht heeft in een rechtszaal gezegevierd. Het was dan misschien wel op een podium, maar het was geen komedie. Er was niets zogenaamds aan toen Areena Mansfield dat mes oppakte en het in het niet-bestaande hart van Richard Draco ramde. En toen ze die stap zette, die stelling innam, is er recht gedaan.'

'De jury zal uit haar hand eten. Nog voordat het voorbij is, zullen ze haar eerder heilig verklaren dan veroordelen. Dat weet je.'

'Ja. Verdomme, daar reken ik op. Weet je wat ik heb ontdekt, maatje?'

'Zeg het eens.'

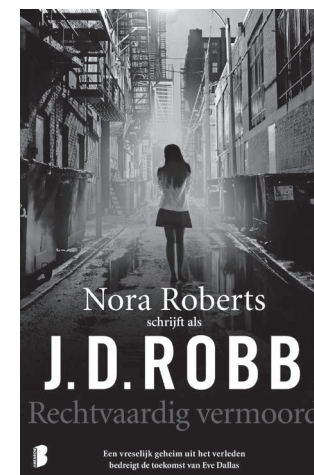
'Je kunt het niet overdoen. Je kunt onherstelbare fouten niet herstellen. Maar je kunt wel vooruit. En elke stap telt. Elke stap maakt verschil.' Ze sprong van haar bureau af en nam zijn gezicht in haar handen. 'Vanuit mijn standpunt bekeken, ben jij de beste stap die ik ooit heb gezet.'

'Dan zetten we de volgende stap en gaan we naar huis.'

Ze liep met hem naar buiten en omdat het bij de stemming paste, pakte ze zijn hand. Die nacht zou ze slapen. Als een blok.

LEES MEER VAN

J.D. Robb

In een stripclub in een chique buitenwijk wordt het lijk van een politie-agent gevonden. Het moordwapen is een honkbalknuppel. Het motief is een mysterie. Het onderzoek leidt Eve Dallas naar een nachtclub waar zich schimmige zaken afspelen. In Purgatory krijgt iedereen één kans tot boetedoening voordat het laatste oordeel wordt gevelde. Je meest intieme zonden bepalen je lot. Hier dreigen de diepste geheimen van één politie-agent onschuldige slachtoffers te maken.

De zaak brengt Eve in een lastig parket. Het onderzoek legt naast criminele activiteiten, ook corruptie binnen de politie bloot, en daardoor wordt zowel haar reputatie als haar leven in gevaar gebracht. Wat het allemaal nog erger maakt is dat Purgatory onderdeel is van het zakenimperium van Eves echtgenoot, Roarke. De gebeurtenissen dringen hun privéleven binnen en dat zorgt voor nog meer vuurwerk binnen het toch al stormachtige huwelijk.

Verkrijgbaar als
e-book
& papieren boek

